

Джейн Фийдър
Теменужени очи

ПРОЛОГ

Пиренеите, юли 1792

Малката група напредваше бавно по стръмната планинска пътека. Целта на пътуването им беше разположеният високо в планините испански град Рончесвал, зад него беше френската граница. Шапки с огромни периферии пазеха ездачите от непоносимо жаркото обедно слънце. Въздухът беше наситен с горещина, сякаш някой беше опънал над хората дебело одеяло, за да не им позволи да дишат.

Двете жени се бяха отпуснали на кожените седалки. По-възрастната беше забулена и въпреки страшната горещина не бе свалила ръкавиците си. Непрекъснато си вееше хлад с ветрилото и стенеше жално. От време на време изтриваше устните си с копринена кърпичка, напоена с лавандула. Придружителката ѝ, която се беше свила в един ъгъл на каретата, непрекъснато подръпваше тежката тафтяна рокля, залепнала за гърба ѝ. Шапката ѝ беше захвърлена на седалката до нея, булото беше свалено много отдавна. Лицето ѝ беше зачервено, по челото блестяха капчици пот и се стичаха към носа. Косата с цвят на зряла пшеница беше овлажняла и разбъркана, теменужените очи бяха полузатворени.

– О, господи, няма ли най-после да стигнем? – промърмори измъчено възрастната дама.

Младата жена не отговори, защото знаеше, че въпросът беше риторичен. Откакто тази сутрин се бяха качили в каретата, тя чуваше този въпрос на всеки десет минути. В сърцето ѝ нямаше нищо друго освен презрение към старата ѝ придружителка. Вярно, в каретата беше горещо и неудобно, но мис Хендерсън отказа категорично да вдигнат кожените завески на прозорчетата. Тъй като държеше много на приличието, тя затвори и себе си, и младата си питомка в тази нажежена пещ, сякаш в планинските проходи имаше и други хора, освен козарите, които биха могли да видят лицата им. Затова и Сесил Пенхалан не изпитваше съчувствие към страданията на придружителката си.

Ако почтената ми компаньонка беше малко по-слаба, сигурно щеше да се чувства по-добре, каза си сърдито младото момиче и неволно се засмя, представяйки си как бялата, плувнала в сланини плът на Мариан Хендерсън се разтапя като масло в горещ тиган.

Засрамена от дързостта си, Сесил затвори очи. Освен това ѝ

струваше много усилия да ги държи отворени.

Внезапно тишината бе прорязана от изстрел на пушка и каретата рязко спря. Сесил скочи и дръпна кожената завеска. Компаньонката ѝ изпищя задавено.

– Господи, разбойници! Знаех си аз! Сега ще ни нападнат! Ще се нахвърлят върху нас като зверове. Ще ни отнемат добродетелта... О, скъпа мис Пенхалан, какво ще каже брат ви?

– Стига, мадам. Седрик отдавна вече не вярва в моята добродетел – отговори безгрижно Сесил и се наведе навън. – А и кой би се осмелил да каже, че брат ми греша? – добави тя и се засмя дяволито. Очите ѝ засвяткаха оживено, умората изчезна. Над възбудените, викове на ездачите и ругатните на кочияша се издигна властен, режещ глас, който накара всички да млъкнат.

– О, мис Пенхалан, как можете да... – Каквото и да искаше да каже, компаньонката не успя да го завърши, защото политна напред и падна в безсъзнание. Тежкото тяло се свлече на пода на каретата, колосаната тафтяна рокля издаде жален шум.

Някой отвори вратичката на каретата.

– Сеньорита, съжалявам извънредно много, че ви създавам тези неприятности, но трябва да ви помоля да слезете – прозвуча същият глас като преди, този път съвършено учтив, но английският имаше ясен акцент. Появи се ръка без ръкавица, с голям четириъгълен рубин на малкия пръст.

Сесил положи тясната си бяла ръка в дланта на непознатия. Усети мазолите, които беше оставила честата употреба на меча. Силните кафяви пръсти се склучиха около нейните и я издърпаха от каретата под заслепящото испанско слънце.

Тя погледна в едно бронзово лице, в две тъмни очи, бдителни като на сокол. Видя застрашителната линия около силната уста и се възхити на дългата черна коса, стегната на тила с кадифена панделка.

– Кой сте вие?

– Наричат ме Ел Барон. – Мъжът се поклони с подигравателна учтивост.

– О! – пошушна Сесил. Значи това беше разбойническият барон – мъжът, с когото майките плашеха децата си и ги принуждаваха да се покоряват. Той беше неоспоримият господар на планинските проходи между Испания и Франция. И на всичкото отгоре беше най-красивият мъж, когото Сесил Пенхалан беше виждала за своите седемнадесет години.

Тя вдигна поглед към него и се загуби в дълбочината на черните му очи. Изведнъж разбра, че бе чакала тази среща, откакто беше усетила първите странни пориви на тялото си, обезпокояващата енергия, която я тласкаше да се противопоставя на брат си и доведе до сегашното ѝ заточение.

Барона отговори спокойно на изпитателния ѝ поглед. Нещо проблемна в очите му, после се разгоря буен пламък. Сесил знаеше, че същият огън пламтеше и в нейните очи. Тя направи крачка към него, сякаш привлечена от невидима сила. Всичко около нея потъна в мрак. Тя забрави уплашените конници, които придружаваха каретата ѝ, не обърна внимание на разбойниците, които бяха възседнали конете си и наместваха небрежно пушките и патрондашите по раменете си. Те изобщо не си правеха труда да плашат придружителите на каретата, знаеха, че не беше нужно. Самото им присъствие бе достатъчно да държи пътниците в страх и напрежение.

– Елате – нареди Ел Барон. Заповедта прозвуча изненадващо меко.

Той сложи ръка на кръста ѝ и я вдигна на гърба на един силен кафяв кон с бяла звезда на челото, после се метна на седлото зад нея.

– Облегнете се на гърдите ми – продължи все така меко той. – Няма от какво да се страхувате, скъпа.

– Знам – отговори Сесил и се облегна доверчиво на широката му гърд. Той я обърна с двете си ръце и взе юздите. – Къде ме водите?

– У дома – отговори той.

Сесил хвърли бърз поглед назад, докато конят се насочи с уверени крачки по тясната пътечка. Мариана бе дошла в съзнание. Тя се бе издала напред от прозорчето на каретата, размахваше ръката си в тънка ръкавица и изпод булото се чуваха странно несвързани думи на протест. Сесил избухна в тих смях.

– Бедната Мариана... – Тя вдигна ръка в подигравателен жест за сбогом. Това беше последното, което Мариана Хендерсън видя от питомката си, последното, което всички, познавали Сесил Пенхалан, запомниха от нея след срещата ѝ с Ел Барон.

Бандата разбойници се отдалечи от каретата, конете препуснаха нагоре по пътечките след водача си. Вцепенените от страх ездачи не посмяха да протестираат, камо ли да отговорят на подигравателния салют на разбойниците, които пазеха командира си и пленницата му. Те не бяха дошли да опозорят мис Хендерсън, както се страхуваше тя, не се интересуваха и от коженото чувалче със злато, скрито под седалката на каретата.

Това не беше обикновено разбойническо нападение, но всички разбраха, че разбойниците все пак бяха получили онова, за което бяха дошли.

Португалия, март 1812

Ботушите на адютанта тропаха оглушително по дървените стъпала, докато младият мъж вървеше с бързи крачки към частните покои на своя главнокомандващ в главната квартира на град Елвас. Пред вратата обаче стъпките му се забавиха. Той приглади жакета си и прокара пръсти през косата си. Перът не обичаше небрежността, а когато не беше в настроение, езикът му беше много остър.

– Влез! – Заповедта се чу веднага след почукването и младият мъж отвори внимателно вратата. В голямата стая седяха трима мъже – един полковник, един майор и главнокомандващият, който се бе облегал на перваза на камината. В камината гореше буен огън, но топлината не бе успяла да прогони напълно влажния студ. Валеше вече пет дни, непрекъснат, доста силен дъжд, който проникваше навсякъде. Той превръщаше в ад живота на пехотата, която беше получила трудната задача да изкопае окопи около обсадения град Бадахос, който се намираще веднага зад испанската граница.

Адютантът отдаде чест.

– Вести от разузнавателната служба, сър. – Приблужи се до масата и остави плик с документи.

Уелингтън изръмжа нещо неразбрано, напусна мястото си до камината и отиде до масата, за да разгледа документите. Дългият му нос потръпна в знак на отвращение. След малко погледна към другите двама офицери, които седяха пред огъня.

– Французите са хванали Ла Виолет.

– Кога, сър? – Полковник Джулиън Сейнт Симон протегна ръка и взе документа, който му подаде Уелингтън.

– Очевидно вчера. Хората на Корниш са обкръжили разбойническата й банда в околностите на Оливенца. Според сведенията на нашите разузнавачи сега Ла Виолет е във военен лагер извън града.

– Надеждни ли са новините? – Полковникът прочете внимателно посланието.

Уелингтън вдигна рамене и хвърли въпросителен поглед към адютанта.

– Агентът е един от най-добрите ни хора, сър – увери го младият

мъж. – А информацията е съвсем прясна, готов съм да се закълна, че е вярна.

– Проклятие – промърмори Уелингтън. – Ако малката е попаднала в лапите на французите, те ще измъкнат от нея всяка информация, която им е нужна, до последната подробност. Тя познава всички проклетни проходи в тези планини, оттук до Байона, и знае всичко за местните партизани.

– Значи трябва да я измъкнем – отговори полковникът, сякаш това беше най-простото нещо на света. Той остави документа на масата и се облегна назад. – Не можем да допуснем французите да получат сведения, които ние нямаме.

– Точно така. – Уелингтън поглади брадата си. – А ако Ла Виолет вече е дала исканите сведения на французите, ние също трябва да ги получим, за да сме наравно. Трябва да я доведем тук и да я убедим да ни се довери.

– Защо французите я наричат Ла Виолет? – попита заинтересовано майорът. – Всъщност, сега се сещам, че и испанците я наричат Виолета.

– Доколкото знам, свързано е с начина ѝ на работа – отговори полковник Сейнт Симон и в гласа му имаше неприкрит сарказъм. – Или може би с игричките ѝ... нали теменужките се крият в тревите и храстите. Вече няколко пъти узнаваме, че именно тя се крие зад най-големите успехи на партизаните. Докато френската армия се ограничава в партизанска война, малката теменужка цъфти в тила и нанася удари там, където изобщо не я очакват.

– При това обаче не забравя и собствената си изгода – допълни Уелингтън. – Казват, че не обича войниците, все едно от коя армия са. Когато помага на испанските партизани, иска да ѝ плащат услугите... или поне дава възможност на хората си да грабят безнаказано и да се сдобият с богата плячка.

– С други думи, малката води наемнически отряд – заключи майорът и презрително изкриви устни.

– Точно така. Но съм склонен да мисля, че французите не се ползват с благосклонността ѝ или поне не колкото нас. Никога не им е предлагала помощ, все едно на каква цена. – Главнокомандващият изрита с ботуша си един тлеещ пън, за да го бутне обратно в камината.

– Засега – възрази спокойно полковникът. – Може би точно в тази минута французите ѝ предлагат подходяща цена за сведенията, които има. – Той беше едър мъж с широки рамене и силен гръден кош. Под гъстите златно-червени вежди блестяха яркосини очи. Гъстата коса

имаше същия цвят като веждите, една немирна къдрица непрекъснато падаше на високото чело. Той излъчваше естествения авторитет на мъж, роден в богато и привилегировано семейство, мъж, който никога не поставя под въпрос съществуващия обществен ред. Над червената си куртка беше наметнал небрежно пелерината на кавалерийски офицер, на хълбока носеше масивна, богато украсена крива сабя, окачена на широк, обкован с гвоздеи колан. От цялото му същество се излъчваше неукротимата енергия. Тясното помещение изглеждаше твърде малко за такъв човек.

– Чувал съм, че името се дължи на външността ѝ, сър – обади се почти плахо адютантът. – Казват, че приличала на теменужка.

– Велики боже! – изсмя се презрително полковникът и смехът му отекна под ниския таван. – Тази жена е безогледна, коварна креатура, която предлага съмнителните си услуги на партизаните само за да получи добро възнаграждение.

Адютантът пристъпваше уплашено от крак на крак, майорът обаче заяви рязко:

– Не, Сейнт Симон, момъкът има право. И аз съм чувал, че прилича на теменужка. Казвали са ми още, че момичето е съвсем дребно и всеки порив на вятъра може да го прекърши.

– Значи няма да издържи, ако майор Корниш приложи и върху нея изкуството си да убеждава – промърмори мрачно Уелингтън. – Майорът е зъл, брутален тип и обича такива разпити. Нямаме време за губене. Джулиън, ще поемете ли задачата?

– С удоволствие. Ще се радвам да измъкна плячката на Корниш. – Полковникът не можа да скрие въодушевлението си от получената задача. Той удари токове и шпорите му иззвънтяха. – Освен това ще се радвам веднъж завинаги да пресека игричките на таза така наречена виолетка. Твърде много неприятности ни е създавала, за да ѝ позволим да продължи да се обогатява за наша сметка. – По аристократичното лице пробягна сянка на презрение. Джулиън Сейнт Симон не понасяше наемниците. – Ще взема със себе си двама войници.

– Дали ще са ви достатъчни да нападнете предния пост? – попита със съмнение в гласа майорът.

– О, аз нямам намерение да шурмувам лагера, драги – отговори ухилено полковникът. – Малко коварство, някоя и друга хитринка – и ние можем да си играем на партизани, ако разбирате какво имам предвид.

– Направете го, Джулиън. – Уелингтън му подаде ръка. – Доведете

ни онова малко цвете, за да откъснем листчетата му първи.

– След пет дни ще го имате! – Полковникът се обърна и излезе от стаята с присъщата му енергия.

Пет дни, това не беше суетно самохвалство и главнокомандващият го знаеше. Джулиън Сейнт Симон, наскоро навършил двадесет и осем години, беше войник вече почти десет лета и всички познаваха необичайните му методи и постоянните му успехи. Цялата армия беше убедена, че Сейнт Симон изпълнява с чест и най-трудните задачи, а хората му бяха готови да го последват и в ада, стига само да им заповяда.

Френският преден пост се състоеше от струпани безредно колиби и палатки в малка горичка извън градските стени на Оливенца. Дъждът продължаваше да се лее от оловносивото небе, тежките капки падаха от клоновете на дърветата и наводняваха палатките. Покривите на колибите пропусаха и повечето бяха вече мокри.

Ла Виолет, която близките наричаха Тамсин, дъщерята на Сесил Пенхалан и Ел Барон, се бе свила в едно ъгълче на колибата и трепереше от допира до влажната глинена земя. Около врата ѝ беше стегната плетена кожена яка. За нея беше вързано въже, закрепено за стената. Тамсин се дръпна малко настрана, за да избегне дъждовните капки, които падаха от дупката в покрива и се стичаха по гърба ѝ.

Беше ѝ студено, умираше от глад и жажда, мускулите ѝ бяха схванати от дългото седене, но нищо не убягваше от острия ѝ поглед. Ушите ѝ улавяха и най-тихите шумове и въпреки непрестанно стичащия се дъжд тя успяваше да следи разговора. Майор Корниш и двамата му офицери седяха край масата в средата на колибата. Ароматът на чеснов салам и мазно сирене я измъчваше непоносимо, но лицето ѝ не помръдваше. След малко един от офицерите извади шумно тапата на поредната бутилка и Тамсин усети тръпчивия аромат на местното вино. В гърлото ѝ се надигна гадене и тя едва успя да го потисне. Господи, колко беше гладна...

Държаха я тук вече два дни. Сутринта ѝ бяха хвърлили парче хляб и макар че бе паднало в калта до нея, тя го изтри грижливо и го изяде до последната трошичка. После отметна глава назад и улови с уста няколко капки дъждовна вода, която се стичаше от покрива. Слава богу, поне вода имаше достатъчно и досега не ѝ се беше налагало да изгърпи други мъчения освен неудобното положение и униженията на пленничеството.

Е, малко неудобства и унижения не бяха болка за умирање. Тя си припомни думите на баща си, който я съветваше: „Миличка, научи се да

разбираш какво може да изтърпи един човек и какво не, кои битки си струва да води и кои не.“

Но кога щяха да свършат с любезностите? Кога щеше да започне сериозният разпит? Разбира се, тя можеше веднага да се съгласи и да им даде онова, от което имаха нужда, като поиска да ѝ платят хубавичка сума. Но това беше битка, която си заслужаваше да се води. Тя не можеше да помогне на французите, не можеше да предаде партизаните, без да предаде спомена за баща си. По дяволите, кога най-после щяха да започнат?

Сякаш чул неизречения въпрос, майор Корниш стана и отиде при нея. Погледна я изпитателно и прокара пръсти по гъстия си мустак. Тамсин отговори на погледа му с цялото безстрашие, на което беше способна.

– Е, добре – промърмори мъжът. – Мисля, че ще пожелаете да ми кажете някои неща, които ме интересуват.

– Какви неща? – попита дръзко младото момиче. Устата ѝ беше суха и въпреки студа и мокротата тялото ѝ беше горещо и трепереше като в треска. Дъщерята на Ел Барон не беше страхливка, но не беше нужно да си страхливец, за да се боиш от онова, което предстоеше.

– Не подлагайте на изпитание търпението ми – проговори предупредително майорът, макар да се стараяше да бъде любезен. – Можем да получим желаните от нас сведения без болки, но и с много болки. За мен е все едно.

Вместо отговор, Тамсин скръсти ръце пред гърдите си и облегна глава на стената зад себе си. Без да обръща внимание на студената дъждовна вода, тя затвори очи.

Изведнъж мъжът дръпна с все сила въжето, което беше закрепено за кожената ѝ яка и тя скочи на крака. Примката беше стегнала шията ѝ толкова силно, че не ѝ достигаше въздух.

– Не ставайте глупачка, Виолет – продължи съвсем тихо Корниш. – Накрая ще научим всичко, което искаме. Ще ни кажете дори неща, които изобщо не ни интересуват, само за да сложите край на непоносимите болки. Знам го аз, знаете го и вие. Затова не бива да губим време и да хабим усилия.

Не, тя нямаше да издържи на мъченията. Много скоро щеше да пропее. Но трябваше, трябваше да издържи!

– Къде е Лонга? – Тихият въпрос заглуши за миг равномерното капене.

Лонга водеше партизанските отреди в северната част на страната.

Хората му непрестанно нападаха армията на Наполеон и ѝ причиняваха големи вреди. Атаките им бяха безшумни, партизаните сякаш идваха от нищото и после отново се разтваряха в нищото. Те връхлитаха върху маршируващите колони, изненадваха патрулите и опожаряваха селата, за да затруднят снабдяването на армията с храна.

Тамсин знаеше къде беше Лонга. Надяваше се, че новината за залавянето ѝ е стигнала до партизанския водач, преди тя да рухне от мъченията и да го предаде. Лонга беше предпазлив човек и щеше да изчезне. Дано някой от хората ѝ се беше сетил да тръгне към убежището му, за да го предупреди. Можеше само да се моли новината да стигне по-скоро до Памплона. Засадата, която им устройоха французите, беше толкова неочаквана, че хората ѝ бяха разпръснати във всички посоки, а повечето бяха безмилостно убити. Не, Габриел със сигурност не беше убит. Но къде е сега? Сигурно бяха хванали и него и го бяха хвърлили в някоя от тези ужасни дупки. А може би верният ѝ помощник и телохранител не беше вече между живите? Не, това не можеше да бъде истина. Сигурно точно в този момент исполинът се опитва да се освободи от затворничеството. Никой обикновен смъртен не може да държи в плен човек като Габриел. Той щеше да се освободи и да дойде да я вземе.

Тя трябваше да издържи.

Някой разхлаби въжето, после ръката на Корниш се плъзна към ризата ѝ. Вместо да я разкъса, той започна съвсем бавно да я разкопчава.

Кожата ѝ беше ледена, но като че ли изстина още повече, когато очите ѝ откриха ножа в другата ръка на французина. Отново я обзе гадене. Не можеше да понася ножове. Дали и Корниш го знаеше? Дали познаваше ужаса, който я обземаше при мисълта за собствената ѝ наранена кожа, за червената кръв, която се стича от раната? Черни точки затанцуваха пред очите ѝ и тя се вкопчи с всички сили в желанието да не загуби съзнание.

Един от другите мъже пристъпи към тях и се усмихна. Застана зад нея и свали ризата от раменете ѝ, без да бърза. След това хвана китките ѝ и дръпна ръцете ѝ назад, за да види дръзката извивка на гърдите ѝ. Накрая уви китките с дебело въже. Тамсин усети треперенето на гърдите си и лицето ѝ пламна.

– Колко жалко – прошепна Корниш и прокара върха на ножа по меката закръгленост на гърдата ѝ. – Каква прекрасна кожа. Кой би очаквал това от една партизанка, от една крадла и мръсница. – Върхът на ножа обикаляше около зърното на гърдата. – Не допускате да ви нараня – продължи настойчиво той. – Кажете ми къде е Лонга!

Тамсин не каза нито дума. Опита се да се пренесе мислено на друго място, много далече от жалката колиба с трепкащите свещи и безкрайното шумолене на дъжда. Представи си, че не усеща студеното острие на ножа, което мъжът притисна към гърдата ѝ и заби в меката плът, но не прониза кожата.

– Ще ми кажете къде е Лонга – продължи със същия тон офицерът. – А после ще ми опишете планинските проходи, които минават през планината Гуадарама,ходите, които използвате вие и приятелите ви.

Тамсин продължаваше да мълчи. След малко Корниш дръпна въжето и я обърна с лице към стената. Тя трябваше да се надигне на пръсти, защото въжето беше много стегнато. Мъжете го закрепиха на куката в тавана. След миг Тамсин усети острието на ножа в гърба си и това беше много по-страшно, защото не можеше да види какво ѝ правят. Ножът се плъзна по гръбначния стълб и тя зачака първата рана. Знаеше, че мъчението ще бъде бавно и постепенно, че щяха да режат кожата ѝ на ивици, докато кръвта почне да се стича на ручейчета по гърба.

Изведнъж в колибата се разнесе странна миризма. Тамсин не бе забелязала нищо необичайно, защото се бореше да преодолее ужаса и чакаше следващата рана. Някой зад нея се покашля. Въздухът беше странно тежък и притискаше гърдите ѝ. Яката беше толкова тясна, тя се страхуваше... Не, не, това беше дим! Гъст черен дим проникваше под вратата и пълнеше стаята. Мазен, хапещ, задушаваш дим.

Корниш изруга ядно и се обърна към вратата. Един от офицерите се бе озовал там преди него и я разтвори с трясък. В следващия миг в стаята нахлу огромна облак дим и мъжът извика задавено. После уплашено се втурна назад, за да избяга от неочакваната опасност.

Прозвуча сигнал. Пронизителен и режещ. И изведнъж настана хаос. В задушавания дим изникнаха облечени в черно мъже с маски и извадени саби. Прокънтят изстрел. Чуха се ругатни, дрезгави викове. Прозвуча писк.

Тамсин се опита да се обърне, да се махне от стената, но ръцете ѝ бяха стегнати зад гърба, а въжето не ѝ позволяваше да стъпи здраво на краката си и да запази равновесие. Можеше само да си представя какво ставаше в стаята. Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Трябваше веднага да се възползва от ситуацията, за да избяга. Но беше в положение, от което нямаше как да се измъкне сама. Дали пък целият този хаос не беше предизвикан от Габриел?

След минута въжето, което я държеше до стената, падна прерязано и тя се свлече на колене.

– Станете – проговори енергичен глас на английски. Някой освободи китките й.

Тамсин изобщо не си даде труд да потърси причината за щастливо си избавление. Тя скочи на крака и изохка мъчително, защото гъстият черен дим й пречеше да диша.

– Бързо! – заповяда гласът. – Размърдайте се! – Някой сложи ръка на гърба й и я бутна към изхода.

Начинът, по който спасителят й издаваше заповеди, я слиса. Но обстоятелствата не й позволяваха да протестира. Тя се опита да се изплъзне от ръката на гърба си, като се приведе и вдигна ризата си, захвърлена на пода. Облече я набързо и сложи ръка пред носа и устата си. Хукна към вратата, но се спъна и едва не падна.

Около нея тичаха мъже, ругаеха и кашляха и се опитваха да си пробият път през гъстата мъгла. И навън беше същото. Всички колиби горяха. Към небето се издигаха кълба черен дим, войниците тичаха като безумни насам-натам и се опитваха да спасят поне част от вещите си.

Отново прозвуча сигнал и Тамсин реши, че е за оттегляне. Мъжът я бутна към близките дървета и извика:

– Шестима при мен! – В следващия миг краката й вече не докосваха земята. Той я вдигна на ръце и я понесе през горичката, без да се тревожи от дъжда и от ужасната бъркотия, като умело избягваше униформените французи.

Мъже в тъмни наметки се събраха на полянката, където ги чакаха двадесетина тревожно цвилещи коне. Животните риеха с копита в калта и искаха да избягат по-далече от пожара.

Полковник Сейнт Симон вдигна лекия си товар на гърба на коня и в следващия момент се метна на седлото.

– Габриел! – извика отчаяно момичето. – Трябва да намеря Габриел! – Тя се хвърли светкавично настрана и скочи от коня.

Сейнт Симон нямаше време да размисли. Скочи след нея и се втурна като обезумял след плячката си, която се скри в мрака. Настигна я само след няколко метра и ръката му се склучи около китката й.

– По дяволите? Къде сте тръгнали?

Тамсин не можеше да го види, различаваше само неясните му очертания. Тонът му отново събуди гордостта й, но който и да беше този човек, тя му дължеше спасението си, затова удържа напирания на устните й рязък отговор и се постара да обясни спокойно, макар че гласът й трепереше от нетърпение:

– Много съм ви благодарна, че ме избавихте от това неприятно

положение, сър. Не знам защо го направихте, но съм ви безкрайно задължена и ще се постарая да ви се отблагодаря. Сега обаче мога да се справя и сама и трябва непременно да намеря Габриел. – Тя се врътна настрана и се опита да изтръгне ръката си.

Неприятно положение! Полугола, с проклетата кожена яка на шията, с перспективата да бъде измъчвана до смърт – това ли беше неприятното ѝ положение! И му бе благодарила, сякаш си мислеше, че или е действал от чиста безкористност или че спасението ѝ е било случайност. При други обстоятелства Сейнт Симон би се изсмял с глас на такова очевидно недоразумение.

Той свали наметката си с бързо движение и уви съпротивляващата се фигурка с плътната материя, за да ѝ попречи да се движи. След това я метна на рамото си като чувал с картофи и се усмихна доволно, когато буйният поток на думите ѝ изведнъж пресекна.

Тамсин бе открила червената куртка и полковнишките еполети, преди наметката да я покрие изцяло и носът ѝ да се опре в златния шнур и блестящите копчета. За втори път през последните няколко минути положението ѝ се промени драматично, но все още беше в плен на военни и не можеше да се надява на нищо добро.

Спасителят ѝ, който се бе превърнал в похитител, възседна коня си, без да се тревожи от товара в ръцете си. После издаде рязка заповед и малката група облечени в черно фигури последва примера му. Без да се бавят, мъжете обърнаха конете си и препуснаха в мрака.

Тамсин осъзна много бързо, че е безсмислено да се съпротивлява. Пелерината беше от дебела и здрава материя и нямаше как да освободи ръцете си. Мъжките рамене бяха корави като желязо, а конят галопираше с такава скорост, че ако се опиташе да скочи, щеше да си счупи врата.

Тя се опита да отпусне схванатите си мускули и да успокои хвърчащите из главата ѝ мисли. Какво искаха англичаните? Вероятно същото като французите. Дали и те щяха да приложат същата тактика? Проклети войници – всички бяха като диви животни, все едно каква униформа носеха. Синя, червена, зелена или черна. Златните еполети и шнурове също бяха еднакви.

В мислите ѝ отново се надигнаха страшните картини от нощта, когато войниците нахлуха в селото Сан Педро. В ушите ѝ още кънтяха виковете и писъците на нападнатите, а миризмата на кръв в носа ѝ беше все така жива като тогава. Двамата с Габриел се бяха свили зад скалите и наблюдаваха безпомощно страшната сцена... Къде беше Габриел?

Мисълта, че Габриел все още е в плен на французите, докато английските кавалеристи я отнасяха бог знае къде, прогони призраците от паметта ѝ. В гърдите ѝ се надигна луд гняв, енергията ѝ се събуди и тя направи нов опит да се освободи от ръцете на похитителя си.

Единствената му реакция беше да стегне още малко хватката си. Ръката му притисна главата ѝ към куртката и тя се уплаши, че няма да може да си поеме дъх. Този мъж знаеше как да сломи съпротивата ѝ.

Тамсин въздъхна примирено. Тази луда езда все някога щеше да свърши и тя трябваше да опази цялата си енергия за мига, когато щяха да я пуснат на земята. Много добре знаеше какво ще направи, когато отново усети твърда земя под краката си. Този самонадеян и властен кавалерийски офицер не притежаваше достатъчно интелигентност и бързина, за да се мери с нея, с Ла Виолет. Тя познаваше тази земя до последните подробности и беше майсторка в изкуството да се измъква от трудни положения.

Джулиън усети енергията, която се излъчваше от крехкото същество в пелерината му и неволно потрепери. Даже когато седеше тихо и се опитваше да изглежда примирена, тази мачка женичка беше изпълнена с решителност и недобри намерения. Ла Виолет имаше свои собствени закони, също както беше с баща ѝ, Ел Барон, тя умееше да надхитря и двете неприятелски армии, надминаваше ги по бързина и изпълняваше достойно незаконната си, но много доходна дейност. Джулиън осъзна, че трябва да бъде постоянно нащрек. Само защото в момента държеше това разбойническо изчадие в прегръдката си, не биваше да отслабва бдителността си.

Когато малкият отряд стигна до бреговете на Гуардиана, направиха кратка почивка. Не се чуваха преследвачи, само водата на реката ромонеше приспиващо. Нощното небе беше съвсем черно и в мрака не можеше да се разбере дали мястото беше безопасно за прекосяване на реката.

– Сержант!

– Сър? – Една от черните фигури се отдели от групата и препусна към полковника.

– Ще почиваме тук до разсъзване и после ще потърсим брод. Проучете дали не можем да се подслоним някъде наблизко, за да се отървем от този отвратителен дъжд. Опитайте с онези дървета. – И той посочи черната групичка дървета зад полянката.

Сержантът даде заповед на хората си и отрядът потегли към дърветата. Полковникът ги последва със смръщено чело. Трябваше да реши какво ще прави с пленницата си, когато слязат от конете.

Оказа се, че между дърветата има малка колиба и навес за сено. Половината покрив на колибата беше цял и осигуряваше известна защита срещу дъжда. Хората от шеста дивизия бяха свикнали да ношуват и при най-тежки условия и сега бяха доволни от намереното. Вече четири години се опитваха да изгонят Наполеон от Испания и Португалия и познаваха много добре жешките лета и леденостудените и дъждовни зими на Иберийския полуостров. Войниците завързаха конете под дърветата и бързо събраха съчки, за да запалят огън под навеса. Всеки носеше суша прахан и много скоро към небето се издигна облак дим.

Полковникът скочи от коня, без да изпуска пленницата от ръцете си, и се запъти към колибата.

– Вие също можете да запалите огън тук и ще ви е топло и удобно – заяви сержантът, който бе влязъл след него в изоставената колиба. – Момчетата имат достатъчно прахан и ще ви донесат всичко необходимо. Мисля, че всички имаме нужда от чаша топъл чай.

– Великолепно, сержант – отговори с отсъстващ вид полковникът. – Разположете постове около дърветата. Не искам огънят да събуди вниманието на неприятеля.

Той се приведе и погледна крехката фигура в ръцете си. Ла Виолет беше извърнала глава от гърдите му и той се взря в две теменужени очи, осветяващи сърцевидно лице. Момичето отговори на изпитателния му поглед с кротко любопитство, което веднага би заблудило някой не толкова опитен и твърд мъж.

– И какво сега, английски полковнико? – Английският ѝ беше безупречен, със съвсем лек акцент; само остроото ухо можеше да различи чуждия тон и полковникът беше безкрайно изненадан.

– Говорите добре английски.

– Но разбира се! Майка ми беше англичанка. Няма ли най-после да ме пуснете на земята?

– Ако го направя, трябва да ми дадете думата си, че няма да избягате.

Очите ѝ засвяткаха развеселено.

– Нима ще повярвате в думата на една разбойничка, полковник?

– Значи да не го правя?

Тамсин избухна във весел смях.

– Това знам само аз, а вие трябва да го откриете, колонел.

Подигравателният ѝ смях звучеше доста неприятно. Удари го вълна от враждебност. Очевидно тази жена не беше наясно, че за сегашното си достойно положение трябваше да благодари само на добрата му воля.

– Благодаря за предупреждението – отговори спокойно той. – Ще постъпя според съветите ви. – Той огледа колибата. – Мисля си, че бих могъл да се възползвам от чудесната яка на майор Корниш, за да ви държа близо до себе си.

Тамсин се обърна рязко. Най-после ѝ стана ясно, че не можеше да се шегува безнаказано с този мъж. Трябваше да промени тактиката.

– Не е нужно да прибягвате до яката – побърза да го увери тя. Изведнъж очите ѝ станаха меки и отстъпчиви. – Моля ви, полковник, пуснете ме да стъпя на земята. Нима мислите, че бих могла да ви избягам, след като сме заобиколени от верните ви хора?

Тази Ла Виолет е чудесна малка артистка, каза си развеселено Джулиън и се усмихна мрачно. Само че няма да постигне нищо с този израз на заблудено малко момиче, не и пред него.

– Много ми се иска да ви пусна на земята – обясни привлечено той, – но първо трябва да взема известни предпазни мерки. Надявам се, че ще ме извините. Сержант, донесете едно въже.

Тамсин се прокле за глупостта си. Очевидно беше подценила безобразно този необикновен екземпляр от армията на Уелингтън. В първия момент не можа да се овладее и гневът ѝ избухна с дива сила. Наруга го с най-грозни думи, нарече го надменно войнишко изчадие, което се перчи със златните си еполети и излъсканите копчета, но той дори не се помръдна. Скоро ѝ стана ясно, че този полковник съвсем не е толкова сляп и глупав, колкото ѝ внушаваха предразсъдъците.

Накрая мъжът я постави на земята, но все още не ѝ позволи да се раздвижи. Наметката стягаше ръцете и краката ѝ.

– Седнете, сеньорита – покани я англичанинът. Гласът му беше гладък като коприна. – Земята е малко влажна и се боя, че гостоприемството ми ще бъде ограничено. – Той улови въжето, което му хвърли сержантът, и когато Тамсин не последва веднага поканата му, сложи две ръце на раменете ѝ и я натисна да седне.

Всяка съпротива беше безсмислена. Тамсин не се възпротиви, отпусна се на пода и се облегна на мократа стена. Беше в трудно положение; очевидно беше попаднала от трън, та на глог. Зачака полковникът да върже въжето за кожената яка, но за нейно облекчение той стегна с него глезените ѝ и завърза другия край за кожения си колан. Въжето беше достатъчно дълго и той можеше да се разхожда свободно в малкото помещение.

Най-после ръцете ѝ бяха свободни и тя захвърли наметката. След време щеше да направи опит да развърже въжето и да освободи и

глезените си – бдителният полковник все щеше да отклони вниманието си или може би дори да заспи. Тя свали кожената яка от шията си и я захвърли колкото можеше по-далече.

Полковникът вдигна предизвикателно едната си вежда, но не каза нищо. Не си направи труд и да вдигне яката, за да я сложи отново на врата ѝ. Очевидно предпочиташе собствените си методи. Тамсин се уви по-плътно в наметката и седна по-удобно, за да изчака развитието на събитията.

Много скоро под покрива на малката колиба пламна буен огън и сержантът окачи над пламъците котле с вода. Донесе и запалена газена лампа, която хвърляше гротескни сенки по стените. Полковникът свали куртката си, отвори чантата и затърси нещо в преградките ѝ. Отвън долитаха приглушени гласове и стъпки; очевидно мъжете се приготвиха за нощувка.

След малко англичанинът извади от чантата си парче хляб и голям къс студено месо и Тамсин усети как устата ѝ се напълни със слюнка. През това време сержантът правеше чай. Първо на кисна малко скъпоценните листенца, после предпазливо изля отгоре им горещата вода.

Тези англичани умеят да си създават удобства и при най-тежките условия, помисли си ядосано Тамсин. Що за хора!

Джулиън се нахрани с видим апетит. После благодари сърдечно на сержанта и пое чашата чай. Сержантът излезе навън, за да вечеря с хората си, а полковникът се разположи удобно в един сух ъгъл, за да изпие на спокойствие чая си. При това приятно занимание съзнателно избягваше да поглежда към пленницата си. Беше решил да я остави още малко да погладува. Може би това щеше да пооправи поведението ѝ.

– Какво издадохте на Корниш? – попита внезапно той.

Тамсин вдигна рамене и затвори очи. Незнайно по каква причина обичайната ѝ съпротива изчезна, очите ѝ се напълниха със сълзи. Толкова копнееше за чаша чай, повече, отколкото за ядене. В момента беше готова да убие човек за чаша от горещата тъмна напитка.

– Нищо.

– Да приема ли, че тъкмо е започнал да ви разпитва?

Тя не отговори.

– Какво искаха да знаят?

– Какво право имате да ме държите в плен? – попита остро тя. – Аз не съм враг на англичаните. Аз помагам на партизаните, не на французите.

– Но само ако си струва, както съм чувал – отзова се също така

остро мъжът. В тази сумрачна дупка гласът му я прониза като с нож. – Няма защо да се правите на патриотка. Всички знаят къде са интересите на Ла Виолет.

– Какво ви засяга моят живот? – попита гневно Тамсин. Гладът и умората се изпариха в миг. – Не съм ви сторила нищо лошо. Не се месях в работите на английската армия. Вие тъпчете страната ни, държете се като изпратени от бога герои. Всички англичани са самонадеяни и нахални...

– Дръжте си езика зад зъбите! – Полковникът скочи на крака и очите му засвяткаха гневно. – Вече четири години кръвта на англичаните напоява този проклет полуостров. Ние свършихме работата на сънародниците ви, опитахме се да спасим вас и страната ви от онзи негодник Наполеон. Загубих повече приятели, отколкото мога да броя, за да защитим това жалко парче земя, а вие се осмелявате да ги наричате надменни и още какви ли не! Млъкнете и да не съм чул нито дума повече, ясно ли е?

Той застана пред нея и Тамсин потисна с мъка импулса си да се отдръпне. Той се приведе над нея, улови брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към трепкащата светлина на лампата.

– Разбрахте ли ме? – Гласът му беше съвсем тих, но в ясните сини очи пламтеше гняв, устата беше опъната в тънка линия.

– Англичаните имат свои собствени основания да се бият в нашите земи – отговори сърдито младата жена, опитвайки се да издържи на погледа му. – Ако Наполеон завладее Испания и Португалия, това означава гибел за Англия. Той ще затвори пристанищата за английската търговия и вие ще измрете от глад.

И двамата знаеха, че това е истината, затова замълчаха. Джулиън продължаваше да държи брадичката и. Лицето му беше съвсем близо до нейното и тя усети болезнения натиск на пръстите му и топлината на кожата му. Той изпълваше цялото ѝ полезрение, образът му се разтегли до безкрайност и тя не виждаше нищо, само него. Жалката обстановка и дори яркото сияние на огъня изчезнаха в мрака.

Джулиън я гледаше втрънено. За първи път имаше възможност да види лицето ѝ отблизо и справедливият му гняв се изпари, защото тя бе казала истината. Косата ѝ беше светла, с цвета на зряла пшеница. Гъста и къдрава, тя обгръщаше тясната ѝ главица и къдриците падаха по челото ѝ. Очите бяха бадемвидни, тъмни мигли закриваха замайващото виолетово-синьо, над тях се извиваха изписани вежди и придаваха на лицето и въпросителен израз.

– По дяволите, сравнението с теменужка не е било преувеличено – промърмори той и прекъсна напрегнатото мълчание. Но вие сте по-скоро от цветята с бодли, струва ми се...

Пръстите му стиснаха брадичката ѝ и Тамсин едва не извика от болка. Устата му беше толкова близо до нейната, че горещият му дъх опари устните ѝ. Чувството, че в това пространство и време съществуваха само те двамата, се засили до безкрайност. Когато устните им се срещнаха, това беше съвсем естествено и Тамсин потъна в топъл, приятен мрак, пленница на аромата на мократа му кожа, усещането на наболата брада до бузата си и коравите, настойчиви устни върху нейните.

Много скоро мигът отлетя. Тя отметна глава назад, замахна и с все сила му удари плесница.

– Копеле! – Гласът ѝ затрепери. – Нахалник! Вие изнасилвате пленниците си, нали, полковник? А аз си мислех, че само простите войници се забавляват по този груб начин. Но сега ми стана ясно, че вземат пример от офицерите си.

В първия миг размерът на гнева и омразата във виолетово-сините ѝ очи му отнеха дъха. Той я погледна смаяно и несъзнателно вдигна ръка към ударената си буза. После грабна лицето ѝ между ръцете си и притисна устни в нейните с такава сила, че главата ѝ политна към стената.

Когато отново я пусна, тя не се помръдна. Лицето ѝ беше само бледо очертание в полумрака, очите ѝ приличаха на тъмни кладенци.

– За в бъдеще не бъркайте целувката с изнасилване, момиченце. – Гласът му беше подрезгавял от напрежение. Гневеше се повече на себе си, отколкото на пленницата си. Не можеше да си обясни защо бе постъпил така безумно. Беше си създал правилото да не влиза в интимни отношения с жените, които имаха макар и най-отдалечена връзка с някоя от армиите на полуострова. – Ако още веднъж ме обидите по този начин, не мога да гарантирам за нищо.

По гърба ѝ пробягаха студени тръпки, но тя не се помръдна, нито му отговори. Джулиън се изправи и отново я погледна право в очите. Внезапно откри тъмните сенки на изтощението по нежната кожа под очите, фините ивици на страданията в напрегнатото лице. Цели два дни тази малка жена беше прекарала в плен при французите. Кога ли беше яла за последен път? Дали изобщо беше спала?

По дяволите! Започнал съм да ставам сантиментален, помисли си той и изпита отвращение. Въпреки това се обърна към огъня, напълни чашата си с чай и ѝ я подаде.

– Заповядайте.

Тамсин взе чашата, без да каже дума, но той видя как пръстите ѝ затрепераха. Без да бърза, Тамсин вдигна чашата до устните си и потърпна от наслада, когато горещата течност се изля в гърлото ѝ.

Джулиън отчупи парче хляб, отрязва две дебели ивици студено агнешко месо и ѝ подаде сандвича. После ѝ обърна гръб и се направи, че се занимава с огъня, за да ѝ даде време да се нахрани спокойно.

Докато стоеше над пламъка и търкаше ръцете си, той забеляза, че най-после бе престанало да вали. След седем дни непрекъснат дъжд немурният валеж най-после бе спрял. Мъжът погледна към небето, което надничаше през отвора в покрива, и се усмихна. Хубавото време щеше да ускори обсадата на Бадахос. Всяка обсада беше ужасна и измерителна, мъжете ставаха неспокойни и недоволни. Всички щяха да се радват, ако ѝ видеха края.

След малко той погледна през рамо към момичето. Тамсин бе оставила празната чаша до себе си на пода и се беше увила плътно в наметката. Очите ѝ бяха затворени.

Тази бодлива теменужка изглеждаше необичайно ранима и слаба. Въпреки това полковник Сейнт Симон реши да не заспива. Никой не знаеше какво го очаква през остатъка от нощта.

2

След два часа Тамсин се събуди и както винаги се ободри бързо. Мислите ѝ бяха ясни, тялото отпочинало, споменът за събитията, довели я дотук, беше жив и подробен, освен... освен факта, че не можеше да проумее какво бе станало, когато английският полковник я бе целунал. Нещо не беше наред. Тя презираше мъжете, които носеха войнишка униформа, и се отвращаваше от тях и въпреки това беше целувала този мъж, човека, който я доведе тук и нямаше никакво право да я държи в тази гадна дупка. Тя го целуна и това ѝ хареса. После се уплаши и го удари, напълно несправедливо, и сега съзнаваше, че бе заслужила бурната му реакция.

Тя отвори очи и хвърли бърз поглед към английския полковник. Той седеше до огъня, загърнал раменете си с одеяло, главата му беше паднала на гърдите. Огънят все още гореше – вероятно беше заспал наскоро.

Ръцете на Тамсин бяха скрити под наметката. Без да изпуска от очи неподвижната мъжка фигура, тя плъзна съвсем бавно ръцете си към глезените, докато напипа възела на въжето. Не трябваше да движи краката си, за да не подръпне въжето, привързано за колана на полковника, и да го събуди.

– Дори не си помисляйте за това! – Мъжкият глас беше хладен и властен. Джулиън вдигна глава и огледа внимателно пленницата си на слабата утринна светлина. Ако наистина е спал, значи спи като котка, каза си сърдито Тамсин.

Тя се престори, че не е разбрала за какво ставаше дума.

– Трябва да изляза навън – промърмори с добре изиграно смущение тя, протегна се и се прозя. – Надявам се да ми разрешите.

– Нямам нищо против – отговори мъжът и стана. След като Тамсин се изправи, той подръпна леко въжето. – Да вървим! Нямаме много време.

Тамсин промърмори някакво проклятие и тръгна бавно след него със завързаните си глезени. Двамата излязоха във влажната утрин.

Небето беше безоблачно. Слънцето се издигаше бавно на хоризонта като голяма червена топка, въздухът беше свеж и ясен. Птиците пееха в дърветата. Войниците от шеста дивизия се бяха събудили и вече окачваха котлетата с вода над огньовете, за да направят чай, и хранеха конете

си. Когато полковникът и пленницата му тръгнаха към реката, бяха проследени от множество любопитни погледи.

– Мисля, че ще можете да се скриете зад тези скали – каза полковникът и посочи безредно струпаните по брега скални блокове. – Въжето е достатъчно дълго и можете да изчезнете зад някой по-голям камък.

– Толкова сте внимателен, полковник.

– И аз мисля така – отговори с усмивка Джулиън и се направи, че не е забелязал подигравателния й тон.

– Какво всъщност искате от мен? – попита сърдито Тамсин. Тя му бе задала този въпрос още миналата вечер, но тогава нещата бяха много объркани и не бе получила ясен отговор.

– Уелингтън иска да говори с вас – отговори кратко Сейнт Симон. – Затова ще ви заведе в главната квартира в Елвас.

– Като пленница? – Тамсин посочи въжето. – Защо е необходимо да ме връзвате, след като главнокомандващият иска само да говори с мен? – Гласът й преливаше от сарказъм.

– А нима Ла Виолет би приела поканата на главнокомандващия английската армия? – отвърна със същия тон Джулиън.

– Не – отговори откровено Тамсин. – Нямам време да се разправам с разните му там армии, все едно на чия страна се бият. Колкото по-скоро се махнете от моята страна, толкова по-добре. – Тя се взря мрачно в червената топка на изгряващото слънце. – Нито Наполеон, нито вие имате право да се месите в делата на испанците. Вие не сте по-добри от него.

– За съжаление обаче вие имате нужда от нас, за да го прогоните оттук – отговори Джулиън, опитвайки се да скрие гнева си. – Уелингтън има нужда от някои сведения, които само вие можете да му дадете. Затова ще ви отведе при него, скъпо момиче. А сега побързайте. – Той направи нетърпелив жест към скалите.

Тамсин не се помръдна. Този английски полковник беше толкова самоуверен, също като повечето войници. След малко хвърли изпълнен с копнеж поглед към реката.

– Много бих искала да се окъпя – прошепна тя. – Знаете ли колко време стоях в онази мръсна дупка?

– Да се окъпете? – Джулиън я погледна невярващо. Рязката смяна на темата го изненада. – Не ставайте смешна! Водата е ледена.

– Но слънцето е топло – отговори с усмивка Тамсин. – Откакто се помня, се къпя в студените реки. Искам да се потопя във водата само веднъж, за да се очистя от най-губата мръсотия. – Тя го погледна

умолително. – Какво може да ви навреди това, полковник?

Мъжът се поколеба, отказът вече беше на устните му. Но преди да е успял да заговори, тя разкопча най-горното копче на ризата си и прокара пръсти през косата си.

– Никога не съм била толкова мръсна. Погледнете само ръцете ми. – Тя ги протегна към него и продължи: – А и косата ме сърби непоноси-мо. Не мога да се търпя, разбирате ли! Щом искате да ме отведете при главнокомандващия, трябва да ми позволите да изглеждам прилично.

Смръщеното носле и презрително изкривеното лице го развеселиха въпреки обзелия го гняв и предишните ѝ забележки. Наистина беше много мръсна. Той познаваше чувството: след неколкодневен преход при всякакво време, след спането на мръсната земя, мъжът не може да понася миризмата на собственото си тяло. Неговата задача беше да отведе тази жена в главната квартира в Елвас. Можеше да изпълни разумната ѝ молба, без да излага на риск важната си мисия.

– Мисля, че ще замръзнете – промърмори примирително той. – Но щом толкова настоявате, ще изпълня молбата ви. Давам ви само две минути.

– Благодаря ви. – Тамсин свали обувките си и го погледна с очакване. – Ще ми позволите ли да махна въжето, докато съм във водата? Ако го намокря, то ще се свие и ще ми пререже кожата.

– Добре – махна с ръка Джулиън. – Но ви предупреждавам: ако таи-те намерение да ми избягате, ще ви хвана, ще ви завържа на шпорите си и ще ви влача така до Елвас.

Очите ѝ проблеснаха гневно. Зениците им потъмняха, станаха почти черни, но само за миг. Тя сви рамене, кимна в знак, че е съгласна с предложението му, наведе се и отвърза въжето, което стягаше глезените ѝ. Свали чорапите си, отвори панталона, смъкна го и небрежно го изрита с крака настрана. После тръгна към водата, както беше по ленено бельо и риза.

Джулиън отново усети потока от енергия, който се излъчваше от нея, също както вчера, когато я държеше на коня си. От всяка поразителност на тялото ѝ струяха решителност и целенасоченост. Той посегна и хвана ръката ѝ.

– Момент!

Първо трябваше да огледа реката и отсрещния бряг. Водата течеше тихо, но леките вълни загатваха за доста силно подводно течение в близост до брега. Не беше много вероятно да ѝ се отдаде да стигне до другия бряг. Не много вероятно, но все пак възможно. Това беше Ла

Виолет.

– Свалете и другите си дрехи.

– Какво? Да се съблека гола пред очите ви? – Тамсин побесня от гняв, но някак си не успя да го убеди, че поведението ѝ се дължи на девическа невинност.

– Точно така, свалете всичко – потвърди безизразно Джулиън. – Съмнявам се, че ще направите опит да стигнете до другия бряг, както сте съвсем гола.

– Защо мислите, че мога да плувам толкова надалеч? – Очите ѝ се разшириха в невинно учудване. – Дотам е почти половин миля, подводното течение е много силно. Не съм чак толкова добра плувкиня.

– Простете, но не ви вярвам. Щом искате да се окъпете, ще го направите гола. Иначе ще идете да си свършите работата зад скалите и ще се върнем в лагера.

Тамсин изкриви лице в сърдита гримаса. Кратката промяна в лицето ѝ не убягна от вниманието му и той разбра, че е имал право. Ла Виолет мислеше за бягство.

Тамсин му обърна гръб и разкопча ризата си. Този проклет англичанин беше дяволски недоверчив! За нея беше детска игра да преплува до другия бряг, а само няколко километра по-нататък местните селяни щяха да ѝ окажат помощ. Тази част от страната беше сравнително равна и обрасла с ниски храсталаци. Ако имаше поне малко предимство, щеше да полети като вятър. На около сто метра от брега се издигаше възвишение, обрасло с бодливи храсти и ниски дървета. Ако можеше да стигне дотам, щеше да се скрие като лисица от кучетата. Нито един английски войник не беше в състояние да открие Ла Виолет на собствената ѝ територия.

Тамсин пусна ризата на земята и развърза връзката на долните си гащи. Свали и тях и ги изрита надалеч. Сейнт Симон имаше право да предполага, че пленницата му не се придържа към правилата на приличието, освен когато ѝ е изгодно. Тя не беше момиче от испанската аристокрация, възпитано в манастир. Беше водила суровия живот на разбойниците, който отрано я бе запознал с житейските реалности. Освен това в този момент беше твърде заета с дрзкия си план за бягство, за да помисли, че се е съблякла в присъствието на непознат мъж.

След като помисли малко, Тамсин вдигна дрехите си, сгъна ги грижливо и ги остави върху един плосък камък. Това беше само дреболия, но Сейнт Симон се почувства неловко. Ала още преди да е успял да разбере защо тази дребна случка му се бе сторила многозначителна,

Тамсин се обърна към него. С леко разкрячени крака, опряла ръце на хълбоците, тя стоеше пред него съвсем гола. На шията ѝ висеше тънка верижка, на която бе окачен сребърен медальон.

– Доволен ли сте, полковник?

В първия момент Джулиън не разбра двусмислието на въпроса ѝ. Погледът му се плъзна по стройното, твърдо тяло, от което бликаха сила и жизненост. Много скоро установи, че впечатлението за крехкост идва само от ръста ѝ. Голото ѝ тяло беше здраво и мускулесто като на атлет, гъвкаво и изправено. Погледът му се спря повече на малките остри гърди, проследи стройната линия на хълбоците и се задържа на светлите косъмчета между бедрата.

Тялото ѝ беше извънредно привлекателно. Дъхът му се ускори, ноздрите се издуха, докато се опитваше да се пребори с нежеланата възбуда. Сигурно си беше изгубил ума. Как можа да се постави в такова положение! Защо, по дяволите, ѝ позволи да се окъпе в реката? Но сега беше твърде късно да отмени съгласието си.

Когато отново стана господар на чувствата си, той погледна в лицето ѝ и доволно установи, че щателният оглед бе успял да я извади от равновесие. Предизвикателният ѝ поглед вече не беше толкова сигурен, тя избягваше да срещне очите му. Това беше награда за нежеланата реакция на тялото му.

– Съвършено – отвърна протрещено той. – Бих казал, че съм извънредно доволен.

Гняв изтри израза на неловкост от лицето ѝ. Тя направи крачка към него и в продължение на няколко секунди той вярваше, че ще го удари още веднъж. Ако го направеше, щеше да я накара да съжалява.

Тамсин прочете посланието в очите му; то ѝ съобщи, че мъжът напуска ѝ е подготвен за евентуален удар. Желанието да го удари изчезна също така бързо, както се бе появило, и тя си припомни, че не бива да губи ценно време. Планът ѝ беше готов и нямаше никаква полза да се кара с него или да сравняват умствените си способности. Без да каже нито дума, тя се обърна и закрачи към водата.

Джулиън не я изпускаше от поглед. Тя навлезе във водата и спря за миг в нерешителност. Отзад изглежда също така добре, както отпред, каза си замечтано мъжът. След няколко секунди Тамсин застана на пръсти, вдигна ръце и се хвърли във водата.

Джулиън отиде до брега и зачака появата ѝ. Водата течеше бързо, подводното течение се разпознаваше като широка лента на около пет стъпки от брега. Една птица потопа яркосините си пера във водата и

изскочи на повърхността със сребърно-блестяща рибка в устата. Само Ла Виолет не се виждаше. Какво да направи, ако тя не се появи?

Гърлото му се стегна от страх. Ами ако се беше заплела в някакви водни растения, които не се виждаха на повърхността?

Ами ако беше решила да преплува под вода до другия бряг? Погледът му се плъзна към грижливо сгънатите ѝ дрехи, оставени на близкия камък. Тя не можеше да избяга съвсем гола. Очите му се плъзнаха по водната повърхност. Никъде не се виждаше движение. Откога беше под водата? Май от няколко минути!

Джулиън изу ботушите си и бързо откопча куртката си. Захвърли в тревата колана със сабята, свали панталона и ризата и решително се хвърли в реката, на същото място, където беше изчезнала пленницата му.

След миг изскочи на повърхността с тракащи от студ зъби. Водата, която идваше от покритите със сняг планински върхове, беше леденостудена. Никой не можеше да оцелее след няколко минути престой в такава вода. Джулиън се взря отново в спокойно течащата река и отърси водата от косата си. Нищо. Тя беше изчезнала, сякаш никога не я беше имало.

Той пое дълбоко дъх и се потопи още веднъж Разбута с две ръце гъстите подводни растения и затърси безжизненото тяло или поне веещата се коса, която щеше да му покаже къде се е заловила.

В този момент Тамсин излезе на повърхността от другата страна на скалите. Беше чула как полковникът скочи във водата и разбра, че опасността е отминала. И тя трепереше от студ, косата беше залепнала за главата ѝ. Ала очите ѝ блестяха тържествуващо, на посинелите устни играеше усмивка. Беше се надявала, че той ще се хвърли във водата да я търси, но не смееше да повярва в късмета си. Спомни си многото весели истории, които майка ѝ беше разказвала за рицарството на английските джентълмени, което често се проявявало не на място. Явно този английски полковник не беше изключение от правилото.

Тя излезе на брега и се отърси от водата като малко куче. Скалата я скриваше от погледа на плувачия мъж. Слънцето стопли студеното ѝ тяло и тя се втурна с леки стъпки към дрехите си.

Джулиън излезе на повърхността, за да си поеме въздух. Студът скова тялото му и той разбра, че няма да издържи още дълго в ледената вода. Въпреки това си заповяда да се потопи още веднъж, за да я потърси. Тъкмо когато се приготви да се гмурне, той хвърли бърз поглед към брега и откри бледа сянка край скалата. Само след миг обаче сянката

изчезна и той не беше сигурен дали наистина е видял нещо подозрително. В следващия момент обаче разбра, че най-лошите му подозрения са се потвърдили.

Гневният му вик разкъса утринната тишина на брега на Гуардиана. Една птица отговори с дрезгав крясък, а ято диви патици се издигнаха с мощни удари на крилето от нощното си убежище в тръстиката, когато мъжът зацапа през водата към брега.

Тамсин изруга полугласно и се втурна да бяга. Хукна по равната, обрасла с мъх земя право към малкия, осеян от гъсти храсталаци хълм. Нямаше време да се облече, затова притисна дрехите до мокрото си тяло. За съжаление полковникът я бе открил твърде рано и тя можеше само да се надява, че има достатъчно преднина. Той трябваше да излезе от водата, да се изкатери по брега, а и тя със сигурност беше по-бърза от един едър и тромав войник.

Ала Тамсин не знаеше, че в училище Джулиън беше печелил награди по бягане, и дългите му крака бързо скъсиха разстоянието помежду им. Ослепял от гняв, той тичаше след нея – гневеше се на себе си, че беше допуснал едно момиче да го измами толкова лесно, гневеше се и на пленницата си, че си бе позволила да го води за носа. Никога досега не се беше провалял в изпълнението на поставените му задачи. И този път нямаше да бъде надхитрен от една дребна, коварна и жестока наемница и разбойничка.

Той увеличи темпото и почти я настигна; ледената вода на реката по кожата му се превърна в пот, но Тамсин беше почти на хълмчето. Джулиън знаеше, че ако тя изчезне в гъстите храсталаци, търсенето ставаше безсмислено. Той и хората му щяха да обикалят с часове между дърветата и храстите, от опит знаеше как изчезваха партизаните, без да оставят нито една следа.

Тамсин дишаше тежко, а когато излезе на височинката, от гърлото ѝ се изтръгна зададено хълцане. Тя не чуваше преследвача си, но усещаше близостта му. Крачките му бяха заглушени от мекия мъх, но тя знаеше, че разстоянието между двамата непрекъснато намалява. С последно напрежение на волята тя се втурна към най-близкия храст, но изведнъж кракът ѝ се закачи в разклонените корени, които покриваха земята.

Тамсин нададе гневен вик и падна на колене. В следващия миг Джулиън се хвърли напред и ръката му се склочи около глезена ѝ. Тамсин не бе предполагала, че преследвачът ѝ е толкова близо. Тя се изви като змия и отчаяно се опита да го ритне със свободния си крак, но той я държеше здраво и дори не трепна, когато петата ѝ го улучи болезнено.

Тамсин се улови с две ръце за яките корени и се опита да събере достатъчно сили, за да се освободи от яката му хватка, но той бе успял да хване и другия ѝ крак и я дръпна към себе си. Корените се изплъзнаха от пръстите ѝ, тя загуби равновесие и се строполи на земята. Когато Джулиън я дръпна към себе си, коремът и гърдите ѝ се хлъзнаха по влажната земя, корените и камъчетата я одраскаха.

– Мръсно копеле! – изрева вбесено тя и се претърколи по гръб. Връхлетя върху него с намерението да му издере очите. – Причинявате ми болка!

– Значи искахте да ме измамите, така ли? – изкрещя гневно лорд Сейнт Симон. – Дяволче! Хитра, коварна, проклетата малка маймуна! – Той хвана с една ръка двете ѝ китки и издърпа ръцете ѝ над главата, с другата улови брадичката ѝ. – Вие сте готова да прибегнете към всякакви хитрости, нали? Искам да ви кажа, момичето ми, че са необходими поне десет змийчета като вас, за да ме надхитрят!

Тамсин се обърна настрана, за да свие колене и да ги забие в долната част на тялото му. Мъжът разбра намерението ѝ и я притисна с цялата си тежест към земята. Ръцете му стискаха безмилостно китките и главата ѝ, цялото ѝ тяло беше неподвижно.

– Копеле! – изсъска още веднъж тя. – Аз може да съм бандитка, но вие сте брутален тиран, полковник. Веднага ме пуснете.

– Не.

Простият отговор прогони гнева ѝ и тя се вгледа като замаяна в лицето му. Очите над нейните бяха съвсем спокойни, едва ли не безизразни. Сякаш седяха един срещу друг в някой английски салон. Този мъж очевидно се чувстваше съвсем добре в кожата си. Тя усети мокрото му бельо до бедрата си. Значи той не беше скочил във водата съвсем гол.

Учуденото ѝ мълчание не продължи повече от секунда и бе последвано от дива канонада ругатни, толкова изразителни и разнообразни, че полковникът зяпна смяяно. Тамсин ругаеше безупречно на три езика, сменяше ги без преход, а проклятията и обидите бяха толкова цветисти, че всеки пехотинец би се гордял да ги овладее.

– Престани да ругаеш, момиче! – Джулиън се освободи бързо от първоначалната изненада и задуши потока от думи с буйна целувка. Притисна още по-силно ръцете ѝ към земята, цялото му тяло падна тежко върху нейното.

Тамсин едва не се задуши от натиска на устните му. Тя се раздвижи отчаяно под него, замята се като риба на сухо. Кожата ѝ пареше, кръвта ѝ закипя, зад спуснатите мигли се разстла червена мъгла. Мъжът мушна

езика си в устата ѝ, а нейният език не се скри, не избяга – той се раздвижи и заигра с натрапника.

Мислите ѝ се объркаха. Усещаше гняв – див гняв, но той беше приречен с безумна страст, не по-малко силна и огнена. Изпитваше страх и в същото време див копнеж. Тялото ѝ гореше и в главата ѝ не остана нито една разумна мисъл. Мъжът все още държеше ръцете ѝ над главата, но другата му ръка бе пустила брадичката и се движеше по тялото ѝ. Той помилва гърдите ѝ, после продължи към влажния корем. Без да съзнава какво прави, тя вдигна хълбоци, за да го посрещне. Бедрата ѝ се отвориха пред търсещите му пръсти и им позволиха да проникнат в нея. Когато го усети в себе си, от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав вик.

Ръцете му милваха тялото ѝ, докато се движеше в нея с дълбоки, силни тласъци, които я отведоха в свят, където въздухът трепереше и телата им бяха обгърнати в пламъци. А после попаднаха в самия център на огъня и Тамсин се загуби в тялото над своето, позволи му да я завладее без остатък, толкова пълно, че границите на собственото ѝ тяло престанаха да съществуват. А над това пламтящо великолепие владееше ужасът на унищожението.

Джулиън се върна бавно в действителността. Първо усети топлото слънце върху гърба си и едва после осъзна влажното, буйно дишашо същество под себе си. Погледна в лицето ѝ. Тя беше затворила очи, кожата ѝ беше зачервена, устните полуотворени. Ръката му все още стискаше китките ѝ, другата беше между телата им. Той я погледна отново, не можейки да повярва в случилото се... и изведнъж топлото слънце върху гърба му се превърна в студена стомана.

Той не виждаше нищо, но знаеше, че някой е опрял острието на сабята си в гърба му. Усещаше го в основата на гръбначния си стълб, чуваше тежкия дъх на застаналия над него мъж и косъмчетата на тила му настръхнаха.

– Кажете си последната молитва, човече. Имате тридесет секунди, за да заключите мир със създателя. – Гласът имаше мекия тон на шотландските планини, но беше леден като гробища. Острието на сабята се раздвижи, притисна се в меката кожа и се подготви за окончателния удар, който щеше да пониже гърба му до самото сърце.

За първи път в живота си Джулиън усети сковаваш ужас. Смъртта на бойното поле не беше нищо в сравнение с онова, което преживяваше сега. Там мъжете се биеха разгорещено и много често съдбите им се решаваха от късмета и съдбата, а това тук беше екзекуция, студена и бавна. Незнайно по каква причина, той не беше в състояние да каже или да

стори нещо, за да се спаси или поне да отложи малко мига на смъртта. Макар че нямаше представа защо искаха да го убият в това топло утро, след тези несравними мигове на буйна страст.

– Не! – Момичето под него изведнъж заговори с отчаяна настойчивост. Тя се бе свестила от вцепенението си и започваше да разбира какво става. – Не, Габриел, не! – Тя задърпа ръцете си, които все още бяха стиснати в желязната хватка на Джулиън, и той я освободи. После го отблъсна от себе си и се опита да се изправи, но той не можеше да се раздвижи, защото смъртоносното острие на сабята щеше да се заби в тялото му. Затова остана да лежи между бедрата ѝ и сред целия този ужас изпита ужасен срам, защото си представи колко жалък изглеждаше и какъв фарс беше да намери смъртта си в такава ситуация.

– Пусни го, Габриел, всичко е наред! – Тамсин говореше с отчаяна настойчивост. Познаваше много добре бързината и смъртоносния гняв на великана, който беше застанал зад полковника. Той бе повярвал, че любимката му е станала жертва на насилие, а неговата основна задача беше да я защитава и да отмъщава на онези, които се опитваха да ѝ сторят зло. Тя все още изпитваше гняв към английския полковник заради начина, по който се отнасяше към нея, след като я спаси, но не и заради онова, което се случи преди малко. И двамата се държаха като безумци, но и двамата носеха отговорност за случилото се и Джулиън Сейнт Симон не заслужаваше да намери смъртта си от ръката на Габриел, човека, който цял живот решаваше проблемите си с помощта на меч и се бе научил да действа с хладна обективност.

– Чуй ме, Габриел, не се е случило нищо, което да не съм искала. – Тя говореше бавно и ясно, но отчаяната настойчивост не бе изчезнала от тона ѝ.

Джулиън замръзна на мястото си. Тя познаваше палача му и се боеше от онова, което той беше в състояние да стори. Припомни си как тя бе скочила от коня му, когато я спаси от Корниш и как бе казала, че трябва да намери Габриел. Както изглеждаше, този Габриел, който и да беше той, я бе намерил.

– Ами ти тичаше прекалено бързо за човек, който желае да го хванат, малко момиче – отговори гласът, на когото беше сабята, и този глас беше пълен със съмнение. Студеното метално острие все още беше опряно в голия гръб на Джулиън.

Тамсин размишляваше отчаяно. Как да обясни нещо, което сама не разбираше?

– Всичко е много объркано, Габриел – прошепна тя и погледна

мъжа в очите. – Не мога да ти го обясня, но те уверявам, че не се е случило нищо, което да не съм искала.

Мълчанието на великана продължи цяла вечност, но последвалият го гръмогласен смях я накара да въздъхне облекчено. Студеното острие на сабята се отдели от гърба на Джулиън.

– О, малко момиче! Какво ли щеше да каже Ел Барон, ако те видеше да се търкаляш в тревата като някое похотливо слугинче?

– Такива неща се случват понякога, миличка – точно това щеше да каже – отговори дръзко Тамсин. Гласът ѝ трепереше, макар че се бе опитала да му придаде сигурност. Надяваше се, че опасността е отминала, но с Габриел човек никога не можеше да бъде сигурен.

Полковникът се отдели бавно от нея и се отдръпна настрана от дългата сабя, която сега сочеше към земята, но непосредствено до хълбока му.

Тамсин се надигна и седна.

– Много добре знаеш, че щеше да каже точно това, Габриел. После щеше да вдигне рамене и да се усмихне на Сесил.

Отново прозвуча гръмък смях.

– Добре, добре, малко момиче. Мисля, че имаш право. – Той изгледа любопитно полковник Сейнт Симон и погледът му, макар и не особено любезен, не беше и заплашителен. – Е, кой е галантният любовник, малко момиче?

– Добър въпрос. – Тамсин погледна въпросително полковника. Непосредствената опасност за живота му беше отминала, но след появата на Габриел предимството беше на нейна страна и тя реши, че си струва да опита едно малко отмъщение. – Така и не ни представиха формално един на друг. Знам само, че е полковник от армията на Уелингтън.

Джулиън се извърна настрана и бързо облече мокрото си бельо. Нямаше представа кога го бе захвърлил в пристъп на луда страст. Когато се облече, част от неловкостта му изчезна, но срамът остана. Новодошлият беше огромен мъж, със силни ръце и крака, с корави мускули, които се очертаваха под кожения жакет. Посивялата коса беше завързана на тила с кадифена панделка. Кожата на лицето му беше осеяна с малки червени венички, като при мъж, който обича чашката, светлите сиви очи гледаха остро, а зад пълните устни на широката уста се подаваха криви зъби. Двустранно наточената сабя беше дълга и тежка, но той я размахваше с лекотата на готвач, който работи с кухненския си нож.

– Ако желаете формално представяне, Виолет, бих предпочел да бъда подобаващо облечен – отговори с лек сарказъм полковник Сейнт

Симон.

– Погрижи се и ти да изглеждаш прилично, малко момиче – заповяда великанът, който не изпускате англичанина от очи. – Аз ще си поговоря с полковника, докато той се облича. – И той посочи със сабята си към мястото на брега, където бяха захвърлени дрехите на Джулиън.

Младият мъж го погледна и вдигна рамене. Вярно, той беше загубил първоначалното си предимство, но все още имаше двадесет войници, които лагеруваха само на четвърт миля оттук. Те щяха много скоро да променят ситуацията, стига само да им дадеше знак. Без да се тревожи повече, той се запъти към мястото, където беше оставил дрехите си. Закрилникът на Ла Виолет вървеше до него, сабята все още не бе прибрана в ножницата, но лицето на исполина беше безизразно, бледите очи гледаха меко.

Въпреки това Джулиън беше постоянно нащрек. Инстинктът му нашепваше, че настроението на Габриел можеше да се промени още в следващата минута.

Тамсин се облече бързо и на няколко пъти погледна въпросително към мястото, където английският полковник се обличаше, а Габриел, облегнат на близкото дърво, рисуваше някакви знаци в пясъка с върха на сабята си. Двамата разговаряха оживено.

Бяха минали много месеци, откакто за последен път се беше поддала на такъв импулсивен изблик на страст. Тя помнеше случилото се съвсем точно, защото твърде често ѝ бяха обяснявали, че е наследила безумната дързост на майка си и че е обединила в себе си страстните натури на двамата си родители. Освен това я бяха научили да гледа на телесните чувства без излишен срам. Те бяха напълно нормални между възрастните и те им се отдаваха без задръжки и чувство на вина. Ала не ѝ се вярваше, че Ел Барон или Сесил биха дали съгласието си за това безумно сливане. Тя нямаше право да се съюзява с неприятеля.

Войниците бяха врагове... нейни лични врагове. Страшните картини отново се появиха пред очите ѝ, тя чу писъците, усети миризмата на кръвта. Баща ѝ, изправен сред купчина обезумели войници в униформи на няколко армии, с разкривени от алчност и жестокост лица, полудели от жажда за кръв. Огромната му сабя святакаше в мрака и поваляше враговете, но те бяха безброй, хвърляха се върху него, пронизваха го с изстрелите си, а двете безпомощни фигури на хълма трепереха от ужас, защото кръвта течеше на тласъци от многобройните му рани и безстрашният Ел Барон щеше да падне всеки момент. Но той издържа учудващо дълго и успя да повали още десетки неприятели.

Сесил лежеше в сянката на едно дърво, убита от ръката на мъжа си. Малка черна дупчица наред челото ѝ показваше мястото, където я бе улучил смъртоносният куршум. Жената на Ел Барон не биваше да стане жертва на похотта и жестокостите на дезертиралите войници. Дъщерята също щеше да умре като майка си, ако в този злокобен ден не беше отишла с Габриел на лов в планините.

Тамсин разтърси глава, за да прогони страшните картини, и след известно време успя да се овладее. Сега не беше време за гняв и тъга. След този съдбоносен ден тя стана водачка на малка банда планинци. Онези, които бяха успели да се изплъзнат от ръцете на убийците, и другите, отчаяните, които се бяха присъединили към тях, бяха готови да се бият под командата на дъщерята на Ел Барон, да помагат на партизаниите, да мъчат французите и да избягват пряк контакт с англичаните. Плячката не беше особено богата, но и хората ѝ не бяха особено придирчиви.

Всичко вървеше добре, докато онова проклето копеле Корниш не им заложи капан. Тамсин нямаше представа колко от членовете на бандата ѝ бяха успели да се измъкнат от лапите на французите в тесния планински проход. Знаеше само, че целта на враговете беше да уловят водачката на бандата и планът им беше успял. Барона отдавна беше поверил живота и сигурността на дъщеря си в ръцете на най-верния си другар и Габриел беше постоянно да нея, за да я пази и да се бие за нея. Ала един-единствен мъж, дори такъв великан, не можеше да се противопостави на петдесет войници. Те бяха разбили малкия разбойнически отряд и мъжете се бяха разпръснали на всички страни или бяха останали да лежат в теснината.

Но случилото се беше минало и сега нямаше смисъл да го оплаква. Сега най-важното беше да извлече максимална полза от ситуацията, в която беше попаднала. Трябваше да потърси най-голямата изгода за себе си. Щеше да я потърси и да я намери.

Тамсин напъха ризата в панталона си и тръгна решително към двамата мъже. Носеше в ръка обувките и чорапите си, хладният мъх под босите ѝ крака беше толкова приятен.

Ясните сини очи на полковника спряха върху нея и тя усети как сърцето ѝ заби по-силно. Няма да съжалявам за случилото се, опита се да си внуши тя. Мигът на луда страст беше отминал. Той нямаше нищо общо с онова, което им предстоеше.

3

Джулиън закопча колана на хълбоците си. Въоръжен, той се чувстваше значително по-добре, макар че великанът продължаваше да държи сабята в ръката си, а можеше да бъде сигурен, че Габриел умее да си служи с това оръжие бързо и смъртоносно.

Момичето вървеше по брега към тях. То носеше обувките и чорапите си в ръка, сякаш се връщаше от пикник край реката. Джулиън все още не можеше да разбере какво се бе случило между тях. Гневът и наранената му гордост от начина, по който го бе надхитрила, се бяха превърнали в нещо съвсем друго. То беше нещо тъмно, много по-силно от страстта. Той бе загубил съзнанието си за реалността, бе забравил дори дълга си в тази дива бъркотия от крайници и слетите им тела.

При това бе загубил пленницата си и едва не се прости с живота си. Гневът му беше безграничен.

Много скоро бе отхвърлил мисълта да повика войниците си на помощ. Те не можеха да го чуят от това разстояние, а и със сигурност нямаше да дойдат толкова бързо, за да му помогнат в борбата с Габриел и огромния му меч. Ла Виолет обаче нямаше оръжие, Корниш се бе погрижил за това. Следователно Джулиън трябваше да се справи само с един противник.

– Момъкът се нарича полковник Джулиън Сейнт Симон – обърна се Габриел към Тамсин, която вече беше съвсем близо до тях. – Истински джентълмен, роден аристократ. – Той зачовърка с пръст зъбите си, меките му очи продължиха да оглеждат полковника с безстрастно любопитство. – Както разбрах, ти му дължиш нещо, малко момиче, но бих казал, че вече си го обезщетила.

При този хаплив коментар Тамсин се изчерви до корените на косите си.

– Не е това, което си мислиш, Габриел – увери го бързо тя. – Онова, което се случи горе, трябва да бъде изличено от спомените ни. То няма нищо общо с предстоящите преговори.

– Преговори? – Джулиън я изгледа въпросително. – Какво имате предвид, Виолет? О, простете, мисля, че имате и друго име. И тъй като сме решили да се представим официално... – Той се поклони подигравателно пред нея и напрежението помежду им нарасна още повече. Тялото му все още пареше от спомените за нейното, но разумът се бореше

отчаяно да ги надвие. Той съзнаваше, че и с нея ставаше същото. В крайна сметка двамата бяха преживели съвместно онзи луд полет в безкрайността.

– Наричат ме Тамсин – отговори просто тя. – Ако името ми наистина ви интересува. – После небрежно вдигна рамене, но както в този жест, така и в подчертано безучастния тон на гласа ѝ липсваше убедителност.

Името беше не по-малко загадъчно от жената, която го носеше.

– Разбира се, че ме интересува – усмихна се Джулиън и приглади жакета си. – Тамсин е име от Корнуол.

– Мама го избра. Откъде знаете, че името е от Корнуол?

– Аз също съм от там – отговори кратко Джулиън и се изненада от внезапната искра в очите ѝ. Сякаш някой беше запалил свещ в безкрайните им дълбини.

– Наистина ли? – попита тихо тя. – Мисля, че мама произхождаше от аристократично семейство от Корнуол.

Полковникът сведе поглед. В очите му имаше бдителност, гласът му стана провлечен.

– Простете, но какво прави една аристократка от Корнуол в леглото на един испански бандит?

Габриел направи крачка към него и вдигна меча си.

– Внимавайте какво говорите, англичанино – проговори предупредително той. – Ако обиждате моята лейди, може да стане опасно.

Джулиън вдигна отбранително ръка. Не знаеше дали Габриел имаше предвид Ла Виолет, защото тя в никакъв случай не беше лейди. Но при вида на огромния меч и предупредителния тон на великана единственият изход беше отстъплението.

– Прощавайте, не исках да обидя младата дама. – Думата „дама“ беше произнесена с особено ударение. – Но въпросът ми е логичен, не нарирате ли?

– Може би, но това изобщо не ви засяга, сър – отговори хладно Тамсин. – Нито един войник няма право да ми задава този въпрос. – Безизразното ѝ лице го учуди. Тъмните виолетови очи гледаха през него. Някъде дълбоко в нея се бе появил призрак.

О, да, разбира се, след смъртта на баща си Ла Виолет беше станала главатар на разбойниците. Джулиън беше чул историята за страшната банда английски и френски дезертьори, които кръстосвали полуострова и нападали мирните села, избивали жителите им, изнасилвали и плячкосвали. Тези бандити бяха нападнали и убежището на Ел Барон.

Тъй като Габриел пристъпваше заплашително към него, Джулиън реши, че най-доброто е да смени темата.

– Говорехте за преговори, Виолет. – При дадените обстоятелства това име беше по-подходящо. Той се обърна към нея с въпросително вдигнати вежди.

– С проклетите войници не се водят преговори – заяви грубо Габриел. – Ела, малко момиче. Тъй като дължиш живота си на този човек, няма да го убия. Но сега е време да се махаме оттук.

– Не, Габриел, почакай. – Тамсин го подръпна за ръкава. – Мисля, че имам сметки за уреждане с Корниш – обясни бавно и отчетливо тя. Очите ѝ заблестяха, устата ѝ се изкриви. Объркването ѝ беше изчезнало и тя отново стоеше с двата си крака на земята. Корниш беше убил поне половината от хората ѝ, да не говорим за начина, по който се бе отнесъл с нея, и трябваше да си плати. Тя не можеше да очаква, че английският полковник и отрядът му ще се съгласят да участват в едно разбойническо нападение над французите – правилата на войната забраняваха личните сблъсъци. Но все пак можеха да ѝ помогнат да отмъсти на Корниш.

– Английският лорд желае да разговарям с неговия главнокомандващ. Готова съм да изслушам онова, което има да ми каже Уелингтън, разбира се, без да приемам каквито и да било условия. Но за това искам ответна услуга.

Габриел мълчеше. Джулиън разбра, че този мъж нямаше право да взема решения. Той можеше да му извие врата, но когато ставаше въпрос да се дават заповеди, думата имаше Тамсин.

– За какво точно мислите? – попита предпазливо той, старейки се гласът му да звучи безстрастно.

Тамсин вдигна рамене.

– Искам да кажа, че ще дойда с вас в Елвас само ако получа ответна услуга. Няма да обещавам нищо относно разговора с Уелингтън, но искам думата ви – думата на един корнуолски джентълмен... – Тя произнесе тези думи с неприкрит сарказъм. – Искам думата ви, че няма да ме принуждавате за нищо. Ще дойда с вас по своя воля и ще си отида, когато аз реша.

Джулиън много искаше да я сграбчи за раменете и да я раздруса, за да прогони подигравката от очите ѝ. Какво право имаше тя да се съмнява в честта му!

– И ако ви дам думата си – отвърна ледено той, – ще ме придружите доброволно, така ли?

Тамсин се усмихна.

– Преди това искам да ми направите малка услуга, сър. Давам ви думата си, че ще дойда с вас. Моята дума, лорд Сейнт Симон, се дава рядко и е много ценна.

Джулиън разбра, че тя не поставя под съмнение личната му чест, а недоверието към войниците беше свързано с миналото ѝ. Имаше твърде много неща, които не му бяха ясни, но и не беше нужно да се опитва да проникне в мислите на тази странна издънка на англичанка и испански бандит, за да изпълни поставената му задача.

– И каква ответна услуга искате, сеньорита?

Усмивката ѝ стана по-широка, очите искряха.

– Искам еполетите на Корниш, милорд.

Габриел избухна в луд смях.

– Момиче, ти си по-хитро от всички маймуни по скалите на Гибралтар.

Тамсин се засмя тихо, без да изпуска от очи полковника.

– Е, сър? Вие имате двайсет войници, Габриел и аз ще яздим с вас. Мисля, че няма да ни е трудно да лишим французина от знаците на властта му.

Джулиън я гледаше смяяно.

– Велики боже, момиче, ние сме във война! Това не е игра, не разбирате ли?

Очите ѝ блестяха все така ярко, устата ѝ беше опъната в злобна усмивка, но дяволитият израз беше уличен в лъжа от упорито вирнатата брадичка и стоманения поглед.

– Знам това, полковник – проговори студено тя. Усмивката изчезна, мрачният израз на лицето и леденостуденият тон го отрезвиха. – Корниш няма да го възприеме като игра, когато ще му се наложи да се изправи пред хората си без знаците на своето офицерско достойнство.

Отмъщението беше добре измислено. Наглият, брутален Корниш заслужаваше такова унижение. Но нима Джулиън можеше да си позволи да изложи хората си на опасност заради прищевките на една отмъстителна бандитка?

Той се загледа в спокойно течащата река, докато мислите се надпреварваха в главата му. Беше обещал на Уелингтън да отведе Ла Виолет в Елвас след пет дни, за да ѝ измъкнат желаната информация. Ако тръгна сега, времето щеше да му стигне. Двадесетте войници трябваше да се върнат колкото се може по-бързо, за да участват в обсадата на Бадахос. Ако сега се втурнеше да преследва Корниш, щеше да изгуби много време и може би да рискува живота на хората си. Ала ако не се съгласи,

щеше да загуби Ла Виолет и за първи път в кариерата си да се върне в главната квартира с неизпълнено поръчение.

Гордостта му не допускаше това. Много просто. Момичето държеше козовете в ръката си и той нямаше друг избор, освен да стори онова, което се иска от него. Пък и като си помислеше, перспективата да надхитри отвратителния Корниш и да му изиграе такъв номер не беше неприятна. Само дето тази игричка подхождаше повече на някой млад, самоуверен лейтенант, а не на солиден полковник, едно от доверените лица на Уелингтън. Макар всички в армията да знаеха, че Джулиън Сейнт Симон вършеше някои неща по своеобразен начин и предпочиташе хитростта на тайното водене на война пред бруталната сила на бойното поле.

Вероятно Корниш и хората му все още не се бяха възстановили от снощното произшествие и не бяха напуснали лагера си край Оливенца. Значи бяха само на половин ден път от тях. Сигурно се бяха заели да поправят бараките си и да укрепят поста. Ако можеха да се справят бързо и безшумно, при бърза езда сигурно щяха да стигнат в Елвас точно след пет дни и да спазят срока, който си беше поставил.

Джулиън премисли положението няколко пъти, нахвърли някакъв план, опита се да разработи стратегията си. Най-важното беше да разделят Корниш от хората му.

– Е, добре – съгласи се най-после той и вдигна рамене. – Това е против моето убеждение, но в момента вие сте на ход, Ла Виолет. Но ако се присъедините към нас, нападението ще се извърши само под моята команда. Разбрахме ли се?

Тамсин поклати глава.

– Не, милорд полковник. Ние с Габриел действаме като свободни агенти, както правят всички партизани, когато работят съвместно с армията. Но можете да бъдете сигурен, че няма да действаме срещу вас.

Тамсин казваше истината. Партизанските отреди се съгласяваха да служат на Уелингтън, когато сметнеха за правилно, но винаги работеха под своя команда. Вярно, тази банда се състоеше само от едно крехко момиче и огромния му телохранител, но Ла Виолет не се тревожеше от малочислената си банда.

– Мисля, че е най-добре да го изненадаме през нощта – продължи да развива мисълта си Тамсин. Явно не се интересуваше дали английският полковник ще възрази на решението ѝ да действа на своя глава. – Обикновено Корниш се оттегля към полунощ и почти винаги е пиян, но преди това обикаля лагера, за да провери постовете. Можем да го

примамим в засада и хоп! – Тя се изсмя тихо и замахна с ръка, сякаш прерязваше еполетите му. – Непременно трябва да си отмъстя за онова, което ми стори, да не говорим какво ме очакваше, ако не бяхте дошли вие, полковник. Но искам да знаете, че не съм отмъстителна! – завърши тя с весел смях.

– Така ли? – промърмори примирено Сейнт Симон. – За малко да си помисля нещо друго. Според мен фактът, че Корниш загуби пленницата си и запалиха лагера му, е достатъчно отмъщение.

– Но то не беше мое отмъщение, полковник – заяви решително Тамсин. Изглеждаше изненадана, че той не желае да проумее разликата. – Вие ме отнехте от него, това беше вашата мисия. А аз искам да отмъстя на Корниш за онова, което стори с мен и с хората ми. Да не говорим за Габриел.

– О, мен можеш спокойно да ме пропуснеш, малко момиче – засмя се доволно великанът. – Аз си отмъстих на онези негодници. Докато бягах, успях да извия вратовете на няколко войничета. Мисля, че онези няма скоро да забравят Габриел Макфий.

– А какво ще кажеш за Жил, Педро, Хосе и Стефан?

– Разбира се, че не съм ги забравил! – Исполинът вдигна ръка, за да я спре. – Тръгвам с теб, малката ми.

– Е, щом постигнахме съгласие, можем да съставим плана си – намеси се нетърпеливо Джулиън и погледна огненото кълбо на слънцето. – Проблемът е откъде да ви намерим коне. Ще се наложи отново да яздите с мен, Ла Виолет. За съжаление нямам кон, който да издържи тежестта на вашия придружител.

– Не се тревожете за нас – усмихна се Габриел. – Аз си имам кон, доведох и коня на момичето. Ей там съм ги вързал. – И той посочи дърветата зад хълмчето.

– Ти си довел Цезар? – попита невярващо Тамсин. – Успял си да го измъкнеш от онези?

– Ама разбира се, момиче. Да не мислиш, че ще го оставя на французите? Засрами се!

Тамсин се хвърли на врата му и го целуна звучно по небръснатата буза.

– Не знам как си се справил, но това е истинско чудо, Габриел. Иди да доведеш конете. – Тя се обърна към полковника. – След малко ще дойдем в лагера ви.

Сейнт Симон се поколеба. Не му се искаше малката да изчезне с огромния си телохранител, но не знаеше как би могъл да го предотврати.

– Нали ви дадох думата си! – Тамсин вирна брадичка и го погледна със святкащи от гняв очи. – Съмнявате ли се в мен, милорд полковник?

Джулиън си припомни саркастичното ѝ предизвикателство снощи, когато го попита дали би могъл да повярва в думата на една бандитка. Тогавя не му предложи сигурност и той реши да не ѝ вярва. Защо сега да повярва в честната ѝ дума, в думата на бандитка и крадла, която изобщо не познаваше?

Той я погледна втренчено и вдигна рамене.

– Няма значение вярвам ли ви или не. – После ѝ обърна гръб и закрачи към горичката, където беше лагерът на войниците му.

– Надявам се, че знаеш какво правиш, момиче – заговори укорително Габриел, докато двамата вървяха по брега на реката. – Ел Барон не искаше да има нищо общо с войниците. А ти си решила да отидеш в главната квартира на Уелингтън, в устата на вълка. Не правиш добре. – Той поклати глава и разтърси гъстата си коса.

– Не съм обещавала да дам сведенията, които ще ми поискат – напомни му тя.

– А защо си въобразяваш, че можеш да му вярваш? Ами ако се опитат да ти изтръгнат сведенията с мъчения?

– О, убедена съм, че полковникът ще удържи на думата си – отговори весело Тамсин и се втурна да тича. – Ето го и Цезар! Донесъл си даже пушката и ножа ми. Как успя?

Габриел изпухтя презрително.

– Беше много лесно, момиче. Онези не бяха достатъчно бдителни. А след като им счупих няколко кости, вече нямаха желание да ми се пречат. – Той я вдигна на гърба на белия арабски жребец, после възседна собствения си кон, изключително грозно животно със силни рамене и крака, което носеше с лекота огромния си товар.

– Освен това имам план – продължи Тамсин. Тя се настани удобно на седлото и с обич издърпа ухото на коня си. – Мисля, че полковникът ще ми окаже голяма услуга, стига, разбира се, да успее да го купя.

– Каква услуга? – Попита предпазливо Габриел. От опит знаеше, че плановете на Тамсин често ставаха опасни. – И с какво ще го купиш?

Тамсин се усмихна тайнствено.

– Всичко с времето си, Габриел.

Тези думи изобщо не го успокоиха. Въпреки това той се въздържа и не продължи да задава въпроси, докато язدهа покрай брега на реката, а после изчезнаха между дърветата.

Войниците от шеста дивизия бяха събрали багажа и угасили

огньовете. Всички чакаха до конете си. Като видя великолепия жребец на Ла Виолет, Джулиън изсвири тихо през зъби. Никога не беше виждал такава красиво животно, очевидно чистокръвен арабски жребец, на всичкото отгоре отлично обучен.

– Сигурно ви е струвало много усилия да измъкнете коня от лапите на Корниш – обърна се той към Габриел.

– Може и така да се каже – засмя се исполинът и вдигна рамене, като си припомни как беше излязъл съвсем сам срещу седмина силни френски пехотинци. – Но имах боздуган, а и верният ми меч беше с мен. А пък вие се бяхте погрижили да запалите колибите и всичко беше обвито в дим.

Джулиън помилва коня по врата и го огледа с очите на опитен кавалерийски офицер.

– Татко ми подари Цезар за осемнадесетия ми рожден ден – обясни Тамсин, която беше много зарадвана от възхищението на офицера. Жребецът беше най-голямата ѝ гордост.

– Необикновено животно – промърмори Джулиън с лека подигравателна усмивка. От бдителния му поглед не бе убягнало, че Тамсин е въоръжена с дълъг нож и тежка пушка, която висеше на седлото. На гърдите си беше преметнала патрондаш. Той беше виждал и друг път жени в партизанските отреди, но контрастът между тези оръжия и крехката фигура на Ла Виолет беше учудващ. Въпреки това начинът, по който тя седеше на седлото, му позволи да заключи, че е свикнала да борави с оръжията и да прекарва дълго време на високото седло от изкусно обработена кожа.

– Без съмнение, конят е плячка от оборите на някой испански гранд – промърмори той и усмивката му стана още по-иронична.

– Човекът беше турчин – поправи го спокойно Тамсин. – Беше решил да прекоси Сиера Невада с дузина чистокръвни кобили и цял керван мулета, натоварени със злато и смарагди. Баща ми облекчи товара му.

– О, малко момиче, престани с тези лъжи! – намеси се строго Габриел. – Ел Барон имаше най-добрата конюшня в Испания. От всички краища на страната идваха хора да купуват жребчета, но той продаваше само на онези, които му харесваха. Виждал съм възрастни мъже да плачат и да падат пред него на колене и да му предлагат купища злато за едно конче, но Барона беше непоколебим.

– Вие наистина имате богато въображение, сеньорита – промърмори Сейнт Симон и хвърли бърз поглед към Тамсин, която се цупеше на

Габриел.

– Но то изобщо не може да се мери с вашето, сеньор – отговори със същия тон тя.

Мъжът вдигна рамене.

– Бих ви предложил да използвате по-добре въображението си, като измислите план за отмъщение. Нямаме време за губене. Трябва да свършим тази работа и да се върнем в Елвас. Нямам желание да си губя времето с тази смешна експедиция, затова побързайте.

Той обърна коня си и извика:

– Сержант, дайте заповед за тръгване!

Тамсин почервеня от гняв. Когато малкият отряд излезе от горичката, тя махна на Габриел и двамата се отклониха встрани. За малко да обърне Цезар и да препусне в противоположната посока. На света нямаше нито един кавалерийски офицер, който да я настигне. Но старият й живот беше приключил. Клането в Пуебло де Сан Педро и засадата, в която Корниш примами малката й банда, сложиха край на досегашното й съществуване. Сега трябваше да направи план за бъдещето си, като включи в него и английския полковник. Тя се нуждаеше от неговата помощ, за да си отмъсти на Корниш, но това беше дреболия. В главата й започваше да се оформя по-голям план. Лордът от Корнуол, който се беше появил на подходящото място в подходящото време – макар че той сигурно щеше да отрече този факт. Но първо трябваше да се разплати с Корниш и да се срещне с Уелингтън. Всичко останало можеше да почака.

4

Трябваша им шест часа, за да стигнат до Оливенца. През това време Тамсин и полковникът не размениха нито дума. Тамсин и Габриел язדהа отстрана, по обичая на партизаните. Държаша се далече от английските войници и препускаха през хълмовете, но винаги в близост до пътя. Габриел, който можеше да прави чудеса, извади от чантите си хляб, сирене, сушени фурми и мях с вино и двамата ядоха на седлата, както бяха свикнали.

Джулиън ги наблюдаваше през далекогледа си, но не се приближаваше. Когато наближиха града, двамата се присъединиха към отряда му.

– Моля за извинение, полковник, но ми се струва, че сделката не е особено почтена – прошепна в ухото му сержантът. – Не ми се иска да срещна този огромен тип в някоя тъмна уличка.

– Прав си – усмихна се мрачно Джулиън и реши, че му дължи обяснение: – Всички казват, че Ла Виолет си има цена и ако този малък излет е цената на съгласието ѝ да я отведем в главната квартира, трябва да я платим.

Той не бе разказал на сержанта как беше станало така, че лордът излезе от лагера с вързана пленница, а се върна сам и по-късно пленницата се появи на бял арабски кон, въръжена до зъби и придружена от огромен, също въръжен мъж. Хората му можеха да си мислят, каквото си искаха. Те бяха войници и бяха свикнали с малко странните навици на офицерите си, пък и основната им задача беше да изпълняват заповедите.

– Най-добре е да почакаме, докато се стъмни, и после да се промъкнем към предния пост – заяви Тамсин. Тя погледна залязващото слънце и примигна. – Габриел ще изследва околностите, за да сме сигурни, че Корниш е още тук.

– Можете да правите, каквото си искате, Виолет, но хората ми и аз ще разглеждаем местността сами – отговори ледено Джулиън. – Не мога да изпратя войниците си в мисия, която се базира на наблюденията на един напълно непознат човек.

Тамсин вдигна рамене.

– Както желаете, милорд полковник. Но ми се струва, че това е безполезно губене на енергия. Обзалагам се, че в тези неща Габриел е много по-добър от всеки английски войник.

– Вие имате право на собствено мнение, Виолет. – Джулиън обърна коня си и махна на войниците да го следват. Малкият отряд се отдалечи от пътя и навлезе в горичката, която растеше край града.

Надменно магаре! Тамсин поклати сърдито глава, но го последва заедно с Габриел. Спряха на малка полянка. Полковникът даде няколко тихи заповеди на хората си и двама от тях изчезнаха в храсталациите.

– Нека го оставим да свърши работата – засмя се весело Габриел и измъкна меха с вино. Отметна глава назад и изля тъмната течност в гърлото си.

– Полковник? – Той беше забелязал, че Джулиън го наблюдава, и учтиво му предложи меха си.

– Благодаря. – Сейнт Симон отпи голяма глътка от силното вино. Когато Габриел посегна да си вземе меха, Тамсин го грабна от ръцете на полковника и го надигна жадно.

Зъбите ѝ заблестяха снежнобели, когато отвори уста и отметна глава назад. Джулиън гледеше възхитено нежната извивка на шията ѝ и движенията на адамовата ябълка, докато гълташе виното. Червеният поток, който изчезваше между отворените ѝ устни, го примамваше неустоимо. Късата ѝ коса блестеше почти бяла в сумрачната светлина и създаваше великолепен контраст със златната кожа и тъмните мигли. С тази пушка и патрондаш прилича на някоя от варварските деви воини, каза си развеселено той. Великолепният ѝ кон подсилваше още повече това впечатление. Малката ѝ ръка, загоряла от слънцето, стискаше здраво юздите. С кожения панталон, изпръсканата с кал риза и износените ботуши от мека кордовска кожа тя приличаше напълно на човек, който прекарва много време на седлото.

Въпреки това беше крехка и нежна. И му напомняше на цвете.

Джулиън разтърси недоволен глава и побърза да прогони тези мисли. Вдигна презрително рамене и се отвърна от нея.

– Сержант, момчетата могат да слязат от конете и да си починат, докато чакаме разузнавачите. Нека се хранят, но в никакъв случай да не палят огън.

– Тъй вярно, сър. – Сержантът предаде заповедта и войниците скочиха облекчено от конете си. От шест часа бяха на седлата и препускаха по неравните испански пътища. След като се разкършиха и обиколиха полянката, мъжете насядаха по земята, отвориха чантите си и извадиха оскъдните си запаси.

Габриел и Ла Виолет останаха на седлата си. Очевидно се чувстваха в тях също така удобно, както в най-меките кресла. Не за първи път

Джулиън се убеди, че коравите английски седла с ниска предна част не можеха да се мерят с високите и меки испански седла.

Съгледвачите се върнаха след около час. Французите и Корниш все още били в лагера, на около половин час път навътре в гората. Били заети да поправят колибите. Постовите били удвоени, което щеше да затрудни нападението. Освен това нощта обещавахе да бъде ясна и топла, което ги лишаваше от предимството да се промъкнат незабелязани под защитата на дъжда и гъстите облаци.

Джулиън смръщи чело и се огледа разтревожено. Нямаше намерение да излага на риск живота на хората си заради лично отмъщение. За това трябваше да действат тайно и по възможност без да употребят сила.

– Сержант, вие оставате с мъжете тук. Бъдете постоянно нащрек и чакайте знак, за да ни се притечете на помощ. – После се обърна към Тамсин. – Вие и Габриел ще дойдете с мен. Ако не можем да се справим тримата, ще се откажем.

Тамсин го погледна замислено. Думите му показваха, че му се ще да се откаже от уговорката, но ясните му сини очи блестяха като диаманти, устните бяха здраво стиснати, брадичката упорито издадена напред. По всичко личеше, че нищо не можеше да го отклони от намерението му. От друга страна обаче, полковникът беше доказал уменията си и тримата вероятно щяха да се справят. Тя бе влязла в неприятен допир с физическата му сила и макар че не можеше да се мери с Габриел, той притежаваше впечатляваща фигура. Освен това излъчваше вътрешна сила, която го правеше опасен противник. А и хората му бяха тук и щяха да прикриват отстъплението им.

Тамсин кимна в знак на съгласие, скочи от коня си и праметна пушката през рамо.

– Най-добре е да се промъкнем пеша.

Тримата се мушнаха в храстите. Джулиън беше облякъл черно палто над червената си куртка. След малко учудено установи, че въпреки великанския си ръст Габриел се е слял със сенките на ниските дървета и изобщо не се вижда. Тамсин тичаше като сърна, краката ѝ едва докосваха земята. Тя се движеше безшумно и не чупеше дори тревичките. Джулиън не беше свикнал с партизанската война и сега се чувстваше като тронав вол между двамата.

На около петдесет метра от лагера тримата спряха, за да изчакат минаващия патрул. След минута към поста се присъедини още един войник с праметната на рамото пушка. Двамата си поговориха, после се

разделиха и тръгнаха в противоположни посоки.

Нямаше да им бъде лесно да заложат засада на Корниш, защото веригата от постове беше здрава.

– Какво ще кажете за клозетите? – пошепна Тамсин и очите ѝ заблестяха дяволито в мрака. – Корниш непременно ще отиде в клозета, преди да си легне, а там ще го чакаме ние. Той е човек на навиците. Всяка вечер към единадесет отива в клозета с чаша коняк.

– Откъде знаете всичко това? – попита недоверчиво Джулиън. Въпреки убедеността си, че само губеха време с този глупав номер, той се бе заразил от злобното въодушевление на Тамсин.

Младата жена изкриви лице.

– Забравяте, че прекарах два и половина дни в колибата му, вързана. Имах достатъчно време да се запозная с навиците му.

– Знаете ли къде са клозетите?

Тамсин кимна.

– Позволиха ми да ги използвам – два пъти дневно – прибави тя с полъх на гняв, защото си припомни неудобствата и унижението на пленничеството.

Джулиън не отговори. Когато живее в мръсен свят, човек рискува да падне в мръсотията и той съзнаваше, че Ла Виолет не заслужава съжаление.

– Е, къде са клозетите?

– От другата страна на лагера, на около десет стъпки навътре след веригата от постове, но на известно разстояние от колибите.

– Водете ни, Виолет. – Той изкриви лице. От всички безумства, които някога беше вършил, това беше най-голямото. Но малката испанско-корнуолска бандитка наистина имаше развнтено въображение, особено когато трябваше да нанесе удар по враговете си. Корниш щеше да стане за посмешище – също както се бе случило с него самия тази сутрин, когато Габриел го намери да се забавлява между бедрата на страстната разбойничка.

Габриел се ухили. Очевидно планът на Тамсин го забавляваше. И той беше пострадал от Корниш и хората му.

Тримата се промъкнаха безшумно покрай постовете. Една съчка изпращя под крака на Джулиън и шумът отекна оглушително в тишината. Тамсин веднага вдигна ръка към устните си и изкряка като подплашена птица. Габриел кимна одобрително и Джулиън се укори мълчаливо за тромавите си движения.

Във въздуха висеше миризма на дим и горящи клоци. В гората

цареше пълна тишина, всичките ѝ обитатели спяха. Дърветата все още бяха без листа, луната светеше с тревожна яркост през оголените клони. За да не ги видят, Тамсин и Габриел се придържаха съвсем близо до сребърните стъбла на брезите или се плъзгаха по корем през храсталаците. Джулиън ги следваше неотстъпно, прескачаше от дърво към дърво, от сянка към сянка, докато заобиколиха лагера и усетиха слабата миризма на клозетите.

– Офицерският клозет е на другия край, най-близо до лагера – пошепна едва чуто Тамсин. Гласът ѝ беше като полъх на вятъра. – Този клозет има покрив от платно – като че ли офицерите вършат вътре нещо по-различно от войниците – прибави с отвращение тя.

– А според мен вие сте била благодарна за усамотението – отбеляза сухо Джулиън и Тамсин го дари с разкаяна усмивка. Това момиче мисли само за себе си, но поне знае кога да отстъпи, каза си развеселено той.

Един от постовете извика предупредително и тримата веднага се проснаха на земята. Тамсин беше между двамата мъже. След малко тя вдигна бавно глава, за да провери какво се е случило. Проехтя още един вик и полковникът светкавично притисна главата ѝ към земята.

– Не са ни видели – прошепна сърдито тя и отблъсна ръката му. – Сменят постовете, това е всичко.

– Косата ви грее на лунната светлина като факла – изсъска ядно англичанинът. – Покрийте я с кърпата, която носите на шията си.

Тамсин го послуша, макар че беснееше от гняв. Той беше новак в тази игра и въпреки това беше забелязал пропуската ѝ. За съжаление нямаше какво да му възрази.

– Постовете имат нужда от около три минути, за да минат покрай нас – пошепна Габриел, който беше наблюдавал внимателно движението им. – Достатъчно, за да можем да се промъкнем.

– Аз тръгвам първа – заяви Тамсин. – Ти ще вървиш след мен, а полковникът ще е последен.

– Не – възпротиви се Джулиън. – Вие ще минете втора. Така ще можем да ви защитаваме от две страни, ако се случи нещо и ви хванат.

– Но аз бих могла да кажа същото и за вас!

– Корниш не иска мен, а вас – отговори сърдито Джулиън. – И тъй като веднъж вече ви измъкнах от лапите му, няма да ви дам втори път. И без това ме е яд, че се съгласих с глупавото ви желание да си отмъстите и изложих на риск цялата си мисия.

Тамсин го погледна с искрящи от гняв очи и очевидно беше готова да му възрази. Той нямаше да може да я спре. Ако сега тръгнеше

напред, Габриел щеше да я последва и двамата щяха да си свършат работата и без помощта на този проклет, надменен англичанин. Но все пак той имаше известно право. Гордостта се бореше с разума и най-после беше победена.

Без да му отговори, тя се скри зад един храст и смърщи чело. Джулиън кимна на Габриел и когато постът им обърна гръб, за да се отдалечи в обратната посока, великанът скочи. Той вървеше силно приведен, държеше се съвсем близо до земята, но в продължение на един страшен миг фигурата му се очерта ясно на лунната светлина, след това изчезна в мрака зад веригата от постове.

Двамата чакаха неподвижно. Постът се върна и отново се отдалечи. Тамсин не изчака кимването на полковника, а се втурна през полянката, бърза, леко приведена, и само след секунди изчезна в тъмнината.

Джулиън изчака постът да се върне. Вече не мислеше за военната стойност на тази акция. Тя беше започнала и той трябваше да я доведе до успешен край. Мигът, в който трябваше да изтича до отсрещните дървета, приближаваше. Излезе от скривалището си и се втурна напред. Сабята се удряше в хълбоците му. Спъна се в един камък и за малко не падна. Наруга се ядно, но знаеше, че в пълната униформа на кавалерийски офицер беше много по-затруднен от съучастниците си.

– Ей тук – чу се шепотът на Тамсин и той се отпусна до нея зад наръч дърва. Лагерът беше изненадващо тих. Само от палатките и колибите долитаха гласове. От време на време някой се засмиваше или се провикваше сърдито.

– Да вървим! – Тамсин понечи да скочи, но ръката на Джулиън я задържа. Очите му блеснаха в мрака.

– В същия ред като преди!

Тамсин се подчини мълчаливо. Изчака, докато Габриел намери пътека между дърветата, зад които се виждаше клозетът на офицерите. Най-после великанът изчезна в мрака.

– Сега!

Очевидно англичанинът смяташе, че той командва тук, но сега не беше време за разпавии. Тамсин се плъзна безшумно напред, зарадвана от приближаващото отмъщение. За да се заплати с бруталния французин, тя беше готова да понесе дори нарежданията на един английски полковник.

Точно в единайсет часа Корниш излезе от колибата си с чаша коняк в ръка. Спря и погледна към небето. Пое дълбоко свежия нощен въздух и продължи пътя си. След като дъждът беше престанал, англичаните

щяха да продължат с обсадата на Бадахос. Собственият му отряд беше твърде малък, за да подкрепи гражданите на гарнизонния град, но ако Ла Виолет не му беше избягала, той щеше да сложи край на дейността на партизаните в района и да разполага с карта на планинските проходи, която беше незаменима за френската армия.

Той бе планирал грижливо нападението над бандата ѝ и всичко ми-на успешно. Ако бе получил, каквото искаше, началниците щяха да му поднесат поздравления и почти сигурно да го повишат. А това означаваше да се махне от тази проклетата страна, преди да дойде отвратителното горещо лято. Вместо това англичаните го надхитриха и вероятно Ла Виолет вече им беше издала жизненоважните сведения за проходите.

Корниш обиколи лагера с мрачно лице. Прегледа мълчаливо постове-те и видът му беше толкова заплашителен, че нито един от мъжете не се осмели да го попита нещо. Накрая се обърна и се запъти към клозетите.

– Колко е точен – прошепна един пехотинец в ухото на другаря си. – Старият мъж работи редовно като часовник. – Приятелят му отговори с няколко неприлични думи и двамата избухнаха в луд смях, докато началникът им отметна платнището и се скри в клозета.

Корниш тъкмо се готвеше да се разположи удобно на дървената седалка, поставена над ямата, когато платнището бе пробито от острието на нож. Французинът го погледна невярващо и когато посегна да го хване, платнището бе разкъсано и пред него застана крехката фигура на Ла Виолет.

– Добър вечер, господин майор. – Белите ѝ зъби блеснаха, усмивката ѝ беше безрадостна. Ножът се стрелна светкавично към пулсиращата вена на шията му. – Ние с вас имаме още една неуредена сметчица. Не викайте – изсъска предупредително тя, като видя, че пленникът ѝ се отърсва от вцепенението. – Само ако си отворите устата, приятелят ми ще ви пререже гърлото.

Корниш хвърли замъглен поглед към Габриел, който го наблюдаваше с измамно добродушие. Той застана зад момичето и мушна дулото на пушката си през разкъсаното платнище.

– По дяволите – промърмори полковникът, впечатлен от исполинския ръст на непознатия. После се опита да вдигне сваления си панталон, без да движи глава, защото Тамсин продължаваше да го заплашва с ножа.

– Чувството не е много приятно, нали, полковник? – попита с усмивка момичето, но очите му гледаха студено. Ножът прониза кожата

му. Появи се капка кръв, която се плъзна бавно надолу по шията и направи грозно петно на яката на бялата му риза.

Адамовата ябълка на Корниш се движеше нервно нагоре-надолу. Върхът на ножа отиде малко по-нагоре и притисна меката кожа точно под брадичката. Той се отказа да вдигне панталона си. Остана неподвижен, по челото му избиха капки пот.

– Има една стара поговорка, полковник. Не прави на другите онова, което не искаш да ти сторят – продължи все така спокойно Ла Виолет. – Спомням си и още една поговорка: отмъщението е сладко. – Върхът на ножа описа кръг.

– За бога, момиче! – прошепна дрезгаво Корниш. – Ако сте решили да ме убиете, направете го по-бързо.

Тамсин поклати глава. Погледът ѝ беше толкова остър, че по гърба му пробягаха студени тръпки. Ала преди да е успял да каже нещо, от мрака долетя нетърпеливият глас на Сейнт Симон:

– В името на бога, момиче! Не си играйте с него като котка с мишка. Направете онова, за което дойдохте, и да се махаме оттук.

Корниш се взря замаяно в тъмно облечения англичанин, който бутна настрана мъчителката му. Непознатият държеше в ръка сабя и изглеждаше много сърдит.

– Простете ми, Корниш, но има нещо, което трябва да взема от вас. – Сабята му направи две бързи движения и преди французинът да е успял да си поеме дъх, големите, богато украсени със злато еполети паднаха шумно в клозетната яма.

– Искам и копчетата – настоя енергично Ла Виолет. Джулиън въздъхна.

– Простете, Корниш, но аз съм сключил сделка с тази отмъстителна фурия. – Сабята му отново изсъска и едно след друго златните копчета от униформения жакет, на които личеше Наполеоновият орел, нападаха в клозетната яма.

Корниш се бореше упорито, за да не загуби съзнание. Очите му искочиха от орбитите, брадичката му се движеше нагоре-надолу, ала преди да е успял да се овладее, посетителите му вече бяха отскочили настрана и бяха изчезнали през разкъсаното платнище. Изведнъж той се окажа съвсем сам в тесния, вонящ клозет. Ако не бяха разкъсаното платнище и опозорената му униформа, щеше да повярва, че е сънувал.

Само след миг полковникът разтърси глава, вдигна панталона си и изрева:

– При мен, при мен! – След това отметна платнището и изскочи

навън.

От всички страни към него се стекоха мъже. Побеснял от гняв, полковникът крещеше заповеди и даваше несвързани обяснения, като през цялото време стискаше конвулсивно панталона си. Загубила копчетата си, куртката му зееше отворена на гърдите.

Когато се върнаха в гората и чуха глъчката в лагера, Джулиън забеляза, че Габриел е изчезнал.

– Трябва да се разделим – викна му Тамсин, докато тичаха един до друг през храстите. – Ако се разделим, ще им бъде по-трудно да ни открият.

– Няма да ви изпусна от очи – изсъска през здраво стиснатите си зъби Джулиън. Когато тя се опита да се хвърли настрана в храстите, той посегна и улови китката ѝ.

– Нали ви дадох думата си!

– Въпреки това няма да ви изпусна от очи. Хайде, момиче, тичай!

– А вие какво си мислите, че правя? – попита ядосано тя. – Ако имахте поне капчица разум между ушите си, милорд полковник, щяхте да се сетите, че конят ми е при хората ви и да бъде проклет, ако ви го оставя!

– Сигурното си е сигурно – гласеше хладният отговор.

– Вие нямате понятие как се води партизанска война. – Това бяха последните ѝ думи, защото – трябваше да ускорят ход. Двамата се втурнаха да бягат като подгонени, без да ги е грижа какво става зад тях и дали оставят следи. Сега бързината беше най-важното.

Зад тях се носеха объркани викове, чуваха се отделни изстрели. Някой изрева от болка, прокълтяха гневни викове.

– Онези май започнаха да се избиват помежду си – изпъшка Тамсин и се изсмя тихо. – Нямаат представа кого или какво търсят. Само си представете как Корниш се опитва да им обясни какво се е случило...

– Стига приказки. Дишането ви трябва, за да тичате – заповяда Джулиън, макар че при мисълта за случилото се го напушваше смях. Представи си как обикновено безупречният полковник е застанал пред войниците си с туника без еполети и копчета, със смъкнат панталон и щръкнал мустак, и им описва случилото се в клозета.

Един куршум профуча над главите им и желанието им да се смеят се изпари в миг. Бяха стигнали почти до края на гората, където ги чакаха хората на Джулиън, но все още не бяха сигурни за живота си, защото куршумите ги достигаха.

Изведнъж Тамсин се метна настрана и повлече след себе си

полковника в най-гъстия хрусталак. Само след секунди обаче пред тях се отвори пътека.

Изведнъж излязоха на полянката. Сержантът, който бе чул шума, беше заповядал на войниците да възседнат конете си. Стиснали в ръка сабите си, те чакаха, готови да нападнат всеки, който би се изпречил на пътя им. Тамсин се метна на гърба на Цезар. В същия момент от отсрещния край на полянката изскочи Габриел с неразделния си меч в ръка. Той поздрави спокойно, лицето му беше безизразно както винаги. Метна се на грозния си кон и застана зад Тамсин.

– Момчетата горят от желание да влязат в бой, сър – съобщи сержантът и посочи извадените саби. – Мисля, че са заслужили едно малко развлечение.

Полковник Сейнт Симон поклати глава.

– Ще се бием при Бадахос. – Той обърна коня си и вдигна ръка, за да даде знак да го следват.

Малкият отряд едва бе напуснал полянката, когато между дърветата се появиха група французи. За съжаление те нямаха коне и не можеха да сторят нищо, освен да проследят с гневни погледи изчезващите в тъмнината врагове.

Сейнт Симон препусна редом с белия арабски жребец. Беше видял, че Тамсин има драскотина на едната буза, но това очевидно не я мущаваше.

Защо, по дяволите, малката твърдеше, че е роднина с аристократично семейство от Корнуол? Ако беше вярно, то беше най-малкото необичайно. Той се улови, че търсеше във вида ѝ признаци за наличие на английска кръв. Тя нямаше маслиновата кожа, черната коса и тъмните очи на типичната испанка, но светлата кожа, светлата коса и виолетово-сините очи, които биха му позволили да предполага английска кръв, се срещаха и в испански семейства. Нищо не показваше, че твърдението ѝ е вярно. Това цветенце беше наследило, незнайно от кого, някои тъмни черти на характера и те насочваха вниманието по-скоро към разбойническият барон, отколкото към благонравната английска девица – безогледността и наглостта бяха само две от тях.

– Да приема ли, че сте доволна от начина, по който изпълних своята част от уговорката? – попита иронично той и се усмихна.

– Абсолютно, милорд полковник – отговори Тамсин. – И не се опитвайте да твърдите, че не сте се наслаждавали на срещата с Корниш. Нали видях как блестяха очите ви...

– Аз съм съвсем сигурен, че очите ми никога не блестят – отговори

полковникът, ядосан от представата как е изглеждал в онзи момент.

– О, разбира се, че блестят – отговори с усмивка младата жена. Малките ѝ бели зъби блеснаха на лунната светлина. – Очевидно не сте се поглеждали в огледалото.

Джулиън не намери подходящ отговор на тази забележка и реши да смени темата.

– Ще дам малко почивка на конете, когато стане абсолютно необходимо, но иначе имам намерение да не спирам, докато не стигнем в Елвас.

– Цезар е невероятно издръжлив – отговори спокойно Тамсин. – И двамата си починахме достатъчно в лагера на Корниш.

– Да, но не успяхте да се наспите – възрази полковникът.

– Аз мога да спя и на седлото. Често съм го правила. – Тя го погледна бързо отстрани. – Не се тревожете за мен, милорд полковник. Имам твърдото намерение да изпълня своята част от уговорката. А и никога не съм напускала редиците при изпълнение на важна задача.

Джулиън отново усети енергията, която се излъчваше от крехката ѝ фигура. Това момиче беше толкова решително и целеустремено, че непрекъснато го караше да се чувства несигурен. И преди беше усещал това странно излъчване и Ла Виолет винаги му беше погаждала някой лош номер.

5

Непрекъснатите залпове на оръдията, които обстрелваха стените на испанския град Бадахос, заглушаваха всички други шумове, когато кавалкадата наближи града, разположен на нисък хълм сред обширната равнина. Небето беше метално-сиво, облаците висяха ниско над сивата земя и правеха многото униформи безцветни. Само червените куртки на кавалеристите блестяха.

Джулиън, който яздеше начело на отряда си, наблюдаваше Ла Виолет и Габриел, които както винаги препускаха малко настрана от войниците. Не можеше да чуе разговора им, но ако се съдеше по жестовете и мимиките им, двамата се караха или поне си разменяха силни думи. Момичето обясняваше разпалено и подкрепяше аргументите си с буйни жестове. Великанът му отвръщаше с мрачна упоритост. Всъщност, през повечето време мълчеше и само поклащаше глава в знак на отказ. Нищо не можеше да сломи непоколебимостта му.

Оставаха им още два часа до главната квартира в граничния португалски град Елвас. Джулиън щеше да заведе своето „цвете“ при главнокомандващия след пет дни, както беше обещал. За съжаление не водеше със себе си уплашена и покорна пленница, готова да издаде тайните си, а една енергична, решителна бандитка, която може би щеше да се съгласи да даде исканите сведения, поточно да ги продаде на англичаните. Щеше да му бъде интересно да види как ще я посрещне Уелингтън... и как ще оцени ролята на полковника в тази игра.

Джулиън изкриви лице. Знаеше, че ще му се наложи да даде обяснение защо е загубил пленницата си и как е бил принуден да сключи сделка с нея, за да я доведе при главнокомандващия. Истината беше унижителна. Можеше само да се надява, че Ла Виолет няма да разкаже за случилото се край реката.

Той забеляза, че двамата се бяха насочили към него, и спря коня си. Габриел не изглеждаше особено щастлив, докато лицето на момичето не издаваше нищо. Когато го настигнаха, Джулиън стегна юздите на коня си и тримата тръгнаха редом.

– Докато ме няма, вие ще отговаряте за безопасността на момичето, англичанино – заговори грубо Габриел. Ръката му почиваше върху масивната дръжка на меча.

– Къде смятате да отидете?

– Това няма значение. Запомнете, че вие носите отговорност за момичето, и никога не го забравяйте.

Джулиън поклати глава и се засмя невярващо.

– Нима наистина очаквате да отговарям за делата на Ла Виолет? Велики боже, Габриел, аз познавам границите на възможностите си.

– Не за делата ѝ, само за сигурността ѝ – обясни Габриел, преди Тамсин да е успяла да възрази.

– Да приема ли, че не ви е ясно, че едното има нещо общо с другото? – попита хапливо Джулиън.

– Аз отговарям сама за себе си – намеси се нетърпеливо Тамсин. – Отговарям и за сигурността си. Габриел, държиш се като бабичка.

– Ел Барон повери сигурността ти в моите ръце. – Великанът се намръщи заплашително. – Ако продължаваш да вършиш глупости и настояваш да останеш сама, ще тълкувам думите му, както си искам. – Той хвърли зъл поглед към Сейнт Симон. – Значи, английски полковник, ако падне само косъм от главата ѝ, ще ви извия врата като на пиле.

Тамсин вдигна поглед към небето.

– Аз ще бъда в главната квартира на англичаните, Габриел. Какво може да ми се случи там?

– Нищо, доколкото зависи от мен – отговори бързо Джулиън, решил да не обръща внимание на заплахите на великана. – Докато е гост на главната квартира, мис Тамсин е в безопасност. Но ако напусне Елвас, не мога да гарантирам за нищо. В края на краищата аз не съм бавачка.

– Нямам нужда от бавачка! – избухна Тамсин. – Нямам нужда и от лична охрана. Хайде, Габриел, тръгвай! Колкото по-скоро потеглиш на път, толкова по-бързо ще се върнеш.

– Даваш ли ми думата си, че няма да напуснеш Елвас, преди да се върна? – Габриел трепереше от гняв, но още повече го измъчваше страхът за повереницата му.

– Имаш думата ми. – Тамсин се наведе към него и помилва бузата му. Усмивката ѝ беше пълна с обич, очите гледаха топло. – Не се тревожи за мен. Ще бъда на сигурно място, пък и знаеш, че не може другояче. Трябва да направя това, което съм замислила.

Габриел въздъхна тежко.

– Щом толкова настояваш, малко момиче. – Той обърна коня си и препусна обратно към планините, като вдигна ръка за сбогом.

– Бедният Габриел не смееше да ме остави сама – обясни Тамсин и отново се усмихна с искрена нежност. – Не понася, когато не съм пред

очите му, особено откакто... – Тя млъкна, очите ѝ се замъглиха, усмивката изчезна.

– Откакто? – настоя Джулиън. Тамсин разтърси глава.

– Това е минало, милорд полковник. – Тя засенчи с ръка очите си и се загледа през равнината към стените на Бадахос. Земята трепереше от бомбардировките и рева на оръдията. Французите ожесточено отговаряха на огъня.

– Къде отива Габриел?

Тамсин вдигна рамене.

– Отиде да вземе нещо. Няма да се бави.

Очевидно Виолет бе казала всичко, което беше готова да каже за тайнственото пътуване на охранителя си. Джулиън кимна.

– Съсредоточили сме нападението върху бастионите Санта Мария и Ла Тринидад.

– Кога ще пристигне Саул от Кадис?

– Очевидно сте добре информирани – отвърна иронично Джулиън и вдигна едната си вежда. Предстоящото пристигане на френския маршал с подкрепленията в битката за Бадахос беше едно от големите опасения на Уелингтън.

– Но разбира се. Все пак и аз участвам в тази война, полковник.

– Вие търсите само печалба – заяви открито той. Очите ѝ светнаха гневно.

– Също като вашата армия, сър. А партизаните се бият за страната си и аз се бия с тях.

– Нима отричате, че продавате услугите си? – поиска да узнае той.

Тамсин го удостои с презрителен поглед.

– Продавам ги на онези, които могат да си го позволят. Но на хората, които нямат пари, предоставям услугите си безплатно. Това е много здравословен принцип, милорд полковник. А войната е сделка, както дяволски добре знаете и вие, и сънародниците ви. По време на война мъжете стават богати.

– Аз не съм от тях – отзова се презрително Джулиън.

– А защо водите тази война, милорд? – попита със същото презрение тя. – Вече разбрах, че не е заради нещо толкова вулгарно като богатството. За какво тогава? Заради честта, славата, повишението...

Джулиън не отговори. Вярно, той преследваше всички тези цели. Но се биеше за честта на родината си, от лоялност и патриотизъм. Ала не можеше да обясни всичко това на една наемница, която само се забавлява с него.

Минаха покрай окопите, разположени извън градските стени. Шумът от бомбардировката беше оглушителен. Жребецът на Тамсин се изнерви. Непрекъснато мятеше глава, вдигаше се на задните си крака, после внимателно търсеше пътя по мократа земя. Кавалерийските коне бяха свикнали с шума и неравната повърхност и препускаха спокойно към целта си.

Когато наблизко се взриви граната и вдигна във въздуха облак от пръст и глина, Цезар изцвили страхливо и се хвърли настрана. Джулиън автоматично посегна към юздите, за да успокои животното.

– Не го докосвайте! – изкрещя сърдито Тамсин и мъжът я погледна смаяно. Без да бърза, тя укроти буйното животно, заговори му успокоително на испански и когато успя да го овладее, се обърна със святакащи очи към полковника: – Как смеете да посягате към юздите ми?

– Много съжалявам – отговори Джулиън, който не можеше да се отърси от смайването си. – Свикнал съм да излизам на езда със сестра си, а тя не е особено добра ездачка и съм постоянно нащрек.

– Аз не съм сестра ви! – възрази все така гневно Тамсин.

– За щастие, бих казал при тези обстоятелства – промърмори под носа си Джулиън, преди да е успял да преглътне думите. При това очите му блеснаха дяволито.

Тамсин го погледна злобно, но после избухна в смях.

– Прав сте, полковник. Някои неща са отвратителни дори за бандитка като мен.

Веселието му изчезна също така бързо, както се беше появило.

– Не бих желал да говорим повече за случилото се, ако нямате нищо против – отговори той с формална учтивост, която трябваше да скрие смущението му.

Тамсин го изгледа крадешком. Видя напрегнатото му лице и на устните ѝ изгря хлапашка усмивка.

– Очевидно не желаете главнокомандващият да узнае, че сте се забавлявали с пленницата си...

– Не, по дяволите, разбира се, че не искам! – отговори сърдито той.

– Вероятно не искате и това да се случи втори път? – продължи да размишлява на глас тя. – Това мнение не е много ласкателно за мен, полковник. Признавам, че бих се радвала на повторение.

– Простете, че съм така прям, но аз не искам повторение – заяви твърдо Джулиън и обърна коня си. – Сержант, вие и момчетата можете вече да ни оставите и да се върнете в дивизията. Аз възнамерявам да прекося реката по източния понтонен мост.

– Тъй вярно, сър. – Сержантът изрева заповедите си към малкия отряд и войниците препуснаха към палатковия лагер, разположен между Гуардиана и обсадната линия. Полковникът и придружителката му продължиха пътя си по брега на ръката, за да я прекосят по понтонния мост, който свързваше обсаждащия пръстен с главната квартира в Елвас.

Тамсин кимна замислено. Имаше неясното чувство, че полковникът не казва истината. Нима човек, преживял такава неопишуема експлозия, не копнее за още? Припомни си Сесил, която с мека чувствена усмивка разказваше на дъщеря си, че любовта събужда апетит за още, затова трябва да се упражнява често. Тамсин чу и дълбокия смях на барона, видя тъмните му очи да се впиват жадно в лицето на майка ѝ и въздъхна.

Отново я обзе добре познатата тъга. Нямаше смисъл да се бори с нея, по-добре беше да я изчака да отслабне. Утешаваше се единствено с мисълта, че две толкова сродни души не могат да бъдат разделени и са заедно дори след смъртта.

Двамата прекосиха моста и влязоха в малкия град Елвас. Стражите познаха полковника и отдадоха чест. Калдъръмените улици бяха пълни с войници в зелени и червени куртки – стрелци, пехотинци и кавалеристи. Аджутантите тичаха между командните постове, коли, натоварени с провизии, трополяха по каменната настилка на път към войските в окопите. Когато от една странична уличка изскочи мършаво куче и се втурна след група окъсани деца, Цезар отново се подплаши.

– Това животно е твърде чувствително – промърмори Джулиън и зачака Тамсин да го успокои.

– Не е свикнал да живее в град – отговори сърдито тя. Не понасяше да критикуват прекрасния ѝ кон. – Освен това не е свикнал да бъде заобиколен от много хора. Но ще ме пренесе на сто мили през планинските проходи, без да се умори, и е по-бърз от всички коне в оборите ви, милорд полковник, и при това на всеки терен.

– Без съмнение. – Джулиън се задоволи с този кратък отговор, защото обръщението „милорд полковник“ го изнервяше. Посочи ѝ оборите зад главната квартира на Уелингтън и насочи коня си нататък. – Дано се държи добре пред ратаите в обора.

– Цезар има отлични маниери – увери го Тамсин. После скочи от седлото с толкова гъвкаво движение, че никой не би помислил, че е уморена. Един ратай се втурна да поеме юздите и ококори очи при вида на великолепно животно.

– Никога не бях виждал такъв красавец, сър – проговори с

възхищение той. После отмести поглед към необикновената придружителка на полковника.

– Красив е, но е нервен – обясни хладно полковникът. – Затова бъдете много предпазливи. Дано не ми се наложи да му търся заместник.

– Няма да намерите – обади се Тамсин и подаде юздите на ратая. – Цезар е единствен в света. – Тя помилва муцуната на коня и пошепна в ухото му няколко неразбираеми думи, за да го успокои.

– Отведете го – обърна се тя към ратая. – Мисля, че ще се държи добре.

– Да вървим. – Сейнт Симон произнесе тези думи с необичайно рязък глас. После се обърна и закричи към стълбището на дървената къща.

Тамсин го последва. Изведнъж умората ѝ се превърна в сковаващо изтощение. Сега не можеше да разговаря с Уелингтън, в никакъв случай. Трябваше ѝ нещо за ядене и меко легло, преди да пристъпи към осъществяването на дръзкия си план. Много зависеше от това що за човек е английският главнокомандващ. Според онова, което се говореше, той беше човек на настроенията, но в битка ставаше съвсем друг. Можеше да критикува остро офицерите си и в следващия миг да води с тях нормален, цивилизован разговор. Бяха ѝ казали също, че Уелингтън има слабост към женския пол. Трябваше да провери дали ще може да извлече някаква изгода за себе си от това увлечение. В момента беше толкова мръсна и окъсана, че надали щеше да му направи добро впечатление.

В края на стълбището полковникът отвори една врата и двамата влязоха в голямо четириъгълно помещение. Оттам водеше стълба към вътрешността на къщата. Помещението беше обзаведено като приемна и бригадният майор, който седеше зад цяла планина документи на писалището, вдигна изненадано очи.

– Полковник! – Младият мъж скочи и отдаде чест. – Перът ще се радва да ви види, сър.

– Пак ли е в лошо настроение? – Джулиън вдигна ръка към шапката си и хвърли поглед към вратата зад адютанта.

– Това е станало хронично – отговори майорът и се ухили криво.

– Опитавме се да вдигнем във въздуха дигата, която французите издигнаха извън бастиона Сан Педро, но не успяхме, а старият Соул е тръгнал насам. – Той не успя да скрие възхищението си, като забеляза дребната фигурка зад полковника. – Перът ще се радва да получи няколко добри новини за разнообразие – заяви тържествено той.

– Много добре – отговори полковникът. – Внимавайте за нея – нареди кратко той, отиде с големи крачки до вратата на

главнокомандващия, почука и влезе. Беше толкова съсредоточен, че дори не чу как Тамсин остро пое въздух при последните му думи.

Младата жена пристъпи към прозореца до стълбата и седна на широкия перваз. След малко се обърна с усмивка към бригадният майор.

– Английското гостоприемство позволява ли да ми предложите чаша вино... или поне вода? От два дни съм на седлото и умирам от жажда.

Младият мъж я погледна стъписано, после се огледа на всички страни, сякаш търсеше помощ. Тамсин въздъхна примирено.

– Може би вие имате друго впечатление, но аз съм тук по своя воля. Уверявам ви, че нямам намерение да бягам и не е нужно да ме надзиравате.

– Но полковникът...

– Оставете полковника! – прекъсна го гневно тя. – Той е в лошо настроение, това е всичко. А сега бихте ли ми донесли нещо за пиене?

Бригадният майор стана. Лицето му изразяваше несигурност. Това момиче наистина не се държеше като пленница, а и заповедта на полковника не беше съвсем ясна... Освен това Сейнт Симон очевидно беше в лошо настроение.

Младежът разреши заплетената ситуация, като заключи вратата отвън – тя не можеше да използва стълбата към вътрешността, без да я забележат, – после слезе долу и заповяда на един ординарец да донесе кана с вода.

Докато чакаше, Тамсин гледеше през прозореца към улицата. Погледът ѝ беше небрежен, но в действителност нищо не убягваше от острите ѝ очи. Първо се опита да прецени настроението и усърдието на войниците, които си вършеха работата. В момента Елвас много приличаше на полувоенните лагери на Ел Барон в планините, където беше израснала, и тя знаеше какво трябва да гледа. Като цяло атмосферата беше безгрижна, дори весела, сякаш мъжете се чувстваха добре при участието си във военните операции. Разбира се, хората в главната квартира имаха съвсем различно мнение от онези, които лежах в окопите пред Бадахос. Обсадата на град беше най-ужасното нещо във войната, войниците бяха уморени и озлобени, а и Бадахос се съпротивляваше много по-дълго, отколкото бяха очаквали. А колкото по-дълго устояваше градът, толкова по-брутално щеше да бъде неизбежното му завземане.

Тамсин потрепери, устата ѝ се изкриви в презрителна гримаса. Знаеше, че старите феодални правила за водене на война все още бяха в сила. Ако обсаденият град се предадеше веднага след като стане ясно, че

обсадените няма да издържат на нападенията, победителите се държаха великодушно. Ако обаче градът се съпротивляваше, всички смятаха, че жителите му са заслужили тежката си участ, и ги оставяха на произвола на жадните за кръв победители, успели да проникнат през градските стени.

Войници, помисли си Тамсин. Диви животни, все едно каква униформа носят и какви причини изтъкват за войната, която водят. Всички бяха еднакви.

Адютантът се върна в стаята, следван от млад ординарец, който носеше кана с вода. Когато Тамсин се отвърна от прозореца, в теменужените ѝ очи пламтеше толкова дива омраза, че двамата мъже се стреснаха. Но в следващия миг пламъкът изчезна и тя прие водата с благодарствена усмивка.

В светая светих на главнокомандващия беше топло, буйният огън в камината беше прогонил студа и влагата. Уелингтън наля на полковническа чаша вино и го покани да седне.

– Значи успяхте да я измъкнете от лапите на Корниш. Трудно ли беше?

– Не особено. – Джулиън отпи голяма глътка вино. – Началото беше леко, трудностите започнаха после.

При тази забележка Уелингтън вдигна изненадано едната си вежда, но не каза нищо. Застана пред огъня и протегна ръце към пламъците, за да се стопли.

– Каза ли е нещо на французите?

– Нищо. Дойдохме тъкмо навреме, буквално в последния момент. – Той разказа накратко как беше освободил Ла Виолет. – Измъкнахме се от лагера на французите без особени затруднения и след няколко часа спяхме за нощувка край една рекичка.

Джулиън спря. Това беше най-трудният момент.

– На следващата сутрин излязох с момичето, за да удовлетвори естествените си потребности. Изведох я от лагера и отидохме на брега на реката. Тя беше вързана с въже за глезените, а другият му край беше завързан за моя колан.

Той отпи още една глътка вино, не знаейки как да продължи. Уелингтън чакаше мълчаливо.

– Ла Виолет има огромен личен телохранител. Шотландец. Когато нахлухме в лагера на Корниш, ние подпалихме колибите и той успял да избяга в бъркотията. Последвал ни и трябва да призная, че се хвърли

върху мен и ме победи, докато чаках момичето да...

– Аха. – Уелингтън махна с ръка в знак, че е разбрал. – Обезоръжи ли ви?

Джулиън кимна мрачно.

– Държах се като жалък глупак. – Само ако знаехте какъв невероятен глупак бях в действителност!

– И въпреки това я доведохте тук?

– Тъй вярно, но трябваше да й обещава, че ще може да си отиде, когато поиска; срещу това тя е готова да продаде сведенията си на подходяща цена.

– И каква е цената?

Джулиън поклати глава.

– Ла Виолет отказва да ми я съобщи.

– А какво стана с огромния телохранител?

– Тя го отпрати с някакво поръчение. Каза му, че ще чака завръщането му в Елвас.

– Много тайнствена наемница – промърмори командващият, потърка затоплените си от огъня ръце и впи изпитателен поглед в лицето на полковника. Усещаше гнева на Джулиън Сейнт Симон, който очевидно смяташе, че се е провалил в тази важна мисия, макар че беше довел момичето в главната квартира. Но човек като полковника не понасяше пораженията, особено онези, които го засягаха лично.

– Доведете я тук – каза след малко Уелингтън. – Искам да чуя какво има да ни каже.

Джулиън кимна и се опита да го подготви за срещата.

– Впрочем, тя съвсем не е онова, което вероятно очаквате. Малката е наполовина англичанка. Произходът ѝ е доста необичаен. Твърди, че майка ѝ е дошла от Корнуол, но не знам дали мога да ѝ вярвам. Каза ми също, че е от аристократичен род.

Уелингтън изсвири тихо през зъби.

– Не е за вярване! Мислите ли, че високопоставена англичанка би се омъжила за разбойник като Ел Барон?

– Прав сте, сър. Но защо ѝ е да измисля такава невероятна история?

Уелингтън почеса дългия си нос.

– Не мога да измисля причина.

Джулиън вдигна рамене. После отиде до вратата и я отвори.

– Виолет!

Тамсин скочи от перваза на прозореца и тръгна към вратата. На минаване остави празната си чаша на писалището на адютанта. Изгледа

изпитателно полковника и се мушна покрай него в кабинета на главнокомандващия.

Уелингтън сведе глава за поздрав, погледът му обходи бързо дребната фигура в мръсен, захабен панталон и големи ботуши. Тамсин все още носеше патрондаша си, пушката беше метната на рамото ѝ, ножът беше втъкнат в колана ѝ.

Въпреки това изглеждаше крехка и безпомощна. Много млада, много самотна, макар че в погледа ѝ блестеше обичайното предизвикателство.

– Мисля, че имате нещо, което искате да ми продадете – проговори Уелингтън.

– Ако цената е прилична – съгласи се тя.

– А каква е вашата цена?

Тамсин поклати глава.

– Простете ми, но искам първо да ми дадете малко време, за да си почина, и след това ще започнем преговорите. Все още не знам какво точно искате да чуете от мен.

Тя хвърли бърз поглед отстрани към Сейнт Симон и този поглед беше пълен с толкова чувствен плам, че полковникът спря да диша.

– Може би полковникът ще ми намери местенце, където бих могла да си почина.

В тялото му веднага се събуди споменът за любовната наслада, кръвта му потече бърза и гореща. За бога, тази жена го бе обсебила!

Трябваше веднага да се махне от нея, да се отдалечи от опасното изкушение, от омагьосващите виолетови очи и стройното малко тяло.

Той доведе момичето тук и можеше да смята задачата си за приключена. Какво го засягаше как Уелингтън възнамерява да води преговорите?

– Трябва да ме извините, но аз имам намерение да се върна в частта си – отговори с леден глас той и се обърна да си върви. Точно в този момент Тамсин се олюля и протегна ръка да потърси подкрепа.

– Какво има? – Джулиън се хвърли към нея и я прегърна през кръста. Тя се облегна на гърдите му, мъничка, ранима фигурка на широкото му рамо.

Доволна, Тамсин затвори очи. После сведе глава и се притисна до жакета му, защото никой не биваше да види задоволството ѝ. Сесил не бе преувеличила, като ѝ разказваше за глупавото рицарство на английските джентълмени. Тя искаше лорд Сейнт Симон да бъде до нея по време на целия и престой в Елвас и беше готова да приложи малко хитрост,

за да постигне целта си.

– Какво има? – повтори Джулиън. – Болна ли сте?

– Само съм много уморена – отговори с пресекаващ глас тя. – Съжалявам, държах се глупаво... Но се чувствам толкова слаба.

– Елате до огъня. – Уелингтън изглеждаше загрижен. – Изпийте чаша вино, то ще ви ободри. – Той ѝ наля чаша вино и погледна през рамо към разтревожения полковник, който отнесе момичето на стола до огъня.

– Заповядайте. – Уелингтън ѝ подаде чашата. – Пийте... да, така е добре. – Той ѝ кимна окуражително, когато тя изпи чашата до дъно.

Тамсин вдигна глава и му се усмихна със слаба, трепереща усмивка.

– Много сте мил... Благодаря ви, сър.

Джулиън се приведе към нея и сложи ръка на рамото ѝ. Ала изведнъж се оттегли с такава бързина, сякаш се бе опарил. Това малко дяволче бе замислило поредната си хитрина! Как не се сети по-рано! Той отстъпи няколко крачки назад, опря се на перваза на камината и огледа изпитателно смело усмихващата се малка бандитка. Какво, по дяволите, искаше от него?

– Джулиън, трябва веднага да ѝ намерим подходящ подслон. Ще попитам младия Сандерсън, той сигурно знае нещо. – Уелингтън отиде до вратата, за да поговори с младия майор, чиято задача беше да организира и урежда всички възможни и невъзможни неща за своя командир, все едно колко сложни бяха обстоятелствата.

– Какво сте намислили? – попита тихо полковникът. – Мен не може да измамите с този внезапен припадък, Виолет.

Тамсин го погледна обидено.

– Не разбирам за какво намеквате. Вече не мога да си спомня кога за последен път съм спала в нормално легло. Толкова съм изтощена...

Тя имаше основания да говори така, но все пак не успя да го убеди.

– Сандерсън е забележителен момък. Веднага намери идеалната квартира за вас, съвсем близо до болницата. – Уелингтън потърка ръце и отново пристъпи към огъня. – Той ми каза, че там живее приятна възрастна дама, която с удоволствие ще се погрижи за вас, момичето ми. А когато се наспите, ще вечеряте с мен и шаба ми.

Очите му бяха устремени към лицето ѝ. Въпреки че беше доброжелателно настроен, от острия му поглед не убягваше нищо.

– А по-късно ще видим как можем да си помогнем взаимно.

– Вие наистина сте много любезен, сър – благодари му тя с уморена

усмивка.

– Джулиън, придружете младата дама и се погрижете да се настани удобно. После я доведете тук на вечеря – заповяда главнокомандващият и Сейнт Симон се изненада от металическите нотки в гласа му.

– Аз наистина трябва да се върна в частта си, сър.

– Да, да, добре. Но по-късно, драги, по-късно.

Заповедта си беше заповед. Джулиън въздъхна и се предаде на съдбата си. Обърна се към Тамсин и ѝ подаде ръка.

– Да вървим.

Тя стана и се отправи към вратата с несигурни крачки, но лорд Сейнт Симон очевидно беше загубил рицарското си чувство. Той остана до камината, погледът му беше все така саркастичен. Много добре, каза си Тамсин, за момента постигнах онова, което желях. Уелингтън я гледаше със съчувствие и без враждебност, а полковникът беше получил заповед да остане близо до нея.

Тя дари Уелингтън с още една уморена и почти плаха усмивка, изпълнена с благодарност, и се отправи към вратата. Полковникът я последва. Когато излязоха в приемната и вратата се затвори зад тях, поведението ѝ се промени светкавично. Тя стъпи здраво на краката си, вдигна глава към придружителя си и очите ѝ засвяткаха дяволито.

Джулиън пое дъх и се обърна рязко към бригадния майор.

– Къде ще намеря квартирата, майоре?

– Къщата е близо до болницата, а дамата е вдовица и се казва Браганца, сър – обясни Сандерсън. – Няма да сбъркате, къщата е прясно боядисана с вар. Изпратих човек да ѝ каже, че ще има наемателка. Сигурен съм, че ви очаква. – Той погледна Ла Виолет с неприкрито любопитство. – За съжаление дамата говори само португалски. Ако искате, аз мога да...

– О, аз говоря португалски – отговори нетърпеливо Тамсин. Този човек не можеше да знае, че тя бе прекарала целия си живот по граници-те на Португалия, Испания и Франция.

Без да каже нито дума повече, Джулиън тръгна към изхода. Тамсин трябваше да тича, за да го настигне.

– Не бързайте толкова, аз наистина съм изтощена.

– Потърсете си друг, на когото да продавате тези номера – отрязва я сърдито той. – Нямам представа какъв дяволски план сте замислила, но ми е все едно. Колкото по-скоро се отърва от вас, толкова по-голямо ще бъде щастието ми.

– Днес сте в ужасно настроение – промърмори Тамсин. – Не мога

да разбере какво съм ви направила, та сте толкова сърдит. Отнасят се несправедливо към мен и започвам да мисля, че сте един от онези непостоянни мъже, които изливат лошото си настроение върху другите. Чувала съм за такива хора, но за щастие до днес не бях срещала нито един.

– Свършихте ли? – попита рязко той, не знаейки дали да се смее или да ѝ се разкрещи.

– Не, не съм свършила – отговори засегнато тя. – Но щом не цените ясните думи... – Тя вдигна рамене.

– Точно обратното – заяви той и стисна здраво устни. – Аз съм от хората, които с удоволствие казват онова, което мислят. Желаете ли да чуете част от мислите ми?

Тамсин не отговори. Прескочи бодро една локва и едва по-късно се сети, че трябваше да изглежда изтощена.

– Мисля, че стигнахме къщата на вдовицата – заяви весело тя. – Тя е единствената бяла къща на цялата улица.

Сеньора Браганца беше свикнала с вида на жените партизанки и изобщо не се учуди, когато видя Тамсин. Настоя двамата да разгледат стаята и ги отведе на втория етаж, в малко, прясно боядисано помещение под покрива.

– Стаята е чудесна – прекъсна я нетърпеливо Тамсин, която бързо се насити на хвалбите ѝ. – Всичко, което ми трябва, е легло. И гореща вода.

Вдовицата хукна надолу, за да сложи водата на огъня, и Джулиън, който беше застанал до прозореца и гледаше към улицата, промърмори:

– Време е да се оттегля.

– О, не бързайте толкова. – Тамсин затвори бързо вратата и се облегна на рамката, за да му препречи пътя. Усмивката ѝ беше прелъстителна. – Защо сте толкова затворен, милорд полковник? Имаме достатъчно време, имаме дори легло.

– Не мога да остана – отговори гневно Джулиън. – Махнете се от пътя ми.

Тамсин поклати глава и очите ѝ бяха пълни с подигравка. Тя хвърли пушката си на леглото, свали с бързо движение патрондаша и го пушна на пода. Ръцете ѝ се плъзнаха към колана. Джулиън я гледаше, без да помръдне, тялото му беше вцепенено, само очите бяха живи. Тамсин свали панталона от хълбоците си и разкопча ризата си. Направи няколко крачки към него, вперила поглед в очите му.

Джулиън вдигна ръце към гърдите ѝ, усети как напълниха дланите

му. Впери поглед в сините ивици под млечнобялата кожа и се усмихна. Вената на шията пулсираше ускорено, сребърният медальон потреперваше.

Тамсин не се помръдна, остана неподвижна и му позволи да я милва. Ръцете му се спуснаха по гръдния кош и обхванаха стройната талия. После се мушнаха под долните гащи и притиснаха коравия, добре закръглен задник.

– По дяволите, момиче – проговори той с необичайно дрезгав глас.

– По дяволите, момиче, какво ми причиняваш?

– По-добре се запитай какво ти ми причиняваш – отговори тя, като усети как ръцете му мачкаха задника ѝ, как я притискаха към слабините му, към мощната му мъжественост.

В този момент дървената стълба изскърца тревожно и сложи край на магията. Някой се качваше към стаята на Тамсин. Булото на страстта се вдигна и сините очи на мъжа отново станаха ледени. Той издърпа ръцете си от тялото ѝ, сякаш се беше опарил.

А в следващия момент беше изчезнал. Мина бързо покрай сенъора Браганца, която едвам крепеше тежкото ведро с гореща вода, и излезе навън, където въпреки късния следобед отекваше гърмът от непрестанните бомбардировки над Бадахос.

Запъти се с големи крачки към обора, за да вземе коня си. Ратаят се уплаши не на шега от горящите очи на полковника и злобната линия около устата му. Джулиън излезе от Елвас и препусна като безумен към лагера на дивизията си. Копнееше за сигурността на палатката си, за близостта на верните си хора. Имаше чувството, че полудява. Тази мръсна, коварна, дребна, мършава и продажна хлапачка го бе разтърсила до дън душа.

Тамсин го гледаше от прозореца и се усмихваше на себе си. Този човек хвърчеше, сякаш го гонеха всички дяволи от ада.

– Не беше особено галантно от ваша страна, милорд полковник – промърмори тя. – От какво ви е страх? Надявам се, че не от мен.

Тя се усмихна замечтано и се отвърна от прозореца, за да поговори с вдовицата Браганца за жалкото състояние на дрехите си.

6

– Къде е нашата гостенка, Джулиън? – попита главнокомандващият, когато полковникът влезе в квартирата му само няколко минути преди часа за вечеря.

– Изпратих Сандерсън да я доведе – отговори Джулиън и поздрави другите петима мъже, които принадлежаха към щаба на главнокомандващия и се бяха събрали да вечерят с Уелингтън.

– Е, какво ви е мнението за нея, Джулиън? – Майор Карсън му подаде чаша шери. – Всички сме любопитни.

– Нямам й доверие. По-добре е да я държим изкъсо – заявя с безизразен глас Сейнт Симон.

– Като си помисля колко е мъничка, бих казал, че отивате твърде далеч. – Уелингтън се изсмя на собственото си остроумие. Смехът му имаше учудваща прилика с цвиленето на кон.

Джулиън се усмихна кисело.

– Видях, че се хванахте на трогателната сцена, която ви бе устроена днес следобед.

– Сцена? – Уелингтън го погледна учудено.

– Когато се разтрепери и се олюля. Признавам, че беше изтощена. Мисля, че през последните дни не е спала повече от няколко часа и ги прекара почти изцяло на седлото, но да припадне... Ла Виолет не е от жените, които припадат за щяло и не щяло. Повярвайте ми, знам какво говоря. – Той отпи глътка шери и на лицето му се изписа презрение.

– Вие май не харесвате дамата, Джулиън? – попита ухилено бригадният генерал Корнуолс.

– Точно така. Дамата не ми харесва. Освен това трябва да ви кажа, Корнуолс, че обозначението „дама“ е доста преувеличено. Тя е една коварна, подкупна, ненадеждна бандитка.

След тези кратки, но извънредно ясни думи се възцари мълчание, прекъснато от полковник Уебстър:

– О, Джулиън, вие не понасяте да ви надхитрят.

При това те не знаеха и половината! Ала Джулиън се задоволи с още една кисела усмивка.

– Искате ли да ви разкажа как ме принуди да загубя половин ден, за да откъсна еполетите на Корниш?

– Какво? – развикаха се един през друг мъжете. Полковникът

разказа достоверно случилото се и всички избухнаха в луд смях – с изключение на него.

– О... прощавайте, сър. – На вратата стоеше лейтенант Сандерсън.

– Какво има? – попита изненадано Уелингтън. Бригадният майор беше дошъл сам.

– Ла Виолет, сър, тя е...

– Да не е избягала? – прекъсна го едно Джулиън и шумно остави чашата си на масата.

– О, не, полковник, но тя спи и сеньора Браганца не можа да я събуди.

– Може би е по-добре да я оставим да се наспи – предложи съчувствено Уелингтън.

– Глупости! Сигурен съм, че не спи – отсече Джулиън. – Пак е решила да се прави на важна. Ей сега ще отида да я доведе. След петнадесет минути се връщам. – Той се завъртя рязко на токовете си и излезе от стаята.

– Я виж ти – промърмори изненадано полковник Уебстър. – Нямам търпение да се запозная с това момиче. По всичко личи, че е направила силно впечатление на Сейнт Симон.

– Прав сте – съгласи се главнокомандващият и замислено смръщи чело. – Нашият приятел просто не е на себе си.

Сеньора Браганца поздрави полковника с поток португалски думи и много изразителни жестове. Джулиън, който почти не знаеше езика, но говореше добре испански, разбра, че „бедното дете“ спи като бебе и било престъпление да го събуждат. В очите на местното население от Португалия и Испания партизаните бяха безгрешни и очевидно вдовичката беше готова да се бори като лъвица за своята гостенка.

Джулиън беше принуден да я избута настрана, защото тя бе застнала на стълбището и не му позволяваше да се качи. Вземайки по две стъпала наведнъж, той се втурна нагоре, следван по петите от сеньората. Отвори с трясък вратата на малката таванска стая и изведнъж спря като закован, сякаш се удари в невидима бариера.

Лунната светлина огряваше тясното легло, в което спеше Ла Виолет. Тя беше легнала по гръб, ръцете ѝ бяха вдигнати на възглавницата от двете страни на главата и свити в юмуци като на бебе.

Джулиън затвори вратата под носа на хленчещата вдовица и се промъкна на пръсти към леглото. Спря пред него и се вгледа в спящото момиче. Лицето ѝ изглеждаше по детски невинно и това го учуди

безкрайно. Гъмните, гъсти полумесеци на ресниците бяха паднали върху високите скули, които опъваха гладката, загоряла от слънцето кожа. Ала дори сънят не беше в състояние да омекоти твърдата линия на устата и упоритата брадичка.

– Тамсин? – Джулиън изговори името ѝ тихо, без да осъзнава, че го използва за първи път.

Момичето се раздвижи, ресниците му затрепкаха, устните промърмориха думи на протест. Ала нещо в реакцията ѝ, може би бързината, го убеди, че тя изобщо не спеше... и е знаела, че той я наблюдава.

Мъжът стисна здраво устни и проговори дрезгаво:

– Ставайте, Тамсин. С мен не можете да си играете.

Тя отвори дълбоките си сини очи и го погледна с толкова дяволит израз, че дъхът му спря. Без да го изпуска от очи, тя вдигна стъпала, изблъска с бързо движение завивката и разкри тялото си, което блесна на лунната светлина. Усмихна му се, вдигна едната си вежда, после положи ръце върху тялото си с недвусмислено подканящ жест.

Джулиън изохка задавено, смаян от безсрамието ѝ, от голата чувственост на поканата. Всички мускули на тялото му се напрегнаха, за да ѝ устоят. Когато най-после заговори, гласът му отекна в тишината на стаята.

– Давам ви десет минути да се облечете и да ме придружите на вечерята. Ако не сте готова, ще ви извлека навън и ще ви пренеса чисто гола по улиците на града. Кълна се, че ще го направя. – После и обърна гръб и се спусна надолу по стълбата, сякаш го гонеха всички дяволи на ада.

Тамсин праметна крака през рамката на леглото и се протегна. Странно, но този английски полковник изобщо не реагираше така, както тя очакваше от него. Опитът я беше научил, че мъжете никога не отказваха на такава покана. Особено когато не бяха обвързани, а тя знаеше, че полковникът няма жена. Нима беше заподозрял какво беше замислила – и какво е мястото му в нейното бъдеще?

Любезната ѝ домакиня се бе погрижила за чисто бельо, донесе ѝ чорапи и долна риза. Дрехите бяха от груба, ръчно изпледена вълна, не от фината батиста, лен или коприна, с които Тамсин беше свикнала. За дъщерята на Ел Барон подбираха само най-доброто. Но поне бяха чисти, както беше чисто и току-що изкъпаното ѝ тяло и измитата коса. Вдовицата беше изчеткала кожения панталон и беше излъскала ботушите от кордовска кожа, за да блестят. Тамсин се почувства много по-добре, отколкото през последните дни, и слезе по стълбата с лека крачка и леко

сърце. Без да бърза, тя излезе на улицата и застана пред гневния и нетърпелив полковник Сейнт Симон.

– Е, милорд полковник, готова съм да ви придружа. – Тя му се усмихна дружелюбно, сякаш заредената с напрежение сцена в спалнята ѝ не се беше състояла.

– Гладна съм като вълк и се надявам, че вашият главнокомандващ обича добрата храна.

Джулиън не си направи труд да ѝ отговори. Обърна се и тръгна с бързи крачки по калдъръмената улица, осветена на равни разстояния от газени лампи и оживена като посред бял ден. Армията никога не спеше, обсадата на града Бадахос продължаваше и на лунна светлина.

Всички мъже в трапезарията се обърнаха към вратата, когато Сейнт Симон и придружителката му влязоха тържествено.

– Ах, Виолет. – Уелингтън пристъпи към тях. – Надявам се, че сте си отпочинала.

– Да, благодаря ви. Добре си поспях. – Тамсин пое ръката му.

– Господа, позволете ми да ви представя Ла Виолет. – Главнокомандващият сложи ръка на кръста ѝ и я поведе към масата.

Тамсин не се опита да се освободи от тази полупрегръдка. С усмивка и царствено кимане на главата тя се представи на присъстващите офицери. Беше чувала, че херцогът обича красиви жени, и го окуражаваше да проявява все нови знаци на внимание към нея, надявайки се, че това ще ѝ помогне да осъществи целите си.

Джулиън стоеше малко настрана и наблюдаваше сцената с помътен поглед. Отпиваше от шерито си и следеше движенията на мъжете, които бяха наобиколили крехката фигурка. Ла Виолет знаеше как да привлече вниманието върху себе си. Въпреки мъжкото облекло и късата блестяща коса тя излъчваше женствено очарование... женско коварство, поправи се сърдито той. Какво, по дяволите, беше замислила? Беше дошла тук да продаде нещо, а не да омагьоса главното командване на английската армия и да го направи покорно на волята си.

В стаята влезе един прислужник с огромно плато, на което имаше цял печен телешки бут. Постави платото на масата пред камината и се поклони.

– Вечерята е сервирана, сър.

– Много добре. – Уелингтън потърка ръце. – Елате и седнете до мен, мило момиче. – Той настани Тамсин вдясно от себе си и дори намести стола ѝ, после зае място начело на масата. Вдигна монокъла си и разгледа подобрите ястия, които прислужниците нареждаха на

голямата маса.

– Е, какво имаме днес? Купа с агнешки котлети, чудесно. Позволете да ви обслужа, Виолет. Всъщност, вие имате ли и друго име? – Той сложи един агнешки котлет в чинията ѝ и добави няколко дебели парчета от печеното телешко.

– Истинското ми име е Тамсин – отговори тя, докато си слагаше картофена салата. – Виолет или Виолета ме наричат партизаните.

– Всички партизани ли имат прякори? – попита бригадният генерал и напълни чашата ѝ с вино.

Тамсин го удостои с прелестна усмивка и хвана агнешкия котлет с два пръста.

– Може би.

Джулиън я наблюдаваше как къса крехкото месо с малките си бели зъби и държи котлета между показалеца и палеца. Когато отхапа и последното парченце месо, тя облиза пръстите си, взе вилицата и набоде парче картоф. Ядеше с естествеността на гладно животно, използваше пръстите си винаги когато имаше нужда, но очевидно умееше да си служи и с ножа, защото нарязва пъстървата по всички правила на изкуството. В маниерите ѝ нямаше нищо отблъскващо, но не се държеше церемониално. Тя се наслаждаваше на храната и ядеше достатъчно, за да оцелее и да има сили.

Джулиън установи, че тя изпи няколко чаши вода, но само отпи от виното си. Това го заинтересува и реши да наруши мълчанието помежду им. Отмести стола си настрана, опря лакът на колосаната бяла покривка и обхвана дръжката на чашата с дългите си пръсти.

– Не обичате ли вино, Виолет?

Тамсин вдигна очи към него. Когато погледите им се срещнаха над масата, в очите ѝ имаше бдителност.

– Напротив, милорд полковник, в подходящо време и на подходящо място обичам да изпия чашка местно вино, силно и горчиво. Но съм предпазлива, защото бързо се напивам. – Тя се усмихна замечтано. – Сесил имаше същите проблеми.

– Коя е Сесил? – попита майор Карсън и си взе от задушените гъби.

– Майка ми, сър. Наследила съм крехката ѝ фигура. Барона винаги казваше, че с мама сме твърде дребни и леки, за да понасяме испанското вино. – Тамсин посегна към бадемовите сладки. – Мисля, че това е добро обяснение.

– Сейнт Симон ни каза, че майка ви е била англичанка – намеси се бригадният генерал и подаде нос от чашата си с вино.

– Точно така – отговори Тамсин, изтри трохите от пръстите си и поsegна към медальона, който носеше на шията си. – Този медальон е на мама. Доколкото знам, получила го е от майка си.

– Но как е дошла в Испания? – поиска да узнае майор Карсън.

– Гостувала на семейни приятели, мисля, че на посланика в Мадрид. Но по време на пътуването изчезнала в прегръдките на баща ми. – Тамсин се усмихна и си взе още една сладка от кошничката, поставена пред нея. – И никога не е изпитала желание да го напусне... докато умря.

Сянката, която пробяга по лицето ѝ при тези думи, изчезна веднага, но Джулиън я забеляза. Изражението ѝ се втвърди и макар да се усмихваше и да отхапваше от сладкиша, погледът ѝ стана корав и безмилостен. Сякаш беше издигнала невидима стена около съкровениите си чувства. Сякаш нещо твърде дълбоко и скъпоценно бе излязло опасно близо до повърхността.

Разговорът стана общ, докато слугите раздигаха масата и донесоха гарифите с портвайн. Разместиха столовете, мъжете запалиха пури, поднесоха кафе и никой нямаше чувството, че Ла Виолет не е на мястото си. Тя също се държи така, сякаш е равна между равни, каза си гневно Джулиън, който беше седнал в един ъгъл и нервно наблюдаваше как младата жена се шегува с Уелингтън и открито флиртува с него.

Когато Тамсин прие от ръцете на главнокомандващия обелен портокал, Джулиън не издържа. Хората му лежах в окопите и имаха да изпълняват важни задачи. Бутна стола си и скочи.

– Ще ме извините, господа, но трябва да разпределя постове. Ще се върна при бригадата си.

– Войниците са в ужасно настроение – подкрепи го полковник Уебстър, който внезапно бе станал сериозен. – Ругаят испанците в Бадахос, защото са предали града без борба на французите, проклинат французите и се кълнат да им отмъстят жестоко, че не се предават, макар да знаят, че нямат никакъв шанс.

– Когато влезем в града, ще настане кървава баня, помнете думите ми – подкрепи го бригадният генерал Корнуолс и напълни чашата си.

– Да, а ние ще имаме дяволски трудната задача да държим хората си изкъсо и да не им позволяваме да върлуват из града – отбеляза тихо Джулиън. – Е, господа, желая ви лека нощ. – Той хвърли бърз поглед към Тамсин и се уплаши от внезапно побледнялото ѝ лице, от което сякаш бе изтекла и последната капчица кръв. Нещо ставаше с това момиче, когато заговореха за войнишките злодейства. Сигурно имаше

мъчителни спомени... – Довиждане, Виолет – каза й окуражително той. – Надявам се, че сделките ви ще бъдат успешни.

Тамсин разтърси глава, за да се върне в реалността. Полковникът говореше така, сякаш никога вече нямаше да се видят.

– И аз се надявам на успех, милорд полковник. Ще се видим ли утре сутринта?

– Боя се, че няма да можем – отговори мрачно той. – Имам твърде много работа и няма да дойда в Елвас. – Той се поклонил пред главнокомандващия и излезе с бързи крачки от топлата и уютна стая, за да се върне в студената си палатка в лагера, към гърма на гранатите и мортирите. Надяваше се, че ще спи добре, за първи път след срещата си с Ла Виолет. Най-после малката бандитка щеше да изчезне от живота му.

Тамсин погледна с високо вдигнати вежди към вратата, която се бе затворила зад него. Имал много работа и нямало да дойде в Елвас? Много скоро щеше да установи, че се е лъгал. Полковник Джулиън Сейнт Симон със сигурност имаше важна работа в главната квартира.

– Е, Тамсин, желаете ли да преминем към деловата част на срещата ни? – Тонът на Уелингтън се промени изведнъж. Любезността на щедрия домакин беше изчезнала, сега пред нея стоеше строгият главнокомандващ. – Каква информация имате да ни продадете? Каква цена искате?

Тамсин поклати глава и отговори също така кратко и делово:

– Ще ви кажа, когато узная от вас какво точно искате да научите от мен, сър.

Уелингтън изброи всички сведения, които желаше да научи от нея. Тайните имена и паролите на партизанските банди в околността. Местата, където се събираха, състава им, начина, по който можеше да се свърже с тях, без да чака те да го потърсят. Точна карта на планинските проходи, които бяха познати само на партизаните. Въоръжението на партизаните и дали имат възможност да доставят на английската армия липсващите й оръжия.

Тамсин слушаше внимателно.

– Списъкът ви е доста дълъг, сър – каза накрая тя. – Мисля, че е по-добре да ви дам отговор утре сутринта.

– Разбира се. Но не се бавете.

– Обещавам. Но няма да ви издам нищо, което би могло да застраши партизаните.

– Така ли? – Уелингтън смръщи чело и подръпна брадичката си. – Не вярвах, че преговорите ни ще протекат толкова мирно, Виолет.

Очите ѝ заблестяха.

– Аз не продавам приятелите си, сър.

– Не, разбира се, че не – успокои я той. – Не сигурно ще разберете, че има разлика. Много по-добре е да дадете тази информация на нас, а не на французите. Ние бихме я използвали само за да помогнем на приятелски настроен народ, а не за да му навредим.

– Може би сте прав, сър, но моите приятели обичат независимостта и не са готови да приемат чужда помощ. – Тя стана и столът ѝ изскърца тревожно. – Благодаря ви за гостоприемството. Утре отново ще дойда при вас.

Мъжете се надигнаха учтиво, за да я изпратят, но Уелингтън тръгна бързо след нея и заповяда на бригадния майор, който все още седеше зад писалището си:

– Сандерсън, отведете нашата гостенка до квартирата ѝ.

– Не е нужно – отказа с усмивка Тамсин. – Сигурна съм, че вашите войници няма да си позволят да ме обиждат. – Обяснението ѝ прозвуча толкова хапливо, че главнокомандващият се изчерви. Не можеше да си представи, че тя има основания да му отправи такова обвинение, въпреки това се почувства притиснат до стената и принуден да се защитава.

– И аз мисля така – отвърна сковано той. – Въпреки това ви съветвам да приемете предложения от мен придружител.

Тамсин кимна небрежно.

– Както желаете, сър. Лека нощ.

Тя слезе по стълбата следвана от майора, и Уелингтън я изпрати със замислен поглед. Странно момиче, каза си той. Не бива да я подценяваме.

Под студената светлина на звездите Джулиън вървеше бавно между палатките, в които беше подслонена бригадата му. Две роти работеха в окопите, останалите бяха свободни, мъжете седяха около огньовете и разговаряха. Повечето пушеха лули и често надигаха манерките си.

Полковникът познаваше всички по име и ги поздравяваше сърдечно. От време на време спираше и разменяше по няколко думи с войниците, опитвайки се да открие в какво настроение бяха. С радост ли очакваха предстоящия щурм на града? Нетърпеливи ли бяха? Искеха ли отмъщение?

– Ще се радваме, когато това тук свърши, сър – каза един едър кавалерист, който димеше с лулата си и кърпеше пробития си ботуш. – Ако ми позволите, ще каже, че работихме много усилено.

– Вярно е, но щом старият Хъки казва, че трябва да я свършим значи ще я свършим – отговори другарят му и вдигна рамене.

Джулиън се усмихна и продължи пътя си. Мъжете бяха измислили весели прякори на началниците си, най-вече на Уелингтън, когото задяваха заради дългия му нос. И с радост щяха да го последват дори в ада, стига той да поиска. Джулиън хвърли измъчен поглед към тъмния силует на Бадахос, който се очертаваше ясно напред равнината. Стените бяха пробити вече на три места, но френският гарнизон запълваше дупките с учудваща бързина, веднага щом английската канонада отслабнеше. Нападението щеше да се осъществи много скоро и гладът щеше да плати скъпо за съпротивата си.

– Сержант Гордън ни разказа историята с еполетите на Корниш – обади се дълбок глас от мрака зад Джулиън. – Както разбрах, Ла Виолет обича да погажда мръсни номера да почтените хора.

– Би могло и така да се каже, Франк – отговори сухо Джулиън и се обърна към младия капитан, който му беше адютант. – Самият аз обаче бих употребил друг израз.

– Партизаните са странна компания – отбеляза с усмивка капитан Франк Фробишър. – Те се отнасят към нас много по-лошо, отколкото към истинските си неприятели.

– Е, моята работа с Ла Виолет е вече свършена, слава богу – заяви Джулиън. – Оставих я да изпробва номерата си пред Уелингтън. Да видим дали ще се справи. – Той се запъти към палатката си. – Искаш ли по едно питие за приспиване? Имам много приличен коняк и се надявам, че Тим О'Конър не го е изпил в мое отсъствие.

Франк избухна в смях.

– Съмнявам се, че даже Тим ще успее да мине през Добин. Не знам откъде си намерил този момък, но той е истински Цербер, когато трябва да пази имуществото ти.

Двамата се приведоха и влязоха в палатката на полковника, където ординарецът тъкмо палеше газената лампа. На малката печка с дървени въглища димеше тенджерка с вода.

– Желаете ли да ви направя чай, полковник? – попита Добин, който познаваше навиците на своя началник.

– По-късно... Капитан Фробишър би желал чашка коняк. – Джулиън предложи стол на госта си и се наведе над един сандък, в който съхраняваше ценните бутилки. – Имаме ли чаши, Добин?

– Разбира се, сър – отговори обидено момъкът и побърза да ги донесе.

– Май ми замириса на коняк! – През открянатото платнище надникна едро лице с червени бузи. – Знаех си, че си се върнал, Джулиън. Както чух, преживял си истинско приключение. – Тим О'Конър влезе в палатката и помещението изведнъж се смали. Великанът си придърпа стол и цялото му лице засия. – Разкажи ни за партизанката. Красива ли е?

– Не е по моя вкус – отговори сърдито Джулиън и бързо смени темата. – Утре трябва да шурмуваме бастиона „Сан Винсенте“. Имате ли някакви предложения как да разпределим бригадата?

Приятелите му веднага посветиха вниманието си на шурма на Бадахос и забравиха за Ла Виолет. Ала колебанието на Сейнт Симон да опише по-подробно срещата си с тази бандитка или поне да задоволи любопитството им не остана незабелязано.

След като приятелите му си отидоха, Джулиън се изтегна на тясно си войнишко легло и отпи голяма глътка чай. Мислеше за идващия ден, за вероятността да намери смъртта си под стените на Бадахос, за неизбежните загуби. Утре щеше да загуби още приятели. През четирите години на войната на полуострова беше загубил много приятели и му ставаше все по-трудно да приема смъртта им.

Ла Виолет също се беше срещала със смъртта. Той го прочете в очите ѝ, в сянката, която често падаше на лицето ѝ. Тя беше изтъкана от крайни противоречия. Под веселата и чувствена външност се криеха тъмни преживявания.

Той поклати глава и отново се постара да си внуши, че не бива да мисли повече за това момиче – да забрави страстта ѝ, дяволиите, подигравката и тъгата ѝ. Да ги забрави завинаги.

7

Когато на следващата сутрин майор Сандерсън дойде да вземе Тамсин от къщата на сеньора Браганца, тя закусваше в слънчевата кухня. Вратата към градината със зеленчуци и подправки беше отворена. Покрай тухлената ѝ стена бяха наредени десетина кошера.

– Добро утро, майоре. – Тамсин поздрави момъка със сияеща усмивка и му посочи отсрещния стол. В другата си ръка държеше голяма филия хляб, намазана с масло и мед. – Желаете ли кафе? Сеньората прави чудесно кафе.

– Не, благодаря. Изпраща ме главнокомандващият. Трябва да ви придружа до главната квартира. – Бригадният майор пристъпваше смутено от крак на крак. Не знаеше как да обясни на закусващата партизанка, че нямат никакво време за губене. Уелингтън беше нервен и се дразнеше от нищо заради предстоящото шурмуване на Бадахос.

– Ще си изям закуската и след това ще бъда на разположение на херцога – заяви спокойно Тамсин и си отрязва още една филия хляб. – Докато чакате, можете спокойно да изпие чаша кафе.

Сандерсън седна насреща ѝ. И без това щяха да го ругаят, че е закъснял, защо поне да не се подкрепи. Тамсин му кимна окуражително, а сеньората бързо постави пред него чаша с димящо кафе.

– И полковник Сейнт Симон ли е в главната квартира? – попита дружелюбно младата жена.

– О, не, сеньорита. Той е при хората си. Бригадата му ще участва в тазвечерното нападение.

– Значи тази вечер ще бъде – промърмори едва чуто Тамсин. По гърба ѝ пролазиха студени тръпки. Колко ли мъже щяха да загинат до утре сутринта? Дали и Джулиън Сейнт Симон щеше да бъде един от тях? Ледени ръце посегнаха към сърцето ѝ.

Внезапно тя бутна стола си и лейтенантът скочи изненадано. Като видя лицето ѝ, застинало в жестока маска, той пое дълбоко дъх. Това момиче беше непредвидимо. Къде изчезнаха радостта и веселието му?

Ако Сейнт Симон паднеше под стените на Бадахос, тя трябваше да започне от самото начало. Тази ужасна мисъл я изпълни с горчивина и студ. Затова стана и бързо изтри пръсти в карираната салфетка.

– Да вървим, лейтенант.

Гласът ѝ прозвуча заповеднически. Момъкът скочи веднага и

остави недопитото си кафе. Тамсин тръгна бързо надолу по улицата и Сандерсън трябваше да подтичва, за да не изостане.

Уелингтън я поздрави с мрачна учтивост. Очевидно мислите му бяха заети със съвсем други неща. Тамсин отказа предложението за стол и приседна на перваза на прозореца.

– Е, каква цена искате за желаните сведения, Виолет? – Главнотокомандващият нямаше намерение да си губи времето със светски учтивости. – Сандерсън, записвайте, моля.

Адютантът седна зад писалището и подстри едно перо. Тамсин удостои главнотокомандващия с хладна усмивка.

– Ще ви съобща цената си само в присъствието на полковник Сейнт Симон.

– Какво? – Уелингтън я погледна слисано. Спомни си какво беше казал Джулиън за зловните й игрички и се ядоса. – Какви са тези глупости?

– Аз не говоря глупости, сър. – Тамсин скочи от перваза. – Това е условието ми. Надявам се, че като чуете какво имам да кажа, ще ме разберете. Ще ме намерите в дома на сеньора Браганца, когато полковникът пристигне. – Без да каже нито дума повече, тя излезе от стаята, като на сбогуване се усмихна учтиво на двамата мъже.

– Какво, по дяволите, става между това момиче и Сейнт Симон? – запита се на глас Уелингтън и Сандерсън се направи, че не е чул, защото въпросът не беше зададен към него. – Нещо не е наред, но какво?

Уелингтън направи няколко крачки към прозореца, после се върна обратно до камината. Незнайно по каква причина Джулиън му бе заявил, че не желае повече да има нищо общо с това момиче. Правилно ли беше да му заповяда да се яви само защото Ла Виолет настояваше?

Не, той трябваше да има сведенията й. Щом вземеха Бадахос, англичаните щяха да потеглят на север, в посока Кампо Майор, и сведенията на Виолет щяха съществено да улеснят новия поход. Освен това, ако пропуснеште този благоприятен случай, никога вече нямаше да има такава ценна помощничка.

– Сандерсън, изпратете някого при полковник Сейнт Симон. Да се яви в главната квартира колкото се може по-бързо.

– Тъй вярно, сър. – Адютантът тракна токове и излезе от стаята. Беше ранна сутрин, но след няколко часа всички щяха да бъдат заети с шумра на Бадахос.

Джулиън тъкмо обсъждаше предстоящото нападение с

командирите на поделенията. Трябваше да уточнят разпределението на войниците пред бастиона „Сан Винсенте“. Бригадата им не беше включена в главното нападение, но щеше да заеме място на единия фланг и да проведе паралелна атака, за да отклони вниманието на французите от пробивите в стените.

Пратеникът, който препускаше като вятър откъм града, привлече вниманието на събралите се пред палатката на полковника мъже, които разучаваха внимателно голямата карта.

– Простете, полковник, сър. – Пратеникът скочи от коня си и отдаде чест. – Командващият желае да се явите колкото се може по-бързо в главната квартира.

Джулиън смръщи чело. Какво толкова важно се бе случило, та Уелингтън го отделяше от бригадата му малко преди нападението? Отговорът спусна червена мъгла над очите му. Ла Виолет. Тази малка бандитка се криеше зад всички действия на Уелингтън, свързани с него. Побеснял от гняв, той се закле във всичко свято да се разправи веднъж завинаги с нея. Трябваше да ѝ изясни, че няма право да го мести насамнатам като пешка на шахматната дъска!

– Добин! Коня ми, веднага! – С тези думи полковникът изчезна в палатката си и офицерите му се спогледаха изненадано. След минута Джулиън излезе, закопчавайки колана си. Широкото чело под разбърканата руса коса беше грозно смръщено. Очите му се плъзнаха по събралите се и мъжете се смълчаха.

– Няма да се бавя повече от час. Майор О'Конър, желая да изготвите бързо подробния план на нападението. Ще ми го представите, като се върна. – Той грабна юздите от ръката на Добин и се метна на седлото.

– Тъй вярно, сър – промърмори в отговор Тим. Нещо не беше неред. Джулиън почти никога не го наричаше „майор О'Конър“, нито изливаше лошото си настроение върху подчинените си. Това беше една от причините, поради които хората му бяха готови да го последват и в ада, а кандидатите за място в щаба му бяха десетки. Лорд Сейнт Симон беше един от най-младите полковници в армията на полуострова, но дори много по-възрастните капитани горяха от желание да служат при него.

– Готов съм да се обзаложа, че зад всичко това се крие Ла Виолет – отбеляза с усмивка Франк и се протегна. – Джулиън не може да я понася и ако тя е виновна за повикването му в главната квартира, скоро ще хвърчи перушина. Помнете думите ми, момчета.

– Не мога да си представя, че една испанска бандитка е в състояние да нарежда на пера какво да прави и да върти на пръста си човек като

Сейнт Симон – възрази капитан Диърбърн. – Ако точно днес се опитва да си играе с него, значи е глупачка.

Всички очи се устремиха към стените на Бадахос, обгърнати от пушеците на постоянния обстрел.

Джулиън препускаше към Елвас и гневът му нарастваше. Видът на Ла Виолет, която седеше на една огромна скала от португалската страна на понтонния мост, не го успокои ни най-малко.

Очевидно малката го чакаше, следователно именно тя беше отговорна за повикването му в главната квартира.

Тамсин наистина го чакаше. Знаеше, че настроението му е лошо, затова беше приготвила най-очарователната си усмивка. Като го видя, скочи от мястото си и се втурна насреща му по люлеещия се мост.

– Добро утро, милорд полковник. – Тя му препречи пътя, защото той очевидно се готвеше да мине покрай нея. – Много се радвам да ви видя отново. – Тя вдигна ръка над очите си, за да се предпази от заслепящото слънце, и устреми поглед към лицето му. Усмихна му се и около очите ѝ се образуваха прелестни бръчици. Огряна от яркото слънце, косата ѝ изглеждаше почти бяла. – Много мило, че работата ви доведе в Елвас.

Пръстите на Джулиън потръпнаха. Представи си как ги сключва около стройната ѝ шийка, която се подаваше така прелестно от яката на бялата риза... как натиска бавно... После мислите му се отклониха: а колко прекрасно щеше да бъде, ако бавно плъзнеше пръсти нагоре, зад ушите, тези малки миди, притиснати до главата ѝ, да докосне нежната кожа...

– Качвайте се на коня! – заповяда грубо той. – Знаем, че имаме една и съща цел. – Той се приведе към нея и ѝ подаде ръка. Тя я пое без колебание, постави краче върху ботуша му и се метна на седлото пред него.

– И аз така мисля – обяви весело тя и се облегна назад, за да му даде възможност да усети топлината на тялото ѝ през тънката риза. – Така е много по-приятно.

– А както знаем, вие винаги уреждате нещата така, че да ви е приятно – отбеляза хапливо той.

– Знаем, че мислите така – отговори след кратка пауза Тамсин, – но вие още не ме познавате.

– О, Виолет, думичката „още“ беше напълно излишна, повярвайте – заяви разгорещено мъжът. – Пътищата ни се разделиха.

– Щом така смятате. – Тя не изглеждаше обезпокоена от

забележката му, но гласът ѝ се промени. – Знам, че не искате да сте далече от бригадата си в този момент, но моите дела няма да ви отнемат много време.

– О, облекчен съм да го чуя, но не искам да бързате заради мен. Сигурен съм, че шурмуването на Бадахос може да почака, докато си свършите работата.

Тамсин се обърна и го погледна пронизващо.

– Не ставайте груб, милорд полковник. Грубостта не ви подхожда, а и не е много убедителна.

Джулиън я зяпна с отворена уста и несъзнателно смушка коня си. Стреснатото животно се втурна в луд галоп и Тамсин, която не беше очаквала това, загуби равновесие.

– Триста дяволи! – Джулиън я улови здраво и я притисна към гърдите си, докато с другата ръка се опитваше да успокои разлудувалия се кон. – Дръжте си езика зад зъбите, момиче! – изръмжа гневно той. – Така е много по-сигурно.

– Тъй вярно, милорд полковник – отговори Тамсин с покорна усмивка и отново се облегна на гърдите му.

Джулиън се запита защо внезапно бе изпитал желание да се засмее. При дадените обстоятелства би се засмял само някой луд, но хитростите на Тамсин го дразнеха и направо го предизвикваха да реагира. Очевидно тя се опитваше да му покаже, че поведението му не я засяга, очевидно знаеше, че той се наслаждава на необичайната ѝ близост не по-малко, отколкото тя на неговата, само че не иска да си го признае.

Полковникът остави коня си в обора зад главната квартира и тръгна бързо по широкото стълбище към къщата.

– Той вече ви чака, полковник – посрещна го Сандерсън и побърза да го въведе в кабинета на главнокомандващия.

– О, добре, че идвате и двамата. – Уелингтън се изправи иззад писалището си. – Съжалявам, Джулиън, но Ла Виолет настоя да присъствате на преговорите.

– Така си и помислих, сър. – Джулиън хвърли гневен поглед към Тамсин. – Е, добре, получихте си, каквото искахте, така че да започваме. Имам много по-важна работа и няма да си губя времето с капризите на една жалка бандитка.

Уелингтън едва успя да скрие учудването си от резките думи на полковника. Джентълменът не говори с такъв тон на жена, която не познава, камо ли пък на чужденка.

Тамсин изобщо не се засегна от грубостта на Джулиън.

– Разбирам, че и двамата имате важна работа, но не аз избрах този ден за преговори, нали? Моля ви, полковник, не забравяйте, че именно вие ме доведохте тук.

– След като ми натресохте два дни закъснение – изфуча Джулиън. – Е, какво искате, момиче?

Тамсин вдигна рамене, после седна неканена на един стол пред пиалището, кръстоса крак върху крак и прибра ръце в скута си.

– Добре, да говорим по същество. Аз ще ви дам цялата информация, която искате от мен, милорд, обаче няма да ви кажа нищо за въоръжението на партизаните. Нямам право да издавам какви оръжия носят. Те ще ви кажат всичко, което сметнат за нужно. Ще ви нарисувам подробна карта на планинските проходи, или не, ще ви дам картата, която Ел Барон използваше при преходите си между Испания и Франция. Някои проходи са съвсем тесни и опасни, но мисля, че вие сами ще ги откриете. Доколкото знам, французите нямат представа къде са проходите.

– Много добре. – Уелингтън потърка ръце. – Всичко това е много добро... много полезно. – Той хвърли поглед към Сейнт Симон. – Какво ще кажете, Джулиън?

– О, да, извънредно полезно – съгласи се Джулиън. Той беше останал до вратата, ръцете му бяха скръстени пред гърдите. Ясните му очи се взираха подигравателно в Тамсин. – Остава само да ни кажете какво искате от нас.

– Да, Виолет. Каква е цената ви?

Тамсин се поколеба за миг, преди да отговори. Погледна ръцете си, пръстите ѝ потръпваха нервно. После решително вдигна глава, погледна пронизващо Джулиън и се обърна към Уелингтън.

– Моята цена, сър, е полковник Сейнт Симон.

Непоносимо мълчание надвисна в стаята. Двамата мъже гледаха неразбиращо Ла Виолет, която се бе отпуснала назад в стола си и изглеждаше напълно спокойна. Нищо по лицето ѝ не издаваше вълнението, което бушуваше в сърцето ѝ. Планът ѝ беше толкова дързък, че самата тя се учудваше как бе посмяла да го изкаже и как щеше да го осъществи.

– Това е безумие. – Най-после Джулиън прекъсна тежкото мълчание. Гласът му прозвуча дрезгаво. – Вие или сте луда, или се подигравате с армията на Негово величество. Това ще ви струва скъпо, повярвайте! – Той застана пред стола ѝ и сложи ръце на облегалките. Гневът в сините очи беше толкова силен, че Тамсин се уплаши не на шега. – Престанете с тези глупости, иначе ще заповядам да ви оковат във верига и да ви хвърлят в затвора. – Последните думи бяха произнесени бавно и

отчетливо.

– Защо първо не ме изслушате? – попита просто тя и не отмести поглед, макар че трябваше да напегне цялата си воля.

– Нека довърши, Джулиън.

– Да довърши? – Полковникът се обърна към главнокомандващия, очите изглеждаха огромни на бледото лице, устните бяха здраво стиснати. – Това момиче или е напълно лудо, или се забавлява с нас. Нима трябва да ви напомням, сър, че тази нощ ще умрат стотици мъже, докато това... това невъзпитано хлапе си прави шегички с нас?

– Не се шегувам – възрази бързо Тамсин. – Уверявам ви, че говоря напълно сериозно. Изслушайте ме.

– Говорете – заповяда Уелингтън и вдигна ръка, за да спре гневната тирада на младия си подчинен. – Но бъдете делова. Предупреждавам ви: ако това наистина е някоя от вашите игрички, ще ви изпратя обратно на Корниш с най-добрите ми пожелания.

Заплахата наистина не беше особено приятна. Тамсин преглътна мъчително. Страхът заседна като буца в гърлото ѝ и тя събра всичките си сили, за да си напомни, че си струва да изиграе тази партия шах, защото залогът беше много висок. Съсредоточи се и започна да излага плана си, за чието осъществяване имаше нужда от помощта на полковника.

– Казах ви, че майка ми е англичанка. Семейството ѝ е от Корнуол и както разбрах, вие също сте оттам, полковник.

Джулиън слушаше с безизразно лице.

– Какво общо имам аз?

– Помислих си, че бихте могли да ми помогнете да намеря семейството на мама – отговори просто Тамсин. – Тя отказа да ми каже семейното си име. Тя... каза ми само, че не е била особено щастлива в семейството си и когато се запознала с баща ми, решила да забрави завинаги тази част от живота си, както и претенциите си за наследство.

Тамсин посегна към тила си, разкопча верижката с медальона и го подаде на Уелингтън.

– Това е портрет на мама и татко. Медальонът е семейна ценност и аз си помислих, че с негова помощ и с помощта на портрета ще бъда в състояние да открия роднините си. Мама ми е разказвала, че произхожда от високопоставено семейство.

Уелингтън разгледа портретчето и го подаде на Джулиън. Полковникът впи поглед в красивата млада жена, без да може да разбере какво всъщност се иска от него. Мислите му обхождаха познатите семейства в

Корнуол. Сейнт Симон и Пенхалан бяха най-големите земевладелци в областта, притежаваха и най-голямо политическо влияние. Трегартън, имението на Сейнт Симон, и Ланжерик, имението на Пенхалан, заемаха половината графство. При мисълта за семейство Пенхалан Джулиън изкриви лице. Виконтът преследваше политическите си цели с изключителна безогледност, но характерът му беше блестящ пример за морал и почтеност, сравнен с нравите на племенниците му, омразните близнаци.

Той остави медальона на масата и красиво изработеният накит прозвънна.

– На медальона ви няма герб... нито някакъв друг знак, за да можем да го идентифицираме.

– Но портретът на мама е вътре – възрази Тамсин. – Видяхте ли?

Уелингтън взе отново медальона и го отвори. Жената от портрета без съмнение беше майка на Тамсин, приликата беше смайваща. Тя носеше на шията си същия този медальон и се усмихваше щастливо. Сейнт Симон взе бижутото от ръцете му и обърна портретчето. На задната страна с красив почерк беше написано „Сесил“, датата беше само отпреди три години.

Той погледна към Тамсин, която чакаше реакцията му. После се вгледа в чертите на мъжа и се учуди от израза на лицето му. Разбойническият барон имаше черни очи, остри като на орел. Тамсин беше наследила устата му и упоритата брадичка, но очите и цветът на кожата бяха от майката.

– Е? – Той ѝ подаде медальона и отстъпи назад. – Даже ако ви поярваме, че майка ви е англичанка, какво очаквате да направим?

– Ами всичко – отговори просто тя. Двамата мъже я слушаха с нарастващ интерес, докато им обясняваше, че родителите ѝ загинали преди шест месеца, че повечето мъже от бандата ѝ или са останали в засадата, устроена от Корниш, или са се разпръснали по всички посоки, че тя е съвсем сама на света, разбира се, като се изключи Габриел.

Историята ѝ беше вълнуваща, макар че тя не се впускаше в подробности. Не им разказа как бяха загинали родителите ѝ, изброи само фактите. А когато изказа молбата си, тя я отправи към Уелингтън. Сейнт Симон все още изглеждаше гневен и тя не очакваше да реагира със съчувствие на тъжната ѝ история. Но много ѝ се искаше да трогне сърцето на главнокомандващия.

– Много бих искала да намеря семейството на майка си – заяви тя и стисна до болка нежните си ръце. Гласът ѝ трепереше. – Нямам си никога на света, а много бих искала да имам дом и близки, които да се

грижат за мен. Помислих си, че ако намеря роднините си, те ще ме приемат в дома си и ще се грижат за мен. Но това е свързано с някои трудности, с които няма да се справя сама.

Полковникът изпухтя ядосано и размени многозначителен поглед с главнокомандващия. Някои трудности? Това момиче очевидно нямаше ни най-малка представа за английското общество, не знаеше колко недостъпни, затворени и горди са членовете му.

– Да приемем, че наистина ги намерите, как смятате да им се представите? – попита подигравателно Джулиън. – Нима просто ще отидете при тях и ще им кажете: аз съм отдавна изчезналата ви племенница или братовчедка, приемете ме в дома си!

– Не, аз разбирам, че това е невъзможно – отговори Тамсин с толкова тъжен глас, че херцогът изгледа обвинително полковника. – Знам, че няма да ме приемат просто така. Аз изобщо нямам представа как да се държа в английското общество... всъщност не знам нищо за Англия освен онова, което ми е разказвала Сесил. Пък и... – Лицето ѝ пламна от срам. – Има още нещо, което е извънредно неприятно.

– Продължавайте, мила – подкани я сърдечно Уелингтън. Остротата беше изчезнала от тона му.

– Разбирате ли, не знам как да го кажа... но искам да знаете, че не съм сигурна дали Сесил и Барона са се венчали... пред лицето на църквата, искам да кажа – обясни Тамсин и отново стисна до болка нежните си ръце.

– О! – прошепна изненадано херцогът.

– Ами да, и като узнае това, семейството на мама би могло да си помисли, че нямам право да претендирам за наследство. И вие ли мислите така? – Тя ги погледна с големи, невинни очи.

– Защо, за бога, не са уредили връзката си? – попита сърдито Джулиън. – Ако наистина са били неразделни, както твърдите, и на всичкото отгоре са имали дете.

– Мисля, че това не беше важно за тях – опита се да обясни Тамсин. – А що се отнася до мен, казвали са ми, че съм дошла случайно...

– Велики боже, какъв омаловажаващ израз! – Джулиън избухна в смях. – Бог ми е свидетел, че с радост бих си спестил тази „случайност“!

– Не сте особено любезен – протестира плахо Тамсин и погледна умолително към Уелингтън.

Командващият се почеса по носа. Защо Джулиън беше толкова зле настроен към това момиче? То беше дръзко и толкова сладко същество.

– Не разбирам каква е целта ви, сеньорита. Как би могъл да ви

помогне лорд Сейнт Симон?

– О, много е просто. – Тамсин си възвърна доброто настроение. – Мисля, че за около шест месеца ще науча всичко, което трябва да знае една английска лейди. Планът ми е полковникът да ме отведе в Англия, в Корнуол... и да ме научи на всичко, което е необходимо, за да вляза в доброто общество. Тогава ще се опитам да намеря семейството на мама. Вероятно има хора, които си спомнят, че преди двайсет години дъщеря на аристократично семейство е изчезнала някъде в Испания. А ако постигна успехи в обучението и мога да бъда представена на обществото, ще разкрия, че съм дъщеря на изчезналата млада дама. Бихме могли да кажем, че мама се е омъжила за испански гранд и че ми е разкрила английския си произход едва на смъртното си легло. Вероятно бихме могли да кажем, че полковникът се е запознал с баща ми и той го е помолил да ме вземе под крилото си и да ме отведе в Англия, за да намеря роднините си.

Тя погледна изпитателно двамата мъже. Усмихна се подкупващо на херцога и добави специално за него:

– Бихме могли да кажем също, че вие, Ваша светлост, сте ми обещали подкрепата си.

– Какво смятате да им кажете? – попита невярващо Джулиън, който се опитваше да вникне в безумния ѝ план.

– Че сте ме взели под крилото си и...

– Достатъчно, разбрах! – прекъсна я Джулиън и махна с ръка. – Никога в живота си не бях чувал такава невероятна глупост!

– Но тя ще изпълни предназначението си – настоя меко Тамсин. – Убедена съм, че ще се справя. Всичко, което искам от вас, са шест месеца, милорд полковник. Имам достатъчно средства и няма да ви бъда в тежест. Моля само да ми посветите част от времето и вниманието си. Виждате ли, аз не познавам никого, когото бих могла да помоля за помощ – добави съкрушено тя и отново се обърна умолително към херцога: – Нали разбирате, толкова се зарадвах, като разбрах, че полковникът е от Корнуол!

– Невероятно! – повтори с отвращение Джулиън. – Но стига толкова! Достатъчно съм си губил времето с вас!

– Значи нямаме какво повече да си кажем – отговори Тамсин. Клетото сираче без преход се превърна в упорита млада жена. – Прощавайте, че загубих толкова много от скъпоценното ви време, сър. – Тя стана и се поклони пред Уелингтън, после излезе от стаята, без дори да погледне полковника.

– Защо не помислите още малко, Джулиън? – попита меко Уелингтън. – Шест месеца не са много...

– Какво? – Джулиън погледна изумено своя командир. – Нима наистина ще поискате от мен да стана учител и съветник на тази... на това дяволско изчадие? Нима ще ми разрешите да напусна полуострова? Велики боже, сър, как можахте дори да си го помислите?

– Отиването ви в Англия би било от голяма полза и за мен – отбеляза замислено Уелингтън. – Можете да ми направите голяма услуга. Отдавна се питах кого да изпратя там. Шест месеца наистина не са много време, Джулиън. Знаете колко бавно се развива тази кампания. Няма да мине много време и ще се върнете отново при нас.

Джулиън загуби ума и дума. Главнокомандващият искаше той да поеме тази невероятно глупава задача! В погледа му се четеше безкрайно изумление.

– Прощавайте, но имам работа – проговори кратко той, когато овладя гласа си, поклонил се и излезе от стаята. Дивият гняв в гърдите му се примесваше с безкрайна почуда, чувствата му бяха в пълен хаос, разумът беше напълно изключен.

Хукна надолу по стълбата и едва не събори ординареца, който носеше изпраните и изгладени ризи на херцога. Част от ризите се разпиляха по улицата и момъкът едва не се разплака от яд. Но полковникът изобщо не го забеляза и се отдалечи с големи крачки; ординарецът размахна юмрук подире му и се наведе да събере замърсените ризи.

Джулиън зави зад тъгъла и видя Тамсин пред къщата на сеньора Браганца. Облегната на стената, тя разговаряше весело с вдовицата, която работеше в градината.

– О, милорд полковник! – посрещна го с високо вдигнати вежди младата жена. – Мислех, че вече сте казали всичко, което имате да кажете.

– Още не съм започнал – отговори остро Джулиън и въпреки цялата си смелост Тамсин се сви като мишка под уплашения му поглед. Отвори уста да каже нещо, но той я сграбчи през кръста и я понесе към къщата.

Сеньора Браганца, която беше коленичила пред лехите със зеле, се загледа стреснато след странната двойка. После поклати глава и продължи да чисти плевелите, като си мърмореше нещо под носа.

Когато стигнаха в малката ѝ таванска стая, Тамсин беше останала без дъх, сякаш бе тичала нагоре по стълбата, макар че краката ѝ изобщо не бяха докосвали пода, откакто Джулиън я повлече със себе си.

Вратата се затвори с трясък зад гърба му и двамата застанаха напред стаята. Полковникът очевидно нямаше намерение да я пусне.

– Велики боже! – прошепна зададено той и двете думи отекнаха като гръм в ушите на уплашеното момиче. – Кълна се в бога, момиче, няма да ми сторите това! – Свободната му ръка се стрелна към шията ѝ, той хвана брадичката ѝ и я принуди да го погледне. Всяка от думите му беше като удар в лицето. – Няма да допусна да ме принудите да играя по свирката ви! Вие сте една коварна, лъжлива и крадлива бандитка и намесата ви в живота ми свършва в този момент... в тази стая! Разбрахте ли ме най-сетне, момиче?

Мислите кръжаха хаотично в главата на Тамсин. В гласа му имаше едва ли не отчаяние, макар че държанието му беше непростимо грубо. Той се страхуваше, че тя ще го принуди да стори онова, което не искаше, ще пречупи волята му. Но от какво се страхуваше? Какъв натиск би могла да упражни тя върху него, за да ѝ помогне? Естествено, Уелингтън можеше да му заповяда да я отведе в Англия. Тя знаеше, че херцогът има спешна нужда от сведенията, които беше дошла да му продаде. Но не ѝ се вярваше, че Уелингтън ще упражни принуда над своя офицер. Това беше извън правомощията му, Сейнт Симон беше полковник, не прост войник. Значи оставаше само една възможност – полковникът се страхуваше от нея, от онова, което тя можеше да стори, за да го накара да я последва.

Той продължаваше да я държи съвсем близо до себе си и стискаше брадичката ѝ с такава сила, че ѝ причиняваше болка, но двете ѝ ръце бяха свободни и тя се надигна на пръсти, за да го прегърне, после се завъртя леко в ръцете му и всеки страничен човек, влязъл в този момент в стаята, би помислил, че двамата се прегръщаха с нарастваща страст.

При това движение Джулиън се сгърчи като от удар. Когато разбра какво бе станало, лицето му побледня.

– Ти, малка курво! – изкрещя той и отблъсна ръцете ѝ. После я отблъсна с такава сила, че Тамсин едва не падна.

– Не! – извика сърдито тя. – Не сте прав. Вие ме държахте толкова здраво, че ми се стори най-естественото нещо на света да...

Джулиън изглеждаше толкова измъчен, че тя бе обзета от съчувствие. Но залогът беше твърде висок и тя трябваше да се възползва от моментното си предимство. Затова смело пристъпи напред.

– Това беше само предложение, милорд полковник. – Очите ѝ бяха толкова грамадни, че той едва не се удави в дълбините им. Усмивката ѝ беше така изкусителна, че земята под краката му се разтрепери.

Тамсин вдигна ръка и очерта линията на устата му с връхчетата на пръстите си.

– Толкова сте сериозен – прошепна тя и усмивката ѝ засия още по-ярко. – Отпуснете се, аз искам само да ви даря с удоволствие. Спомнете си колко прекрасно беше край реката, помислете си какво бихме могли да направим, стига само да искаме...

– Уличница! Готова сте да се продадете...

– Не – прекъсна го енергично Тамсин. – Аз не се продавам. Единственото, което продавам, са сведенията, от които се нуждае вашият главнокомандващ. На вас предлагам само малко обезщетение, това е всичко.

– Обезщетение за това, че се задължавам да придружавам копелето на един убиец и бандит навсякъде, където поиска?

– О! – извика Тамсин и отпусна ръката си. Изумлението ѝ беше съвсем искрено. – Вие изобщо не сте рицар! Аз ви предложих съвсем честно да спите с мен, а вие... Изпитвам привързаност към вас, желая ви, а вие...

– Привързаност! Желание! – Мъжът избухна в грозен смях. – Откъде, по дяволите, сте научили тези думи? И какво си мислите, че имате насреща си глупак, който ще се хване на въдицата ви?

– Това е истината – отговори сърдито Тамсин.

Джулиън я погледна право в очите и застина на мястото си. Погледът му се плъзна бавно по стройното моминско тяло. Тази малка жена вибрираше от енергия и възмущение, но в нея имаше и нещо друго. Решителност и целеустременост, които бе усетил още в първия момент. Тя беше готова да използва тялото си, за да го накара да направи онова, което искаше от него. Е, крайно време беше Ла Виолет да се научи, че не може безнаказано да използва хората за користните си цели.

– Значи ме желаете и изпитвате привързаност към мен? – попита тихо той и сложи ръце върху колана си. – Докажете ми го, Виолет. – Той откопча колана си и го остави на масичката под прозореца. – Е, какво чакате? – Той погледна към Тамсин, която стоеше нерешително насред стаята. – Съблечете се.

Нищо не ставаше така, както го беше замислила. Полковникът уж се беше поддал на съблазнителните ѝ, но не беше точно така. Е, щом беше започнала, трябваше да го доведе докрай. Тя събу ботушите си и се съблече бързо. Нахвърля безредно дрехите си по пода.

Полковникът стоеше пред нея гол, с леко разкрячени крака, опрял ръце на хълбоците, и я чакаше.

– С нетърпение очаквам да видя демонстрация на желанието и

привързаността ви – обяви тържествено той. – Но ви предупреждавам, че разполагам с ограничено време, затова се надявам да приложите успешно уличните си номера.

Тамсин потрепери и затвори очи.

– Да, милорд полковник, мисля, че ще се справя – отговори, едва чуто тя и направи крачка към него.

Нещо го предупреди тъкмо навреме и той се хвърли светкавично настрана, за да избегне насоченото право срещу слабините му коляно.

– Мръсница! – изрева вбесено той и ноздрите му се издуха. Коляното ѝ го улучи болезнено в хълбока, но мисълта какво щеше да стане, ако не беше реагирал навреме, беше много по-страшна.

– Как посмяхте да ме обидите по този начин! – изкрещя Тамсин и затърка ожесточено коляното си, което беше влязло в болезнен досег с мускулестия му хълбок. – Веднага се махайте оттук! Няма да ви докосна, даже да сте последния селянин!

– Така значи? А какво стана с привързаността и желанието ви? – Изведнъж той я вдигна и я хвърли на леглото. – Май изчезна много бързо.

Тамсин видя възбудата му и се усмихна вътрешно. Очевидно този мъж обичаше добрата битка – също като нея, макар че при тези обстоятелства битките ѝ носеха само ядове. Там, където голата му кожа докосваше нейната, тялото ѝ пламваше като в треска, а в слабините ѝ пулсираше дива възбуда.

Джулиън се приведе над нея и мушна коляно между бедрата ѝ. В яркосините очи, които я гледаха, светеше убийствен глад.

– Или може би не? – прошепна дрезгаво той и разтвори бедрата ѝ.

– Искам да знаете, че привързаността е изчезнала – заяви Тамсин и облиза внезапно пресъхналите си устни. Ръката му намери целта си. Без да отмества поглед от лицето ѝ, той започна да си играе с тялото ѝ, сякаш имаше пред себе си струни на лютня. Милваше и дразнеше, докато струните зазвъняха. Когато тихите ѝ сладостни викове изпълниха стаята в мига на екстаза, той сложи едната си ръка под задничето ѝ, вдигна я към себе си и проникна с един-единствен мощен тласък във все още пулсиращата ѝ утроба.

Очите му заблестяха доволно, движенията му се ускориха. Все още не откъсваше поглед от лицето ѝ. Пръстите му милваха устните ѝ и тя усещаше аромата на собствената си възбуда. Джулиън се усмихна и тя отговори на усмивката му. Двамата се задвижиха в прастария ритъм на любовта. Дълбоко, топло чувство на щастие се надигна в гърдите ѝ и

потече като мед по вените ѝ. Беше ѝ много трудно да си представи, че само преди няколко минути се бяха карали като кръчмар и кръчмарка.

Джулиън се приведе над нея с искрящи от възбуда очи. Движенията му станаха по-бързи, устните му се впиха в нейните, езикът му проникна навътре и заигра с нейния, виковете им се сляха като телата им в сладостния поток на екстаза.

Тамсин се върна на земята бавно като нежен лист, паднал от есенното дърво.

Тя помилва с благодарност гърба на Джулиън, по който блестяха дребни капчици пот. Той се отпусна тежко върху тялото ѝ и замря.

След няколко минути се отдели с нежелание от нея. Дъхът му все още излизаше неравномерно, когато се отпусна редом с нея на тясното легло. След малко седна, стъпи на пода и я погледна. Помилва нежно корема ѝ, с жест, който беше признание за заедно изживяното щастие, но и сбогуване. После се изправи.

Тамсин остана в леглото и мълчаливо го зачака да се облече. Ако тази демонстрация на диво желание и великолепно ѝ изпълнение бяха променили решението му да ѝ откаже помощта си, това не се виждаше. Той закопча колана със сабята и се върна До леглото. Наведе се и я целуна за сбогуване.

– Внимавайте за себе си – проговори меко той. – И поздравете Габриел от мен, когато дойде да ви вземе.

Вратата се затвори зад гърба му и тя чу тежките му стъпки по стълбата. Този човек очевидно бързаше да избяга от нея.

Полковник Джулиън Сейнт Симон беше много по-труден противник, отколкото беше очаквала. Тамсин стана от леглото и отиде до прозореца, за да го види как върви надолу по улицата. Следващата им среща щеше да стане след битката за Бадахос. Не беше разумно да повтори днешното предизвикателство, преди да е свършил най-важната си работа.

Разбира се, ако Джулиън останеше жив до следващата сутрин...

8

Атаката започна в десет часа през нощта.

Късно следобед Тамсин излезе да пояди извън града. Въздухът беше зареден с напрежението на мъжете, които бяха получили допълнителна порция грог, за да се въодушевят от предстоящата битка. Те се събираха на групи, оглеждаха въоръжението си, разказваха си случки от минали битки. Някои вдигнаха глави, когато Тамсин мина покрай тях, но вниманието им беше повече към Цезар, отколкото към ездачката му.

През цялото време Тамсин се питаше къде в този огромен палатков лагер се намираше Джулиън Сейнт Симон. Палатките на висшите офицери се разпознаваха лесно по големината си. Тя мина покрай някои от тях и чу гласове и мъжки смях. Звъняха чаши, потракваха съдове. Очевидно преди битката офицерите на Уелингтън вечеряха заедно.

Тя не посмя да потърси Сейнт Симон, защото знаеше, че тази вечер той ще има нужда от всички свои сили и трябва да се съсредоточи. Но самотната разходка отвлече поне за малко вниманието и от онова, което предстоеше. Тъй като беше отраснала във военен лагер, тя познаваше грижите и вълненията преди битката. Затова и не можа да остане бездейна в Елвас, да седи и да чака като безполезен наблюдател.

С вечерния здрач над града се спусна застрашително мълчание. Артилерийският обстрел престана, пушките заглъхнаха, атмосферата в лагера се промени. Офицерите излязоха от палатките си. Те дадоха заповедите си с тих глас и мъжете тръгнаха на групи към окопите. Нощта беше тъмна, плътни облаци закриваха луната.

Тамсин излезе от лагера и се запъти към близкия хълм, където остана на седлото си и зачака. Виждаше ясно светлините на постовете, засанали на стените на Бадахос, но иначе равнината беше тъмна и заплашително тиха. Нямаше никакви признаци, че цяла армия се промъква през окопите, за да отнесе стълби и куки чак до градските стени и да започне щурма.

Но французите знаеха, че врагът идва. Разузнаването им работеше добре и сигурно беше узнало, че предстои нападение, макар да не знаеха точния час и плана му. Но те бяха готови да защитават пробивите в стените и сигурно в този момент чакаха със затаен дъх също като нападателите.

Космите на тила ѝ настръхнаха, Цезар се раздвижи неспокойно и

изцвили тихо.

Изведнъж ужасяващата тишина бе прорязана от диви бойни викове. Британските поделения изскочиха с невъобразим шум от външните окопи и се втурнаха към градските стени. В отговор мортирите от стените изгърмяха оглушително и нощта се освети от светкавиците на многобройните изстрели и експлодиращите гранати.

Тамсин затвори очи и затисна ушите си с ръце, за да спре непоносимия шум. Всяка пауза между залповете беше изпълнена с писъците на ранените и с пронизващи сигнали на тромпети. Ярка светлина проникна през спуснатите й мигли и когато отново отвори очи, тя видя на небето две ослепително ярки огнени топки, изстреляни от стените на града. Те паднаха на земята на около половин миля, където продължиха да горят и да осветяват призрачната сцена.

Тамсин се огледа внимателно и се взря в малката група мъже, които бяха застанали зад ниско хълмче, за да се предпазят от изстрелите. Все пак те бяха в обсега на оръдията. Мършавата фигура на херцог Уелингтън стоеше в светлината на една факла, която застаналият до него офицер стискаше в ръка.

Тамсин насочи уплашения Цезар по-близо до битката и по-близо до групата на херцога. Мъже чакаха край конете си, готови да тръгнат всеки момент, за да отнесат заповедите на командващия. Все пак те пазеха дискретно разстояние от Уелингтън, който пишеше заповеди на светлината на факлите. Писъците на ранените се чуваха съвсем ясно, смесваха се със стонове на умиращите. Отново и отново тромпетите даваха сигнал за нападение и мъжете се катереха по стълбите. Те се изправяха смело срещу отчаяната съпротива на защитниците, които хвърляха запалителни бомби и бъчви с барут в окопите под стените. Мощните експлозии разкъсваха телата на нападащите и ги изгаряха в адски огън.

Мъже, възседнали запотени коне, излизаха от масата на сражението и носеха сведения на главнокомандващия. Повечето от съобщенията бяха за поражения. Всеки опит да шурмуват стените биваше отблъскван, войските бяха изтощени, деморализирани, офицерите падаха един след друг, защитниците ги прострелваха от стълбите. Лицето на Уелингтън беше като каменна маска на трепкащата светлина на факлата. Той слушаше съмнителните сведения с отчаян стоицизъм и Тамсин го гледаше с учудване. Ръката, която продължаваше да пише заповеди, беше спокойна. Хората от щаба се бяха събрали около него и той разговаряше с тях невъзмутим като мумия.

Изведнъж сигналите се промениха. Тамсин разпозна призива за

отстъпление. Чу го няколко пъти, но не можа да различи дали борбата се води с отслабващи сили или не. Земята продължаваше да гори, крясъците на мъжете се смесваха с пушечните изстрели и експлодиращите мини. Беше й невъзможно да си представи, че някой ще излезе жив от този ад. Тя седеше на коня си, застинала от ужас, и се питаше как хората са способни да вършат такива неща, защо се избиват взаимно само за да завладеят някакъв незначителен град и няколко безполезни оръдия.

Но в такъв момент и тя не беше способна да разсъждава разумно и в крайна сметка всичките й мисли и чувства закръжиха единствено и само около името Сейнт Симон. То отекваше отново и отново в главата й като рефрен на песен и тя не можеше да го прогони. То се превърна в център на огнената преизподня, то беше единствената реалност, която тя бе в състояние да проумее, но не можеше да съсредоточи вниманието си, за да помисли къде е той в този момент, жив ли е или лежи под купчина мръсни тела и вика от болка, дали се е удавил в кръвта на другарите си или вече е само бледо безжизнено тяло.

Беше единайсет и половина, час и половина след началото на решителното нападение. Един офицер пристигна в галоп при командващия. Конят му беше целият в пот, от устните му капеше пяна.

Уелингтън се обърна и новодошлият му каза няколко думи. Колкото и кратък да беше разговорът, всички присъстващи разбраха, че се е случило нещо важно.

– Господа, генерал Пиктън е взел замъка. Лорд Марч ни изпраща тази добра вест. Изтеглил е цялата си войска от окопите, за да задържи новата позиция. Трябва веднага да завладеем града.

Значи войската беше навлязла в града... или поне имаше там здрава опорна точка. Тамсин възседна коня си. Навсякъде около нея се носеха радостни викове, но тя не им обръщаше внимание. Целта й беше фалът. Англичаните бяха проникнали в града, но на каква страшна цена! Труповете бяха безброй, писъците и стонове бяха непоносими. Успехът на Пиктън дойде твърде късно за ранените и умиращите. Тамсин мина покрай градската стена, без да се плаши от битката, която се водеше наблизко. Стълбите бяха опънати на стените, възетата бяха станали хлъзгави от кръвта на жертвите, на някои места все още висяха безжизнени тела.

Дали Джулиън Сейнт Симон беше оцелял? Беше й невъзможно да си представи, че има оцелели в този ад. Ала тъкмо когато през ума й мина тази мисъл, откъм града долетяха тържествуващи викове и тропетите протръбиха за победа. Най-после град Бадахос беше паднал в ръцете

на английската армия.

Цезар вдигна глава и затропа с копита, миризмата на кръв и сигналите на тропетите го изнервяха. Тамсин го успокои с нежни думи и той спря на място, макар че трепереше от страх. Ноздрите му се издуха, зъбите му бяха оголени.

– Няма нищо, миличък – прошепна тихо тя. – Ей сега ще се махнем оттук. – Тя обърна гръб на града с намерението да прибере коня в обора на главната квартира в Елвас и после да се върне пеша, но само след няколко минути бе спряна от един мъж със зелената униформа на стрелците.

Тамсин дръпна силно юздите, когато войникът се затича препъвайки се към нея. От разкъсаната му челюст капеше кръв и той я притискаше отчаяно към главата. С другата си ръка сочеше отчаяно мрака зад себе си.

Тамсин скочи от коня си и свали кърпата от шията си. Беше свикнала с ранени мъже и не се уплаши. Знаеше, че трябва да помогне. Фактът, че видът на собствената ѝ кръв я караше да припада, беше страшна тайна, известна само на нея и Габриел.

Тя помоли мъжа да стои мирно и внимателно превърза челюстта му.

– Качете се на коня ми и ще ви отведа в лазарета.

Стрелецът поклати глава. Отново посочи зад себе си и очите му казаха онова, което устата не можеше да произнесе. Тамсин тръгна в указаната посока и едва не се спъна във войника, който лежеше в калта. На бедрото му зееше страшна рана и кръвта пръскаше на всички посоки. Безпомощен, той стискаше раната с две ръце, сякаш можеше да спре кръвта.

– Приятелят ми – прошепна немощно той. – Отведете го в лазарета. Той има шанс да оцелее, докато с мен е свършено.

– Той не желае да ви остави – каза тихо Тамсин и се наведе над него. – Сега ще превържа крака ви с колана и ако успеем да ви качим на Цезар, ще потърсим лекар.

Тя работеше бързо и умело, макар да съзнаваше, че мъжът няма почти никакви шансове да оцелее. Лицето му беше посивяло. Очевидно беше загубил много кръв. Краят приближаваше, но приятелят му нямаше да ѝ позволи да го изоставят и тя разбираще силата на тази дружба.

Без да се щади, другият войник вдигна ранения на седлото и се постара да го настани колкото се може по-удобно.

– Седнете зад него, за да го държите – посъветва го Тамсин и

помилва успокоително разтревожения кон.

Стрелецът се покатери на високото седло. Изразът на лицето му показваше повече от ясно, че го е малко страх да язди такова нервни животни, но въпреки това прихвана внимателно другаря си, когато конят потегли.

Пътят, по който минаваха, беше целият в локви. Многобройни коли отнасяха ранените от бойното поле, тъй като междуременно огънят от стените беше престанал. Мъжете хвърляха учудени погледи към дребната фигурка, която водеше прекрасния арабски кон с двама ранени ездачи, но всички бяха твърде заети, за да й задават въпроси.

В лазаретите цареше хаос. На коловете бяха окачени запалени факли, които хвърляха трептящи отблясъци върху кървавата работа на лекарите и санитарите. Тамсин сграбчи един от помощниците за рамото, който тичаше нанякъде.

– Водя двама ранени. Бихте ли се погрижили за тях?

Мъжът я погледна смаяно, после отговори несигурно:

– Нека да легнат тук. Ще ги прегледаме, когато имаме време.

– Единият се нуждае незабавно от лекар – настоя Тамсин и очите й засвяткаха. – Не съм ги извела от бойното поле, за да пукнат в тази мръсотия. Веднага повикайте лекар.

– Какво става тук? – До тях спря мъж в окървавена лекарска престилка, след като бе дал указанията си на носачите.

– Доведох двама мъже, които се нуждаят от незабавна лекарска помощ – обясни Тамсин. – А този глупак ми каза да ги оставя да умрат в калта.

Лекарят примигна смаяно.

– Коя сте вие?

– Главнокомандващият знае коя съм – отговори твърдо младата жена. – Освен това съм близка приятелка на лорд Сейнт Симон от шеста дивизия. И докато аз стоя тук и се карам с някакъв селяк, хората умират от раните си, защото не мога да ги изведа от бойното поле! – Тя махна презрително към момъка, с когото бе разговаряла, и му заповяда: – Помогнете им да слязат от седлото!

Лекарят прегледа ранените и се обърна към носачите.

– Единият ранен може да ходи. Отведете го във втора палатка.

Стрелецът с превързаната челюст поклати глава. Лицето му беше разкривено от болка, но той посочи другаря си със същата настойчивост, която бе накарала Тамсин да тръгне да го търси.

– Не се безпокой, ще се погрижа за него – отговори нетърпеливо

лекарят. – Не мога да ти обещаая, че ще го спася. Ще се наложи да отрежем крака му... Ей, побързайте с носилката – извика той на двамата мъже, които излязоха от входа на палатката.

Мъжете хукнаха към тях и бързо натовариха ранения. Едва като видя, че приятелят му ще получи необходимата помощ, стрелецът се отдалечи, подкрепян от едни санитар. На влизане в палатката се обърна и благодарно махна с ръка на Тамсин.

– Надявам се, разбираш, че ни чака още много работа, Цезар – проговори меко Тамсин и се метна на седлото. – Знам, че мразиш бойните полета, но не можем да седим бездейни и да гледаме, нали?

Тя препусна отново към града, за да потърси ранени, които бяха в състояние да издържат този малко странен и въпреки това бърз начин на транспортиране.

Джулиън Сейнт Симон стоеше на градския площад и се оглеждаше тревожно. За щастие беше останал невредим, без нито една драскотина, само беше целият почернял от оръдейния огън. Преди три месеца беше присъствал на шурмуването на Куидад Родриго и помнеше какъв ужас беше преживял, но онази нощ беше безобидна игра в сравнение с онова, което сега се разиграваше пред очите му.

– Джулиън! Слава богу, жив! – Франк Фробишър прекоси площада и го прегърна зарадвано. – Видях как се свлече на земята пред бастиона „Сан Винсенте“, но не можах да стигна до теб в бъркотията.

Капитанът беше загубил шапката си. Куртката му беше разкъсана, от веждата към ъгъла на устата минаваше кървава драскотина.

– Само се спънах, нищо повече – отговори успокоително Джулиън и удари приятеля си по рамото. – Тим бе отнесен в лазарета, в окото му попадна парче граната.

– А Диърбърн е убит – съобщи Франк. Лицето му беше безизразно. – И Джордж Касълтън и... още много други. – Той огледа пустия площад. Жителите на Бадахос се бяха изпокрили по къщите си и бяха заключили вратите. Никой не смееше да се покаже пред победителите. От време на време откъм стените се чуваха изстрели.

– Войниците са в опасно настроение – продължи Франк Фробишър. – Ако командирът им разреши да влязат в града, ще започне плячкосване, което ще бъде много по-страшно от онова в Куидад Родриго.

– Той ще им разреши – отговори уморено Джулиън и потърка тила си. – Те се биха като лъвовете, видяха как падат другарите им и сега горят от желание да си отмъстят.

Двамата мъже погледнаха към небето, където вечерницата бавно избледняваше.

– Ако Уелингтън беше обесил онези от гарнизона на Куидад Родриго, днес щяхме да спасим от смърт хиляди хора – заговори отчаяно Джулиън. – Филипон никога нямаше да задържи града толкова дълго, ако беше сигурен, че при поражение ще свърши на бесилката.

Франк вдигна рамене.

– Според мен избиването на пленения гарнизон е средновековен обичай.

– Нима мислиш, че онова, което ще стане в този град, е цивилизовано? – попита горчиво Джулиън. – Войниците са побеснели от жажда за мът и ще се държат като зверове. Знаеш ли колко усилия ще ни струва да ги вразумим след края на оргията?

Франк не отговори. И двамата знаеха, че Джулиън казва истината.

Беше ранна сутрин, когато войниците и офицерите от френския гарнизон бяха отведени под стража в Елвас и английските войски нахлуха в града. Те заляха Бадахос като порой и си проправиха път през пробитите стени. Кървавата нощ бе събудила в душите им дива жажда за отмъщение, която сега трябваше да бъде задоволена.

Два часа след разсъмване Тамсин най-после отведе Цезар в обора му. След усилената нощна работа конят беше уморен и покорен, а тя падна като труп в леглото в стаичката на сеньора Браганца, както си беше мръсна и цялата в кръв. Отказа категорично предложението на вдовицата да хапне и да се измие.

Спа пет часа и се събуди освежена и бодра, но с непогрешимото чувство, че нещо не е наред. Скочи от леглото и изтича до прозореца. Улицата беше пуста, само няколко селяни стояха в сянката на една стена. Те не си говореха, просто се бяха облегнали на стената и пушеха лулите си.

Тамсин слезе долу. Сеньора Браганца не се виждаше никъде, затова тя излезе на улицата, все още в мръсното си облекло. Шумът откъм Бадахос се чуваше съвсем ясно в хладния утринен въздух. Диви крясъци, пронизителни викове, писъци, смесени със странна музика от свирки и барабани.

Тамсин скръсти ръце пред гърдите си. По гърба ѝ пробягаха студени тръпки. Вече беше чувала подобен шум.

Сеньора Браганца се появи с кана мляко. Заля гостенката си с поток от португалски думи и бързо я избута в кухнята. Принуди я да седне на

масата и ѝ направи омлет с много мащерка и розмарин. После ѝ поднесе кана силно горещо кафе.

След като се нахрани механично, Тамсин стана, благодари на хазайката с отсъстваща усмивка и се върна на улицата. Новото предложение на вдовицата да ѝ донесе гореща вода и чисти дрехи мина покрай ушите ѝ.

Без да съзнава какво прави, тя прекоси понтонния мост и се запъти към Бадахос.

Палатковият лагер беше почти пуст, пълни бяха само лазаретите, където лекарите работеха с пълна пара. Колите, които караха ранените, също бяха намалели. Когато дойде заповедта за оттегляне, мъжете изоставиха ранените си другари, за да се включат в оргиите, които предстояха в Бадахос. Тамсин влезе в града през един от пробивите в стената. Някой в окопа под нея помоли за вода, тихо и настойчиво. Тя спря и затърси ранения, но в бъркотията от безжизнени тела не можа да разбере кой е мъртъв и кой е още жив. Част от нея ѝ внушаваше, че постъпва глупаво, като отива в града, но нещо много силно я тласкаше да го стори.

Група войници минаха покрай нея, натоварени със стоки, плячкосани от близкия магазин. Разбитата врата показваше как се бяха сдобили с тях. Песните на пияните долитаха от всички страни и Тамсин побърза да се отдръпне от уличката, където бяха насядали войници и се наливаха с вино от пробитата бъчва. Пушките бяха небрежно захвърлени настрана. Някои от тях видяха Тамсин и се засмяха. Устата им бяха червени от виното, очите изцъклени, но бяха мирно настроени и само подвикнаха подире ѝ няколко шеги, без да се опитват да я спрат.

Тамсин беше оставила пушката и патрондаша си в Елвас и носеше само ножа в колана си. Надяваше се да спре войниците с мъжкото си облекло и най-вече с мръсната си, покрита с кървави петна дреха. Единственото украшение, което носеше, беше медальонът на шията ѝ, но той беше скрит под ризата.

Тя прекоси калдъръмената улица, като се заслушваше: между виковете и писъците се чуваха отделни пушечни изстрели. Някой биеше барабан, друг му пригласяше със свирката си. От близката църква изскочи млада монахиня с разкъсана черна одежда, преследвана от група викащи и смеещи се войници с разтворени куртки и ризи. Един от тях размахваше златна олтарна покривка, сякаш беше пленил неприятелско знаме, друг държеше два масивни сребърни свещника.

Монахинята се опита да се скрие във входа на близката къща.

Тамсин успя да види ужасеното ѝ лице под булото, преди вратата да се отвори и една ръка да я прибере на сигурно място в къщата. Мъжете се втурнаха след нея, но като не я намериха, спряха и заклатиха глави, сякаш беше станало чудо. След малко един от тях надигна жадно меха с вино, после го хвърли на другарите си, които също пиха и водени от някакъв колективен инстинкт, се върнаха обратно в църквата.

Тамсин потрепери от ужас. Гневът и страшните спомени горяха в гърдите ѝ и заплашваха да я погълнат. Стиснала дръжката на ножа, тя се проклрнаше, че не си взе пушката, не защото се чувстваше застрашена, а защото не можеше да понесе жестокостите на войниците и страданията на беззащитните жители на Бадахос. Тук и там откри офицери, които се опитваха да сложат край на издевателствата, но мъжете бяха опиянени от виното и победата и положението беше излязло извън контрол.

Тамсин видя двама офицери, които се опитваха да попречат на група пехотинци да проведат търг наред улицата. Един от обектите за продажба беше младо момиче. Едър войник изпразни пушката си над главите на офицерите, друг направо насочи оръжието си срещу тях. Те бяха само двама срещу двайсет пияни войници и се принудиха да се оттеглят, докато Тамсин гледаше мълчаливо от входа на една къща.

Когато офицерите си тръгнаха, Тамсин въздъхна дълбоко и зачака да види какво ще стане с момичето. То беше продадено за един рубин, голям колкото яйце. Сред буйни смехове и похотливи подвиквания водещият търга хвърли покупката в ръцете на един едър стрелец с превръзка на окоето.

Мъжът вдигна плячката си на ръце и я понесе нанякъде. Проби си път през тълпата и се огледа за подходящо място. Видя малкия площад в края на алеята и кимна доволно. Без да съзнава какво върши, Тамсин тръгна след него. Целият ѝ гняв се бе съсредоточил в този отделен епизод. Тя не можеше да спре разграбването на града, но щеше да попречи на този негодник да изнасили девойката.

Малкият площад беше пълен с войници. Те излизаха от магазините, чиито врати бяха разбити, решетките на прозорците бяха изтръгнати, а стоките бяха разхвърляни навсякъде по улиците.

Момичето плачеше като изгубено дете и Тамсин забърза след войника. При това отчаяно търсеше нещо, което би могло да ѝ послужи за оръжие. Двама мъже играеха зарове на улицата. Бяха седнали на стълбището на една къща и бяха струпали около себе си най-ценните вещи на собственика ѝ, очевидно търговец на платове. Пушките бяха захвърлени в краката им. Тамсин направи скок встрани, грабна едната пушка и

хукна да бяга, без да я е грижа за гневните викове, които я сподириха.

Много скоро виковете заглъхнаха. Какво значение имаше сега пушката? Ръмжейки, мъжете се върнаха към играта си.

Насред малкия площад имаше кладенец с помпа, до който се стигаеше по три стъпала. Войникът отнесе плячката си до стълбите. Очевидно имаше намерение да се позабавлява с нея именно тук, под обедното слънце. Когато остави момичето на земята, Тамсин се хвърли напред и размаха пушката над главата си. Улучи главата на мъжа точно над ухото, той изрева, загуби равновесие и пусна пленницата си, за да се обърне към неочакваната нападателка.

Тамсин отскочи назад и се прицели в сърцето му.

– Копеле – изсъска гневно тя. – Кучи син! Убиец на невинни хора! Много ли ти се ще да изнасилиш това малко момиче? А какво ще правиш, като ѝ се наситиш? Сигурно ще я продадеш на приятелите си?

Момичето коленичи на стълбата и отново избухна в плач. Войникът изглеждаше смутен, главата му бучеше от силния удар, по шията му се стичаше кръв. Раната, нанесена му от Тамсин, беше доста сериозна. Той се взираше замаяно в дребната фигурка, без да разбира думите ѝ.

– Хайде, малката, бягай! – извика сърдито Тамсин и момичето скочи. Огледа се наоколо с обезумял поглед, сякаш търсеше път. Най-после войникът разбра какво беше станало, изкрещя и се хвърли към жертвата си, която тъкмо се канеше да побегне. Тамсин протегна крак, той се спъна и се просна на калдъръма. В следващия миг се изправи отново на крака и разтърси глава като ранено животно.

Полковник Сейнт Симон и капитан Фробишър излязоха на площада точно в мига, когато групата мъже, насядали по входовете на околните къщи, бяха привлечени от шума около кладенеца. Младото момиче се втурна босо надолу по улицата, от очите му все още се стичаха сълзи. То се блъсна в Джулиън и той го задържа да не падне. След това втренчи очи в невероятната сцена. Момичето в ръцете му трепереше като подгонена сърна, макар че златните еполети и бляскавите копчета на офицерската униформа му обещаваха сигурност.

– Исусе, Мария и Йосиф! – промърмори Джулиън, когато ярък слънчев лъч падна върху незабравимата сребърна коса на Ла Виолет, само секунда преди крехката ѝ фигура да изчезне зад телата на разгневените войници. Джулиън пусна момичето, бутна го към Франк и заповяда:

– Отведи малката на сигурно място. – После се втурна към

кладенеца, стиснал в едната ръка сабята си, а в другата зареден пистолет.

Той си проби път сред навалицата, размаха сабята си наляво и надясно и наруга мъжете с цветистите думи, които бяха обичайни в армията, за да може да намери Тамсин. Гневните му проклетия постигнаха повече, отколкото оръжията в ръцете му. Те проникнаха в опиянените мозъци на войниците и им напомниха за обичайната дисциплина на всекидневието. Първо се разколебаха най-възрастните, тесният кръг около Тамсин се разтвори и Джулиън най-после успя да стигне до нея.

Тамсин се отбраняваше отчаяно срещу войника, когото бе лишила от плячката му. Той бе изтръгнал пушката от ръката ѝ и тя се опитваше напразно да измъкне ножа от колана си. Джулиън даде изстрел във въздуха и в същия момент посегна към ръката на Тамсин. За момент момичето се озова между двамата мъже, всеки от които я дърпаше към себе си, но в следващия миг сабята на Джулиън изфуча страховито и едрият стрелец изрева от болка. На ръката му зейна дълбока рана, от която потече кръв.

Мъжете наоколо изръмжаха заплашително. Площадът беше пълен с войници, които бавно пристъпваха от всички страни към офицера. Джулиън нарочно пхна сабята си обратно в ножницата и мушна пистолета в колана. После се обърна и вдигна Тамсин на рамото си като чувал с картофи.

– Проклети да са черните ви души! – изруга той. – Пуснете ме да мина. Тази тук е моя. – Без да обръща внимание на диво съпротивляващата се Тамсин, той си проби път през множеството. Някой се изсмя пиянски и другите се присъединиха към смеха му. Настроението се промени, мъжете се разстъпиха и започнаха да подвикват одобрително на офицера, който беше добър другар и участваше в забавленията им.

– Пуснете ме на земята, по дяволите! – изсъска вбесено Тамсин. Кръвта шумеше в главата ѝ, увиснала надолу. Беше нечувано, че полковникът си позволяваше да я носи по този начин, нито ръцете, нито стъпалата ѝ докосваха земята. Никой мъж преди него не беше се осмелявал да използва така безсрамно дребния ѝ ръст и убийственият гняв, който гореше в нея от сутринта, нарасна до безкрайност.

– Няма да те пусна, малка глупачке – отговори Джулиън, който беше бесен не по-малко от нея. – Какво, по дяволите, търсиш тук? Защо си дошла в този ад? Той не те засяга. Ако имах поне искрица разум, щях да те оставя на онези пияници!

Тамсин впи зъби в крака му и той изкрещя от болка така, че го чува

през три улици.

– Проклетата дивачка! – Той я вдигна високо във въздуха, сякаш беше едно от онези елхови стъбла, с които шотландците се състезават по далечно хвърляне, стисна китките ѝ в едната си ръка, с другата я хвана за глезените и я преметна през врата си като плячка на ловец.

Ругатните, които избълва Тамсин, можеха да накарат и най-грубия мъж да почервенеет от срам, но Джулиън изобщо не я слушаше. Беше побеснял от гняв и презрение към онова, което ставаше в Бадахос, за да си хаби мислите с начина, по който се отнасяше към Тамсин. Не можеше да си представи какво е търсила тя в града, постъпката ѝ беше глупава и безумна... освен ако не беше решила да се възползва от хаоса и да си осигури част от плячката.

– За бога, Джулиън, какво си понесъл? – Учуденият глас на Франк Фробишър го изтръгна от нерадостните мисли. Тъкмо минаваха покрай къща с двор, чиято порта беше изтръгната от пантите.

Джулиън влезе в напълно опустошения двор, наред който тихо се блискаше фонтан. Момичето, спасено от Тамсин, се беше свило зад гърба на Франк и очите на смъртнобледото лице изглеждаха огромни.

– Това е Виолет – обясни мрачно Джулиън. После се приведе, вдигна тялото на Тамсин от раменете си и я постави на земята. Момичето изписка и се хвърли на гърдите на спасителката си, изригвайки поток от неразбираеми благодарствени думи.

Джулиън се вслуша внимателно и най-после разбра какво беше правила Тамсин на площада. В първия миг изобщо не беше свързал плачещото момиче с присъствието на Тамсин. Добре, че не беше произнесъл на глас грозните си опасения, че е дошла да се включи в плячкосването на града. Тъкмо се канеше да се извини за грубостта си, когато тя се обърна към него със святкащи от гняв очи.

– Вие... вие не сте по-добър от онази измет... от мръсната, убиваща и насилваща тълпа! – извика тя. Думите ѝ бяха като отрова на змия. – Как посмяхте да се държите така с мен? Вие сте негодник, затънал до гуша в калта...

– Веднага млъкнете! – изкрещя Джулиън, забравил намерението си да сключи мир с нея. – Ако не бях дошъл точно навреме, сега щяхте да лежите наред площада, лесна плячка за всички, които искат да ви имат.

– Мръсна, достойна за презрение свиня – отговори му тя и изведнъж гласът ѝ затрепери. С безкрайно учудване Джулиън забеляза сълзи в дълбоките виолетово-сини очи, лицето ѝ се разкриви болезнено.

– Войници – продължи с пресекващ глас тя. – Всички сте вонящи

изчадия на ада, всички. Варвари, по-лоши от зверове. – Тя направи широк жест с ръка. – Животните не се държат като вас. Те не се отнасят към себеподобните си като към боклуци, които трябва да бъдат изхвърлени... – Тя млькна, защото гласът ѝ беше натежал от сълзи. Обърна се бързо и тръгна към потрошената порта, като едновременно с това вдигна ръка, сякаш искаше да задържи смаяните слушатели.

Франк я зяпаше с отворена уста, момичето отново се притисна на гърдите му. Джулиън промърмори тихо проклятие. Разтърси глава, за да се освободи от вцепенението, причинено от думите ѝ, и се втурна след нея:

– Тамсин!

– Оставете ме на мира! – изплака тя, извърна глава настрани и го блъсна с все сила.

По бузата ѝ потече едра сълза и остави бяла следа върху мръсното лице, преди да потъне в ъгълчето на устата. Без да съзнава какво прави, тя подаде език и облиза сълзата, но след нея дойде още една и още една...

Джулиън забрави всички обвинения, които ѝ беше отправял, забрави грозните ѝ думи преди малко. Забрави, че не можеше да понесе високомерието и егоизма на тази бандитка. Забрави, че тя го вбесяваше до дън душа при всяка нова среща. Пред него беше само една безпомощна и безкрайно тъжна млада жена. За първи път забеляза кръвта по дрехите ѝ.

– Елате – подкани я тихо той. – Време е да се махнем оттук. И без това не мога да сторя нищо, за да ги спра. Трябва да ги оставим да се наситят.

– Оставете ме на мира! – повтори тя, но в думите ѝ нямаше предишната настойчивост.

Джулиън поклати глава.

– Ако трябва, ще ви нося, Виолет.

– Копеле! – изсъска тя, но сълзите ѝ потекоха отново. Тя изтри очите си с ръка и още повече размаза мръсотията по бузите си и накрая заприлича на коминочистач. Ала когато той сложи ръка на рамото ѝ и я побутна към улицата, тя не се възпротиви.

– Нали спасихте момичето – прошепна той, опитвайки се да я утеши.

– Но тя е само една от многото – изхълца Тамсин. – Те изнасилват монахини, оскверняват църкви и пронизват мъжете с байонетите си. И друг път съм виждала тази сцена. – Последното изречение беше

произнесено така тихо, че едва се разбра, но болката ѝ отекна като сигнал на тропнет.

Извън града португалски войници копаеха гробове за мъртвите, натрупани един върху друг на грубо сковани колички. Щом гробовете станеха достатъчно дълбоки, щяха да ги нахвърлят вътре и да ги засипят с пръст.

– И вие сте като другите, дори по-лоши – повтори обвинението си Тамсин. – Какво оправдание може да има за това, което става в града? Това е трагедия за мирните жители. Защо е тази безсмислена жестокост?

– Попитайте Наполеон – отговори кратко Джулиън. – Попитайте Филипон. Ако беше предал града, когато стана ясно, че не може да го задържи, щеше да спаси стотици и хиляди войници и цивилни. Не сме само ние, Виолет.

– Не съм казала, че сте само вие – отговори сърдито тя. – Всички войници са еднакви. Брутални, зверове...

– Това е война. Тя превръща мъжете в зверове – прекъсна я уморено Джулиън. – А какво ще кажете за баща си? Той е водил война заради парите, а не заради принципите си, нали?

– Не смейте да говорите за баща ми, англичанино! – Тя се хвърли към него като тигрица с нож в ръка, очите ѝ, все още влажни от сълзите, святкаха гневно. – Какво знаете вие за човек като Ел Барон? Вие, жалките, флегматични английски войници! – Последните думи бяха произнесени като най-грозна обида.

– А вие не смейте да ме заплашвате, Виолет! – отговори ѝ със същия тон той, сграбчи китката ѝ и я извъртя болезнено. Тя изохка и изпусна ножа. Джулиън побърза да го изрита надалеч. – Вече ми омръзна да се отнасяте към мен като към някакъв варварин! – Той я блъсна така силно, че тя падна на колене. – Вече не искам да имам нищо общо с вас! Вървете, където си искате, само не се мяркайте пред очите ми! – Той се врътна на токовете си и закричи с големи крачки към лагера. Ала само след няколко метра забави крачка и колебливо погледна през рамо.

Тамсин бе останала на колене в прахта. Главата ѝ беше сведена, по бузите ѝ се търкаляха едри сълзи. Изобщо не беше забелязала отдалечаването му. За първи път след случилото се в Пуебло де Сан Педро тя преживяваше клането във всичките му подробности. Никога досега не си беше позволявала да си припомня последната битка на баща си и как майка ѝ лежеше мирно и тихо в сянката на голямото дърво, заспала завинаги. Днес видя и всичко останало. Убитите бебета, изнасилените жени, изтезаваните мъже и пламъците на запаленото село, които се

издигаха към небето. А Габриел и тя, двама от неколкостотин души, наблюдаваха страшната сцена иззад близкия хълм, безпомощни и вцепени от ужас. А после, след три дни, когато варварите изоставиха горящите къщи и убитите селяни, когато взеха всичко, което можеха да носят, Габриел и Тамсин слязоха в селото и погребяха Сесил и барона. След това изровиха огромен общ гроб за всички останали, също както правеха сега португалските войници, защото не бяха в състояние да погребат всекиго в отделен гроб.

– Елате с мен, не бива да оставате тук – проговори меко Джулиън и се наведе над нея. Вдигна я на ръце и тя зарови лице на гърдите му. Той усети как тялото ѝ се разтърсваше от ридания, но не се опита да я утеши. Щом стигна до палатката си, изгони Добин и спусна платнището.

– Разкажете ми всичко – помоли с тих глас той.

Джулиън вървеше през лагера към палатките на ранените. Много от хората му лежаха там и посещението на полковника щеше да им помогне да понесат по-леко страданията и болките, макар че надали щеше да поправи собственото му настроение. Онези от войниците му, които не лежаха в общите гробове с останалите мъртви, или ранени в една от големите палатки, се забавляваха с вино и жени в Бадахос. За да направи от тях добрите, смели и усърдни войници, които познаваше, щеше да му се наложи да прибегне до бесилката и тригълника: три завързани една за друга алебарди, на които връзваха войниците, за да ги бичуват... Неприятна задача, но Уелингтън щеше да я изпълни със същата безогледна деловитост, с която беше разрешил на армията си да плячкоса Бадахос.

– Полковник Сейнт Симон, нали?

Джулиън се изтръгна от мрачните си мисли и влезе в първата палатка. Лекарят, който стискаше в ръка окървавен нож, вдигна поглед от операционната маса, на която лежеше здраво овързан мъж, изпаднал в безсъзнание; десният му крак беше отрязан до коляното.

– Да, аз съм. – Джулиън погледна учудено лекаря. Никога досега не го беше виждал.

– Прощавайте... но снощи се запознах с една твърде интересна млада жена и тя ми каза, че е ваша приятелка. Точните й думи бяха „много близка приятелка“. – Лекарят изтри с ръкав овлажнялото си чело. – Настойчиво ме помоли да се заема веднага с ранения, когото беше докарала... и трябва да кажа, че беше много убедителна. Даже ми заяви, че перът също я познава.

– Ла Виолет – каза Джулиън, повече на себе си, отколкото на лекаря. – И какво точно правеше?

– Пренасяше ранени от бойното поле на великолепия си бял кон... никога не бях виждал такъв кон. – Лекарят се приведе отново над пациента си, който се бе раздвижил и стенеше тихо. – Прощавайте, но войникът идва в съзнание. Трябва да довърша операцията, преди да се е събудил.

Джулиън кимна и тръгна нататък, опитвайки се да затвори ушите си за пронизителното стържене на ножа по костта на ранения. Ето как Тамсин бе прекарала последната нощ: беше пренасяла ранени в лазарета

на гърба на нервния и плашлив Цезар. Това дело някак си не се връзваше с дивата ѝ омраза към всички войници, макар че от друга страна той не беше изненадан от присъствието ѝ при решителната битка. Нямаше да се учуди дори ако я беше видял да шурмува стените на Бадахос заедно с войниците на Пиктън.

Докато бяха заедно в палатката му, той научи много неща за нея. Тамсин говореше тихо, гласът ѝ тежеше от сълзи, но разказът ѝ беше свързан и разбираем. Разказа му за клането в Пуебло де Сан Педро и той преживя случилото се заедно с нея. И той беше преживявал подобни трагедии.

Но сега полковник Сейнт Симон беше вътрешно обезпокоен. Образът на Ла Виолет беше претърпял коренни промени. Той започваше да вижда сложни, но разбираеми взаимовръзки, и то там, където преди беше само безогледната, надарена с великолепа чувственост бандитка и партизанка... жена, на която той се съпротивляваше с всяка фибра на тялото си. А сега пред него стоеше обикновена млада жена, която след ужасната смърт на горещо обичаните си родители беше останала съвсем сама на света. Млада жена, загубила основите на единствената форма на живот, която познаваше, захвърлена в свят, в който царяха война и насилие, за да търси бъдещето си сама.

Новата му представа за нея беше обезпокоителна, и не само защото все още виждаше и другата Тамсин. Той продължаваше да вярва, че с трогателната си история тя искаше само да трогне сърцето на Уелингтън. От друга страна обаче, знаеше съвсем точно, че тя не бе апелирала към съчувствието му, когато му разказа страшната история за нападението над Пуебло де Сан Педро.

След всичко, което узна, той вече не знаеше как да се държи с нея. Спря до една носилка и се вгледа в ранения. Без съмнение, стрелецът беше от неговата бригада. Мъжът дишаше тежко, лицето му беше покрито с напоена с кръв превръзка.

– Лекарят каза, че утре ще ви изпратят в Лисабон, Картър – заговори топло Джулиън. – За вас войната свърши.

– Честно казано, не съжалявам, сър – отговори със слаб глас войникът. – Но загубих носа си. Какво ли ще каже жена ми?

– Ще се радва, че се връщате при нея с две ръце и два крака – отговори Джулиън и го потуша по рамото. После продължи пътя си, защото съзнаваше колко лоша утеха бяха думите му, но това беше всичко, което можеше да направи за верния си войник.

Тамсин лежеше във вана с гореща вода и се опитваше да прецени дали рухването ѝ пред полковник Сейнт Симон беше от полза за плановете ѝ или им беше навредило. Случилото се не беше по план, то просто беше станало и дано се окаже полезно.

Полковникът беше трогнат от историята ѝ. Държа се мило и внимателно, опита се да я утеши, заповяда на ординареца си да направи чай, изчака я да свърши и да избърше сълзите си. Двамата седяха един до друг на тясното легло, той я бе прегърнал нежно и я бе изслушал мълчаливо, защото знаеше, че каквото и да каже, ще бъде не на място. Тамсин му беше благодарна за мълчанието.

Само един много деликатен и чувствителен човек можеше да устои на изкушението да я утеши с непохватни думи.

По-късно той я заведе в Елвас и я придружи до квартирата ѝ. Двамата не се уговориха да се видят отново, но този път сбогуването им не беше окончателно като предишния.

Тамсин насапуниса краката си, докато размишляваше усилено. Като видя мръсната пяна, която плуваше по повърхността на водата, тя изкриви отвратено лице. Трябваше ѝ още едно ведро чиста вода, за да измие сапуна.

Сякаш разбрала за какво мислеше квартирантката ѝ, сеньора Браганца влезе в стаята с голяма медна кана, пълна с чиста вода. Тамсин ѝ благодари сърдечно и се изправи във ваната. Сеньората изля топлата вода на главата ѝ и отми сапуна. Тамсин потрепери от удоволствие. Толкова прекрасно беше най-после да измие от себе си цялата мръсотия на последните два дни. Вдовицата беше изпрала бельото и ризата ѝ, но дрехите бяха твърде износени, а панталонът изглеждаше отвратително. Трябваша ѝ нови дрехи. В магазините на Елвас имаше всичко необходимо, но тя нямаше нито стотинка, всички пари бяха у Габриел. Той щеше да донесе всичките ѝ дрехи, освен това парите и скъпоценностите ѝ – наследството от баща ѝ, скрито на сигурно място от убийците.

Може би полковник Сейнт Симон щеше да ѝ заеме малко пари. Това беше чудесен претекст да го потърси. Тя въздъхна примирено и облече старите си дрехи. Синьората беше почистила кървавите петна от панталона ѝ, но той беше толкова износен, че вече не ставаше за нищо. Е, поне кожата и косата ѝ бяха чисти.

Тамсин се разгледа в стъклото на прозореца, което служеше за огледало. Не изглеждам зле, каза си доволно тя. Чувстваше се лека и пречистена, сякаш преживеният в Бадахос ужас я бе освободил от гноино огнище. А някъде дълбоко в нея трепкаше плахо пламъчето на радостта

и облекчението, че Джулиън Сейнт Симон бе излязъл жив и здрав от този ад. И това пламъче нямаше нищо общо с факта, че оцеляването му беше много полезно за плана ѝ.

Тя пое дълбоко въздух и усети приятния аромат от кухнята. Най-добре веднага да слезе долу.

Сеньората беше приготвила пикантна супа от зеле, картофи и чеснов салам и остана много доволна, когато младата жена изяде две големи чинии с няколко филии хрупкав хляб. След хубавото ядене Тамсин усети прилив на сили и се почувства готова за нови подвизи. Отиде да вземе Цезар, възседна го и препусна към войнишкия лагер да търси полковника.

През това време обаче той се намираше в главната квартира на Уелингтън. Още докато обхождаше лазарета, дойде пратеник от главнокомандващия със заповед да се яви веднага в щаба.

Херцогът беше в отвратително настроение. Удовлетворението от победата беше помрачено от загубата на стотици и хиляди добри войници и офицери, а решението да позволи на оцелелите да плякосат победения град не можа да го утеши за загубата. Също като Сейнт Симон, и той вярваше, че ако градът Бадахос се беше предал навреме, и двете страни щяха да си спестят неописуеми страдания. Съзнаваше също, че ако през януари беше дал жесток пример с град Куилад Родриго, вчерашната трагедия може би нямаше да се повтори. Но общественото мнение нямаше да подкрепи екзекуцията на гарнизон, който се бе предал, макар че приемаше с безучастие грабежите и насилията в завзетите градове.

– Джулиън, трябва да поговорим за Ла Виолет – заговори направо той още щом полковникът влезе в стаята. – Размислихте ли?

– Нямах никакво време – отговори честно Джулиън. – Но отговорът ми е същият, сър. В никакъв случай не мога да поема подобно поръчение.

Уелингтън се намръщи и се заразхожда неспокойно из стаята, скръстил ръце зад гърба си.

– Имаме спешна нужда от сведенията ѝ, Джулиън. Това лято ще изгоня французите от Испания и през есента ще навляза във Франция. Непременно трябва да узная разположението на планинските проходи, защото имам нужда от свобода на движение. Освен това ми е необходима постоянна връзка с партизаните. Само Виолет може да ми осигури това, не разбирате ли!

– Не го оспорвам – отговори кратко Джулиън, обзет от странното

чувство, че е притиснат до стената. – Въпреки това съм убеден, че тя би могла да ни продаде тези сведения на друга цена, вместо да иска душата ми – обясни хапливо той.

– О, това е безобразно преувеличение! – възмути се Уелингтън. – Тя иска шест месеца от живота ви, това е всичко. – Той погледа полковника с присвити очи. – Прощавайте, но ми се струва, че малката имаше определени основания да смята, че ще се съгласите с предложението ѝ.

– Няма никакви основания – възрази твърдо Джулиън. – Тя не може да има претенции към мен, в нито едно отношение!

– Разбирам. – Уелингтън се почеса по носа. – Е, вече всички разбрахме, че тя е необикновена млада жена.

– Тя е само една коварна и крадлива наемница – отговори безизразно полковникът. – Нямам намерение да участвам в игричките ѝ. Обзалагам се, че ако ѝ предложите достатъчно пари, ще ви каже всичко, от което имате нужда, без да ѝ мигне окото.

– Може би, но аз се съмнявам... Искате ли чаша червено вино? – Херцогът посочи гарафата, оставена на масата.

– Благодаря – отговори предпазливо Джулиън. Знаеше, че още не е спечелил битката. Взе чашата и кимна.

– Както казах, аз се съмнявам – продължи спокойно херцогът, сякаш не бяха прекъсвали разговора си. – Според мен момичето знае цената си и няма да се откаже от онова, което си е решило. Тя иска само едно... и, кълна се в бога, аз не мога да я обвинявам за това! Бедното дете е съвсем само на света, а надали има и деветнайсет години. Какво бъдеще я очаква тук, след като няма нито приятели, нито семейство?

Джулиън отпи от виното си. Припомни си отчаянието и болката на Тамсин и не можа да намери думи за отговор. Въпреки това беше убеден, че „бедното дете“ не е подходящо описание за осиротялата дъщеря на Ел Барон и английската му спътница.

– Сигурен съм, че тя ще намери семейството на майка си – продължи сериозно херцогът. – Но за нея ще бъде много по-добре, ако се представи по подобаващ начин. Така ще изглежда по-убедителна, не намирате ли?

– Възможно е – съгласи се Джулиън, без да отстъпва от решението си.

Уелингтън го наблюдаваше замислено.

– Е, щом не искате, значи не искате. Но има и нещо друго, което бих желал да обсъдя с вас – обяви той и замълча.

Джулиън чакаше. Все още не беше убеден, че херцогът се е отказал

от намерението си.

– Не е нужно да ви казвам колко скептично е правителството към тази война – започна след известно време Уелингтън. – Министрите твърдят, че надценяваме значението на победите си, че войната им струва твърде много пари, че умират твърде много войници и така нататък. А когато публикуват новите списъци на загиналите в „Газет“, правителството ще има нова храна за оплакванията си.

Джулиън кимна. Всички познаваха опозицията, срещу която се бореше Уелингтън, и знаеха, че му беше много трудно да получи нужната финансова и материална подкрепа за тази война.

– Трябва ми официален пратеник, който да отиде в Уестминстър и да защити позицията ни – обясни херцогът. – Той трябва да бъде човек, на когото мога да имам доверие, освен това да е уважаван от правителството и да е воювал, за да може да опише достоверно всичките ни проблеми. Съобщенията, които изпращам по куриери, не отразяват достатъчно добре становищата ни, а от цивилните наблюдатели нямаме никаква полза. Те нямат ни най-малка представа какво се върши тук, даже когато сраженията се разиграват точно под носа им.

– И вие искате да възложите тази задача на мен – уточни с безизразен глас Джулиън. После напълни чашата на главнокомандващия и собствена си.

– Вие сте най-добрият посланик – обясни с лека усмивка Уелингтън. – Най-младият полковник в армията ми. Досега кариерата ви е блестяща, след една или две години ще станете генерал. Непрекъснато ви споменавам в докладите си, името ви е добре известно на правителствените кръгове. Те ще се вслушат в думите ви и ще ви повярват.

Джулиън не отговори веднага. Херцогът го наблюдаваше със същия остър поглед както преди. Уелингтън не спомена най-важното, но не беше и нужно: всички знаеха, че благородническата титла на полковник Сейнт Симон беше една от най-старите в страната. Богатството му надвишаваше и най-смелите мечти, земите му заемаха цели графства, да не говорим за огромния Трегартън. Позицията и влиянието му го правеха могъщ говорител пред лордовете от Уестминстър.

Джулиън отиде до прозореца и се загледа със смръщено чело към улицата.

– Вие искате от мен да напусна армията малко преди за започнат летните битки – заговори най-после той. – Искате да напусна бригадата си, когато ѝ предстоят месеци усилен преход и жестоки сражения.

– За мен тази мисия в Лондон е от жизнено значение, Сейнт Симон.

– Сега Уелингтън говореше с властния глас на главнокомандващ, доверителният тон беше изчезнал. – Има достатъчно мъже с вашия ранг, които биха могли да поемат бригадата ви, но никой не е по-подходящ от вас за дипломатическата мисия в столицата. Ако желаете, ще повиша Тим О'Конър в ранг полковник, докато ви няма. Чух, че раната му не е тежка и няма да го изпратят вкъщи. – Той спря за миг, после обяви: – Когато се върнете, ще ви повиша в бригаден генерал.

Сърцето на Джулиън направи огромен скок. От бригаден генерал до генерал имаше само една малка стъпка, а той си бе дал клетва да стане генерал, преди да навърши тридесет години. Но беше вярвал, че трябва да заслужи това високо отличие с участието си в сраженията... че ще води хората си към победи... а не, че ще постигне целта си с красиви слова и предпазливи политически маневри в коридорите на Уестминстър.

– Правилно ли ви разбрах, сър? Вие ми заповядвате да замина за Лондон?

– Точно така, полковник.

Джулиън обърна гръб на прозореца.

– А какво ще кажете за другата работа?

– О, я стига, Джулиън! – Уелингтън се усмихна. – Спокойно можете да я придружите в Англия и да ѝ помогнете да влезе във връзка със семейството на майка си. Нали и без това отивате там.

– О, за мен няма да представлява трудност да я придружавам – обясни сухо Джулиън. – Но Ла Виолет иска повече. Не помните ли, че има нужда от учител и съветник?

Уелингтън избухна в тих смях.

– Тя е едно дръзко малко хлапе, нали?

– Не мога да ви възразя, сър – въздъхна тежко Джулиън.

– Значи ще го направите?

– Не е ли по-добре да ѝ намеря подходяща къща и да ѝ наема гувернантка? – предложи с надежда полковникът и се облегна на перваза на камината. – Ще я придружа до Англия и там ще предоставя обучението ѝ на някоя уважавана дама. Така ще се върна по-бързо.

Уелингтън вдигна рамене.

– Нека предоставим това на Виолет. Ако тя се съгласи, аз нямам нищо против. За мен са важни единствено сведенията, които тя може да ми даде.

– Ще изпратя Сандерсън да я доведе. – Джулиън отиде до вратата и даде съответната заповед на бригадния майор, после се върна в

кабинета. Главнокомандващият беше застанал до отворения прозорец и се вслушваше в обърканите шумове, които долитаха откъм Бадахос.

– Ще им дам време до утре. Ако не успее да ги измъкна от града, ще издигна няколко бесилки на главния градски площад – заяви с безизразен глас той. – Ще се наложи да обесим няколко разбойници, за да вразумим останалите.

– Войниците ще бъдат в ужасно състояние, сър.

– О, да, знам. Деморализираш, махмурлии и засрамени. Обсадата е неприятна работа, Джулиън.

– Най-неприятната – съгласи се мрачно полковникът и отпи глътка вино.

Сандерсън се върна само след няколко минути с вестта, че Ла Виолет не е в квартирата си и е взела коня си от обора.

– Ами ако ни е напуснала? – Уелингтън погледна полковника с високо вдигнати вежди.

Джулиън поклати глава.

– Не, тя не е от хората, които се отказват лесно от замисленото. Освен това чух как обеща на огромния си телохранител да го чака в Елвас. – Той остави чашата си на масата. – Отивам да я търся.

На излизане той се постара да скрие тревогата си от мисълта, че Тамсин би могла да отиде пак в Бадахос. Не можеше да си представи, че тя би сторила нещо толкова глупаво, но Виолет живееше според собствените си закони, неразбираеми за обикновените хора. Най-неприятното в цялата тази работа обаче беше, че той не разбираше защо беше толкова загрижен за нея. Тя беше превърнала живота и кариерата му в хаос и манипулираше чувствата му със същата лекота като физическите му реакции. Въпреки това той трябваше да бъде сигурен, че не и се е случило нищо лошо.

Намери я пред палатката си, заобиколена от офицерите му. Цезар беше вързан наблизо и пощипваше от оскъдната трева.

– О, ето ви и вас, милорд полковник! – Тамсин го дари със слънчева усмивка. – Искях да ви помоля нещо, затова ви потърсих, но попаднах на щаба ви. Добин беше така любезен да ми направи чай. – Тя все още държеше в ръката си емайлирана чашка.

– Много мило – промърмори сухо Джулиън. – Е, господа, нямате ли си друга работа тази сутрин, та сте се събрали около чайника?

– Тъкмо разговаряхме за положението в Бадахос – обясни бързо Тамсин, когато събеседниците ѝ скочиха. – Капитан Фробишър ми разказа какво е направил с момичето, което успяхме да спасим тази сутрин.

А останалите офицери ми описаха как залостили здраво вратите на един манастир, за да не нахлуят пияните войници. Подслонили там десетки жени и се върнали в лагера, за да си починат.

Джулиън веднага съжали за сарказма си, защото видя изтощените лица на офицерите си.

– Извинете ме – проговори той с бързата, неустойима усмивка, която му носеше прошка още от детството му. – Малко съм объркан, но не исках да бъда несправедлив.

– Всички сме малко объркани – отговори с уморена усмивка Франк. – Питамхе се дали ще ни се отдаде да върнем хората в лагера, като съберем десетина подофицери.

– Първо си починете. Тази вечер ще направим първия опит. Надявам се дотогава да са затыпели от пиене и да са загубили желание за съпротива. – Той се обърна отново към Тамсин: – Уелингтън желяе да говори с вас, Виолет. Бихте ли дошла с мен?

Макар че думите му прозвучаха по-скоро като заповед, Тамсин се усмихна дружелюбно и отговори с дяволито смигване:

– Много се радвам, че ми позволявате да дойда с вас, милорд полковник. Вече неколкократно съм ви го казвала.

Джулиън стисна здраво устни, за да не изкрещи, ясносините му очи изпушаха гневни искри. Наобиколилите ги мъже едва успяха да скрият усмивките си.

– Позволете да ви помогна да възседнете коня си, мадам – предложи услугите си Франк, преди Джулиън да е успял да се овладее. Той преплете ръцете си, Тамсин стъпи на дланите му и се метна на седлото, без дори да му благодари.

Тя взе юздите, вдигна високо едната си вежда и се обърна към кипящия от гняв полковник:

– Готова съм да ви придружа, сър.

Без да каже дума, Джулиън обърна коня си и препусна по тясната пътечка между палатките. Тамсин махна весело на офицерите и го последва.

Двамата минаха по понтонния мост и се отправиха към задния вход на главната квартира. Джулиън изкачи стълбището, без да говори.

– Сам ли е перът, Сандерсън?

– Тъй вярно, сър. Лорд Марч си отиде само преди няколко минути.

– Много добре. – Полковникът почука и отвори вратата, после бутна Тамсин да влезе пред него.

– Добър ден, сър – поздрави непринудено тя. – Ще ми позволите ли

да ви поздравя за великолепната победа? – Леката ирония в гласа ѝ беше недвусмислена и Уелингтън я погледна намръщено.

– Моите хора се биха като тигри – обясни делово той. – И умряха като герои.

– Сигурна съм в това – отговори със същия тон Тамсин. – Полковник Сейнт Симон ми каза, че желаете да говорите с мен. – Тя седна на перваза на прозореца и леко склони глава в знак на внимание. Очите ѝ бяха бдителни. Като някой нахален кос, помисли си Джулиън и едва не се засмя.

– Имаме да ви направим едно предложение. То е на полковника и мисля, че е най-добре да го чуете лично от него.

Тамсин се обърна бързо към Сейнт Симон:

– Цялата съм слух, милорд полковник.

Джулиън повтори предложението си дума по дума. Гласът му не издаваше нищо, лицето му беше безизразно и Тамсин се вслушваше внимателно.

Когато той свърши, тя каза:

– О, не, това не ми е достатъчно.

Хладният отказ бе посрещнат от двамата мъже с учудено мълчание. Двамата я погледнаха невярващо и след малко Сейнт Симон попита:

– И защо не?

– Нима не разбирате, че една обикновена гувернантка не ми е достатъчна? – попита невинно тя. – Сигурна съм, че семейството на мама принадлежи към аристокрацията, затова трябва да знам как да се държа в най-висшите кръгове на обществото. Гувернантките нямат представа от тези неща. Трябва да науча всичко за високопоставените семейства, за особеностите в поведението им, за облеклото и прическата. Затова трябва да общувам отблизо с човек от това общество. А когато трябва да се представя на семейството си, кой ще свърши тази работа, гувернантката ли? Трябва да бъда придружена от човек с висок ранг, който да се застъпи за мен, да обясни, че херцог Уелингтън се е съгласил да ме вземе под крилото си. – Тя отново дари херцога с подкупваща усмивка.

– Момичето е право, Джулиън.

Полковникът срещна изпитателния поглед на главнокомандващия и разбра, че трябва да се подчини. Обърна се към дребната фигурка на перваза, която разглеждаше с подчертано отсъстващ вид ноктите на ръцете си.

– Проклета да сте, Виолет! – изсъска той. – Проклета да сте, коварна вещице!

За съжаление това не беше подходящият момент да го помоли за малък заем. Тамсин вдигна глава и се усмихна с израз на оскърбена невинност.

– Обещавам, че няма да ви създавам трудности, милорд полковник. Ще уча усърдно и ще ви се подчинявам във всичко. Накрая ще разберете, че си е струвало усилията.

Джулиън я погледна невярващо. Уелингтън се изсмя с обичайния си цивилещ смях.

– Тя успя, Джулиън! Оплете ви в мрежата си.

Джулиън отиде при Тамсин, наведе се над нея и опря ръце от двете страни на главата ѝ на прозоречната рамка. Съвсем тихо, за да не ги чуе Уелингтън, заговори:

– Помислете си още веднъж, Виолет, може да се окаже, че не сте преценили добре възможностите си. Ще ви накарам да танцувате по свирката ми, докато забравите ден ли е или нощ. Предупреждавам ви още отсега.

Тамсин облиза с език внезапно пресъхналите си устни. Очите ѝ се присвиха в тесни цепки.

– Аз съм уверена, че ще се справя с всичко, което поискате от мен, милорд полковник.

Погледите им се срещнаха и се задържаха така. В очите им имаше враждебност и предизвикателство, но и някаква странна възбуда от войната, която им предстоеше да водят.

След няколко секунди Джулиън се изправи и продължи с нормалния си глас:

– Е, ние изпълнихме вашите изисквания и платихме нужната цена, Виолет. Сега е време и вие да изпълните вашата част от сделката.

– Но разбира се – отговори спокойно тя.

Уелингтън извика Сандерсън, който трябваше да записва, и разпитът започна. Сейнт Симон седна в креслото до камината и се заслуша в отговорите ѝ. Много му се искаше тя да избегне някой въпрос на Уелингтън или да се опита да го заблуди. Относно достоверността на информацията те имаха само думата ѝ, но много скоро Джулиън с изненада установи, че вярва във всичко, което тя казва. Отговорите ѝ бяха бързи и гладки, но той беше убеден, че играта ѝ е честна.

Учудването му нарасна: изобщо не можеше да разбере защо ѝ е повярвал.

Разговорът беше дълъг и изморителен. Накрая Тамсин нарисова точна карта на проходите през планината Гуадарама, след това стана от

масата, протегна се и потърка ръце.

– Мисля, че ви казах всичко, което искахте да знаете.

– Точно така – кимна зарадвано Уелингтън. – Доволен съм и ви благодаря.

– Не бих казала, че и за мен беше удоволствие – призна откровено Тамсин.

– О, не ви вярвам – намеси се подигравателно Джулиън. – Нали получихте онова, което искахте да ви се плати.

– Това е вярно. – Получих средството, което ме води към целта: да отмъстя на Пенхалан. – Надявам се, че скоро ще тръгнем на път? Но първо трябва да се върне Габриел.

– Колкото по-скоро, толкова по-добре – заяви грубо Джулиън. – И бих искал да оформим договора си писмено. – Той махна на Сандерсън, който не беше станал от писалището. – Договорът е валиден шест месеца, като се започне от днешния ден, 7 април 1812 година. Договорът престава да бъде валиден на 7 октомври, независимо дали сте постигнали онова, което желаете. Разбрахме ли се?

– Съгласна съм с всяка дума.

Сандерсън написа договора, посипа листа с пясък, издуха го и го подаде на Тамсин за подпис.

– Колко формалности – промърмори тя и постави подписа си под документа. – Човек би могъл да си помисли, че ми нямате доверие, милорд полковник.

– Както го казахте, човек би могъл да си помисли, че имам основания да ви се доверя – парира Джулиън и тръгна към вратата.

– О! – Тамсин скочи и хукна след него. – Тъй като договорът ни започва от днес, макар че пътуването тепърва предстои, бих желала да ви помоля за една услуга. Бихте ли ми заели малко пари? Само докато се върне Габриел!

Сейнт Симон я погледна намръщено.

– На всичкото отгоре трябва да ви заема й пари?

– Само за да си купя дрехи. Не виждате ли, че съм окъсана? Ще ви върна парите веднага щом дойде Габриел.

Мъжът я погледна изпитателно, после кимна.

– Е, добре. Тъй като, както вече казахте, договорът ни започва от днес, аз съм съгласен, че наистина имате спешна нужда от нормални дрехи. Освен това вече знам къде можем да ги купим. Жената на полковник Делакор ми описа магазина. – Той тръгна с решителни крачки надолу по улицата, без да го е грижа дали тя го следва.

Тамсин се поколеба. Погледът му беше толкова странен, че я направи несигурна. Развеселени искри, макар и не особено приятелски. После обаче вдигна рамене и хукна след него.

– Не е нужно да ме придружавате, милорд полковник.

– Не ме наричайте така.

– И защо, ако мога да попитам? – Усмивката ѝ беше съвсем невинна.

– Тонът не ми харесва.

– Аха. И как да ви наричам. Достатъчно ли е „полковник“? Или „лорд Сейнт Симон“, ако предпочитате така? – Тамсин изкриви лице. – Мисля, че това е твърде церемониално обръщение. Все пак ние ще бъдем заедно цели шест месеца.

– Между нас няма връзка. – Джулиън полагаше огромни усилия да говори безизразно.

– О! – Тамсин го последва в тясната странична уличка. – Защо не мога да ви наричам просто Джулиън?

– Така ме наричат приятелите ми и не виждам причина защо и вие да ме наричате така. – Той отвори една врата и влезе в хладния магазин на модистката. – Заповядайте.

Тамсин спря на прага.

– Тъй като имам намерение да си купя и бельо, наистина на е нужно да ме придружавате, милорд полковник.

Без да отговори Сейнт Симон сложи ръка на гърба ѝ и я бутна да влезе в магазина.

От вътрешната стая излезе жена на средна възраст с рокля от тъмен камгарн и колосана бяла престилка, с черна дантелена мантия на раменете. След като хвърли бърз поглед към двамата си посетители, тя се усмихна любезно на Джулиън и го заговори на испански:

– Добър ден, сър. С какво мога да ви услужа? – При това удостои придружителката му само с бегъл поглед. Очевидно беше сметнала Тамсин за дребен младеж.

– Придружителката ми трябва да бъде облечена в ново от главата до петите – обясни сухо Джулиън и бутна Тамсин в близост до прозореца, през който в помещението падаше слаба светлина. – Мисля, че най-добре е да свали всички дрехи и да започнем от самото начало.

– Ей, я почакайте – възпротиви се сърдито Тамсин. – Трябват ми само няколко нови долни гащи, нова риза от батиста или коприна и няколко чифта чорапи. Тъй като съм сигурна, че сеньората не продава панталони, ще си потърся другаде.

Полковникът изобщо не ѝ обърна внимание. Обърнат към смаяната модистка, той продължи:

– Нужни са ѝ долни дрехи, фусти, копринени чорапи и рокля... нещо по-скромно, като за начало, муселин или батиста.

– Какви ги говорите? – ядоса се още повече Тамсин, като говореше на английски, за да не ѝ разбере сеньората. – Да не си мислите, че ще нося женски дрехи?

– И защо не? Другите жени как ги носят? – попита сухо той.

– Това е различно... аз съм различна – обясни тя. – Не мога да си представя защо го правите.

– Кога за последен път сте носили фуста? – попита Джулиън, без да се трогва от нарастващия ѝ гняв.

– Никога – отговори искрено тя. – И Сесил не носеше фусти... или само понякога – поправи се тя. – Но мисля, че това беше част от любовната им игра. Роклите са твърде непрактични за нашия начин на живот.

– Само че не са непрактични за игричката, която сте намислила – заяви твърдо Джулиън. – Бих казал дори, че са ви абсолютно необходими. Позволете да ви напомня, че по ваше настояване аз поех ръководната роля в тази игра. Затова ще се подчинявате на моите правила. От днес нататък ще носите женски дрехи.

– Но... но нали първо трябва да заминем за Лисабон, за да се качим на кораб за Англия? Как ще пътувам в женски дрехи?

– Както пътуват всички нормални жени – отговори той. – Може би дори ще предпочетете да пътувате с карета?

– О, я не ставайте глупав! – Тя направи нетърпелив жест с ръка и се врътна към вратата. – Все ще се справя някак, докато дойде Габриел. Той ще ви донесе дрехите.

Джулиън я сграбчи за рамото и я обърна към себе си. Очите му я гледаха спокойно и властно.

– Искате ли да развалим договора, Виолет?

Лицето ѝ пламна от гняв, очите ѝ изпушаха диви искри.

– Значи сте решили да ме захвърлите, сър?

Мъжът поклати глава, но не я пусна, очите му останаха спокойни.

– Предупредих ви, че ще играем тази игра по моите правила? Ако те не ви харесват, можете да се откажете по всяко време.

Тамсин прехапа долната си устна. Трябваше да се пребори със себе си. Знаеше, че той само чака удобен случай да развали договора. Беше му заявила, че е готова да изпълни всичко, което се иска от нея. Нима щеше да се откаже още при първото затруднение? Но тя все още не

беше готова да се откаже от живота си на Виолет, не и при тези обстоятелства. Имаше достатъчно време, докато пристигнат в Англия. Спомни си как Сесил ѝ беше разказвала за красивата английска природа и въздъхна.

– Е? – попита хладно Джулиън. Той съзнаваше, че сеньората ги; запаше с неприкрито любопитство и се опитваше да разбере какво става.

Тамсин взе решение. Издърпа ръката си и проговори с леден глас:

– Не виждам особени проблеми. – После започна да разкопчава ризата си.

– Ах... ах! – Сеньората изкряка ужасено и бързо избута необичайната си клиентка зад паравана.

Тамсин се съблече бързо и нахвърля част от дрехите си по пода, други окачи на паравана. През това време сеньората донесе най-хубавото си бельо и след известно колебание го представи на полковника.

– Коприна ли предпочитате или батиста? – попита Джулиън, докато разглеждаше внимателно украсените с дантела долни ризи.

– Коприна. – Тамсин подаде глава иззад паравана. – Но в никакъв случай панделки и рюшове. Те се закачват на най-неподходящите места.

– Пробвайте тази. – Той ѝ подаде кремава копринена риза и посвети вниманието си на дългите долни гащи. – Вероятно ще искате и гащите да са копринени.

– Не, от батиста – обади се Тамсин. – И никакви къдрички.

– Ще ми бъде трудно да намеря нещо подходящо – изсмя се той и продължи да разглежда бельото под ужасените погледи на сеньората. – Тези са най-скромните, които можах да намеря. Имат само тънки розови панделки.

– Пфу! – Тамсин излезе иззад паравана, облечена само с тънката долна риза, която ѝ стигаше до бедрата. – Я да видя.

– Велики боже! – простена сеньората, когато полковникът отстъпи настрана, за да позволи на оскъдно облеченото момиче да си избере бельо.

Даже светец не би ѝ устоял. Когато се наведе над тезгяха, тялото ѝ докосна неговото. Ръцете на Джулиън се плъзнаха към бедрата ѝ. Той усети вцепеняването ѝ, но тя се направи, че не се е случило нищо, и продължи да се рови в купчината бельо. Ръцете му се плъзнаха нагоре, мушнаха се под ризата и помилваха копринено меката кожа на дупето. Тамсин го изгледа бързо отстрани и се ухили дръзко.

Джулиън усети как дишането му се ускори. Какво стана с твърдото му решение да устои на магията, която излъчваше тази малка вещица?

Той я ошипа болезнено по дупето и със задоволство чу как тя си пое мъчително дъх. След това се обърна с безучастно изражение към сеньората.

– Покажете ми няколко рокли, ако обичате. Съмнявам се, че имате толкова малки. Може би трябва да се поровим между детските дрехи.

Тамсин веднага загуби интерес към изкусителната си игра. Тази обида не можеше да бъде простена! Тя се обърна, за да протестира, но установи, че двамата са отишли в задната част на магазина и разговарят оживено. Затова се върна отново към купчината с бельо и си избра най-скромните долни гащи, батистена фуста, копринени чорапи и жартieri и отново изчезна зад паравана.

– Тази е добра, струва ми се. – Джулиън вдигна една рокля от кремав муселин с буфан-ръкави и прихваната под бюста с виолетов ешарф. Деколтето и ръкавите бяха украсени с виолетова бродерия.

Тамсин излезе иззад паравана и огледа роклята с израз на отчаяно примирение и смръщено носле.

– Много е тънка. Ще я закача на някой храст и ще я скъсам.

– Да се надяваме, че няма да тичате като хлапак и няма да се закачвате по храстите – възрази полковникът и нахлузи роклята през главата ѝ. След това отстъпи няколко крачки назад, докато сеньората побърза да затвори всички копченца и кукички и да върже ешарфа.

– Трябва само да я скъсим малко – заяви модистката, докато оглеждаше новооблечената си клиентка значително по-спокойно. – След половин час всичко ще бъде готово.

Тамсин направи няколко крачки, побутвайки с крак меката материя.

– Това е смешно! Как ще ходя, когато полата ми се мотае в краката?

– Повечето жени се справят без затруднения – обясни сухо Джулиън. – Ще стане по-добре, когато скъсят роклята. – Той я огледа и неволно се усмихна. Въпреки че се чувстваше ужасно неудобно в роклята, Тамсин изглеждаше напълно променена. Стройната ѝ фигура беше станала още по-крехка, меката закръгленост на гърдите и приятната заобленост на хълбоците бяха подчертани от красивата рокля. Малката глава и сребърно русата коса изглеждаха прелестни, поддържани от стройната шия, която се издигаше от дискретното деколте.

– Глухарче – обяви той и избухна в смях. – Точно така изглеждате. Вече не сте теменужка, а глухарче, обърнато към слънцето.

Тамсин го погледна злобно, но се овладя. Направи още една

обиколка на помещението и спря пред голямото огледало.

– Света Дево! – изохка тя. – Това е повече от смешно. Целият град ще ми се надсмива. – Тя погледна Джулиън. – Мисля, че точно това искате... отмъщение.

Мъжът поклати глава.

– Не сте права. И не си мислете, че хората ще ви се смеят. Не разбирате ли, че най-последно изглеждате като истинска жена, а не като безполово същество от планините?

– Е, поне аз се намирам смешна – отговори гневно тя.

– Ще трябва да свикнете да се гледате в този вид – посъветва я той.
– Защото, докато сте обвързана с договора, ще носите само женски дрехи.

– И вие няма да пропуснете нито една възможност да ми отмъстите, че ви наложих този договор, нали? – попита примирено тя.

– Точно така. – Засмя се той. – Нито една.

10

Тамсин седеше в задната стая на модистката, докато една млада шивачка подгъваше муселинената рокля. Джулиън събу единия ѝ ботуш и отиде да търси подходящи обувки.

Добре се наредих, повтаряше си мрачно Тамсин, докато наблюдаваше момичето, чиито сръчни пръсти работеха с учудваща бързина. Полковникът беше намерил съвършеното оръжие да постигне победа по всички спорни точки. Но тя беше много по-заинтересована от него за изпълнението на договора и беше принудена да изпълнява покорно всичко, което се искаше от нея.

Имаше случаи, когато тя нямаше нищо против да задоволява капризите му и смяташе, че любовната игра ще бъде най-подходящото обезщетение за усилията му. За съжаление обаче лорд Сейнт Симон изглеждаше решен да устоява на прелъстителското ѝ изкуство. Макар че засега не постигаше кой знае какъв успех.

Тази мисъл подобри настроението ѝ и тя стана, за да изпробва роклята още веднъж. Дължината беше обявена за задоволителна и Тамсин се разгледа отново в огледалото.

Не, тя наистина не приличаше на себе си. Почувства странно безпокойство, сякаш главата ѝ беше поставена върху чуждо тяло. Но в никакъв случай нямаше да позволи на полковника да се опива от победата си. Щеше да го посрещне с весело лице и да одобри новата си премяна, А ако хората ѝ се смееха, и тя щеше да се смее заедно с тях.

Когато Джулиън се върна с чифт светлокафяви обувки от дивечова кожа, Тамсин го поздрави със сияеща усмивка и дружелюбно му протегна краче, за да изпробва обувките. Даже му обясни, че ги намира много красиви.

Джулиън я изгледа недоверчиво, но видя само нежната ѝ усмивка. Тя стана и се разходи из магазина, заяви, че обувките ѝ стават, и помоли сеньората да опакова старите ѝ дрехи и ботушите.

– Запазете си ботушите – обади се полковникът, – но мисля, че нямате нужда от останалите неща.

– Аз вече няма да ги нося във ваше присъствие, милорд полковник – отговори невинно Тамсин, – но ще ги задържа като спомен от миналото.

Мъжът вдигна рамене и извади от джоба си няколко банкноти.

– Помолете сеньората да напише подробна сметка, милорд полковник – напомни му Тамсин. – Неприятно ми е да имам дългове.

– О, не се притеснявайте, глухарче, аз ще се погрижа това да не се случи.

– Не ме наричайте така – помоли тихо Тамсин. Обичайната ѝ военственост се пробуди.

– Тогава и вие не ме наричайте милорд полковник – отговори той и мушна банкнотите в ръцете на чакащата сеньора.

Този мъж е достоен и равностоен противник, помисли си Тамсин и тръгна към вратата. Навън вечерното слънце вече хвърляше дълги сенки върху тясната улица. Въздухът беше приятно хладен, лекият вятър помилва ръцете ѝ. Тънката рокля се развя около тялото ѝ и тя се почувства почти гола. Чувството беше наистина обезпокояващо.

– Ето, мисля, че е добре да загърнете раменете си. – Джулиън ѝ подаде копринена мантиля. – Сеньората беше загрижена да не изстинете.

– Никога в живота си не съм настивала.

– Вярвам, но сега сте облечена твърде непрактично...

– Аха, ето че се съгласихте с мен! – извика възбудено тя. – Това е най-непрактичното, най-смешното, най-неудобното облекло, което мога да си представя.

Той се изсмя тихо и тя разбра, че номерът му е успял: беше я накарал да разкрие истинските си чувства. Вбесена, тя вдигна крайчето на роклята си и закрачи с големи крачки към главната улица, сякаш все още носеше панталон. Джулиън я последва бързо. Когато полата ѝ се закачи в едно камъче, тя я дръпна грубо, после изрита камъка с красивата кожена обувчица и полковникът изтръпна.

– Тамсин! – Той я сграбчи за рамото и я принуди да върви по-бавно. – Жените не се движат така. Трябва да държите с една ръка полата и фустата... вижте, ето така. – Той ѝ показа какво да прави, като хвана панталона си между палеца и показалеца и направи крачка напред.

– Мисля, че не видях добре – отговори със сериозно лице Тамсин. – Бихте ли ми показали още веднъж?

– Много е просто – отвърна нетърпеливо той. – Просто трябва да издърпате плата малко настрана... По дяволите! – изруга той, когато Тамсин избухна в луд смях и се хвана с две ръце за корема. Ръката му се вдигна от само себе си и я плесна по дупето. Гневът му се бореше с представата колко смешен е изглеждал.

Тамсин се овладя бързо и погледна засмяно в лицето му. После с преувеличено внимателно движение хвана крайчето на роклята между

двата си пръста и направи малка крачка напред, при което вирна носле и отпрати поглед към небето.

– Така ли, милорд полковник?

– Ако не гледате къде стъпвате, глухарче, скоро ще се озовете седнала в калта – отговори развеселено той.

Тамсин се ухили и пусна полата. Не биваше да забравя, че вече не ѝ е разрешено да го нарича „милорд полковник“.

– Вземете ръката ми – заповяда той, улови ръката ѝ и я постави върху лакътя си. – А с другата ръка придържайте полата си, за да не се влачи в калта. И внимавайте къде стъпвате.

Двамата се запътиха бавно към широката улица, докато Тамсин се оглеждаше смутено. Надяваше се, че няма да срещнат нито един познат. В собствените си очи изглеждаше толкова смешна, та не можеше да си представи, че някой би могъл да я хареса.

– За бога, това не е ли Габриел? – попита внезапно Джулиън. Добре познатата фигура на великана, възседнала огромния грозен кон, се подаде иззад ъгъла. Той водеше със себе си две тежко натоварени мулета, следвани от трето, на което седеше едра жена, забулена в наметки и кърпи.

Тамсин извика от радост и пусна ръката на полковника. Забравила новата си рокля, тя се втурна надолу по улицата. При това вдигна полите си с две ръце, за да не се препъне.

– О, Габриел, колко бързо се върна!

– А ти какво очакваше, малко момиче? – попита сериозно исполинът и скочи от коня си. – Божичко, дете, какво си облякла?

– Това е част от плана ми – обясни бързо тя и се освободи от прегръдката му. – Знам, че изглеждам глупаво, но полковникът настоява да се държа като дама. По-късно ще ти обясня всичко.

– Хайде, хайде – обади се спокойно Джулиън. – Да вярвам ли, че Габриел, не е част от вашия план? Това ме учудва.

Габриел огледа внимателно полковника.

– Както виждам, грижили сте се добре за детето.

– Разбира се. Макар че не беше толкова лесно – прибави хапливо Джулиън.

Габриел кимна.

– Не съм и очаквал друго. – После се обърна към мулетата, където беше отишла Тамсин. Тя разговаряше оживено с жената, която седеше на последното муле. Габриел я вдигна от седлото, сякаш беше лека като перце, макар че Джулиън беше готов да се закълне, че жената съвсем не

е от леката категория.

Когато стъпи на краката си, непознатата махна някои от наметките си и под тях се показа дребна, но доста пълна жена. Тя свали мантилята си и разкри кръгло, добродушно лице с малки черни очи, тъмни като ца-риградско грозде. Прегърна майчински Тамсин и от устата ѝ потекоха поток нежни слова. Габриел погледна двете жени и кимна доволно.

– Ей, жено, я престани да бърбиш и остави момичето на мира – проговори след малко той, очевидно сметнал, че посрещането е продължило достатъчно дълго. – Крайно време е да се приберем в къщи и да разтоварим багажа. Не мога да го оставя на улицата, нали?

– Ще му намерим добро място – увери го Тамсин. – Тук няма от какво да се безпокоим, все пак сме в главната квартира на английската армия. Освен това сме под закрилата на един английски джентълмен, нали, лорд Сейнт Симон?

– Точно така – потвърди кратко той. Нямахме отново да се улови на въдицата ѝ. – Бих предложил да оставите животните в обора при Цезар, а после ще видим дали сенъора Браганца може да приеме още двама гости.

– Чудесно! – извика въодушевено Тамсин. – Ще приберем сандъчетата в моята стая на втория етаж, а животните ще бъдат на сигурно място в обора. Къщата на вдовицата е сигурна.

– Покажи ни пътя. – Габриел взе юздите и кимна. – Погрижи се за твоето муле, жено.

Тамсин тръгна напред. Джулиън побърза да я настигне.

– Коя е тази жена?

– Хосефа, съпругата на Габриел – обясни Тамсин.

– Съпругата му?

Тамсин изкриви устни и се замисли.

– Бих казала, че въпросът е основателен – отбеляза най-после тя. – Всичко зависи от гледната точка. Тя споделя леглото с него, откак се помня. Беше ми бавачка. Ще я заведем с нас в Англия като камериерка или дуеня... наречете го, както щете. Всички млади дами от испанската аристокрация имат дуени. Виждате ли, помислила съм за всичко.

– Оценявам високо предвидливостта ви – промърмори Джулиън. – Значи и Габриел ще дойде?

– Разбира се. Никога не би допуснал да замина сама – обясни просто тя, сякаш това беше най-естественото нещо на света.

– Да приема ли, че още не сте го уведомили за намеренията си?

– Не съм – отвърна весело Тамсин. – Тази вечер ще ги посветя в

плана си. В момента Габриел е много загрижен за съкровището и няма да ме изслуша. Ще се успокои едва когато види, че всичко е прибрано на сигурно място.

– Съкровище?

– Да, наследството ми. То ще финансира плана ми, полковник. На ли ви казах, че няма да ви създавам финансови затруднения.

Джулиън я погледна втренчено.

– И от какво се състои това... съкровище?

– Това са плодовете на един разбойнически живот, сър – обясни кратко тя. – Не знаете ли какви са те? Злато, сребро, бисери, дукати, франкове. Стойността им е неоченима.

– Велики боже! – промърмори смаяно Джулиън. – Ами бандата дезертъори...

Лицето и помръкна.

– Разбира се, те бяха дошли точно за това – обясни глухо тя. – Всички знаеха за огромното богатство на Ел Барон. Но не намериха нищо. Барона не беше глупак. Само той и Габриел знаеха къде е скрито съкровището. Барона знаеше, че нито един от двамата няма да издаде тайното място, дори да им съдерат кожата от бой.

– Разбирам. – Друг отговор не беше нужен.

– Вероятно имате намерение да прекосите Португалия с конвой войници?

– Още не съм мислил за това. Но с такъв товар... бих казал, че колкото повече войници имаме, толкова по-добре. – Той изкриви лице и се опита да си представи отговорността, която поемаше. Нямахше да му бъде лесно да прекара ценния товар през планините около Лисабон. Португалците бяха мирно настроени и бяха благодарни на английската армия за освобождаването си от Наполеон, но планините бяха пълни с разбойнически банди.

– О, Габриел вероятно ще събере подходящи хора – успокой го Тамсин. – Сигурна съм, че няма да бъдат войници. Попитах дали ще има конвой, защото според мен това не е добра идея. Габриел не обича войниците... също като мен... и понякога... – Тя помълча малко. – Ами, когато е пил, той става неподвижен.

– Какво искате да кажете с това „непредвидим“? – Джулиън веднага си припомни как мечът на великана се бе опрял в голото му тяло, припомни си и израза в очите на Тамсин, докато разговаряше с Габриел в отчаян опит да го убеди, че е участвала по своя воля в забавлението край реката.

– Разгорещява се – обясни тихо Тамсин и си каза, че думата съвсем не отразява истинското състояние на Габриел, но голата истина само щеше да развълнува ненужно полковника.

– Велики боже – промърмори Джулиън. Предстоеше му дълго и опасно пътуване с няколко сандъчета, пълни с безценни богатства, с изкушаващата Ла Виолет, която не преставаше да го въбесява, и на всичкото отгоре с един мъж, който ставаше непредвидим, като се напиеше.

– Това не се случва често – увери го бързо Тамсин. – Хосефа умее да го успокоява... разбира се, ако го улови навреме – добави с усмивка тя. Скоро стигнаха до къщата на сеньора Браганца.

Джулиън се въздържа от отговора.

– Ще ви оставя тук. Когато взема необходимите мерки и приготвя всичко за пътуването, ще ви се обадя.

– О! – Тамсин смръщи чело. – И кога ще стане това?

– Скоро ще узнаете. Бих предложил през това време да попълните гардероба си. Ще ви е нужен костюм за езда, ще ви трябва и дамско седло. Надявам се, че ще можете да яздите Цезар и с дамско седло? Ако не, ще ви потърся друг кон.

Той ѝ обърна гръб и заговори с Габриел.

– Искам да ви попитам нещо, Габриел. Възнамерявате ли да наемете охрана за... това? – Той посочи мулетата. – Искам да кажа, докато стигнем в Лисабон?

– В Лисабон ли отиваме? – попита смаяно Габриел, после небрежно вдигна рамене. – Значи ще се наложи да наема няколко души. Ще ги намеря тук, в града.

– Бихме могли да пътуваме с конвой войници. Движението между Лисабон и главната квартира е много оживено, непрекъснато тръгват куриери или кERVани с ранени.

Габриел поклати глава и се изплю на улицата.

– Не обичам войниците, полковник. Разбира се, присъстващите се изключват.

– Да, разбира се – усмихна се хладно Джулиън. – Е, добре, предоставям решението на вас. Имате на разположение няколко дни.

Той хвърли бърз поглед към входната врата, където Тамсин и новошлата разговаряха оживено със сеньора Браганца, размахваха ръце и въртяха очи.

Габриел проследи погледа му.

– Жените ще се оправят, сигурен съм – промърмори той. – Моята работа е да разтоваря багажа, не ми харесва да стои дълго на улицата.

Доскоро, полковник. – Той вдигна ръка към шапката си, после се обърна към първото муле и свали от гърба му сандъчето, обковано с желязо.

Джулиън понечи да му предложи помощта си, но бързо се отказа. Колкото и необичайна да беше задачата му, тя не включваше разтоварването на съкровища. Затова се обърна и се запъти към главната квартира.

Тамсин се загледа след него със смръщено чело. Не й хареса, че я бе изоставил с толкова лека ръка.

Тя предостави на Хосефа и сеньората да уточнят подробностите около стаята и се затича към вратата. При това избягна умело Габриел, който беше натоварил сандъчето на рамото си и крачеше тежко към къщата.

– Ей, момче! – Тя махна с ръка на хлапака, който си играеше наблизо. – Видяш ли онзи полковник? – Тя посочи Джулиън, който скоро щеше да се скрие зад ъгъла. Момчето кимна. – Изтичай след него и проследи къде ще прекара вечерта. Може да се върне във войнишкия лагер, може и да остане в главната квартира. Щом разбереш нещо, върни се тук и ми кажи и ще получиш една монета.

Момчето се ухили и хукна след полковника. Видя го да влиза в главната квартира и се разположи удобно до отсрещната стена, за да наблюдава.

Джулиън нямаше представа, че е обект на преследване, и влезе спокойно в кабинета на Уелингтън. Главнокомандващият беше заобиколен от щаба си и го поздрави с приятелска усмивка.

– Сейнт Симон, ще вечеряте с нас. Тъкмо размишлявахме какво точно да поискаме от онези в Уестминстър. Дали да настояваме за максимум и лека-лека да отстъпим, или да поставим разумни изисквания, които няма да настроят министерството срещу нас?

Джулиън отмести настрана мислите за Тамсин, богатството ѝ и непредвидимия Габриел и придърпа едни стол. Макар да не беше особено въодушевен от дипломатическата си мисия, той осъзнаваше значението ѝ.

Момчето почака навън, докато се стъмни. Полковникът не се появи, но в сградата влязоха цяла редица прислужници, понесли табли и супници, пълни с храна. През отворените прозорци се чуваше звън на чаши и прибори, чуваха се и гласовете на мъжете, които вече бяха насядали около масата.

Момчето се върна в къщата на сеньора Браганца и почука на кухненската врата, която беше откритата. Надникна вътре и погледна в

осветената от многобройни свещи кухня, където Тамсин вечеряше с Габриел, Хосефа и вдовицата. Вечерята им беше много по-проста от сервираната на херцога и офицерите, но сравнението не тревожеше хората, които седяха около масата и се хранеха с видимо удоволствие.

– Ето го и момчето – извика весело Тамсин, която го забеляза първа. Тя бутна стола си и стана. – Къде е полковникът?

– Вечеря с офицерите в главната квартира, сеньорита. Оттук отиде направо там и оттогава не е излизал. Нито за миг не съм изпуснал вратата от поглед, повярвайте.

– Много добре – кимна Тамсин. – Габриел, имаш ли едно крузадо за мен?

Великанът бръкна в джоба си и хвърли на момчето една сребърна монета.

– Какво пак си намислила, малко момиче?

Тамсин пхна в устата си една маслина и се усмихна.

– Нищо важно. След половин час ще отидеш в главната квартира и ще кажеш на полковника, че искам да говоря с него.

Габриел откъсна едно пилешко бутче и го загриза.

– Щом настояваш...

Тамсин кимна. Изплю костилката и я хвърли в градината.

– Трябва да направя някои приготовления. Не забравяй, че след половин час трябва да тръгнеш. Дотогава ще са се навечеряли.

Тя се качи в стаята си и остави тримата да си доядат. Никой не се разсърди на нарежданията ѝ, нито на внезапното ѝ излизане. Тримата продължиха да ядат най-спокойно.

След половин час Габриел стана от стола си.

– Май е време да вървя в главната квартира.

Жените кимнаха и започнаха да разчистват масата. При това разговоряха оживено на смесица от испански и португалски, която не им пречеше да се разбират отлично.

Габриел закричи към главната квартира. Изкачи се по стълбата и поздрави с кратко кимване бригадния майор.

– Вътре ли е полковник Сейнт Симон? – Той посочи вратата, пред която седеше младият Сандерсън.

– Да, но сега вечерят – обясни надменно Сандерсън. Той беше безкрайно учуден от появата на огромния, тромав посетител, облечен в жени панталон и жилетка и с риза от груба ръчно предена вълна. Кърпата около шията му не беше съвсем чиста. Сивата коса беше вързана на конска опашка на тила. – Кой сте вие?

– Това изобщо не ви засяга, момко – отговори приятелски Габриел.
– Отивам да взема полковника.

– Не! – Сандерсън скочи и препречи пътя му. – Не можете да влезете там!

– Разбира се, че мога, момко – отговори все така любезно Габриел, сграбчи го за яката и го вдигна високо във въздуха. – Не съм дошъл да се карам с теб. Ще влезеш ли да кажеш, че съм дошъл, или да вляза сам?

Когато Сандерсън отвори уста да повика подкрепление, Габриел го сложи отново на стола му.

– Е, тогава ще съобщя сам за себе си – обяви весело той. Двама пехотинци се изкачиха задъхани по стълбата, но Габриел вече беше изчезнал в светая светих на командващия.

Когато великанът влезе, мъжете около масата вдигнаха смаяно глави. Джулиън затвори очи за момент и въздъхна примирено. След Габриел в помещението влязоха Сандерсън и пехотинците.

– Простете, сър, но не можах да го спра.

Уелингтън вдигна лорнета към очите си и огледа с интерес новодошлия.

– Разбирам, че ви е било трудно да го спрете, Сандерсън – отбеляза хапливо той. – С кого имам честта?

Габриел не си направи труда да се представи.

– Съжалявам, че ви попречих на вечерята, господа – проговори мекко той. – Но съм дошъл да взема полковник Сейнт Симон. Момичето иска веднага да говори с него.

– Момичето е Ла Виолет – обясни провлечено Джулиън. После се облегна назад в стола си и вдигна чашата с вино. – Какво иска пак, Габриел?

Великанът сви рамене.

– Нямам представа, полковник. Каза ми само да ви доведе.

Джулиън изпразни чашата си и отмести стола си.

– Нали ще ме извините, господа? Дамата не бива да чака. – Гласът му преливаше от сарказъм и Габриел смръщи чело.

– Това не беше обида за момичето, полковник, или все пак?

– Това същество, което непрекъснато наричате „малко момиче“, е един коварен малък дявол – отговори прямо Джулиън. – И ако ви се иска да поспорим за това описание, бих предложил да излезем навън.

За момент в стаята се възцари тишина, после Габриел избухна в гръмогласен смях и чашите зазвъняха.

– Не ми се вярва, че ще се скарам с вас, човече. Е, тръгваме ли?

Джулиън кимна. Поклони се сковано пред офицерите от щаба на Уелингтън и тръгна след Габриел. Сандерсън и двамата пехотинци го последваха.

– Е, малката запозна ли ви най-после с безумния си план? – попита полковникът, докато двамата вървяха по осветената главна улица.

– Още не – отговори спокойно Габриел. – Ще ми го каже, когато реши, че е настъпил моментът.

– Не сте ли поне любопитен?

Великанът поклати глава.

– Аз ще я последвам и накрай света, какво има да говорим толкова?

Когато стигнаха до къщата на вдовицата Браганца, Джулиън се поколеба. Двете жени продължаваха да разговарят в кухнята.

– Къде е тя?

– Мисля, че се качи в стаята си – отговори Габриел. – Аз ще остана в градината да изпуша една лула. – Той кимна на полковника и изчезна в кухнята.

Джулиън изруга тихо. Малката бандитка отново му беше погодила номер, можеше да бъде сигурен в това. Хвърли бърз поглед към виещата се стълба, поклати глава и се изкачи на втория етаж. Почука на вратата ѝ и тих глас го покани да влезе.

Джулиън пристъпи прага и спря като закован. Не можеше да повярва в гледката, която се разкри пред очите му. Слаба светлина падаше от малкия закръглен прозорец към стаичката, която се беше превърнала в пещерата на Аладин. На пода бяха оставени отворени сандъчета, за да се види съдържанието им: блестяща коприна, гладко кадифе, яркозелени смарагди и ослепително бели диаманти, тъмночервени рубини, морско-зелени аквамарини, замайващи тюркоази.

Още докато се взираше изумено в това съкровище, той чу тих смях, който идваше от тясното легло. Погледна нататък и отново повярва, че се е озовал в лудница или най-малкото сънува безумен сън.

Леглото беше покрито със злато. Златни монети и накити покриваха и тялото на Ла Виолет. Те блестяха на лунната светлина. Изглеждаха съвсем естествено върху млечнобялата кожа и се раздвижваха при всяко вдишване и издишване.

– Исусе, Мария и Йосиф! – прошепна невярващо той. – Какво правите, Тамсин?

– Изберете си нещо – проговори гърлено тя, без да става. – Заслужавате компенсация за неприятната задача, която ви възложих.

В гърдите му се надигна луд гняв.

– Заплащане ли ми предлагате? – попита с треперещ глас той. Не можеше да повярва, че е чул правилно.

– Предлагам ви компенсация – отговори съвсем тихо Тамсин. – Огледайте се. Изберете онова, което искате да имате. – Тя се раздвижи и златните монети по тялото ѝ зазвъняха.

– Как посмяхте да ми предложите златото на един разбойник? – Той пристъпи към леглото и очите му потъмняха от гняв. – От всички обидни...

– Не си вадете прибрзани заключения – прекъсна го с усмивка тя. Очите ѝ блестяха като скъпоценностите в сандъчетата. Само лицето ѝ не беше покрито със злато. Джулиън плъзна бавно поглед по тялото ѝ. Нежните розови връхчета на гърдите ѝ, които се подаваха изпод златните монети, го замаяха. Плоският ѝ корем беше покрит със злато. На пъпа блестеше огромен смарагд, бедрата бяха покрити с дукати, на всеки нокът на краката блестеше излъскан дублон.

– Аз ви предлагам и друго богатство – прошепна обещаващо тя. – Щом отказвате златото, вижте какво се крие под него. Може би то ще ви хареса повече. – Тя разтвори предпазливо бедра и лунният лъч падна върху грамаден диамант.

– Вие сте... – Джулиън не можа да намери думи. Взря се като замаян в тъмния отвор на тялото ѝ, неустойимо привлечен от блясъка на диаманта.

После бавно се отпусна на коляно до леглото и с връхчетата на пръстите си отстрани златните монети от гърдите ѝ. Сведе глава и помилва едното зърно с език, а когато усети как то се втвърди под докосването му, се посвети на другото. Сладостта на кожата ѝ, смесена с металния вкус на златото, беше неопишуема.

Тамсин лежеше съвсем тихо, докато той откриваше тялото ѝ сантиметър по сантиметър. Без да бърза, полковникът вземаше монетите и ги подреждаше на купчинки на пода. Устните му следваха пътя на ръцете и скоро не остана ъгълче от тялото ѝ нецелунато.

Тя потръпваше от възбуда и скоро ѝ стана невъзможно да лежи спокойно. Беше очаквала, че той ще помете монетите от тялото ѝ с двестри нетърпеливи движения и ще се хвърли отгоре ѝ с дива жажда. Вместо това той разкриваше голотата ѝ с изнервяща бавност и скоро в слабните ѝ се надигна безумно желание. Навсякъде, където минаваха устните му, кожата ѝ пламваше, а кръвта потичаше по-бързо по вените.

Джулиън махна монетите от корема ѝ, но остави смарагда в пъпа. После събра златото от бедрата и краката ѝ. Накрая нежно взе в устата

си всяко от пръстчетата ѝ. Помилва с език стъпалата ѝ и тя не можа да се удържи – простена тихо и се раздвижи неспокойно.

Джулиън вдигна глава към нея, без да изпуска от ръце стъпалата ѝ. Диамантите в тъмния, влажен отвор на тялото ѝ властно го привличаха.

– Магьосница – прошепна задавено той. Това беше първата дума, която бе произнесъл след като бе коленичил пред леглото.

Той се изправи и Тамсин обърна глава, за да проследи движенията му с нарастващо учудване. Джулиън се наведе над едно от сандъчетата и затърси между скъпоценните камъни. Върна се до леглото, праметнал на ръката си дузина огърлици, верижки и гривни. Коленичи отново до нея и започна да украсява тялото ѝ, като през цялото време я гледаше право в очите. Гривните се плъзнаха по китките и глезените ѝ, на врата грейна перлена огърлица. Златната верижка, украсена със смарагди, беше прекрасно украшение за тънката ѝ талия, втората намери място на гърдите.

След малко Джулиън отстъпи назад и огледа делото си. На устните му играеше обещаваща усмивка. Погледна големите, гладки диаманти, които държеше в ръка, и усмивката стигна до очите му.

– Обърни се – прошепна той и гласът му беше подрезгавял от желание. – Но внимателно.

Тамсин го послуша и легна по корем. Коланът от смарагди и злато се притисна в меката кожа на корема ѝ и тя усети приятен хлад върху сгорещената си кожа.

Джулиън се наведе над нея. Тръпки пробягаха по тялото ѝ, когато той плъзна единия диамант по гърба, между плешките, по ребрата и още по-надолу. Когато скъпоценният камък стигна до дупето ѝ и нежно помилва заоблените му очертания, тя заби пръсти във възглавницата и се разтрепери като лист. Джулиън отвори внимателно меките гънки и мушна диаманта в райската градина между бедрата ѝ.

Тамсин пое рязко дъх, но на устните ѝ изгря усмивка. Това беше любовник, дорасъл до фантазията ѝ. Но защо продължаваше да мълчи? Когато той отново се изправи, тя се обърна много внимателно, за да не развали блестящата украса, и очите ѝ блестяха дори по-силно от накитите по тялото ѝ.

Джулиън се съблече бавно, сякаш имаше пред себе си цялото време на света, и Тамсин проследи движенията му с жаден поглед. Тялото ѝ гореше от желание. Когато той застана гол пред нея, тя загледа с неприкрито удоволствие великолепното му силно тяло, което ѝ показва гордо колко беше възбуден. Без да се бави, тя му протегна ръце.

Джулиън се наведе над нея, притисна устни в нейните, целувката му беше страстна, изискваща. Езикът му се втурна и завладя устата ѝ. Тамсин го обгърна с две ръце и се отвори пред търсеция му език, отвори се цялата.

След малко той се отдръпна леко от нея и очите му горяха от жажда. Ръцете му съвсем бавно се плъзнаха по тялото ѝ, разтвориха бедрата ѝ разкриха богатството, което се криеше между тях.

– А сега, съкровище, си моя цялата – проговори спокойно той.

Лондон

– Кралят е луд, Прини е арогантен твърдоглавец, а останалите са глупаци!

Тази кратка и категорична оценка на кралското семейство беше приета с потиснато мълчание. Говорещият отпи голяма глътка вино и огледа поред мъжете, които седяха около масата в двореца Уестминстър, сякаш искаше да ги предизвика да му възразят. Той беше към края на шестдесетте, с черни очи, които гледаха пронизващо под рунтавите вежди и с гъста стоманено-сива коса.

– Всичко това ни струва дяволски много пари, Пенхалан – проговори предпазливо един от тримата. Той се облегна назад в стола си и отвори едно от копчетата на раираната жилетка, опъната от дебелия корем. – Какво ще кажете за чудовищния павилион на Прини в Брайтън? Никога не бях виждал подобно нещо. Десетки кулички и дракони.

Седрик Пенхалан изпухтя презрително.

– Ужасяваща глупост! А обществото кима и сияе и поздравява онзи глупак с добрия му вкус и богато въображение. В крайна сметка парламентът плаща сметката, нали?

– Точно така. – Съгласието дойде от министър-председателя, която се изправи решително на стола си, сякаш разбрал, че е дошло времето да поеме ръководството на дискусиата. – Точно за това става дума, господа. Първо Уелингтън, който с всеки пощенски кораб изпраща искания за пари, адмиралтейството се нуждае от още кораби, а дворецът става все по-алчен. Не можем да се бием с Наполеон и едновременно с това да изпълняваме екстравагантните желания на Прини... да не говорим за претенциите на братята му!

Седрик Пенхалан взе една ябълка от красиво гравираната сребърна купа и грижливо я обели с малкия десертен нож. Смръщил чело, той посвети цялото си внимание на ябълката и успя да я обели цялата на съвършена спирала. Разговорът на вечерята, организирана от министър-председателя и малкото му доверени хора, беше взел семеен обрат: как да съчетаят противоречивите потребности на страната, която се намираще във война, с финансовите изисквания на безполезния, влюбен в себе си суверен? Кралят просто не искаше да проумее, че парламентът не е в

състояние да задоволява скъпите му прищевки.

– Стюартите получиха жесток урок – отбеляза спокойно той и цинично изкриви уста. – Май не е лошо да дадем малко от същото лекарство на дома Хановер...

В първия момент в стаята се възцари смаяно мълчание, после мъжете се засмяха малко смутено. Те бяха свикнали с лорд Пенхалан и саркастичните му забележки, познаваха мнението му за кралския двор, но предложението на Пенхалан да организират революция и царевичество, макар направено с обичайната му ирония, беше твърде необичайно дори за най-интимните му приятели.

– Имате опасно чувство за хумор, Пенхалан – проговори пръв министър-председателят. Стори му се уместно да укори внимателно приятеля си.

– Но аз не се шегувам. – Лорд Пенхалан вдигна високо гъстите си вежди. Очите му блестяха развеселено, но бяха пълни с пренебрежение. – Докога британското правителство ще задоволява вулгарните капризи на един немски селянин? – Той отмести стола си. – Извинете ме, господа. Милорд. – Той кимна на министър-председателя. – Вечерята беше отлична. Очаквам с нетърпение да ме посетите на Гросвенър Скуеър следващия четвъртък. Получих нова пратка бургундско и непременно трябва да го опитате.

След като се сбогува със сътрапезниците си, Седрик Пенхалан излезе навън в хладната мартенска вечер. Разговорът го бе ядосал, той бе накарал другите да усетят яда му и се надяваше, че е посял семе, което ще даде плодове. Крайно време беше да сложат край на разсипничеството на кралското семейство. Крайно време беше да напомни на правителството, че кралят и семейството му не са нищо повече от обикновени смъртни, които трябва да бъдат контролирани от парламента.

Той се усмихна на себе си и тръгна с бързи крачки по улицата. За толкова едър, силен мъж стъпките му бяха учудващо леки. Беше му доставило удоволствие да стресне сътрапезниците си с безгрижния намек за екзекуцията на Чарлз I. Разбира се, той никога не би предложил сериозно такъв път и другите го знаеха не по-зле от него... или поне си въобразяваха, че го знаят.

Усмивката му стана още по-широка, когато изкачи стълбището към дома си. Той разиграваше политическото си влияние зад затворени врати, повече чрез изказани шепнешком забележки и намеци, отколкото с преки обяснения. Рядко го чуваха да държи реч в камарата на лордовете, но могъществото на лорд Пенхалан беше многопластово и

широкообхватно.

Вратата се отвори още преди да е посегнал към чукчето. Икономът се поклони тържествено.

– Добър вечер, милорд. Надявам се, че сте прекарали приятна вечер.

Седрик не отговори. Влезе в осветената от множество свещи приемна и се огледа със смръщено чело. От библиотеката се чуваха звънки смехове, придружени от пиянски крясъци.

– Значи племенниците ми са решили да прекарат вечерта в къщи – отбеляза с леден глас той. Икономът не отговори.

Седрик се запъти с големи крачки към библиотеката и отвори вратата. Гледката, която се разкри пред очите му, не беше приятна, но лицето му не трепна нито едно мускулче. Три жени, почти разсъблечени, но силно гримирани, се бяха качили на масата и танцуваха за група от петима мъже, насядали по дивана и креслата с чаши в ръце.

– О, чичо, не ви очаквахме толкова рано. – Един от мъжете се надигна тромаво. Пияният му глас изразяваше страх.

– Разбира се, че не – отговори с отвращение чичото. – Сто пъти съм ви казвал, че няма да търпя мръсотията ви в къщата си. Кажете на тези уличници да се махнат оттук. А вие вървете в публичния дом, където ви е мястото.

Той отстъпи настрана и проследи презрително как мъжете се изправиха несигурно на краката си и излязоха, мърморейки извинения. Жените се облякоха припряно. Очите им бяха замъглени от алкохола и пълни с отчаянието на гладните. Една от тях пристъпи към Дейвид Пенхалан и се усмихна плахо.

– По една гвинея за всяка от нас, сър – проплака тя. – Нали ни обещахте...

Племенникът на Седрик замахна и я удари с все сила през лицето.

– Да не ме мислиш за глупак? Как ли пък не, да платя цяла гвинея за пиянските танци на чувал с кости! – извика гневно той. – Веднага се махайте оттук! – Той вдигна отново ръка и жената избяга с плач през вратата, притискайки парещата си буза.

– Стига, Дейвид, наистина трябва да им дадем нещо – ухили се пиянски близнакът му и на лицето му се изписа заплахата. Чарлз бръкна в джоба си и хвърли на жените шепа пенита. Една монета улучи първата жена право в око и тя изпищя от болка, но само след минута клекна на пода и започна да събира пенитата заедно с другарките си. Мъжете ги гледаха и се превиваха от смях. После и те се включиха в играта и

започнаха да им подхвърлят дребни монети.

Седрик изпухтя недоволно, обърна се и излезе от библиотеката. Той презираше племенниците си и не можеше да понася детинската им жестокост. Жените, които събираха парите, не означаваха нищо за лорд Седрик Пенхалан, важното беше да не се мяркат повече в къщата му.

Той се изкачи по стълбището на втория етаж. Спря за миг на първата площадка и погледна портрета на млада жена, окачен на стената. Сребърно-руса коса обрамчваше лице, от което гледаха виолетово-сини очи, предизвикателна, дяволита усмивка, която се беше запечатала завинаги в паметта му, макар че оттогава бяха минали почти двадесет години. Сестра му. Единственият човек, когото беше обичал. Единственият човек, който бе посмял да му се опълчи, да се присмива на честолюбие то му, да го предизвиква, да заплашва позицията и могъществото му.

Седрик вярваше, че все още чува гласа ѝ, звънкия ѝ смях, помнеше как му бе заявила, че е чула разговора му с херцог Кранфорд и че Уилям Пет ще се интересува много да узнае, че един от най-доверените му хора действа подмолно за отстраняването му. Цената за мълчанието ѝ трябваше да бъде свободата ѝ. Тя искаше да изживее всяко приключение, което ѝ се струваше примамливо, а след това да избере по своя воля мъжа, с когото да свърже живота си, без да се съобразява полезен ли е той за кариерата на брат ѝ или не.

Красивата, жизнена малка Селия бе станала твърде опасна.

Седрик разтърси глава, за да прогони спомена, и се качи в стаята си. Не обърна внимание на новите пиянски викове и писъците на жените, които бяха изхвърлени с ритници от къщата. Племенниците му и приятелчетата им ги последваха в търсене на нови развлечения.

Португалия

– Е, какво се крие зад това пътуване, малко момиче?

Тамсин погледна към небето, очите ѝ проследиха полета на орела, който се рееше над планинския проход. Великолепните му крила се очертаваха ясно на фона на безоблачното небе.

– Ще си отмъстим на Седрик Пенхалан, Габриел. – Лицето ѝ изразяваше решителност, устата ѝ се опъна в тънка линия, очите ѝ станаха корави като стомана. Тя погледна телохранителя си и се усмихна. Дватамата язدهа редом по тясната козя пътека, за да излязат на билото на планината. – И ще си вземем диамантите на рода Пенхалан. По закон те се полагат на мама, значи сега са мои.

Габриел измъкна меха с вино от колана си и изля червената течност в гърлото си. Той познаваше историята на майка ѝ не по-зле от самата Тамсин. Подаде ѝ меха и замислено попита:

– Мислиш ли, че баронът би одобрил тази твоя стъпка, момиче?

– Знам, че той също искаше да отмъсти – отговори уверено младата жена. – Сесил не само е била лишена от наследство от своя брат, той е искал смъртта ѝ. – Тя вдигна меха и се наслади на хладната струя червено вино, което се изля в гърлото ѝ. – Барона се беше заклеймил да отмъсти. Нали ги слушах какво си говореха нощем.

Тя помълча малко, припомняйки си вечерите, когато лежеше в леглото си, а вратата към спалнята на родителите ѝ беше открената. Чуваеше дълбокия смях на барона, мелодичния глас на Сесил, а понякога и ледените нотки в тона на баща ѝ, когато се ядосваше на нечия глупост или беше открил, че някой не му е верен. Сесил съумяваше да укроти гнева му, но никога не се месеше в делата му, а и никога не успя да отслаби бесния гняв на мъжа си срещу Седрик Пенхалан, който му беше платил да свърши мръсната работа вместо него и да убие собствената му сестра.

Габриел смръщи чело. Ненарушимото му спокойствие беше разклатено. Не беше много сигурен в плана на Тамсин, затова поиска да узнае мнението на барона.

– Знам, че баща ти мразеше семейството на майка ти – започна предпазливо той. – Но не вярвам, че би допуснал ти да отмъстиш. А Сесил винаги казваше, че няма причини за отмъщение, тъй като планът на брат ѝ не е успял.

Тамсин поклати глава. После запуши меха с вино и го върна на Габриел.

– Много добре знаеш, че Барона не беше съгласен с мама. Седрик Пенхалан е искал да отстрани от пътя си собствената си сестра, да я лиши от законното ѝ наследство. Постигнал е и двете си цели. Барона беше на мнение, че трябва да си разчисти сметките с него. Той вече не може да го стори, затова ще се заема аз.

Загрижеността на Габриел нарастваше.

– Сесил винаги виждаше добрата страна на случилото се – възрази той. – Не познавам други двама души, които да са се обичали като твоите родители, а тя винаги твърдеше, че именно Пенхалан е причината за това.

– Седрик Пенхалан е платил на баща ми да отвлече Сесил и да я убие – настоя Тамсин. – Фактът, че вместо това тя е намерила нов живот

и любим съпруг, не се дължи на него, в никакъв случай. Време е онзи човек да си плати за стореното зло.

Габриел изцъка с език и се замисли. Барона му бе доверил, че има желание да си отмъсти на Пенхалан. Можеше да се каже, че след смъртта му тази задача е преминала към най-добрия му приятел. Главната отговорност на Габриел беше да закриля и пази дъщерята на барона и щом тя беше решила да осъществи отмъщението вместо баща си, той нямаше избор, освен да я последва.

За мъж като него, който беше повече изпълнител, отколкото възложител, това заключение беше огромно облекчение.

– И как ще докажеш на роднините си, че си от семейство Пенхалан?

– Имам медальона, портрета и други документи. Сесил ми даде всичко, с което да докажа, че съм нейна дъщеря. – Тамсин се местеше неспокойно върху неудобното дамско седло. – Освен това ми каза, че истинското ѝ име е Селия. Нарекла се Сесил, когато била на четиринадесет години, защото така ѝ харесвало повече. – Тя се усмихна меланхолично, като си припомни звънкия глас на майка си и разказите ѝ за романтичното младо момиче.

– Разказа ми също, че като девойка била много романтична и ужасно ядосала брат си, когато настояла да я наричат Сесил. – Тя погледна Габриел и продължи: – Каза ми още, че когато реша да разкрия истинската си самоличност пред Седрик Пенхалан, трябва само да спомена този факт и той ще ми повярва.

Габриел изсвири през зъби и кимна.

– Щом ти е казала всичко това, малко момиче, значи и тя е хранила надежди за отмъщение.

– Прав си – съгласи се Тамсин. – Но тя не би го нарекла отмъщение, а възстановяване на справедливостта. – Тя се засмя тихо. Своеобразният начин на изразяване на Сесил винаги развеселяваше барона. – Разполагам с написано лично от нея и заверено от свидетели описание на отвличането ѝ – продължи възбудено младата жена. – Ако го дам за публикуване в някой лондонски вестник, потвърдено от собствената ѝ дъщеря, брат ѝ ще си има големи неприятности, не мислиш ли?

– Ако е още жив – подхвърли Габриел.

– Тук си прав – въздъхна Тамсин. – Но ако е още жив, тогава знам какво ще направя. Ако пък е починал, ще се обърна към наследниците му... или към най-близките роднини. Ако семейството не е знаело нищо за плана на Седрик Пенхалан, няма да им търся отговорност. На място

ще решим какво да правим, Габриел.

– Ти говориш за изнудване, момиче, съзнаваш ли го?

Тамсин поклати глава.

– Не, аз имам намерение да разкрия пред целия свят измамата на Седрик Пенхалан. Но за да бъде достоверна, трябва да съм дама с добро име. Затова ми е необходим полковникът. Ако вляза във висшето общество, закриляна от един толкова високопоставен благородник, историята ми ще има много повече тежест, отколкото ако бъде разказана от някаква неизвестна жена, дошла кой знае откъде. А щом всички узнаят истината, ще си получа диамантите, които по закон са си мои.

– Знае ли полковникът какво си намислила?

Тамсин устреми поглед към широкия, често използван път под тях, който се виеше от долината към прохода. Едрата фигура на полковник Сейнт Симон яздеше пред мулетата. Шестима грамадни, отрупани с оръжия конници бяха заобиколили мулетата, Хосефа се влачеше на опашката.

– Нищо не знае – отговори честно тя. – Няма представа, че съм от семейство Пенхалан, нито за диамантите, нито за плана на Седрик да убие сестра си. Той и Уелингтън знаят само, че съм сираче, че си нямам никого на света и отчаяно се опитвам да си намеря дом и семейство. Знаят също, че майка ми е била от Корнуол.

Габриел отметна глава назад и изпухтя презрително.

– И се хванаха на въдицата ти? Ох, малко момиче, би трябвало да се засрамиш. Накарала си двама възрастни мъже да се просълзят от трогателната ти история!

– Сесил често ми казваше, че кавалерството на английския джентълмен е много полезна слабост – обясни ухилено Тамсин. – Трябва да отида в Корнуол, нали разбираш, трябва да имам достъп до доброто общество. Под закрилата на полковника, настанена като гостенка в къщата му, ще имам всичко, от което се нуждая.

– Бъди по-предпазлива с полковника, малката ми – посъветва я Габриел. – Той не е от хората, които обичат да си играят с тях... макар че е истински рицар.

– Но аз изобщо не си играя с него – оправда се Тамсин. – Само го използвам за целите си.

– Това също няма да му хареса.

Тамсин трябваше да се съгласи с него, но премълча.

– Той не може да ми попречи, Габриел. Щом свърша работата си, веднага ще напусна Англия. Освен това полковникът ще се радва да се

върне към любимата си война и изобщо няма да ми обърне внимание.

Габриел сви рамене.

– Надявам се да излезеш права, момиче.

Тамсин също сви рамене, после вдигна ръка за поздрав, защото видя, че полковникът е вдигнал глава към тях. Той беше засенчил с ръка очите си и следеше изкачването им.

Джулиън се направи, че не е видял махването ѝ. Беше бесен, че двамата с Габриел не яздеха с тях, а продължаваха да се държат като партизани. Бяха го оставили сам в компанията на дебело навлечената Хосефа. Другите ездачи, назначени да пазят багажа, не можеха да се нарекат придружители. Дива орда негодници, водени от едноок дивак, който се отнасяше към английския полковник с неприкрито недоверие. Все пак те изглеждаха готови да защитават успешно богатството на Тамсин, ако станеше нужно.

Джулиън хвърли още един поглед към планинския склон и установи, че Тамсин е оставила козята пътечка и Цезар си пробива път през ниските храсталаци. Той се движеше уверено между бодливите растения, които избуяваха по склона и скоро излезе на пътя малко пред кERVANA с мулета. От сипея се отрониха ситни камъчета и затрополиха по коравата земя.

Тамсин яздеше без усилие на дамското седло, но Джулиън и не беше очаквал друго. Тя се чувстваше така добре на седлото, сякаш беше отрасла на кон. Би му било интересно да я види върху неудобното английско седло, което нямаше задна облегалка. Когато пристигнеха в Англия, щеше да ѝ се наложи да се откаже от екзотичното си, добре подплатено седло, особено ако я поканеха на езда в Хайд Парк или в околностите на столицата. Нали много държеше да бъде приета в доброто общество...

– Самотен ли сте? – попита нежно тя и пусна коня си редом с неговия.

– Вие с Габриел очевидно водихте много интересен разговор – отбеляза горчиво той. Лицето ѝ пламна и това го учуди безкрайно.

– Опитах се да го запозная с подробностите на плана си – обясни тихо тя. – Досега няхахме време да го сторим.

– Разбирам. И той прие плана ви с въодушевление, така ли?

– Какво друго би могъл да направи? – Ядосана от саркастичния му тон, Тамсин отговори по-буйно, отколкото бе възнамерявала.

– Да, разбира се, той няма причини да го стори. – Джулиън вдигна рамене. – Сигурен съм, че няма да му бъде никак трудно да се откаже от

досегашния си живот и да напусне страната, която отдавна е признал за своя родина. А даже да му е малко трудно, вие въпреки това ще очаквате от него да стори онова, което вие искате. – Гласът му звучеше безучастно, сякаш говореше за времето.

Тамсин се изчерви още повече.

– Не разбирам какво искате да кажете.

– Мило момиче, много добре знаете какво искам да кажа. Когато сте си наумила нещо, непременно трябва да си го получите. Верността на Габриел няма да му позволи да ви остави да се оправяте сама и вие го използвате най-безсрамно.

– Защо ми говорите такива ужасни неща? – попита сърдито тя. – Наистина ли ме смятате за безсрамна използвачка?

– Забравяте, че и аз бях принуден да участвам в игричките ви – отговори остро той. – Нито за миг не помислихте кой съм и какво чувствам.

Тамсин прехапа устни. Учуди се, че при жестоките му думи очите й се напълниха със сълзи, че се почувства дълбоко засегната. Дълбоко в себе си трябваше да признае, че обвиненията му не бяха неоснователни. След прекрасната вечер в пещерата на Аладин преди два дни двамата почти не си говореха. Тя знаеше, че полковникът беше много зает с приготовленията за пътуването и с предаването на командването на бригадата на друг офицер и не смееше да го откъсне от работата му. На сутринта, когато тръгнаха от Елвас, той беше потиснат и мълчалив. Тя се надяваше, че времето и разнообразието на пътуването ще подобрят настроението му, затова тръгна по друг път с Габриел. Оказа се, че се е измамила. Той не беше променил мнението си за нея, даже я мразеше повече отпреди.

Тя примигна няколко пъти и пусна Цезар в галоп. Искаше да избяга далече от полковника и не погледна в каква посока е тръгнала. Цезар вдигна високо глава, подуши вятъра и удължи крачките си, докато накрая препусна в пълен галоп по тесния, опасен път.

– Тамсин! – извика подире й Джулиън. Сърцето му заби ускорено, когато конят и ездачката се насочиха право към тесния завой, едната страна на който представляваше стръмна скала. Само след миг те изчезнаха от очите му.

– Казахте й нещо, което я развълнува, нали? – попита спокойно Габриел, който беше слязъл по склона и се бе присъединил към малкия керван.

– Това е най-злобното, най-дивото хлапе, което съм срещал някога!

– извика възбудено Джулиън. – Само не знам кой ще си счупи врата пръв, тя или конят!

– Нищо няма да ѝ стане – отговори все така спокойно Габриел. – Двамата се познават много добре. Какво толкова ѝ казахте?

– Само няколко истини – отвърна кратко Джулиън. – Крайно време беше някой да ѝ отвори очите.

– Всеки път става така – обясни меко Габриел и му подаде меха с вино. – Малката не обича, когато ѝ казват, че е направила грешка. И с Барона беше същото... особено, когато наистина беше сгрешил. – Той се изсмя тихо и се обърна да погледне мулетата, които идваха след тях. – Бих предложил да се махнем от пътя още преди смрачаване. Има някои опасни места, които трябва да избегнем. Засадите в тъмното са неприятна работа.

– Мъжете, които сте наели, изглеждат годни за работа. – Джулиън му върна меха с благодарствено кимване.

– Може би... но няма смисъл да се излагаме ненужно на опасност.

– Съгласен съм с вас. Ще спрем в следващото село. Дали има странноприемница?

– Не ми се вярва – ухили се Габриел. – В тази част на страната няма странноприемници.

Двамата продължиха пътя си в мълчание. През следващия половин час не видяха никъде Тамсин. Джулиън се опита да скрие загрижеността си, защото Габриел изобщо не изглеждаше разтревожен. Полковникът си повтори няколко пъти, че е имал всички основания да ѝ каже истината в лицето, но не успя да успокои съвестта си. Тя го бе принудила да изостави бригадата си в най-неблагоприятния момент. Това беше най-трудното решение в живота му. Уелингтън отиде в Бадахос начело на малък отряд изпитани войници и издигна бесилки на централния площад. Осъдиха десетина мъже, които бяха взели участие в плякосването и насилията, и ги обесиха без много церемонии. Това накара и последните остатъци от деморализираната армия да напуснат града и да се върнат в лагерите, където задачата на офицерите беше да ги превърнат отново в нормални войници. И точно сега командващият полковник трябваше да напусне бригадата си и да се отправи в това безсмислено пътуване. Джулиън не можеше да се успокои, макар да знаеше, че новият полковник Тим О'Конър е добър и способен офицер, а останалите от щаба го подкрепят с всички сили.

Сутринта, когато напуснаха Елвас, полковникът беше в много лошо настроение и не можа да се удържи да не накаже причинителя на това

зло с няколко груби думи. По някаква незнйна причина обаче тревогата му за сигурността на Тамсин взе връх над гнева от безогледността ѝ и когато тя най-после се появи насреща им жива и здрава, той едва успя да скрие радостта и облекчението си.

– На около три мили от нас има публо – съобщи с равен глас тя. – Селото не е голямо, но има обори за конете и каменен обор за крави, където можем да приберем багажа. Оборът е солиден и можем да го охраняваме само с двама души. Ако разпределим добре постовете, ще можем да се насним спокойно. – Тя говореше главно на Габриел и избягваше да поглежда полковника.

– А къде ще спят хората? – попита сухо Джулиън. Тамсин вдигна рамене.

– Селянинът ни предложи плевнята си. Там е по-чисто, отколкото в къщата, която гъмжи от бълхи.

Полковникът кимна. Те си носеха храна и се нуждаеха само от покрив над главите си, за да се предпазят от студената нощ в планината. Той хвърли бърз поглед към Тамсин и установи, че лицето ѝ е помръкнало. Изненада се, че бе взела толкова навътре думите му, това не подхождаше на дръзката бандитка, която беше опознал така добре.

– Надявам се, че за в бъдеще ще ме слушате и няма да бягате през глава – произнесе укорно той.

– Останах с чувството, че не ме искате.

– Нима очаквахте нещо друго? – Той се загледа упорито в пътя пред себе си ѝ здраво стисна устни. – Само на вас трябва да благодаря, че трябваше да изоставя хората си след всичко станало в Бадахос.

Тамсин прехапа долната си устна и очите ѝ станаха още по-тъжни.

– Аз... – промълви плахо тя. – Аз ще се опитам да направя това пътуване и пребиваването ни в Англия колкото се може по-приятни за вас.

Джулиън я изгледа слисано. Погледът ѝ беше открит и искрен. Нима наистина не беше разбрала какво му причинява? Възможно ли беше да е станала възрастна жена, без да е проумяла какво означават обществените задължения? Той пое дълбоко дъх. Трябваше да ѝ изнесе поредната лекция, макар да беше почти сигурен, че тя няма да постигне целта си.

– Вашето старание да ми дадете обезщетение, мила Тамсин, заслужава похвала, но то не е най-важното. Не можете да си играете с хората и живота им, както вие намирате за добре, а после да компенсирате стореното зло с тялото си и неустоимите му прелести. Нима очаквате, че след такава компенсация всичко ще бъде наред?

– Но аз ви отнемам само шест месеца!

Още едно грешно попадение. Джулиън поклати глава и се отказа.

– Няма смисъл да говорим за това. Щом съм се захванал с тази работа, ще свърша всичко, което се изисква от мен. Ако преживеем следващите шест месеца, без да си издерем очите, ще бъда най-щастливият човек на земята.

Тамсин продължи да язди редом с него, потънала в мрачно мълчание. Скоро влязоха в селото. Според нея фактите бяха прости и ясни: следващите шест месеца бяха една съвсем малка частица от живота на полковника и нямаше да променят бъдещето му. За него не беше толкова важно как щеше да прекара следващите шест месеца, докато за нея това означаваше коренна промяна. Защо полковникът отказваше да разбере очевидната истина?

Хората от селото наизлязоха от къщите си, за да посрещнат пътниците. Планинската пътека беше единственият път, който ги свързваше със света. Тя разделяше селото на две половини. Пред къщите играеха дрипави деца, крещяха и размахваха ръце. Облечени в черно жени стояха на праговете, скрили лица под шаловете си, и наблюдаваха кервана с тъмни, внимателни очи. Мъжете бяха излезли пред портите на дворовете си, в които мършави пилета се ровеха в прахта, а мръсните кози се караха за последните късчета от отпадъците.

По склона се спускаше плитък поток и минаваше през средата на селото, където бяха издигнали нещо като дига. Водата се събираше в дълбоко корито и осигуряваше снабдяването на селото.

Тамсин махна на един мъж, който изглеждаше малко по-заможен от другите. Той стоеше на прага на най-голямата и стабилна къща.

– Това е старейшината на селото – обясни тя. – Ще използваме плевнята му. Разбира се, трябва да си платим.

Габриел слезе от коня си и отиде при старейшината.

– С мен няма да преговаря – обясни тихо Тамсин, обърната към полковника. – Защото съм облечена като жена. Ако бях с партизанските си дрехи, щеше да се отнася с мен като с равна.

Джулиън я погледна равнодушно и вдигна рамене.

– Е, поне костюмът за езда е малко по-удобен от роклите – продължи Тамсин, за да го накара да заговори. – Носям отдолу панталон и се чувствам почти нормално. Но не мога да общувам с местните хора.

– Крайно време е да свикнете с новото си положение – посъветва я все така равнодушно той. Беше решил да реагира на приказките ѝ като на оплаквания. – Жените в английското общество не се държат като

мъже... или поне не, когато искат да бъдат признати от обществото.

Тамсин се отказа да се помири с него.

– Барона гледаше на Сесил като на равноправна – във всички отношения – отбеляза възбудено тя.

Джулиън я погледна недоверчиво.

– Значи е бил необикновен човек. – Той слезе от коня си и преди Тамсин да е успяла да се смъкне от Цезар с обичайната си бързина, я вдигна от седлото. При това се опита да не мисли за мекото тяло в ръцете си. Ароматът на косата ѝ събуди чувствеността му и главата му се завъртя. – При известни обстоятелства жените позволяват на мъжете да им помагат, например при слизване или качване на кон, при слизване от карета и в много други случаи – обясни той с глас на съвестен учител и я остави да стъпи на земята.

– Пфу! – изфуча отвратно Тамсин. – Мисля, че все още мога да се справям сама. Краката ми са достатъчно здрави.

– Вярвам, но трябва да се научите да се държите като представителка на слабия пол, както и да показвате, че рицарската учтивост ви е много приятна.

Тамсин изкриви лице и Джулиън започна да се забавлява.

– Разбира се, ако не предпочитате да забравите договора ни – добави небрежно той.

Тамсин му изплези езичето си и полковникът избухна в смях. Това я ядоса още повече, но той ѝ обърна гръб и отиде при Габриел, който все още преговаряше със селянина. При това великанът оглеждаше внимателно стратегическите предимства и недостатъци на селото.

– Ако сложим по един пост от двете страни на пътя, ще се опазим от нощните нападения на разбойниците – отбеляза Джулиън.

– Вярно, но какво ще кажете за пътя от планината? – попита Габриел и хвърли изпитателен поглед към планинския склон, който се извисяваше над селото. – Трябва да охраняваме и обора. Аз ще поема първата стража с трима от наемниците. Вие ще поемете втората, разбира се, ако нямате нищо против.

– Нали селяните не знаят какво носим със себе си...

– Кой ги знае – промърмори Габриел и смръщи чело. – В планинските области слуховете се разпространяват с бързината на огъня, полковник. Навсякъде има очи, които ни дебнат. Може би не знаят какво пренасяме, но знаят, че товарът ни е много ценен и го охраняваме непрекъснато. Значи си струва да го откраднат.

– Е, тогава нека организираме лагера си колкото се може по-добре.

– Джулиън се обърна към товарните коне и видя, че Хосефа и Тамсин вече са отнесли хранителните припаси в плевнята. Тамсин се спъна в полата си и промърмори някаква ругатня. Изведнъж спря, пусна товара си на земята и отвори полата на костюма си. Въздъхна доволно и се освободи от неудобната пола, под която носеше кожен панталон. Извърна се, погледна предизвикателно полковника, грабна полата си под мишница и изчезна в плевнята.

Джулиън реши да се престори, че не е забелязал нищо, и тръгна бавно към натоварените коне.

Тамсин и Хосефа бяха заети да запалят огън в двора пред плевнята и да приготвят вечеря. Джулиън надзираваше разтоварването на конете, а после организира защитата на съкровището. Беше безкрайно изненадан с каква естественост Тамсин бе поела домакинските задължения. Очакваше, че тя ще се включи в разтоварването на конете и ще предостави готвенето на Хосефа, но двете жени очевидно се разбираха чудесно и много скоро в двора се разнесе сладък аромат на кафе.

Джулиън отиде при тях.

– Какво готвите? Мирише чудесно.

– Полента – обясни Тамсин и вдигна поглед от котлето, в което вреше златиста каша. – Ей там има бъчвичка с вино, която трябва да бъде отворена – допълни тя и посочи с голямата дървена лъжица. – Бихте ли я отпустили? Мъжете са много жадни и... о,... всичко е наред, Габриел вече е свършил тази работа.

Хосефа промърмори нещо и се приведе още по-ниско над тигана, в който задушаваше гъби. Тамсин ѝ хвърли бърз поглед.

– По дяволите.

– Какво става?

– Хосефа се бои, че Габриел е решил да се забавлява. Казва, че е минало повече от месец, откакто за последен път е изпразнил бъчва с вино, а днес си има и добра компания.

– Надявам се, че няма да се напие до безпаметство, след като задачата му е да охранява съкровището – отбеляза сухо Джулиън.

– Той никога не се напива до безпаметство – отговори тихо Тамсин.

– Само че става много агресивен и не понася никой да му се пречка... Но ще пази съкровището като зеницата на окото си, все едно дали е пиян или трезвен. Сигурна съм в това.

– Каза ми, че ще поеме първата стража.

– Значи наистина е решил да се напие – установи тъжно Тамсин. – Направил го е, за да може да си отспи след пиянството и утре сутринта

да бъде в добро състояние. Моля ви, бъркайте кашата вместо мен, за да не загори. Трябва веднага да потърся клозета.

Тя тикна дървената лъжица в ръцете на Джулиън и хукна надолу по каменистия път, за да влезе в единствения клозет на селото, разположен в самия му край.

Габриел дойде при него с две канички вино.

– Едно питие, полковник? Санта Мария, тази вечер умирам от жажда!

– Благодаря ви. – Джулиън пое каната и помириша виното. – Както виждам, тази вечер сте решили да уголите жаждата си.

Габриел хвърли зъл поглед към Хосефа, която режеше лук и мърмореше под носа си.

– Старата се е разбърбила, нали? Е, от време на време мъжът има нужда да си подслади душата. Бих ви поканил да пийнете с нас, полковник, но трябва да се наспите добре, за да можете да поемете втората стража. Така аз ще се наспя спокойно, докато вие бдите. – Той се засмя и отпи голяма глътка вино.

– Не обичам особено пианските компании – призна откровено Джулиън. – Ако вашите наемници се напият, ще ни бъде трудно да се защитаваме сами.

– Но аз няма да пия с тях – възрази сърдито Габриел. – Те ще получат по две-три чашки за вечеря, но ще останат трезви, ако не искат да усетят камшика ми по гърбовете си. Оказа се, че в това село имам добри приятели – обясни щастливо той. – Ще поиграем на зарове, после и на карти... това ми е необходимо, за да се отпусна, разбирате ли?

Джулиън вдигна вежди, но не възрази. Очертаваше се интересна вечер.

След вечеря в двора влязоха група мъже от селото, които търкаляха пред себе си бъчвичка с вино. Те поздравиха Габриел с весело тупане по раменете и радостни възгласи, после си намериха уютно ъгълче и се разположиха удобно, за да играят на зарове.

Тамсин и Хосефа се върнаха от потока, където бяха измили чиниите и тенджерите.

– Започна се – промърмори недоволно Тамсин и нареди съдовете в една от чантите с такава сръчност, че Джулиън отново се учуди на многоликостта ѝ. Хосефа продължаваше да мърмори под носа си и хвърляше зловни погледи към мъжете в двора. След малко донесе одеялото си и го разпротря на пода, сложи си една от чантите за възглавница и си легна, след като се уви грижливо в многобройните си шалове и наметки.

Тамсин избухна в тих смях.

– Когато Габриел играе и пие, Хосефа не го изпуска от очи. Той се ядосва и я ругае с всички лоши думи, които знае, особено ако тя си позволи да се намеси.

Джулиън погледна загрижено към черното нощно небе, обсипано с блещукащи звезди. Въздухът беше хладен, от хълмовете се спускаше свеж бриз.

– Време е и вие да си потърсите място в плевнята – посъветва я той.

– А вие къде ще спите? – Тамсин вдигна навитите на руло одеяла на рамото си. Изглеждаше съвсем мъничка под тежкия си товар, но го носеше без усилия.

– Ще отида някъде другаде – отговори неопределено той, отклонявайки по този начин неизреченото ѝ предложение.

– Но аз бих могла да приготвя чудесно легло за двама ни в плевнята – настоя тя и зъбите ѝ блеснаха ослепително бели в мрака, когато му се усмихна подканващо. – Знаете ли колко добре се спи в сеното?

– За бога, момиче, няма ли най-после да разберете? – попита гневно Джулиън. – Махнете се от мен. Вървете в плевника и заспивайте. Аз трябва да поговоря с Габриел.

Той ѝ обърна гръб и се опита да забрави мъката в очите ѝ, които му напомниха за малко кученце, получило груб ритник. Запъти се бавно към групата мъже, които говореха един през друг, и докосна рамото на Габриел. Великанът вдигна глава към него. Очите му бяха помътнели, но изразът на лицето беше дружелюбен.

– Мога ли да направя нещо за вас, полковник?

Джулиън поклати глава, извади часовника от джоба си и го отвори.

– Ще ви сменя в два часа.

– Разбира се, разбира се, ще ви чакам – отговори великанът и се опита да му смигне съзаклятнически, но вместо това се получи нещо като примигване. – Дълго преди това ще бъда много, много богат. – Той хвърли заровете и се изсмя дрезгаво, когато му се паднаха три шестици. – Тази вечер всичко върви по мед и масло. – Мъжете около него се засмяха на шегата му и старейшината отново напълни глинената чаша на Габриел от стомната, която държеше между краката си. Вероятно виното беше смесено със силното местно бренди, което пареше стомаха. Джулиън знаеше, че сместа би съборила нормален човек под масата само след няколко чашки.

Той огледа внимателно двора на къщата. Габриел беше разположил стражите с много умение. Един мъж беше застанал в задния край на

двора, откъдето виждаше цялата козя пътека към планината. В нозете му имаше запалена факла, пушката беше между коленете му. Той пушеше лула и се оглеждаше на всички страни. Другите двама мъже бяха застанали в срещуположните краища на селото и охраняваха главния път. Габриел беше седнал така, че да държи под око и входа на двора, и обора, в който бяха прибрали съкровището.

Само че очите му бяха помътнели от виното и не виждаха ясно!

Джулиън реши да остане буден. През последните четири години на полуострова беше прекарал толкова безсънни нощи, че една повече нямаше да му навреди. Въздъхна и се обърна към плевнята.

– Дръжте момичето близо до себе си – викна подире му Габриел. Все едно пиян или трезвен, сигурността на малкото момиче беше първата му грижа и задача.

Джулиън вдигна ръка в знак, че е разбрал, и влезе в плевнята. Тримата наемници спяха на земята и хъркаха оглушително, когато дойдеше времето на втората стража, той щеше да ги събуди, за да заместят другарите си. Джулиън седна в един ъгъл на плевнята, точно до стълбата, която водеше към сеновала. Уви се в наметката си и се приготви да чака, докато Тамсин заспи.

След половин час повярва, че е чакал достатъчно дълго. Дано „изкушението“ най-после беше потънало в прегръдките на съня. Покатери се по стълбичката и се огледа. Тамсин беше разпростряла одеялата и си беше устроила удобно гнезденце от сено. Лунната светлина влизаше необезпокоявано през малкия кръгъл прозорец и косата ѝ блестеше сребърна. Тихото ѝ дишане беше единственият шум.

Джулиън отиде на пръсти до прозореца. Оттук се виждаше целият двор. Габриел и селяните се очертаваха ясно в мрака. Всичко изглеждаше мирно и нормално.

Той се усмихна и хвърли поглед през рамо към спящата Тамсин. В сеното се виждаше само сребърната ѝ коса. Нима това диво и необикновено момиче очакваше да намери място в скованото от традицията английско общество? Нима вярваше, че ще успее да се приюти в лоното на едно консервативно корнуолско семейство, което държеше изключително много на ранга и общественото си положение? Освен това беше възможно да се е излъгала в обществения статус на майка си. Ако семейството беше от по-нисшите благородници или от провинциалната аристокрация, нещата се променяха. В такъв случай малката щеше да има по-добър шанс. Но да превърнеш незаконородената испанска бандитка в английска аристократка – това беше безумно начинание. Трябваше му

много повече от шест месеца за да извърши това чудо. Пък и знаеше, че няма да понесе поражението. Открай време не можеше да понася загубите.

Лицето му помрачня и той се посвети отново на наблюдението на двора. Не знаеше колко време се беше взирал в пламъците на огъня, около който седяха играчите на зарове, когато забеляза зад обора тъмна сянка. Примигна и се запита дали трепкащата светлина не му е изиграла лош номер, но в следващия момент Габриел изрева като разярен бик и скочи на крака. Бъчвата пред него се обърна и се затъркаля по двора. Като по чудо в ръката му се озова огромен боздуган и той го размаха със смъртоносна сигурност.

Джулиън хукна надолу по стълбата, стиснал в ръка пистолета си. След миг се събуди и Тамсин. Както винаги, тя премина без усилие към състояние на будуване и се вслуша напрегнато в шумовете на двора.

Тримата мъже спяха дълбоко в сеното. Джулиън ги изрита нетърпеливо, но никой не се помръдна. Хъркането им се усили, само единият измърмори протестиращо. Кракът му се удари в нещо и той се приведе да го вземе. Глинена кана като тази, която бе видял на двора. Джулиън я вдигна и я помириса. Каната е била пълна с бренди, но имаше и друга миризма... на дъното плуваха бели пращинки. Габриел беше забранил на мъжете да пият след вечеря, но някой тайно ги беше снабдил с алкохол, подправен със сънотворен прах.

Джулиън изскочи на двора. Габриел беше заобиколен от мъжете, с които беше пил. Той размаха отново боздугана си и нададе дивия боен вик на планинците, за да ги сплаши.

Джулиън измъкна кивата си кавалерийска сабя и се хвърли в битката. Очевидно заплахата идваше от самото село. Единият от постовете беше паднал на земята и не помръдваше. Вероятно тъмната сянка, която лордът бе видял от прозореца на плевнята, го бе пронизала с нож. Сигурно и другите двама стражи са били обезвредени от селяните, защото не им се бяха притекли на помощ. Но ако бяха повярвали, че ще обезвредят Габриел със същото питие като наемниците, мъжете се бяха изльгали, и то жестоко.

Великанът се биеше като лъв и от време на време надаваше бойния си вик. Зачервените му очи блеснаха на светлината на факлите и той поздрави Джулиън с доволно изпуктяване, което полковникът разтълкува правилно като „Добре дошъл в боя“.

Мъжете се отдръпнаха уплашено, когато двамата мъже застанаха редом и вдигнаха оръжията си. Изведнъж между тях се озова Тамсин.

Без да се бави, тя грабна една горяща факла и я заби в лицето на най-близкия нападател, който тъкмо беше извадил страшния си назъбен нож. Мъжът изпищя болезнено и закри лицето си с ръка. Ножът падна на земята, Тамсин се наведе и го грабна. Уплашени до смърт, мъжете се втурнаха да бягат навън. Габриел, Джулиън и побеснялата от гняв Хосефа, въоръжена с дълга метла, ги преследваха с победни викове.

– Майчице мила – промърмори Габриел, когато най-последно затвори портата зад последния нападател. Изтри с ръка потта от челото си и се ухили. – Тези глупаци си мислеха, че могат да ме напият. – Той се изсмя злобно и широките му рамене се разтресоха.

– Само дето са подправили виното със сънотворно – обясни натъртено Джулиън. – Онези тримата... – Той посочи навеса. – Спят като заклани.

– Педро има на главата си цицина колкото ябълка, но е жив. – Тамсин и Хосефа се бяха погрижили за стража, който бе нападнал пръв. – А какво става с другите двама, които бяха на пост?

– Надявам се, че не им се е случило нищо лошо. – Джулиън я погледна намръщено. – Номерът с факлата беше много успешен, но и твърде дързък. Можехте да подпалите цялата плевня.

– Аз винаги внимавам – отговори натъртено тя. – И успех, нали?

– Да, трябва да ви се признае. Но въпреки това беше твърде дръзко.

Тамсин вдигна рамене.

– В случай на нужда човек използва онова, което му е под ръка.

На тази логика не можеше да се противопостави нищо. Джулиън знаеше, че на нейно място би направил същото, затова се обърна към Габриел и смени темата:

– Мисля, че е най-добре да си съберем багажа и на разсъмване да се махнем оттук.

– Правилно – кимна ухилено великанът. – Ще намерим другите два поста, след като тръгнем. А сега ще отида при онези трима глупаци в плевнята и ще ги накарам да изтрезнеят. Най-добре е да им покажем колко сме силни, като излезем оттук в пълен състав, макар да се съмнявам, че селяците ще посмеят отново да си премерят силите с нас. Жено, направи кафе.

Без да каже дума, Хосефа хвърли дръжката на метлата и отиде при димящия огън.

– Помогнете ми да натоваря мулетата – обърна се Джулиън към Тамсин и се учуди на бодрия ѝ вид. Очите ѝ блестяха, цялото ѝ същество пулсираше от енергия. – Искам да сме готови, щом небето

просветлее.

– Онези няма да ни създават повече проблеми – увери го Тамсин. – Те са само орда жалки страхливци. – Тя се ухили заговорнически. – Барона никога нямаше да ги приеме в бандата си. Неговите нападения винаги завършваха с успех.

Джулиън я погледна пронизващо, но не каза нищо.

След два часа малката група излезе от двора. Джулиън яздеше начело с извадена сабя, Габриел беше последен на огромния си кон. На излизане от селото той размаха големия си меч и изрева бойния си вик. Тамсин водеше тежко натоварените коне и весело пляскаше с камшика. Тримата сънени наемници се олюляваха на седлата, но въпреки това държаха оръжията си готови за стрелба.

Селяните не се показаха от къщите си. Знаеха, че са безсилни срещу такъв противник. Пътниците намериха другите двама стражи с кръвящи рани на главите, но ги качиха на конете им и продължиха пътуването си към Лисабон в пълен състав.

– Не мисля, че мога да ви дам три четирифунтови оръдия, капитан Лейтимър – каза загрижено началникът на щаба. – „Изолда“ взе шестте вчера.

Капитан Хюго Лейтимър едва успя да потисне гнева си. Той зарови пръсти в гъстата си кестенява коса и огледа пристанището. Тази сутрин беше трети по ред. След него чакаха още шестима капитани. Всички се стараеха отчаяно да въоръжат корабите си и чакаха нетърпеливо да им дойде редът, за да убедят началник-щаба да им даде онова, от което се нуждаеха.

– Ако все пак успеете да ми намерите поне две оръдия, ще ви бъда вечно задължен – опита още веднъж той и се усмихна с добре пресметнато покорство. – Как е мисис Хюстън? Когато миналия път бях в Лисабон, здравето ѝ не беше особено добро.

Лицето на мъжа срещу него се разведри.

– О, вече е много по-добре, благодаря ви, капитане. Очакваме наследник.

– Приемете най-сърдечните ми благопожелания. – Капитан Лейтимър засия с цялото си лице, сякаш ставаше въпрос за собствената му жена и първородния му син. – Предайте на съпругата си, че ще се моля за нея.

– Разбира се, че ще предам, много ви благодаря. Е, искахте три четирифунтови оръдия, нали?

– Точно така – отговори сериозно Хюго, без да си позволи дори полъх от тържествуваща усмивка. – Ще ви бъда вечно благодарен, сър.

Началник-щабът надраска нещо в бележника си. Лицето му беше изкривено болезнено, сякаш изцеждаха собствената му кръв, когато подаде на капитана скъпоценния разрешителен талон. Хюго вдигна ръка към обточеното със злато кепе и излезе от кабинета, изпълнен с дива радост от успеха си.

Утрото в Лисабон беше горещо, но във въздуха все още се усещаше полъхът на пролетта, който правеше парещата горещина на португалското лято малко по-поносима. В пристанището кипеше трескава работа. Фелуки, шалупи и рибарски лодки с мъка си пробиваха път между тежките търговски кораби. Четири британски военни кораба бяха хвърлили котва в най-външния край. Три от тях бяха линейни, а четвъртият

стройна фрегата с тридесет и шест оръдия.

Капитан Лейтимър огледа с гордост елегантните линии на своята „Изабел“. Вдигна далекогледа си, за да ѝ се наслади по-отблизо. Знамето се вееше на предната мачта, готово за събиране, когато потеглеха. Палубите бяха пълни с матроси, които вършеха съвестно работата си и капитанът кимна доволно. Утре сутринта щяха да излязат в открито море и да оставят далече зад себе си изнервящите бюрократични спънки на пристанищните чиновници.

– Прощавайте, но дали имам честта да говоря с капитан Лейтимър?

– Тъй вярно, сър. – Капитанът се обърна и се изправи лице в лице с едър мъж, на възраст горе-долу колкото него, с униформа на кавалерийски полковник.

– Полковник Сейнт Симон. – Джулиън протегна ръка. – Адмирал Моретон ми каза къде да ви намеря.

Пристанищният адмирал беше постоянен източник на ядове, непрекъснато се намесваше в плановете на своите капитани.

– Така ли? – попита хладно Хюго, като напразно се опитваше да скрие яда си, и разтърси ръката на полковника. – И с какво мога да ви услужа, полковник?

– Като ми позволите да пътувам на вашия кораб – отговори Направо Джулиън. – Както чух, утре отплават за Портсмут.

Военните кораби често вземаха на борда си дипломати и пътници.

– Не виждам проблеми – усмихна се Хюго, зарадван, че не му създават допълнителни пречки.

Полковник Сейнт Симон се почеса смутено по главата.

– За съжаление нещата са малко по-сложни, капитане. Имате ли време да изпием по чаша вино, за да ви обясня за какво става дума?

– Кажете ми – помоли глухо капитанът – имам ли изобщо право на избор или носите в джоба си писмена заповед на адмирал Моретон?

– Адмиралът изяви съгласието си да се подчини на желанието на херцог Уелингтън – отговори предпазливо Джулиън. По традиция флотата стоеше по-високо от армията и дори главнокомандващият армията нямаше право да заповядва на флотските офицери.

– Разбирам. В този случай наистина е по-добре да изпием заедно по чаша вино, за да намалим удара, който ме очаква – отговори сухо Хюго.

– аз съм отседнал... – Джулиън се покашля и се поправи. – Ние сме наели стаи в „Розата“. Кръчмата изглежда прилична.

– И аз така смятам. – Промяната от „аз“ към „ние“ не убягна от вниманието на капитан Лейтимър. Двамата обърнаха гръб на

пристанището и тъкмо щяха да тръгнат към близкия хотел, когато пред тях застана едър, засмян мъж. Той носеше широките раирани панталони и червения жакет на моряк. Ушите му бяха украсени с огромни обици, косата беше сплетена на дълга плитка, овързана с пъстра кърпа.

– Добро утро, капитане, сър – поздрави мъжът и лицето му грейна от гордост. – Успях да намеря няколко свине, добре угоени, и три млечни кози.

– Много добре, Самюел. А сега вземи този разрешителен талон и се погрижи да го отнесеш в съответната служба. Три четирифунтови оръдия и муниции, колкото можеш да измъкнеш.

– Тъй вярно, сър. – Морякът взе пергаментата и хвърли безучастен поглед към придружителя на капитана. После се отдалечи с разкрачената си моряшка походка.

– Самюел би намерил дори в пустинята заровена бъчва – засмя се капитан Хюго Лейтимър и забърза към прохладната кръчма на хотел „Роза“. – Незаменим, наистина незаменим.

– И аз познавам такива хора – отбеляза Джулиън и се насочи към една маса до прозореца. – Момче, донеси ни бутилка порто – обърна се той към келнера.

Капитанът седна и разкопча синия си жакет. На колана му беше окачен дълъг меч. Момчето донесе прашна бутилка и две чаши, Джулиън наля вино и капитанът изпразни чаша на един дъх.

– Първата бързо, втората бавно – обясни той и отново напълни чашата си. – Хайде, полковник, кажете, каквото имате да казвате.

– Четирима пътници, три коня и планина от багаж – обясни той без дълги предисловия.

– Велики боже! – Капитан Лейтимър го погледна изумено. – И как ще им намеря място на фрегатата си? „Изабел“ не е от големите военни кораби, сър.

Джулиън вдигна двете си ръце в жест на отчаяние.

– Адмиралът сметна...

– Адмиралът е един стар многознайко, който се меси във всичко. Той няма представа как се управлява военен кораб. Цял живот е бил капитан на платноходен кораб – обясни гневно Хюго. После отново напълни чашата си и я изпи на един дъх.

Джулиън имаше опит с мъже, които пиеха много. Без да се колебае, той напълни още веднъж чашата на капитана.

– А, ето ви и вас, знаете ли откога ви търся! Ще се радвате да чуете, че сандъците ни станаха с два по-малко... О, извинете! – Тамсин спря

насред изречението и погледна въпросително мъжа в синя униформа с бели ревери и богато украсени със злато ръкави.

– Това е капитан Лейтимър. А кръчмата не е място за дами. – Джулиън не си направи труда да скрие гнева си. Надяваше се да уреди всичко с капитана, преди да му представи Тамсин.

– Е, аз не съм дама, нали все това ми повтаряте – засмя се весело Тамсин, вдигна предизвикателно крак на близкия стол и опря лакът на коляното си. – Добро утро, капитане? С вашия кораб ли ще пътуваме?

При вида на крехката фигура Хюго примигна смаяно. Младото момиче имаше живи виолетово-сини очи и къса сребърна коса. Носеше костюм за езда, но полата ѝ беше вдигната толкова високо, че разкриваше кожения панталон отдолу. Няма да тръгнете с мен, защото аз ще се боря с всички сили, момиче. Само като си представи какво вълнение щеше да предизвика на кораба му присъствието на това необикновено, предизвикателно същество и го побиха тръпки.

– За бога, свалете си крака от стола – изръмжа ядно Джулиън и издърпа стола под крака ѝ. – Седнете прилично. Щом вече сте тук, по-добре останете.

Тамсин приседна на крайчеца на стола и се усмихна любезно на капитана.

– Не обръщайте внимание на полковника. Тази сутрин е в ужасно настроение. Сигурно е от горещината. Името ми е Тамсин. – Тя му протегна ръка.

Напълно объркан, Хюго стисна крехките ѝ пръсти. Тамсин и нищо повече? Нямах ли фамилно име?

– Много се радвам да се запозная с вас, мис Тамсин – промърмори той.

– Обещавам ви, че няма да ви създавам ни най-малки трудности на борда – продължи все така бодро младата жена. – С Хосефа ще живеем в една каюта и спокойно можем да спим в едно легло. – Трябва да знаете, че сме свикнали с теснотията и неудобствата. А Габриел може да ви бъде много полезен... нали, полковник?

– Вероятно – отговори сухо Джулиън. Още не можеше да ѝ прости намека, че му е зле от горещината. – Къде е той сега?

– Уговаря подробностите на сделката с тукашните търговци. Нали ви казах, че сандъците ни намаляха с два. Продадохме всички платове и малкото сандъче с бисерите. Сега имаме само златото и двата големи сандъка. Надявам се, че имате сигурно място, където да ги приберем, капитане?

– Гръм и мълния – промърмори Хюго. Имаше чувството, че се мята като риба на въдицата. – Най-добре е да ми покажете целия си багаж.

– Елате с мен горе. – Тамсин скочи с обичайната си бодрост. – Тъкмо ще се запознаете и с Хосефа. Тя е на стража при сандъците.

Хюго хвърли към полковника поглед, в който се четеше отчаяно неразбиране, но Джулиън изглеждаше още по-мрачен отпреди.

– Надявах се да ви запозная с положението на нещата по малко по-деликатен начин – изръмжа той. – Но Виолет изобщо не познава тази дума. По деликатността си тя е равна на стадо подплашени слонове, втурнали се да бягат.

– Виолет? – Бедният капитан загуби ума и дума. – А аз си помислих, че името на момичето е Тамсин...

– Прав сте – съгласи се Джулиън. – По-късно ще ви обясня как стоят нещата. – Той се обърна към Тамсин: – Бихте ли изчезнала за половин час? Надявам се, че не искам твърде много от вас. Ако Габриел се върне, помолете го да дойде при нас.

– Наистина ли ще разкажете всичко на капитана? Ако възнамерявате това, аз би трябвало да присъствам. – Тамсин го изгледа засегнато. – Все пак планът е мой и аз мога да го обясня най-добре, пък и...

– Млъкнете – прекъсна я строго Джулиън. – Аз ще обясня всичко на капитан Лейтимър със свои думи. Ние с него говорим език, от който вие нямате понятие. А сега изчезвайте.

Тамсин прехапа болезнено долната си устна. Това беше нейно дело и тя трябваше да присъства на стратегическата дискусия. Но много скоро ѝ стана ясно, че ако дотук пътуването беше минало според нейните желания, от утре нататък щеше да бъде гост на флотата на Негово величество и съпровождана от армията. Тя нямаше представа от този начин на пътуване и със сигурност нямаше да има правото да взема решения и дори да изказва мнението си. А полковник Джулиън Сейнт Симон нямаше да пропусне удобния случай да ѝ натрие носа даже ако с това я излагаше пред обществото.

Мисълта беше безкрайно горчива. Без да каже дума, тя се обърна рязко и излезе от кръчмата.

Джулиън погледна след нея и сърцето му натежа от болка. Раменете ѝ бяха безпомощно сведени и той отново се учуди как едно толкова огнено същество преминава без преход в другата крайност само след няколко остри думи. После се обърна към видимо объркания си събеседник:

– Сега ще ви обясня ситуацията, Лейтимър.

Тамсин се беше излегнала на тясната си койка в каютата и се вслушваше в ритмичните шумове, които идваха от палубата, само няколко сантиметра над главата ѝ. Моряците чистеха основно всички палуби. Ако се съдеше по шума, те стържеха дъските с тежките гранитни блокчета, наковани с пирони и наричани от тях „мечки“. Беше ранно утро. През малкия прозорец в каютата на капитана проникваше слаба сива светлина.

Младата жена се протегна и се обърна на другата страна. При движенията ѝ леглото се разклати застрашително. Струваше ѝ се, че лежи в нестабилно окачена люлка, но лекото люлеене на фрегатата, която пореше спокойните води на Атлантика, беше много приятно. Хосефа, която лежеше до отсрещната стена, промърмори няколко неразбираеми думи и разтърка очи, за да се събуди.

Много скоро обаче мирното утро беше нарушено от пронизително свирене, с което боцманът будеше постовете, заспали под палубата. Чува се стъпки, в коридора отекнаха викове.

– Ставайте!... Ставайте!

Крачките на мъжете отекваха като гръмотевици. Те тичаха забързано към палубата, понесли със себе си навитите люлки, които денем стояха в мрежи, опънати по релингите.

След три дни в морето Тамсин беше свикнала с шума при този утринен ритуал. Хосефа обаче продължаваше да мърмори недоволно, защото не обичаше да я изтръгват насила от сладкия сън. И сега тя седна и се хвана с две ръце за леглото, което се разклати силно при движението ѝ.

– Майко божия! – въздъхна тежко тя, както правеше всяка сутрин, и се опита да измъкне пълната си снага от люлеещата се койка.

– Добро утро, Хосефа. – Тамсин седна в леглото си и неволно се засмя на гледката, която се разкри пред очите ѝ.

Някой почука на дебелия дъбов врата и гласът на Самюел обяви:

– Гореща вода, госпожи.

– Много ви благодаря, сеньор. – Хосефа повлече крак към вратата, като се уви по-плътено в наметката си. Открехна вратата и пое медната кана от ръцете на ухиления Самюел. Хосефа не обичаше пътуването да море и нямаше доверие на моряците. Тамсин вдигна колене към брадичката си и смръщи чело.

– Днес е понеделник, нали, Хосефа?

– Така мисля – промърмори Хосефа и изля водата в легна.

– Последният понеделник на април. – Побиха я тръпки. Засадата на Корниш беше на 28 март, същия ден беше свършило месечното ѝ кървене. Спомни си как бе седяла свита на кълбо в гадната му колиба с въже около шията и бе благодарила на небето за тази малка милост.

Това означаваше, че кървенето трябваше да е започнало още преди пет дни. Тя опипа гърдите си, очаквайки да открие предателското втвърдяване, но не намери нищо. Трите прекрасни срещи с Джулиън означаваха огромен риск. Първия път страстта я заля така буйно и внезапно, че нямаше време да помисли за възможните последствия. При следващите два пъти обаче не ѝ се искаше да развали спонтанността на сливането им, като вземе предпазни мерки. Никога преди това не беше имала този проблем, но и лорд Сейнт Симон не беше обикновен любовник.

Тя се опита да си внуши, че няма от какво да се страхува. Жените в селото твърдяха, че най-лесно се забременява към средата на цикъла. Макар че не им вярваше много, Тамсин се придържаше към това правило.

– Проклятие! – промърмори полугласно тя. После скочи от леглото и излезе в коридора, надявайки се, че посещението в тоалетната ще я успокои и ще сложи край на напрегнатото очакване.

Надеждата ѝ се оказа напразна, както всъщност беше предполагала. Тя се върна в каютата, свали ризата през главата си и се изми. Може би щеше да дойде днес. Цикълът ѝ не беше много редовен, пет дни не бяха голямо закъснение. Насапуниса се с бързи движения, изплакна се и облече панталона си и костюма за езда, който ѝ даваше известна свобода на движение, без да нарушава правилата на полковника.

От съседната каюта се чу гласът на капитан Лейтимър, който разговаряше със Сейнт Симон. Това беше дневното убежище на капитана, разположено на кърмата. Той беше предоставил каютата си на двете жени, а в другата кабина бе окачил още една койка и я споделяше с полковника. Габриел се задоволи с хамак на палубата. Той прекарваше по-голямата част от времето си с оръжейника и Самюел и тримата бяха станали добри приятели.

Ароматът на закуската я примамва навън. През изкусно изработените прозорци влизаше ярка слънчева светлина. Под прозорците бяха наредени пейки с възглавници, а до парапета имаше няколко – етажерки с книги. Капитанът и пътниците му седяха на богато наредена маса в средата на помещението. Ако не бяха двете оръдия от двете страни на прозореца, човек можеше да си помисли, че се намира в стаята за закуска на заможна провинциална къща.

– Добро утро, мис Тамсин – поздрави учтиво капитан Лейтимър и я покани да седне. В ръката си държеше каничка с грог, а в чинията пред него имаше агнешки котлет с пържени яйца.

Полковникът вдигна очи от закуската си и ѝ кимна кратко – сякаш имаше насреща си далечна и не особено приятна позната. След малко отмести стола си и стана.

– Отивам да обиколя палубата. Моля да ме извините.

Тамсин се намръщи. Винаги когато тя се появяваше в капитанската каюта, той си намираще някакъв претекст и изчезваше. Не можеше да ѝ избяга само на обед и вечеря, когато сядаха на масата всички заедно. Но тогава не ѝ казваше повече от две думи. Тамсин зае мястото си и Самюел ѝ донесе варено яйце.

– Ей сега ще отнесе таблата със закуската на вашата придружителка, мис. Надявам се, че е готова с тоалета си.

– Да, Самюел, благодаря ти. – Хосефа беше настояла да се храни в каютата, а Габриел ядеше в помещението на подофицерите.

– Колко време ще мине, докато прекосим Бискайския залив, – капитане? – Тя отрязва връхчето на яйцето и развесели капитана, като натопи в жълтъка филия хляб.

– С малко повече късмет още тази вечер. Става ли ви лошо, когато морето се развълнува?

– О, нямам представа. – Тамсин продължи да се храни с апетит. – Никога преди това не съм пътувала по море, но не мисля, че ще ми стане нещо.

– Вярвам ви. – Хюго се ухили. Сейнт Симон му бе описал накратко досегашния живот на момичето, а той си беше съчинил останалото. Знаеше, че полковникът е приел да я придружи и да ѝ помогне да намери семейството на майка си в Корнуол, но имаше чувството, че пътуването има и друга цел. Очевидно полковник Сейнт Симон не се радваше на мисията, с която се беше натоварил, но Хюго беше убеден, че напрежението между полковника и момичето имаше много по-дълбоки корени.

– Мисля, че няма да избегнем силните бискайски бури, така ще имате възможност да откриете дали от вас става моряк или не. Местните хора ги наричат „вдовишки бури“, знаете ли? – попита весело той и отмести стола си. – Всъщност заливът е опасен и без буря.

– Благодаря, че ме предупредихте, капитане – усмихна се Тамсин и с удоволствие изпи кафето си. Обикновено бременността влошаваше апетита... най-малкото сутрин. Но тя продължаваше да се храни, както преди.

Капитанът излезе от каютата и тръгна към средната палуба. Тамсин довърши закуската си и заговори със Самюел, който разчистваше масата.

– Знаеш ли къде е тази сутрин Габриел?

– Пази съкровището, както обикновено – отговори ухилено Самюел и измете с ръка трохите от масата. – Не го изпуска от очи, макар че сандъците са на сигурно място в трюма.

– Сигурно се бои, че някой ще си гребне шепа дукати и ще изчезне – засмя се Тамсин. Всъщност Габриел се боеше точно от това.

– Не и на нашия кораб – възрази разгорещено Самюел. – Капитан Лейтимър не понася крадците. Всеки от моряците знае, че капитанът предава крадеца на другарите му да го съдят сами. А те не се церемонят много с хората, които крадат честно спечелените им пари.

Тамсин отдавна беше разбрала, че животът на корабите на Негово величество беше много по-суров, отколкото където и да било другаде, затова само кимна, допи кафето си и излезе на палубата.

Още в първия час на борда бе разбрала, че подветрената страна на средната палуба беше свещена земя, където се влизаше само по покана на капитана. Лорд Сейнт Симон очевидно имаше постоянна покана. В добре подреденото спокойствие на сутринта двамата мъже стояха един до друг до релинга. Постът обръщаше пясъчния часовник на всеки половин час и удряше три пъти камбанката, за да обяви третия половин час на вахтата. Отново прозвуча свирката на боцмана и трима кадети се втурнаха към такелажа. Те се покатериха на вантите и направиха състезание до върха на мачтата, която беше на неколкостотин стъпки над палубата.

Тамсин вдигна глава и се загледа завистливо след мъжете. Сигурно гледката отгоре беше замайваща, а и изкачването не изглеждаше особено трудно. Ако свалеше полата си...

– Хич и не си помисляйте!

– О! – Тя се обърна рязко и установи, че Джулиън я наблюдаваше развеселено. Не за първи път отгатваше мислите й. – Откъде знаете за какво мислех? – изфуча сърдито тя.

Той се усмихна с осъзнато превъзходство.

– Повярайте, глухарче, понякога чета в душата ви като в разтворена книга.

– Не ме наричайте така! – ядоса се още повече Тамсин. Джулиън избухна в смях. Великолепното утро беше прогонило горчивината му. Сега нямаше да мисли дали и красотата на Тамсин не беше допринесла

за подобряването на настроението му.

– Не мога да устоя да не ви помилвам, когато слънцето огрява така примамливо косата ви. – Той протегна ръка към нея. – Когато бях момче, на първи май момичетата от селото слагаха под брадичката си по едно глухарче. Ако златният ореол на глухарчето се отразеше върху кожата им, това означаваше, че ще си намерят любим още същия ден.

Тамсин се запита защо лордът беше загубил сковаността си така изведнъж. Той се облегна до нея на релинга и погледна към хоризонта. Позата му изразяваше спокойствие, държанието му беше учудващо дружелюбно. Тя се усмихна плахо и отново вдигна глава към мъжете на вантите. Те се мятаха като маймуни от въже на въже и тя се сети отново за собственото си тяло, което може би беше решило да ѝ погоди лош номер. Не се чувстваше по-различно отпреди, но това не означаваше нищо. И какво, за бога, щеше да прави, ако наистина беше бременна?

Джулиън я погледна крадешком и усети напрежението в тялото ѝ.

– Какво ви тревожи? – Той си каза, че това всъщност не го интересува, въпреки това въпросът излезе съвсем естествено от устните му.

Тамсин го погледна право в очите, после отново се извърна настрана.

– Не ми е приятно да безделнича, след като мога да върша някаква работа. Или поне да се изкача на мачтата...

Лъжата ѝ, изглежда, го убеди. Всъщност това беше само половин лъжа.

– Само ако посмеете да стъпите дори с един пръст на такелажата, малката ми, договорът ни отива по дяволите. И пътищата ни се разделят. Разбрахме ли се?

– Както винаги, изразихте се съвсем ясно – отговори Тамсин и за първи път се зарадва на караницата им.

– Правя всичко, което мога – отговори хапливо той и понечи да ѝ обърне гръб и да отиде отново при капитана, когато от върха на мачтата се чу глас:

– Платно на хоризонта, сър! Три градуса напред по подветрената страна.

Хюго вдигна далекогледа си и втренчи поглед в стъклото. С мъка успя да различи най-голямото платно.

– Вдигнете клетката на върха на мачтата, мистър Конаут. – Гласът му прозвуча спокойно. Никой не усети вълнението, което го бе обзело. – Искам да знам какъв е корабът.

– Тъй вярно, сър.

Всички на кораба бяха изпълнени с напрежение, но това не пролича във внезапни шумове или движения, а във внимателно мълчание. Всички мъже на палубата се струпаха до релинга. Боцманите бяха вдигнали свирките до устата си, очите им претърсваха хоризонта, всички чакаха напрегнато сигнала на мъжа в клетката, който трябваше да идентифицира флагчетата на кораба.

Гласът на младия моряк се удари в палубата и в него имаше нервна възбуда:

– Вдигнал е френски флаг, сър, готов съм да се обзаложа.

– Не ми трябва облози, а факти, мистър Грантли! – Гласът на капитана режеше като нож, като диамант стъкло. – Вдигнете всички платна, мистър Конаут. Да видим дали ще можем да помогнем на момъка в клетката, като се доближим до чужденеца.

Свирките на боцманите дадоха сигнал. В следващия момент корабът сякаш оживя. Тамсин наблюдаваше като омагьосана как мъжете се втурнаха към такелажа и започнаха да развиват големите платна. Много скоро „Изабел“ полетя като птица с попятния вятър.

– Вярно е, сър. Вдигнали са френски флаг – потвърди момъкът от върха на мачтата. Той беше издал глава над ръба на коша и се взираше съсредоточено в далечното море.

– Много добре. Вдигнете американския флаг, мистър Конаут. Нека се опитаме да ги заблудим. – Капитанът се обърна към Джулиън, който стоеше мълчаливо до него. – Какво ще кажете за една малка битка, Сейнт Симон?

Джулиън се усмихна одобрително. Той проследи как свалиха английския флаг и окачиха американския. Измамата в морето беше обичаен трик на капитаните, свещено беше само знамето на кораб, изпаднал в беда. „Изабел“ щеше да вдигне истинския си флаг едва в последните минути, за да обяви война.

– Всички моряци на палубата, мистър Харис. Свирката на боцмана даде сигнал, прозвуча вик:

– Всички мъже на палубата!

Сърцето на Тамсин заби възбудено, когато въоръжените моряци изскочиха на палубата. Онези, които доскоро бяха на вахта, търкаха сънено очите си. Изведнъж палубата се покри с хора. Струваше й се невъзможно един малък кораб като „Изабел“ да разполага с толкова моряци. Страничният наблюдател би казал, че на палубата се е възцарила страшна бъркотия, но много скоро стана ясно, че всеки моряк си знаеше мястото и бързаше да го заеме. След няколко минути над кораба се спусна

дълбоко мълчание. Чуваше се само скърцането на такелажа и плющенето на платната.

Габриел излезе и застана до Тамсин, лицето му беше изкривено от гняв.

– Французите ще поискат съкровището ни, малко момиче, и какво ще правим тогава?

– Първо трябва да спечелят битката, Габриел, а аз не вярвам, че капитан Лейтимър има намерение да я загуби и да пропусне плячката. – Тамсин трепереше от напрежение.

Габриел изръмжа нещо неразбрано и измъкна широкия си меч. Провери го на светлината, плю върху острието и започна да го лъска с къпата си. После отново го пхна в ножницата.

– Готови за бой, мистър Конаут. – Гласът на капитан Лейтимър беше спокоен и овладян както винаги, но в ярзелените му очи святкаха весели искри. Джулиън също беше заразен от всеобщото въодушевление. – Наредете хората така, че да не се виждат оръжията им. Червените жакети ще ни издадат. – Той погледна подканващо полковника и Джулиън свали ухилено червената си куртка.

Избърсаха палубата, после я посипаха с дебел пласт пясък. Съвсем тихо докараха оръдията и пригответа гюлетата и картеча. Всяко оръдие се обслужваше от шестима души, всеки от които знаеше точно какво трябва да прави. Лекарят и помощниците му се оттеглиха в кухнята, почистиха голямата маса и извадиха инструментите си и превръзки. Кадетите събраха сандъците си, за да направят още една операционна маса.

– Момичето да слезе долу – заповяда спокойно капитанът и посочи Тамсин, която продължаваше да стои до релинга.

– Мисля, че е по-добре вие лично да ѝ дадете тази заповед – отговори Джулиън и изкриви лице. – Тя е свикнала с войната и няма да слезе доброволно.

Хюго смръщи чело и погледна гневно към крехката момичешка фигура. Тамсин беше застанала с леко разкрячени крака, за да се нагоди към люлеенето на кораба, главата ѝ беше високо вдигната, вятърът си играеше с късата ѝ коса. Тялото ѝ беше заредено с неукротима енергия.

Тя усети погледите на двамата мъже и отиде бързо при тях.

– Искате да говорите с мен, капитане?

– Мисля да ви изпратя долу. Палубата не е място за жени, особено когато предстои кървава битка.

– Вероятно сте прав, сър. – Тя устоя спокойно на пронизващия му

поглед, макар да знаеше, че на борда думата на капитана беше закон. Ако ѝ заповядаше да слезе долу, трябваше да се подчини безпрекословно. Или поне в първия момент. Щом започнеше битката, тя щеше да се върне, без никой да я забележи.

– Но се съмнявам, че ще останете дълго под палубата – продължи замислено Хюго и избухна в смях, като забеляза учудената ѝ физиономия. – Нали точно това възнамерявахте?

– Ами... да – призна колебливо тя.

– Бих могъл да ви затворя в трюма и да ви освободя едва след като битката свърши – продължи да размишлява на глас Лейтимър. – Какво ще кажете полковник?

– Вие командвате този кораб, капитане – отговори церемониално Джулиън. – Затова ще се въздържа да изкажа мнението си.

Тамсин започна да разбира, че двамата мъже се забавляват с нея, макар че се държаха като строги свещеници.

– Добре тогава, ще ви оставя да вземете участие в предстоящото сражение – реши великодушно капитанът. – Но ако ми се пречкате в краката, ще заповядам на някого от войниците да ви отнесе долу.

– Не се тревожете за мен – побърза да го увери Тамсин, обърна се с цялото достойнство, на което беше способна в момента, и се запъти към обичайното си място до релинга.

Френският кораб изникна на хоризонта и много скоро разбраха, че имат насреща си фрегата, снабдена с допълнителни платна, французите щяха да видят американския флаг и да се объркат. Америка възнамеряваше да обяви война на Англия, но не беше враг на Франция. Много скоро обаче щяха да установят, че фрегатата е готова за бой. Капитанът и екипажът щяха да се чудят какво да правят, но само за кратко. През това време „Изабел“ трябваше да се приближи достатъчно, за да даде залп с всичките си оръдия.

Двата кораба бяха на около една миля един от друг.

– Дайте към подветрената страна, мистър Харис – заповяда капитанът, обърнат към мъжа на кормилото. В изпълнената с очакване тишина гласът му отекна като гръм.

„Изабел“ се обърна бавно и сега подветрената ѝ страна беше изцяло към французите.

Най-после хората от другия кораб разбраха какво им се готви и на палубите избухна дива паника. Трябваше веднага да се подготвят за бой. Само след минути дулата на оръдията се появиха в дупките на парапета.

– Започваме, мистър Конаут – проговори тихо Хюго. Английският флаг се устреми към върха на мачтата.

– Огън, мистър Конаут.

Мощните оръдия на „Изабел“ дадоха залп и шумът беше по-страшен от всичко, което Тамсин беше преживявала досега. Залпът улучи целта. Когато димът се разсея, Тамсин видя как релингът се строши и над водната линия зейна голяма дупка. Във въздуха отекнаха крясъци, след минута французите отговориха на залпа с всичките си оръдия. Тамсин погледна ужасено надолу, където беше експлодирало едно гюле и по канонирите се изсипа смъртоносен дъжд от желязо. В следващия миг обаче тя се овладя, откопча полата си и хукна като вятър към горната палуба.

Офицерите на оръдията ревяха прегракнало заповедите си и се стараеха да бъдат чути сред страшния шум и виковете на ранените. Оръдията на „Изабел“ дадоха втори залп. През това време корабът се обръщаше бавно, за да даде възможност за стрелба и на оръдията от другата страна, докато първите заредят.

Един носач на муниции мина забързано покрай Тамсин, натоварен с куп патрони, които беше изнесъл от склада за оръжие. Мунициите се пазеха далече от оръдията и се вадеха само при необходимост. Едно парче желязо се заби в бузата му и той изпусна скъпоценния си товар.

Помощникът на боцмана се втурна на помощ. Той размахваше едно въже и крещеше като дивак. Носачът изпищя, от раненото око потече кръв. Тамсин се наведе, събра патроните и се затече към най-близкото оръдие, за да ги предаде на един от канонирите, чието лице беше почерняло от дима. Лейтенантът, който командваше оръдието, я изгледа учудено, но веднага забрави за нея и продължи да реве заповедите си. Моряците трябваше да изстрелят цяла редица навързани гюллета в такелажата на противника.

Тамсин разбра, че си е намерила полезно място в битката. Върна се в трюма на кораба, като прекоси с леки крачки тесните коридори, слезе надолу по стълбичката, мина през палубите и най-после намери склада за муниции, където се натовари с нови патрони и хукна обратно към оръдията.

Шумът беше оглушителен и тя имаше чувството, че няма да издържи още дълго. Вече не можеше да различава отделните шумове, само понякога потръпваше от болки при писъците на ранените. Един от мъжете, които стояха изправени до нея, рухна на палубата и изкрещя

задавено. Двата му крака бяха откъснати от прелетялото гюлле, на всички страни пръсна кръв и виковете на смъртоносно ранения моряк проникнаха до мозъка на костите ѝ.

Тамсин коленичи до него и разбра, че с нищо не можеше да му помогне. Все пак сърцето не ѝ позволи да го остави сам с тази страшна болка. В този момент някой ѝ заповяда грубо:

– По дяволите, погрижете се да отнесете проклетите муниции, на шесто оръдие.

Тя стана, тръсна глава, за да се овладее, и хукна нататък. Откъм кухнята долиташе хапеща миризма на горящ катран и в гърлото ѝ се надигна гадене. Опитвайки се да не диша дълбоко и да не поглежда към кухнята, където лекарят ампутираше с бясна бързина, тя продължи работата си. Всеки ампутиран крайник се дезинфекцираше с катран, после лекарят се заемаше със следващата жертва.

Точно когато предаваше товара си, Тамсин се подхлъзна в една локва кръв. В последния миг успя да се залови за жакета на един лейтенант. Той я погледна втренчено, после спокойно заповяда:

– Пясък.

Тя разбра и хукна към бъчвата с пясък, поставена в ъгъла. Грабна в шепите си пясък и посипа кръвта по палубата. Оръдията гърмяха непрекъснато. Тамсин тичаше приведена напред и назад. Винаги когато намираще възможност да погледне към френския кораб, имаше чувството, че е останал съвсем без мачти и такелаж. Въпреки това оръдията му продължаваха да гърмят и нанасяха тежки рани на моряците от „Изабел“.

Хюго Лейтимър сякаш не забелязваше разрушенията и смъртта около себе си.

– Мистър Конаут, абордажните мрежи. – Той потърси с поглед полковника и видя, че е застанал при войниците, строени край релинга. Джулиън беше въоръжен с мускет и стреляше по мъжете, накачени по такелажа на френския кораб. До него стоеше великанът Габриел.

– Искате ли да се прехвърлите на неприятелския кораб, полковник? – извика гръмогласно капитанът.

Джулиън видя, че моряците вече размахваха абордажните мрежи. Разстоянието между двата воюващи кораба непрекъснато намаляваше. Той извади меч си с привичен жест и кимна с глава.

– С удоволствие, капитане. – После се спусна към предната палуба. Габриел го следваше по петите. Погълнат от битката, полковникът беше забравил за Тамсин. Сега огледа разрушената предна палуба и сърцето му се присви от страх.

– Мене ли търсите? – попита задъхано Тамсин, която стоеше точно зад него.

Джулиън се обърна рязко и примигна, смаян от вида ѝ. Дрехите ѝ бяха целите в кръв, беше черна от глава до пети. Теменужените очи изглеждаха огромни на мръсното лице. Тя се опита да се усмихне и белите ѝ зъби блеснаха.

– Оръдията замлъкнаха и вече нямат нужда от мен.

– Какво правихте, по дяволите? – попита смаяно той.

– Носих мунициии за оръдията – отговори делово тя. – А вие какво си помислихте?

Джулиън поклати глава.

– Нямам представа, но трябваше да се сетя по-рано, че ще си намерите място в бъркотията. – Тамсин винаги се озоваваше там, където беше най-полезна. В такава ситуация тя не се замисляше нито за миг за личната си сигурност. Внезапно Джулиън изпита желание да приглади назад немирната ѝ коса и да изтрие следите от кръв по бузата ѝ. Беше прекрасно да сподели с нея удовлетворението от успешната битка.

– Лекарят с удоволствие ще приеме помощта ви – проговори зад гърба му капитан Хюго Лейтимър и разруши интимността на мига. Без да иска, той даде възможност и на Джулиън да се измъкне от пропастта. Според Хюго младата жена се държеше като член на екипажа, следователно той имаше право да ѝ дава заповеди. В следващия миг капитанът извади меча си. – След мен, господа!

Тамсин погледна завистливо подире им и проследи как се изкатериха по мрежите и оттам на борда на неприятелския кораб. Тя владееше битката лице в лице много по-добре от това взаимно избиване с оръдията. Днешното сражение не беше толкова жестоко като шурмуването на Бадахос, но въпреки това се проля много кръв.

След като разрушителният огън на оръдията беше замлъкнал, тя трябваше да си намери друга работа. Без да мисли повече, тя се обърна и се запъти към вътрешността на кораба.

Джулиън скочи пръв на борда на „Делфин“. Моряците от „Изабел“ се биеха като лъвове. Хюго Лейтимър си проби път през стената от тела, после се втурна към предната палуба, защото знаеше, че там са френските офицери.

Очевидно полковникът имаше свой личен ангел-хранител, защото нещо му пошепна да се обърне тъкмо в момента, когато един офицер с безумен поглед се хвърли към него откъм кърмата. Джулиън парира атаката, отстъпи крачка назад и нанесе силен удар, но противникът му

беше опитен фехтувач и отрази нападението. Със смесица от радост и ужас полковникът разбра, че му предстои тежка битка.

През това време Габриел се разправи с цяла група моряци, въоръжени с ножове и боздугани. Широкият му меч замахваше със смъртоносна увереност и нанасяше удар след удар. Той прогони нападателите си до самия край на кърмата и ги принуди да хвърлят оръжията си и да се предадат. Това беше мъдро решение, тъй като битката изглеждаше напълно загубена и нямаше смисъл да рискуват тежки наранявания в последния момент.

След като реши битката в своя полза, Габриел се огледа и видя, че полковникът продължаваше да се бие с френския лейтенант. Джулиън беше в трудно положение, но беше стиснал здраво устни и всяко от движенията му издаваше смъртоносна решителност. След минута противникът му се подхлъзна в една локва кръв и се строполи на дъските.

Джулиън сведе сабята си и зачака лейтенантът да стане. Двамата мъже се погледнаха в очите, после французинът вдигна рамене, поклони се и предаде сабята си на английския полковник с дръжката напред.

Джулиън я докосна с церемониален жест и учтиво показа на противника, че може да я задържи. Лейтенантът се поклони още веднъж, мушна оръжието си в ножницата и огледа покритата с мъртви тела палуба. Двамата вече не бяха неприятели, а само уморени от битката воини.

Хюго Лейтимър намери френския капитан и прие капитулацията на „Делфин“ със същата церемониална учтивост. Той също настоя противникът да задържи оръжието си. Моряците нямаха обичай да унижават неприятеля, който се беше бил храбро, а в тези несигурни военни времена не кой да бъде сигурен кой ще е следващият победител.

Джулиън си проби път към кърмата. Капитанът го поздрави с уморена усмивка.

– Полковник Сейнт Симон, позволете да ви представя мою капитан Делор.

Двамата мъже си стиснаха ръцете и френският капитан представи офицерите си. Церемонията се осъществи със светска учтивост, сякаш всички бяха забравили убийственото сражение от последния час. Само сладникавата миризма на кръв, стонове на ранените, изпочупените мачти й разкъсаният такелаж напомняха за случилото се.

– Ще изпратя на борда специалния екипаж под командата на Уил Конаут – обяви капитан Лейтимър. – Той ще върне кораба в Лисабон заедно с нашите ранени, но първо има нужда от някои поправки. – Докато

оглеждаше неприятелския кораб, той не криеше задоволството си. Хората му свършиха добра работа. Френската фрегата беше тлъста плячка и щеше да му донесе средствата, от които имаше спешна нужда. Екипажът на „Изабел“ щеше да получи своята част от плячката, а това означаваше, че остатъкът от пътуването ще мине с въодушевен екипаж.

Джулиън остави капитана да дава заповедите си и се покатери по абордажната мрежа, за да се върне на „Изабел“:

– Капитан Лейтимър знае какво прави – изръмжа Габриел, който не се отделяше от него. – Къде е момичето?

– Вероятно продължава да се бие. – Двамата се усмигнаха един на друг и се запътиха към кухнята, където беше създаден добър ред. Тамсин беше коленичила до един ранен, който чакаше лекарят да се заеме с него. Морякът беше загубил един от пръстите на ръката си и не изглеждаше особено обезпокоен. Главната му грижа беше, дали раната не е достатъчно голяма, за да го изпратят у дома.

– Свърши ли? – попита Тамсин, когато видя идващите към нея двама мъже.

– Така изглежда. – Джулиън я огледа внимателно. – Наред ли е всичко при вас?

– Да. – Тя стана и се протегна. – Не знам как оцелях. Не знам как изобщо има оцелели в този ад. Никога не бях виждала морско сражение и ви уверявам, че е по-ужасно от всичко, което мога да си представя.

Джулиън не отговори. Не можеше да й възрази. И двамата бяха войници и ужасите на войната бяха съдържанието на живота им.

– Хосефа помага на лекаря – съобщи Тамсин, обърната към Габриел. – Той казва, че е много по-опитна от всичките му помощници. – Тя махна с ръка към кухнята, но кракът ѝ се заплете в едно въже и тя се просна с цялата си дължина на палубата.

Горката, сигурно е изтощена до смърт, помисли си Джулиън и ѝ протегна ръка. Когато Тамсин не реагира, той се наведе и я вдигна да стъпи на краката си. Опитвайки се да скрие загрижеността си, проговори с мек глас:

– Вашата работа свърши, Тамсин.

Младата жена очевидно не го чу. Погледът ѝ беше устремен към бедрото, където през кожения панталон беше проникнало остро парче желязо и беше одраскало кожата ѝ. От раничката течеше кръв.

– Вижте, ранена съм. Раната кърви. – В погледа ѝ се четеше неистов страх. Под цялата мръсотия лицето ѝ беше станало бледо като тебешир.

– Хванете я, полковник! – извика стреснато Габриел, който стоеше по-назад.

Тамсин се олюля, коленете ѝ поддадоха. В последния момент Джулиън се хвърли напред и я стисна в прегръдката си.

– Какво, по дяволите...? – Когато погледна в лицето ѝ, видя, че е загубила съзнание. После се обърна смаяно към Габриел: – Одраскана е, но нищо повече.

– Заради кръвта – обясни кратко Габриел. – Винаги така става.

– Но тя е цялата в кръв! – възрази изненадано Джулиън.

– Само че това не е нейната кръв – усмихна се Габриел. – Детето не понася, когато се нарани. Като бебе пищеше и събираше цялата къща, когато ѝ се случеше да се убоде. При по-тежки рани веднага губеше съзнание. Барона направи всичко, за да я отучи, но накрая се отказа.

– Майчице мила – промърмори невярващо Джулиън. Това момиче яздеше като казак, биеше се като планински лъв, не трепваше пред неудобствата и лишенията, а припадеше при най-лекото убождане. Той си припомни ножа на Корниш и с безкрайно учудване се запита какво ли ѝ беше струвало да остане равнодушна и да не рухне безсилно на пода на колибата.

– Трябва веднага да извадим парченцето – каза той. – Преди да е дошла в съзнание, защото ще потече още кръв.

– Отивам да доведе Хосефа.

Джулиън отнесе Тамсин в каютата и я сложи на пейката под прозореца.

– Какво стана? Божичко, кракът ми! Там има нещо остро! – Тамсин беше пред паника.

– Ей сега ще го извадим – отговори със спокойна увереност Джулиън. – Само мъничко парченце желязо. Паднали сте върху него, това е всичко.

– Но то е още в бедрото ми! Цялата ми кръв ще изтече!

– Чувам, че имате нужда от мен. – Лекарят говореше с учудваща бодрост, след всичко, което беше преживял. Все още с омазаната с кръв престилка, той влезе в кабината, следван от Габриел и Хосефа. – Я виж какво нахално парче – продължи със същия тон той. – Ей сега ще го измъкна.

– Не! – изпищя Тамсин. – Сама ще го направя.

– Не мърдайте! – заповяда енергично Джулиън. – И престанете да се държите като глупачка. – Той седна зад нея на пейката и сложи глава-та ѝ в скута си, после я хвана здраво за раменете. – Тихо, мила! След

една минута всичко ще свърши.

Хосефа застана до него и хвана ръцете на момичето. Наведе се над главата му и зашепна успокоителни думи, докато лекарят измъкна парченцето с едно единствено бързо движение. Пръсна кръв, Тамсин простена и отново загуби съзнание.

– Велики боже, какво става тук? – Капитан Лейтимър влезе в каютата и я намери пълна с хора, на които съвсем не беше мястото там.

– Имаме малък проблем – отговори спокойно Джулиън и в гласа му имаше смях. Без да пуска раменете на Тамсин, той заклати невярващо глава. – Това лудо момиче обезумя от ужас само защото в крака му попадна остро парченце желязо.

– Велики боже! – повтори смаяно Хюго Лейтимър. – След всичко, което свърши по време на битката. Лейтенант Годфри ми каза, че му е помагала самоотвержено без следа от страх.

– Няма нищо по-странно от човека – обясни на провлечения си йоркширски диалект Самюел, който беше донесъл гореща вода на лекаря. – Отивам за превръзки.

Тамсин дойде на себе си, докато лекарят почистваше раната.

– Престана ли кръвта?

Лицето ѝ все още беше смъртнобледо, очите ѝ гледаха страхливо и приличаше на уплашено дете. Цялата ѝ енергия и бодрост бяха изчезнали, когато вдигна очи към полковника и потърси утеха и закрила, с доверчивост, която той не посмя да разруши.

Джулиън се усмихна и приглади назад немирната ѝ коса, както отдавна му се искаше.

– Вече почти не тече кръв. Лекарят ще сложи превръзка и след ден два раната ще заздравее.

– Раната не беше дълбока, мис Тамсин – увери я лекарят и посипа превръзката с прах от босилек. – Няма да стане инфекция. – После постави превръзката върху раната и пациентката му кимна с благодарност. Цветът бавно се възвръщаше по бузите ѝ. – Ще имате болки, но това е всичко. Да ви дам ли малко лауданум?

– Болката не ме тревожи – отговори Тамсин. – Не обичам само когато кърви.

– Е, кървенето ще престане. – Лекарят избърса ръцете си и стана. – Съветвам ви през следващите дни да не ходите много. Нека раната заздравее спокойно.

– Много съжалявам – прошепна Тамсин. – Наистина ли се държах като глупаво дете? – Очите ѝ бяха пълни със срам и разкаяние.

Ако искаше отмъщение, това беше най-удобният случай да го има. Но сърцето не му даде да го стори. Тя разчиташе на помощта му, със същата естественост и простота, с която му предлагаше тялото си и го канеше да се насладят на любовната игра.

– Бих казал, че държанието ви беше неочаквано за мен – отговори с усмивка той и я вдигна да седне в скута му. Облегна главата ѝ на гърдите си и продължи: – Но всички имаме своите слабости, нали?

– Чувствам се много странно – промълви Тамсин и се отпусна на широките му гърди. – Слаба и трепереща.

– Добре е да се изкъпете – предложи Самюел. – Ще ви донеса и чаша горещо мляко с ром.

– Погрижи се за гореща вода, Самюел – нареди капитанът. – Донеси я тук, защото има повече място. Вземи всичко, от което имаш нужда, от моите запаси. А сега е по-добре момичето и жената да останат сами. – След като благородно се отказа от каютата си в полза на ранената, той се обърна и излезе. Едва когато се изкачи на кърмата, установи, че всички го бяха последвали покорно с изключение на един – полковника.

Капитанът вдигна предизвикателно едната си вежда и погледна към затворената врата, пред която както обикновено стоеше пост. Редът на борда изглеждаше възстановен. Много интересно, каза си той, но незнайно по каква причина не се изненада особено. Обърна се към втория си лейтенант, който беше поел командата в отсъствието на Уил Конаут, натоварен да командва специалния екипаж на пленения „Делфин“.

– Трябва да раздадем на хората допълнителна порция ром, мистър Дени. Заслужиха си я.

При тази заповед моряците се развиха ликуващо и Хюго кимна доволно. От днес нататък щеше да командва щастлив кораб.

В каютата Тамсин остана да лежи в прегръдките на Джулиън, докато Самюел донесе водата; той я бе извадил от голямата бъчва на палубата и бе напълнил седящата вана. Когато беше дете и тъгуваше, Барона също я държеше така и Тамсин беше изпълнена с безкрайна благодарност към полковника, че ѝ носеше утеха. Все още изпитваше малко смущение, че е показала слабостта си, макар че вече не помнеше какво точно беше казала. Помнеше само ужасната си паника, когато видя раната и струйката кръв. Съзнаваше, че страхът ѝ е неразумен и безоснователен, но не можеше да се контролира.

Хосефа шеташе в каютата и даваше заповеди на Самюел на цветист испански, но той изобщо не ѝ обръщаше внимание. Щеше да свърши работата, както той си знаеше.

След като Самюел си отиде, Джулиън заповяда на жената:

– Донесете риза и халат, Хосефа, а после излезте. – Всъщност той нямаше намерение да каже това. Беше възнамерявал да остави товара си на пейката и да я предаде в сърчните ръце на старата ѝ приятелка. Но думите бяха излезли от устата му независимо от волята му.

Хосефа го погледна намръщено, но авторитетът на полковника надви, пък и питомката ѝ не се възпротиви. Очите на Тамсин бяха затворени, сякаш беше заспала.

– Велики боже! – промърмори жената, после отиде в съседната каюта и донесе нужните дрехи. Окачи ги грижливо на един стол, погледна нерешително полковника, после примирено сви рамене и изчезна.

– Ще разрежа панталона – заяви Джулиън. Разумът му внушаваше, че е безумие да остава тук, но Тамсин беше загубила напълно контрол над себе си и му се струваше съвсем естествено да ѝ помогне. Естествено, радващо и изкушаващо.

Тя беше лека като перце и крехка като дете. Възбуждащата ѝ чувственоост, на която не можеше да устои, беше изчезнала, но заменилите я мекота и ранимост бяха не по-малко изкушаващи. Тази жена го привличаше с всяка частичка от многоликото си съществуване.

Той я сложи да седне на възглавницата до себе си и събу ботушите ѝ.

– Мога да се съблека и сама – прошепна безсилно Тамсин и разтърси глава. – Стига съм се правила на глупачка.

– Добре. Но след като съм започнал, по-добре е да довърша. Не искам да движите ранения крак.

По гърба ѝ пробягна сладостна тръпка, но тя остана да лежи съвсем тихо, когато той събу чорапите ѝ, после разряза с камата си панталона и внимателно го свали. Тамсин се чувстваше изтощена, на ръба на тъмна, примамлива пропаст, мъжките ръце върху тялото ѝ бяха безкрайно успокояващи. Някъде в главата ѝ се оформи неясната мисъл, че пропускаше изключително удобен случай. Незнайно по каква причина полковникът беше омекнал в отношението си към нея, но тя не можеше да предприеме нищо друго, освен да се остави цялата на нежната му загриженост. Тъмната мисъл за възможна бременност нахлу неударимо в главата ѝ, но тя не успя да се съсредоточи върху нея и скоро я прогони.

Без да бърза, Джулиън я положи в топлата вода. Раненият ѝ крак беше вдигнат на ръба на ваната и ръцете на Джулиън се плъзнаха по тялото ѝ. Той я окъпа съвсем естествено, както би постъпила бавачката ѝ, а не пламенният любовник. При тази мисъл Тамсин се усмихна

замечтано и отново си пожела да има повечко сили и да го окуражи към повече интимност. След малко обаче разбра, че твърде много се наслаждаваше на ставащото, за да промени нещо, даже да можеше.

– Защо се усмихвате? – Джулиън посегна към хавлията. Съзнаваше от ясно по-ясно, че напразно се опитваше да се самозаблуждава. В онава, което правеше, нямаше нищо платонично, резултатът беше, че тялото му гореше като огън.

– Няма особена причина. – Тамсин го погледна изпод полузатворените си мигли. Откри напрежението в лицето му, видя стиснатата уста и отново се усмихна. Обяснението можеше да бъде само едно и част от изтощението ѝ се изпари. – Още съм много слаба – промълви тя. – Май няма да мога да стана.

Джулиън промърмори някакво проклетие, но беше започнал и трябваше да доведе нещата докрай. Вдигна я от ваната и притисна мокрото ѝ тяло към своето. Тя отпусна глава на рамото му и прошепна нещо неразбрано. Нарочно ли го правеше? Недоверието му нарасна.

Той я сложи да седне на пейката и я уви с кърпата.

– Изсушете се сама. Аз ще избърша само краката ви.

Е, нищо, каза си Тамсин, поне се опитам. Подсуши се, доколкото можеше, и Джулиън ѝ подаде ризата. Когато голото ѝ тяло се скри под меката батиста, той въздъхна облекчено. Подаде ѝ наметката и каза:

– Увийте се добре, после вдигнете крака и се разположете удобно на възглавниците. – Можеше само да се надява, че гласът му не издаваше нищо от обзелото го вълнение. – Ще отида да видя дали Самюел е приготвил горещото мляко.

Тамсин послуша съвета му. Вече се чувстваше много по-добре, но крайниците ѝ трепереха и ѝ се гадеше. Тя затвори очи, после внезапно ги отвори и се вслуша със затаен дъх в тялото си. Тъпата, теглеща болка в долната част на тялото ѝ беше много добре позната, макар и още слаба. Дали пък лошата кръв не беше подтикнала и добрата да изтече? Моля ти се, господи, нека спазъмът да се повтори! Тя изпрати гореща молитва към небето и прогони всички други мисли от съзнанието си. Моля те, господи, нека болката се засили!

Самюел влезе в каютата с табла в ръка. Носеше ѝ обещаното горещо мляко. Остави го на масата и го подправи с доста голяма порция ром от личната бутилка на капитана.

– Ей сега ще ви стане по-добре, мис – обеща ухилено той. Джулиън си наля чаша вино от неприкосновения запас на капитана, седна до масата и впи поглед в лицето на Тамсин, която бавно отпиваше от чашата

си. Тя изглеждаше мека и невинна като котенце. Бялата риза и шарената наметка, над която блестеше сребърно-русата коса, само засилваха това впечатление. Но той знаеше истината. Беше й позволил да го води за носа и тялото му непрекъснато му напомняше за страстта, преживяна в прегръдките ѝ.

Тамсин остави чашата си на таблата.

– Трябва да ида в тоалетната – каза изведнъж тя. Преметна крака през пейката с лекота, която изобличаваше в лъжа предишната ѝ слабост, но изведнъж политна напред и се хвана за масата. – Божичко! – изплака тя, пронизана от силна болка в крака.

Джулиън я подкрепи с гневно изкривено лице и я изнесе в коридора. Остави я пред вратата на тоалетната и отстъпи назад.

– Благодаря ви, не е нужно да ме чакате. Хосефа ще ми помогне – усмихна му се тя.

– Отивам на палубата – отговори твърдо той. – А вие не напускайте леглото. – После се обърна и се запъти с големи крачки към кърмата, надявайки се свежият морски въздух да прочисти главата му и да охладни разгорещеното му тяло.

Когато се върна от клозета, Тамсин разбра, че досега не е подозирала какво значи да изпиташ истинско облекчение. Сърцето ѝ ликуваше. Тя помоли Хосефа да потърси в багажа ѝ нужните превръзки и се отпусна на един стол. Никога... никога вече нямаше да забравя предпазните мерки!

Тя се уви по-плътено в наметката и закуцука обратно към капитанската кабина, където се разположи удобно на пейката под прозореца. Загледа се с копнеж към безкрайното море, което се простираше до сивия хоризонт, и въздъхна блажено. Тялото ѝ се отпусна, облекчението се разливаше като мед във вените ѝ.

Джулиън се върна в каютата след около половин час, за да вземе наметката си. Вятърът се засилваше, вероятно се надигаше буря. Топлата Португалия беше останала далече назад.

– Как се чувствате? – Въпросът беше зададен учтиво, но безучастно.

– Прекрасно – отговори натъртено Тамсин и той я погледна учудено. – Имам месечното си неразположение – обясни невинно тя. – Закъсна и се уплаших, че...

– Очаквах да кажете нещо такова – отвърна безизразно той.

– Е, сега всичко е наред – усмихна се разкаяно Тамсин и зарови пръсти в косата си. – За в бъдеще вече няма да поемаме рискове.

Полковникът стисна устни, докато побеляха. Очите му гледаха ледено, думите му прозвучаха необичайно остро:

– Няма ли най-последно да разберете, Тамсин? Ние нямаме бъдеще. Аз ще изпълня задълженията си по договора, защото нямам друг избор, но не съм готов за нищо повече. Ясно ли се изразих?

Тамсин отвърна глава, защото не можа да издържи на погледа му. Отново погледна сивия хоризонт и въздъхна.

– Както желаете, милорд полковник.

– Момчето току-що донесе пощата, скъпа. Струва ми се, че почеркът е на Сейнт Симон. – Сър Гарет Фортескю влезе в стаята за закуска, като разглеждаше писмото в ръката си с необичаен интерес. – Изпратено е от Лондон, виж ти! А аз си мислех, че брат ти няма да се върне в Англия преди края на войната.

Той остави писмото до чинията на жена си и погледна с отвращение съдовете, наредени на масата.

– Колко пъти съм обяснявал на проклетия готвач, че искам беконът ми да е препържен и хрупкав! – Той набоде едно парченце на вилицата си и изпухтя. – А този е бял и влажен като свинско шкембе.

Люси Фортескю се изчерви и с тихо, стъписано мърморене отмести стола си.

– Много съжалявам, Гарет, но изобщо не съм забелязала. Искаш ли да позвъня за Уебстър и да му наредя да ти изпържи друг бекон?

– Не, не си прави труда. – Мъжът ѝ се отпусна тежко на стола от другата страна на масата и въздъхна с театрално примирение. – Ще си хапна от котлетите.

Люси се поколеба; гореше от нетърпение да прочете писмото на брат си, но не смееше да пренебрегне съпруга си при тази необичайна утринна среща. Помътнелият поглед и повехналото лице показваха, че той не се чувстваше много добре. Тя не беше сигурна къде Гарет бе прекарал миналата вечер или дори цялата нощ. Не беше лягал в собствено то си легло и със сигурност не беше идвал в нейното. Онова, което ставаше в брачното им легло, не я радваше особено, но то беше важно за всеки брак и не беше много прилично от страна на мъжа ѝ толкова често да я оставя да спи сама.

Тя въздъхна и веднага след това се изчерви смутено, защото мъжът ѝ вероятно беше чул неприятния звук. Гарет не понасяше, когато тя беше в лошо настроение. Нешащният ѝ вид винаги го караше да мисли, че е недоволна от съдбата си и от съпруга, когото си беше избрала.

И двете неща бяха верни, но Люси бързо скри бунтовните си чувства. Майка ѝ винаги ѝ обясняваше, че свещено задължение на съпругата е да подкрепя съпруга си във всички ситуации, да му се подчинява безпрекословно и да приема без мърморене живота, който той ѝ отреди. А Джулиън, който след смъртта на баща им беше единственият мъж близо

до нея, очевидно застъпваше становището на майка си. Освен това той беше против връзката ѝ с Гарет още от самото начало и тя не можеше да очаква съчувствие, че бракът не ѝ беше донесъл мечтаното удовлетворение.

За съжаление животът ѝ ставаше все по-труден. От устните ѝ отново се отрони въздишка. Люси беше осемнадесетгодишна, омъжена само от десет месеца и понасяше много трудно самотата си, безкрайните дни и нощи, през които мъжът ѝ се посвещаваше на многобройните си обществени задължения или се веселеше с приятелите си, забравил младата си съпруга.

– Е?

Тя вдигна глава и погледна виновно съпруга си, стресната от острия му тон. Гарет я погледна намръщено и вдигна чашата с бира.

– Какво ме попита, Гарет?

– Какво пише в писмото на брат ти?

– О, но аз още не съм го прочела. – Люси се усмихна плахо и счупи печата.

– О! – повтори изненадано тя. Писмото беше съвсем кратко, като всички останали писма на брат ѝ, и тя го прочете само за половин минута.

– Е?

– Джулиън пише, че ще прекара няколко месеца в Англия. Имал важни поръчения в конната гвардия и в Уестминстър, възложени му от херцог Уелингтън, а после щял да прекара лятото в Трегартън.

– Велики боже! Какво, ли се е случило? Да не се е уволнил от армията?

– Не, не вярвам – отговори замислено Люси. – Но пише, че е довел със себе си една... една испанска дама. – Тя погледна объркано мъжа си. – Пише, че дължи услуга на баща ѝ, който е починал. На смъртното си легло го помолил да вземе под своя закрила дъщеря му и да се погрижи за въвеждането ѝ в английското общество. Тя имала някакви връзка с Корнуол и се надявала, че роднините ѝ ще я признаят.

Порцеланово-сините ѝ очи се разшириха от учудване.

– Това звучи малко странно за човек като Джулиън, не намираш ли?

Гарет изпуктя презрително, после се изсмя развеселено.

– Ако ставаше въпрос за друг офицер, щях да кажа, че си е довел някакво леко момиче от войната, но брат ти е такъв строг пазител на морала, че никога не би омърсил свещените зали на Трегартън с незаконна

връзка.

Люси се изчерви до корените на косата си и отпи голяма глътка чай. Горещата течност опари гърлото ѝ и тя се закашля мъчително.

– Я не се прави на глупава, Люси – посъветва я приятелски мъжът ѝ. – Ти познаваш живота, макар и само отчасти. Вече си омъжена жена. Сейнт Симон има гореща кръв като повечето мъже, само дето е дяволски потаен, когато трябва да задоволи естествените си потребности.

– Да... да, мисля, че си прав. – Люси отмести стола си и стана от масата. – А сега те моля да ме извиниш, Гарет, трябва да говоря с готвачката за менюто.

Тя напусна бързо стаята и предостави на мъжа си да размишлява дали съпругата му щеше да бъде малко по-отзивчива партньорка, не само в леглото, но и във всекидневието, ако брат ѝ не беше толкова строг. Сейнт Симон беше с десет години по-голям от сестра си, седем години преди брака ѝ беше неин настойник и представите му за почтеност и приличие, когато ставаше въпрос за поведението на член от семейство Сейнт Симон, бяха дяволски строги.

Това беше истински позор. Гарет напълни отново чашата си с бира и облекчено установи, че махмурлукът му е почти изчезнал. Люси беше красиво малко същество и той намираше меките ѝ женствени заоблености много привлекателни, но тя изобщо нямаше представа как да достави радост на мъжа си. Нищо чудно, че отново беше започнал да търси удоволствия там, където ги беше намирал преди брака си.

Когато споменът за миналата вечер бавно изплува от мъглата на изпитото бренди, той се намръщи още повече. Мажорити отново се бе държала нахално. Непрекъснато му искаше пари. Диамантената огърлица, която ѝ бе подарил, не била първо качество... новата шивачка не разбирала нищо от дамска мода, наложително било още утре да отиде при Лутес. Парите бяха нищо – особено ако той наистина държеше да я запази... а нима тя не го правеше щастлив? Много по-щастлив, отколкото заслужаваше?

Гарет се намести по-удобно на стола си и усети познатото присвиване в слабините. Мажорити наистина умееше да го ощастливява като никоя друга, но цената ѝ беше прекалено висока – и се увеличаваше всеки ден.

Той огледа недоволно елегантната стая и си представи цялата елегантна къща, в която живееха. През прозорците се виждаше обширна, добре поддържана морава. Имението на семейството му беше много западнало и сигурно щеше да се наложи да го продаде, ако не се беше

оженил за Люси Сейнт Симон. Зестрата ѝ му послужи да обнови къщата и градината, тя задоволяваше и скъпите прищевки на Мажорити... а може би и собствените му скъпи навици.

Слаб полъх на отвращение обезпокои обичайната му самоувереност. Обзе го учудващата мисъл дали пък да не се опита да се откаже от някои прекалено скъпи навици. Все пак беше женен и имаше задължението към съпругата си.

А купчината сметки от кредиторите му растеше и растеше... Шивачи, търговци, обушари и шапкари. Трябваше да плати на търговеца на коне в уговорения срок, дълговете на честта също не можеха да чакат. За щастие търговците все още не го притесняваха особено; бракът му беше сключен скоро и засега кредитът му беше осигурен. Но мисълта, че ще се наложи да помоли брата на Люси за малък заем, за да може да плати дълговете си, никак не му харесваше. Сейнт Симон вече беше платил цяла планина от сметки като част от брачния договор.

Работата беше там, че полковникът щеше да му даде парите и сигурно дори нямаше да направи забележка за прахосничеството на зетя си. Той само щеше да вдигне едната от гъстите си златно-червени вежди и да го погледне с типичното меко неверие на човек от високопоставено семейство.

Не, той трябваше да направи и невъзможното, за да избегне този неприятен сблъсък. Гарет бутна стола си, стана и се протегна. В главата му бавно се оформи интересна мисъл, която разпръсна мъглата на махмурлука от предишната вечер. Защо да не посетят Сейнт Симон в дома на предците му? Провинциалната усамотеност беше, разбира се, досадна, но така щеше да се отдалечи за малко от изкушаващата Мажорити, от масите за игра и конните състезания, да не говорим, че щеше да се отърве от кредиторите си. А може би щяха да си прекарат добре там. Сигурно щеше да бъде много забавно да се запознае с испанската дама, която Сейнт Симон беше взел под крилото си. В тази история имаше нещо странно... нещо много странно.

Освен това корнуолският въздух щеше да се отрази много добре на Люси. В последно време жена му изглеждаше бледа и замислена. Тя обичаше Корнуол и спомените за детството си. Щеше да бъде много щастлива от перспективата да прекара там няколко седмици през лятото заедно със старите си приятели.

Убеден, че действа изключително в интерес на жена си, Гарет Фортеско излезе от стаята за закуска, за да уведоми Люси за своето блестящо и благородно решение.

– Но, Гарет, Джулиън изобщо не ни е поканил! – Люси скочи от малкото писалище в дневната си. Беше толкова уплашена, че изпусна перото на килима. – Не е редно да се явим в Трегартън неканени.

– Я не говори глупости! – Гарет махна величествено с ръка, за да разсее съмненията ѝ. – Той ти е брат и ще се радва да те види. Не сте се виждали от сватбата ни, дори тогава посещениято му беше съвсем кратко, защото бързаше да се върне в бригадата си.

– Да, но... Не мога да разбера каква е тази испанска дама. Ако Джулиън искаше да я видим, щеше да ни покани.

– Брат ти е достатъчно деликатен и не би се осмелил да те помоли да промениш заради него плановете си за лятото, това е всичко. А би било много добре да му помогнеш в задачата му да представи дамата в обществото – обясни успокоително Гарет. – Все пак ние едва се върнахме от сватбеното си пътуване. – Той се усмихна и сложи пръст под брадичката ѝ. – Можеш да вярваш в преценката ми, Люси. Сейнт Симон ще се радва да те види, а ти ще му помогнеш да забавлява гостенката си. Освен това приличието изисква в къщата на ерген да има и други дами, когато му гостува млада жена, макар че той е нещо като неин настойник. Твоето пристигане ще сложи нещата в пълен ред. – Той се приведе към нея и я целуна небрежно. – Хайде, бъди добро момиче и уреди пътуването. Искам да заминем в края на следващата седмица. Ще пътуваме на етапи, за да не се преумориш.

– Божичко! – прошепна нещастно Люси, когато вратата се затвори зад съпруга ѝ. Макар че и беше много приятно да види Гарет толкова весел и внимателен, тя познаваше брат си и знаеше, че той няма да погледне с добро око на неочакваното им посещение. Освен това не беше съгласен със съпруга, който тя си беше избрала. Понякога младата жена имаше твърде опасното чувство, че брат ѝ хранеше към съпруга ѝ дълбоко недоверие и дори се отвращаваше от него. Когато говореше с Гарет или споменаваше името му, брат ѝ ставаше хладен и безстрастен. И винаги се отнасяше към него с преувеличена учтивост, като към далечен познат.

Люси беше виждала брат си с приятелите му, беше чувала разговорите им и знаеше, че той презираше непочтените и наглите хора и се отнасяше с пренебрежение към онези, които пилееха времето си в клубовете на Сейнт Джеймс или по цели нощи танцуваха с красавиците и дебютанките на сезона. Даже според нейната, обременена с много предразсъдъци преценка, Гарет се причисляваше към тази категория мъже. Той беше съвсем различен от Джулиън, който беше човек на делото и

убежденията. Но това не беше необикновено. Ако се вярваше на общественото мнение, различният беше Джулиън.

Люси въздъхна и отново седна зад писалището си. Извади лист горещо пресована хартия в любимия ѝ светлосин цвят, захапа крайчето на перото и се опита да намери най-подходящите и тактични думи, за да уведоми брат си за предстоящото им посещение в Трегартън.

Каква ли беше испанската дама? Дали беше красива? Млада или попрехвърлила годините за женитба? Сигурно беше млада, след като баща ѝ е бил приятел на Джулиън. Брат ѝ не обичаше да поема подобни поръчения, но чувството за дълг и отговорността не му бяха позволили да откаже. Може би бащата на дамата беше спасил живота му или нещо подобно.

Дали испанката беше красива?

Какво ли щяха да си помислят за нея в строгата, дори сурова среда на Корнуол? Там не обичаха чужди лица. Хората в родното ѝ място живееха просто и не поддържаха връзки със света. Ами ако испанката не говореше английски?

Случилото се беше наистина необикновено. Гласкана от любопитство, Люси започна да пише. Изказа предположението на Гарет, че щом ще посрещне в дома си млада жена, Джулиън ще има нужда от компания. Писа, че ще бъде много щастлива да поеме това задължение, за да угоди на милия си брат, и че много ще се радва да го види отново след толкова дълга раздяла. Писа още, че се надява да се е върнал в добро здраве и че му изпраща най-сърдечни...

Тук Люси спря и се замисли. Какво му изпраща? Любовта си? Не, това звучеше твърде преувеличено. Джулиън беше винаги мил с нея, но се държеше на разстояние. Никога не се колебаеше да отстоява авторитета си като неин по-голям брат и настойник, особено при редките случаи, когато тя се опитваше да се съпротивява срещу строгите правила, които той и майка му бяха наложили за дъщерята на рода Сейнт Симон.

Тя се задоволи с най-сърдечни поздравии, посипа хартията с пясък, издуха го, сгъна листа, запечата го и тръгна да търси Гарет, за да го облечи с марки. Джулиън сигурно беше вече в Корнуол, тъй като писмото му беше изпратено миналата седмица. Следователно нейното писмо щеше да пристигне няколко дни след отиването му в Трегартън. Твърде късно, за да ѝ изпрати отказ, пък и той беше много учтив, за да ги отпрати след пристигането им в Трегартън.

Лошото беше, че брат и можеше да бъде много хладен. Люси прогони тази неприятна мисъл и се зарадва на разнообразието, което щеше

да ѝ предложи това пътуване. А и Гарет щеше да бъде през цялото време с нея. Вече нямаше да отсъства по цели нощи и да ги прекарва кой знае с кого. Може би тя щеше да се научи как да му доставя малко повече радост... или поне да се преструва, че не се отвращава от сливането на телата им.

Когато отиде в спалнята си, за да се порови в гардероба си и да реши кои дрехи ще вземе в Корнуол, Люси беше много по-весела, отколкото сутринта.

Дали в тази ужасна сива страна най-после щеше да престане да вали? Тамсин стоеше до прозореца на малката си спалня в странноприемницата на Лоунстоун и се взираше в покривите от сиви плочки, които блестяха от дъждовните капки. Дъждът валеше непрекъснато, откакто преди две седмици бяха хвърлили котва в Портсмут. Това не беше силен, бурен дъжд като в Испания, а постоянен ръмеж, и студът беше толкова влажен, че проникваше до мозъка на костите ѝ.

Хосефа, която събираше вещите им, непрекъснато мърмореше под носа си. Тя също не беше доволна от пътуването в тази студена сива страна, където никога не грееше слънце, но дъщерята на Ел Барон беше казала, че трябва да отидат в Англия, и думите ѝ имаха същата тежест, както ако бяха произнесени лично от Барона.

На вратата се почука и в стаята влезе Габриел. Трябваше да се наведе, за да не се удари в касата. От дебелията му наметка се стичаше вода.

– Готова ли си с куфарите, жено?

– Ами да – промърмори Хосефа, докато се мъчеше с коланите и ключалките. – Ще се радвам, когато най-после пристигнем там, закъдето сме тръгнали.

– Всички ще се радваме – изръмжа Габриел. Голямата му ръка помилва рамото ѝ в знак на съчувствие, но бързо се отдръпна. Той поне беше роден в тази страна, но за селянката от голите планини на северна Испания това беше невероятно преживяване. Хосефа му се усмихна плахо, после кимна и се наслади на изненадващата му нежност. Габриел беше нейният мъж, нейното слънце, тя вървеше винаги на две крачки след него, думата му беше закон за нея.

Габриел вдигна куфара на рамото си.

– Момиче, днес ще пътуваш в колата. Така заповяда полковникът.

– Откога е почнал да дава заповеди? – попита сърдито Тамсин. Това беше капката, която преля чашата на търпението ѝ. – Нямам намерение да се мятам по седалките и да дишам спарения въздух. Ще се

разболея!

Тя слезе след Габриел по скърцащата стълба, прекоси оскъдно осветеното антре и излезе в мрачния двор на гостилницата, където ги чакаше пощенската кола, с която бяха тръгнали от Лондон. Оборските ра-таи тъкмо запрягаха конете пред колата и завързаха Цезар зад тях.

Полковник Сейнт Симон стоеше до тях и наблюдаваше внимателно приготвленията за тръгване. Наметката му беше потъмняла от дъжда, от шапката му се стичаха вадички, но очевидно лошото време не му създаваше проблеми.

– Добро утро – поздрави учтиво той. – Надявам се, че спяхте добре.

– Аз винаги спя добре – отговори тя. – Даже когато чаршафите са влажни. Дали някога ще престане да вали?

Мъжът се изсмя сухо.

– Да, разбира се, непременно ще престане. Една сутрин ще се събудите и ще видите през прозореца блестящо синьо небе и ярко слънце, птиците ще пеят и ще забравите дъжда. Това е едно от своеобразията на Англия.

Тамсин изкриви лице, защото не му повярва. Загърна се в наметката си и сърдито приглади мократа си коса.

Това не е време за малкото глухарче, помисли си внезапно Джулиън и му стана весело. Момичето изглеждаше повехнало и тъжно. Светлата коса беше потъмняла от дъжда, крехкото тяло беше скрито под тежката наметка, цялото й предизвикателно нахалство беше погребано под мрачния климат. Но като си помисли какво правеше в този момент бригадата му, доброто настроение отлетя някъде много далеч. Ако времето в Англия не й харесва, тя трябва да обвинява само себе си.

Колко ли време е трябвало на Тим, докато вразуми затъпелите след оргиите в Бадахос войници? Дали вече бяха потеглили на дългия път към Кампо Майор? Колко от приятелите му бяха живи и здрави? Тези въпроси не преставаха да го измъчват и трябваше насила да съсредоточи вниманието си върху предстоящото им тръгване и непосредствените си задачи.

– Искам тази сутрин да пътувате с Хосефа в колата – заяви кратко той.

– Габриел вече ми каза, но аз не искам. Предпочитам да се намокрят до кости, но няма да се изпочупят крайниците в тази воняща тясна дупка. – Тя отиде при коня си и понечи да го отвърже.

Джулиън я задържа за рамото.

– Настоявам да седнете в колата, Тамсин.

– Защо, за бога?

– Ще прекосим тресавището Бодмин – каза той, сякаш това беше достатъчно обяснение.

Тамсин смръщи чело. Бяха пристигнали в Лоунстоун вчера рано следобед и полковникът беше настоял да нощуват там. С почти същия тон като сега беше обяснил, че на следващия ден ще прекосят тресавището Бодмин.

– Е, и какво от това, милорд полковник? – Тя изтри дъждовните капки от лицето си и го погледна с високо вдигнати вежди.

– Ами това, глухарче – отговори със същия тон той. – Моля ви да се качите в колата и да пазите проклетото си богатство. Ние с Габриел ще яздим до прозорчетата, за да го защитаваме, а вие ще се возите в колата с готово за стрелба оръжие.

– О! Значи в мочурището върлуват бандити? – Лицето ѝ се оживи.

– Ние ги наричаме пътни разбойници – поправи я той с уморена усмивка. – Но те са също така диви и безогледни като вашите планински разбойници или разбойническите барони.

Тамсин реши да не отговаря на злобния му намек.

– Оръжията ми са у Габриел, отивам да ги донеса. – Тя се отдалечи бързо с леки крачки, окрилена от перспективата за малко разнообразие, което да съживи уморителното пътуване под дъжда.

Джулиън затропа с крака, за да прогони студа, и вдигна яката на наметката си. В мислите си провери запасите от оръжия. „Влезеш ли в Бодмин, излизаш от този свят“, казваха местните хора, когато се подготвяха да прекосят пустото тресавище, в което бушуваха ураганни ветрове. С изключение на годините в училище, Джулиън беше отраснал в Трегартън, провинциалното имение на семейство Сейнт Симон, с поглед към река Фоуей, и се чувстваше кореняк корнуолец също като собственика на гостилницата в Лоунстоун. Той буквално се беше сраснал с нравите и традициите на тази земя. Обичаше всяка тревичка, всяко цветенце в живите плетове. Радваше се, че отново ще види имението си, ще обиколи къщата си и ще препуска на воля из ливадите си. Трябваше да бъде честен към себе си и да признае, че този принудителен престой в Трегартън си имаше и добрите страни и му предлагаше подобавашо обезщетение.

Докато бяха в Лондон, той бе постигнал известен напредък по делата на Уелингтън. Обясни подробно на лордовете в Уестминстър защо херцогът спешно се нуждае от повече войници, оръжия и пари. Те го изслушаха със забележително внимание и му предложиха да се яви отново

след месец, за да отговори на евентуалните им допълнителни въпроси, а те щели да обсъдят изискванията на херцога помежду си. Мелницата на правителството работеше бавно и Джулиън не очакваше да получи незабавен отговор. Той писа на Уелингтън, за да му съобщи новините; през юли възнамеряваше да се върне в Лондон и се надяваше да получи конкретни отговори. Знаеше, че политиката е важно нещо, но тя беше твърде бавна и досадна за мъжа, който обичаше мириса и шумовете на оръдията, предизвикателствата и лишенията на дългите преходи, шегите и дързостите, смелостта и глупостта на обикновените войници. Даже перспективата да заживее отново в собствения си дом и любимата страна не можеха да компенсират тази загуба.

Ако не беше тази ужасна издънка на испанския разбойник, той щеше да остане при бригадата си и да продължи да воюва. Уелингтън никога нямаше да му възложи тази дипломатическа мисия, ако не беше благоприятният случай с Тамсин.

Тамсин не подозираше нищо от мислите му, когато седна в колата при треперещата от студ Хосефа и огледа внимателно сандъците със злато и скъпоценности, скрити под седалките. Колата беше много тясна. Досега Тамсин не беше забелязала това, защото през повечето време яздеше любимия си Цезар, а Хосефа седеше сама на задната седалка. Но днес щяха да прекосят някаква дива и опасна местност и полковникът имаше право да вземе предпазни мерки. Затова тя се сви в един ъгъл на седалката и остави колкото се може повече място за Хосефа. Двата заредени пистолета бяха близо до ръцете ѝ. Ако ги нападнаха, Хосефа щеше да ги зарежда един след друг.

Габриел провря глава през прозореца.

– Тръгваме. Наред ли е всичко вътре?

– Колко време ще пътуваме през мочурището? – поиска да узнае Тамсин.

– Нямам понятие. – Той отдръпна глава. – Полковник, момичето иска да знае докога ще пътува в каретата.

– До Бодмин са двадесет и една мили – отговори Джулиън и възседна коня си. – След това може отново да язди, щом така ѝ е приятно. След тресавището до Трегартън остават само дванадесет мили.

Тамсин кимна доволно. Беше ранно утро и до вечерта щяха да изминат оставащите им тридесет и три мили; по пътя от Лондон дотук бяха изминавали по около четиридесет мили на ден, макар и по павирани пътища с редовна смяна на конете.

Когато оставиха зад себе си полуразрушената кула на замъка

Лоунстаун, стана ясно, че тесният, неукрепен път през тресавището Бодмин не беше особено добър. Това беше прастар път, известен като цинковия, защото някога по него са пренасяли глина и цинк от мините на Фоуей през тресавището към Южна Англия. От двете страни на пътя чак до хоризонта се простираше тъмна мокра земя. Оскъдните дървета бяха разкривени от вечния вятър, гъстите храсти и жилавите треви се бяха вкопчили в торфената почва. Кочияшът поддържаше добро темпо, но когато изкачваха стръмни възвишения, а после отново се спускаха към равното тресавище, трябваше да забавя. Железните колела превръщаха влажната земя в езеро от тиня. От време на време колата се хлъзгаше, а понякога дори спираше за малко.

Винаги когато затъваха в тинята, кочияшът ругаеше с най-груби думи и плющеше с камшика си. Той се оглеждаше страхливо, пушката лежеше на коленете му, готова за стрелба. Габриел и Джулиън язدهа от двете страни на колата. И те бяха приготвили пушките си, пистолетите в коланите им също бяха заредени. Широкополите шапки бяха спуснати над очите, яките на наметките вдигнати, за да ги пазят поне малко от дъжда и пронизващия вятър.

Двамата язدهа в мрачно мълчание, постоянно нащрек. След цели пет часа, които им се сториха една малка вечност, най-после прекосиха тресавището, без да видят дори следа от опасните разбойници. Не срещнаха и други пътници.

Конете изгърмяха надолу по стръмния хълм и влязоха в градчето Бодмин. Тамсин скочи с облекчена въздишка от каретата, когато спряха в двора на странноприемницата. Чувстваше се много зле от друсането, главата ѝ бучеше. Огледа се, за да види нещо от града, но под непрекъснатия дъжд можа да различи само неясните очертания на сиви шистови покриви и сиви стени, които покриваха ниския хълм.

Полковникът слезе от коня си и отиде при нея. Погледна внимателно в лицето ѝ и установи, че е бледа, а под бадемовидните очи са се врязали дълбоки сенки.

– Уморена ли сте?

– Не, всъщност не. Май ми се повръща. Сигурно е от друсането в колата. Не понасям да пътувам по този начин.

– Ще признаете обаче, че днес беше необходимо.

Тя вдигна рамене.

– Не видях нито един от вашите пътни разбойници, полковник.

– Все пак предпазните мерки трябваше да бъдат взети – отговори сдържано той. – Влезте в странноприемницата и поръчайте отделна стая

и храна. През това време аз ще се погрижа за конете.

– Тъй вярно, милорд полковник. – Тя отдаде подигравателно чест, после се поклони.

– Крайно време е да се научите да правите реверанс, глухарче – продължи той със същата небрежна сдържаност като преди. – Само оборските ратаи и полските работници вдигат ръка до челото си. Домашните прислужнички правят реверанс.

– Аз не съм прислужничка!

– Разбира се, че не сте – съгласи се той. После ѝ обърна гръб, без да обръща внимание на опасните искри в очите ѝ.

Тамсин прехапа сърдито долната си устна. След малко се обърна и се запъти към топлата странноприемница.

Собственикът не направи опит да скрие учудването си при вида на новодошлите. Закръглената испанска дама, загърната в безброй шалове и дантели, изля поток от неразбираеми оплаквания, на които огромният мъж отговори със също така неразбираеми думи. На всичкото отгоре той бе затыкнал в яркочервения ешарп на кръста си огромен двустър меч. За негово облекчение дребната придружителка на двамата говореше английски и изказа съвсем обикновената молба за отделна стая, освежителни напитки и храна. Но и тя изглеждаше като чужденка. Дали заради късата коса или заради походката – с големи, полюляващи се крачки, които никак не подхождаха на жена. Костюмът ѝ за езда беше най-обикновен, но начинът, по който го носеше, му се стори необикновен, макар да не можеше да обясни защо.

След тях обаче влезе лорд Сейнт Симон и гостилничарят веднага престана да си блъска главата. Завтече се към него, поклони се и изрази с внимателно подбрани думи радостта си, че вижда отново най-големия земевладелец в страната.

Джулиън свали ръкавиците си и отговори на поздравите с търпелива учтивост.

– Отведете ни в отделна стая, Сойер – помолви той. – Пътуването през тресавището беше ужасно и умираме от глад.

– Да, разбира се, милорд. – Гостилничарят отново се поклони.

– Веднага ще наредя да извадят от избата бутилка бургундско. Имам великолепен „Алокс Кортон“, останал ми е още от последната среща на господата. А... дамите... желаят ли чай?

– За мен кана ром – обяви тържествено Габриел, преди Джулиън да е успял да отговори. – И за жената също. Дупката в корема ми е като направена от оръдие. А ти, момиче?

– Чай – отговори Тамсин. – А може би ще изпия и чаша вино от запасите на полковника, ако той няма нищо против. – Тя дари смаяния гостилничар с ослепителна усмивка и той побърза да им отвори вратата към елегантно обзаведена стая с изглед към улицата. – Дано това успокои стомаха ми. Чувствам се като пребито куче. И за всичко е виновен ужасният път през онова прокълнато от бога тресавище.

Гостилничарят я зяпна смаяно. След малко се овладя и хвърли уплашен поглед към лорд Сейнт Симон, но той само каза:

– Бързате, Сойер. Донесете ни табла с пастети и напитки.

– Тъй вярно, милорд. Веднага, милорд. – Гостилничарят се поклони дълбоко и излезе забързано от стаята.

– Моите поздравления, Тамсин. Успяхте да събудите любопитството на Сойер – каза Джулиън и иронично изкриви уста. – Ако сте имала намерение да се покажете като подозрителна млада личност и да предизвикате буря от клюки, успяхте да го сторите по най-добрия начин. Остава ви само да чакате бурята.

– Разбирам – промърмори отчаяно Тамсин. – Една английска лейди не говори такива неща.

– Почти никога – потвърди Джулиън и хвърли ръкавиците си на пейката под прозореца. После свали наметката си. – Но, както мама винаги казваше, от свинско ухо не можеш да направиш копринена чанта.

– О! – извика обидено Тамсин и възмущението изтри цялото ѝ отчаяние. – Аз не съм свинско ухо!

Габриел стоеше с гръб към огъня и се топлеше. Вслушваше се в размяната на остроти с израз на умерен интерес. Още преди време беше решил, че не е необходимо да се намесва в защита на момичето, когато то страдаше от хапливите забележки на полковника. В много случаи дори го разбираше. Ако човек не беше свързан с душа и тяло със семейството на Ел Барон, беше съвсем естествено да се противи против въвлечането си в това лудо приключение.

– Но сте още много далеч от Копринената чанта – отвърна хладно Джулиън.

– Е, това е ваша задача, нали? – попита разгорещено тя. Мъжът отговори само с небрежно кимване.

– Моята задача е да опитам. А вие се постарайте да запомните, че никога не съм ви обещавал успех.

В този момент влезе гостилничарят и я освободи от необходимостта да отговори. Тя отиде до прозореца и седна на пейката. Пред обкования с желязо прозорец, който гледаше към улицата, се виждаха хората,

тръгнали по работата си. Дъждът очевидно не им пречеше, те бяха свикнали с него, защото тук валеше постоянно и това беше един от фактите на живота.

Докато се взираше навън, пред вратата на гостилницата спря ездач, едър мъж, загърнат в тежка наметка. Явно го познаваха, защото двама лакеи в ливреи се втурнаха да го посрещнат и поеха коня му веднага след като спря. За момент непознатият остана под дъжда и огледа внимателно оживената улица. Тамсин усети как космите на тила ѝ настръхнаха. Този мъж беше заобиколен с невидим ореол на власт и могъщество. След малко той се обърна и влезе в гостилницата. Свали от главата си мократа боброва шапка и разкри гъста желязно-сива коса, след което изчезна окончателно от погледа ѝ.

Странните тръпки се засилиха и Тамсин реши, че ѝ е станало студено. Тя се обърна инстинктивно и се огледа със задоволство в удобната и добре затоплена стая, за да забрави влажния, студен ден. Мистър Сойер тъкмо изваждаше тапата от бутилката, докато слугинята нареждаше масата пред огъня. Габриел пхна носа си в каничката с ром и изръмжа доволно. Ромът не можеше да се мери с грога, с който беше свикнал по време на пътуването с „Изабел“, но му се отрази много добре и го стопли отвътре. Той хвърли поглед към Хосефа, която се беше настанила в креслото до огъня и стискаше с две ръце своята каничка. След като беше успяла да избяга от дъжда, тя не изглеждаше толкова нещастна и погледът ѝ беше насочен с очакване към таблите с топли, препечени до златисто Корнуолски пастети, наредени на перваза на камината.

Хапнаха в мълчание. Единственият опит на Тамсин да поведе разговор получи едносричен отговор и тя също потъна в мислите си. Непременно трябваше да смекчи гнева на полковника. Откакто бяха пристигнали в Англия, този гняв непрекъснато растеше. Сякаш идването в родната страна окончателно го бе убедило, че няма изход от обърканата ситуация, в която беше попаднал. Глупости, ситуацията съвсем не беше толкова объркана. Тя щеше да намери начин да направи живота му поносим и дори приятен. Очите ѝ почиваха замислено върху лицето му. Пламъците хвърляха трепкащи сенки върху остро изсечените му черти, но не можеха скрият коравата линия около устата му и сърдито вирнатата брадичка. Тя си припомни как изглеждаше, когато се смееше с искрена веселост, а не със саркастичния тон, който не го напускаше през последните дни. Припомни си изненадващата нежност, с която се бе погрижил за нея на „Изабел“. Сигурно имаше начин да пробие защитната обвивка и да проникне в душата му.

– Ако сте готови, бих искал веднага да продължим пътя си. – Гласът на полковника прорязва тишината и Тамсин се стресна, защото помисли, че е усетил пронизващия ѝ поглед. – Ще отида да дам нареждане да запретнат конете. – Той отмести стола си и стана. – Слезте, щом свършите закуската си.

Вратата се затвори и тежките, енергични крачки се отправиха към стълбата. Габриел и Хосефа станаха веднага, Тамсин реши да потърси тоалетната. Когато след пет минути тръгна надолу, чу Джулиън да разговаря с някого.

Тя спря на площадката и се вслуша напрегнато. В гласа му имаше нещо, което я накара да застане нащрек. Ледена учтивост, която напомняше за замръзналата тундра. Тя се доближи до парапета и с изненада установи, че пристъпва на пръсти и е затаила дъх, макар да нямаше понятие защо. Спря до самия парапет и се приведе надолу. Гласът на Джулиън идваше от тъмно помещение с дървена ламперия, осветено само от една газена лампа на тавана.

Джулиън говореше с мъжа, когото беше видяла преди малко от прозореца. Без наметката си непознатият изглеждаше още по-внушителен. Беше започнал да напълнява и коремът му издуваше скъпата жилетка, бедрата изпълваха кожения панталон, раменете опъваха жакета за езда. Въпреки това не изглеждаше дебел, той просто беше силен мъж, от цялото му същество се излъчваше властност. Даже Сейнт Симон изглеждаше дребен в негово присъствие, макар че съвсем не беше лека категория. Ала полковникът беше строен и мускулист и по тялото му нямаше нито грам мазнина...

Тамсин прогони образа, който изникна в съзнанието ѝ, и отново се вслуша, за да чуе какво си казваха двамата мъже. Ала тъкмо в този миг сивокосият мъж вдигна глава към стълбището и я видя. Черните му очи се присвиха и Тамсин усети отново странното пробуждане в тила си. Тя остана неподвижна, като муха в паяжина, а паякът стоеше и я гледаше.

Седрик Пенхалан видя Селия, застанала в сумрака на стълбището. Сребърно-руса коса, големи тъмни очи, пълна, чувствена уста, леко отворени устни, прелестно стройно тяло. Но Селия беше мъртва. Селия беше умряла преди двайсет години.

Джулиън се обърна към стълбата, проследи погледа на събеседника си и видя застаналата на стълбата Тамсин, стиснала конвулсивно дървения парапет. С другата ръка придържаше полите си, готова да направи следващата крачка. Въздухът вибрираше от напрежение и той изпита абсурдното чувство, че Тамсин и човекът, с когото беше разговарял, са

били ударени от гръм.

Разбира се, това беше абсурдно. С късата си коса и чуждестранния си вид Тамсин беше необичайна гледка в това отдалечено място и интересът на лорд Пенхалан със сигурност беше предизвикан от това. Джулиън реши, че не е нужно да ги представя един на друг.

– На вашите услуги, Пенхалан – проговори учтиво той, поклони се леко и тръгна към изхода.

– Сейнт Симон. – Седрик с мъка откъсна поглед от жената на стълбата. Лицето му беше загубило обичайния си цвят. – Да се надявам ли, че ще се срещаме по-често отпреди, щом възнамерявате да прекарате лятото в Трегартън?

– Може би – отговори със същия леден тон Джулиън. – Но се погрижете да държите племенниците си далече от земите ми, Пенхалан. Ако се осмелят да се явят пред очите ми, не мога да гарантирам за последствията. – Той излезе навън, без да чака отговор.

Ала Седрик не беше чул нищо. Погледът му отново потърси фигурата на стълбището, която се раздвижи, спусна се с леки стъпки по стълбите и взе последните две стъпала наведнъж. Тя се мушна покрай него и последва Сейнт Симон в двора.

Седрик отиде до вратата, за да проследи как Сейнт Симон помогна на младото момиче да възседне великолепен бял арабски кон. После им обърна гръб и се върна в гостилницата.

Селия се беше върнала в Корнуол. Или духът на Селия.

На излизане от двора Тамсин обърна глава и претърси с поглед прозорците на гостилницата, но не видя нищо. Вуйчо ѝ беше някъде вътре. Кръвта зашумя в слепоочията ѝ. Седрик Пенхалан беше жив и тя щеше да му отмъсти за злото, което беше сторил на майка ѝ.

Рано на следващата сутрин Тамсин се събуди под цяла планина от завивки и в първия момент не можа да разбере къде се намира. Очите ѝ бяха затворени, тялото ѝ още не беше напълно будно, но всички сетива ѝ казваха, че е настъпила някаква промяна. Усещаше приятна топлина. Тя отвори бавно очи, защото я беше страх, че сетивата са я измамил.

Навън грееше слънце. И не беше само един отделен слънчев лъч или два, цялата стая беше заляна от златната светлина на слънцето. В лъчите танцуваха фини пращинки, намерили път през двойния прозорец, а шлифованите стъклени кани на скрина блестяха като сини и червени диаманти.

Тамсин отметна завивките и скочи от леглото. Изхлузи нощницата през главата си и се протегна, наслади се на слънчевата топлина върху голото си тяло. Кожата ѝ прие с благодарност топлите лъчи и Тамсин имаше чувството, че е излязла за първи път от тъмна пещера след неколкмесечен зимен сън.

Тя изтича до прозореца и го отвори. Погледна панорамата, която се простираше пред очите ѝ, и спря да диша от възхищение. Снощи пристигнаха по тъмно и тя не можа да види почти нищо от къщата и околностите ѝ. Прибраха се веднага в къщата, за да избягат от дъжда, и Тамсин видя само запалени свещи, които хвърляха сенки по тъмната дървена ламперия, гипсови тавани, огън в огромни камини и широка двойна стълба, която водеше към втория етаж.

След като представи гостенката си и придружителите ѝ на персонала, Сейнт Симон побърза да се извини и изчезна. Отведоха Тамсин в голяма ъглова стая, обзаведена с огромно легло с балдахин, стените тапицирани със скъпоценен плат, блестящият под от дъбови дъски покрит с дебели килими. Очевидно любопитни, но мълчаливи слуги ѝ донесоха гореща вода и табла с ядене, докато Хосефа изваждаше от куфарите дрехите, които бяха закупили в Лондон. Много скоро Тамсин се отпусна с безкрайно облекчение в удобното легло. След нощите, прекарани в крайпътните странноприемници, тя се наслади на чистите, приятно ухаещи чаршафи и удобния матрак и потъна в дълбок сън.

А сега стоеше пред отворения прозорец и виждаше съвсем друг свят. Пред очите ѝ се простираха безкрайни ливади, разделени с лехи от ярки цветя, зад тях се виждаше морето, което светеше ясносиньо под

утринното слънце. От двете страни се простираше брегът, който тук образуваше силно вдаден навътре залив. Белите скали се открояваха ярко на фона на морето и небето.

Тамсин отиде до източния прозорец и отвори и него. Опря лакти на перваза и се наведе навън. И тази гледка беше великолепна. Изгряващото слънце позлатяваше водите на река Фоуей; лодките, закотвени в устието, искряха във весели цветове, покривите на малкото рибарско село Полруан от другата страна на реката също блестяха.

– Прекрасно – промърмори зарадвано Тамсин и пое дълбоко аромата на розите, които цъфтяха под прозореца ѝ. В лехите растяха най-различни цветя. Това беше родината на майка ѝ, красивата зелена земя, за която Сесил говореше с безкраен копнеж под палещото испанско слънце.

Тамсин облече бързо панталона си и една риза и хукна боса по коридора. Къщата беше тиха. Ако се съдеше по слънцето, вероятно беше едва пет часът. Освен това беше неделя и всички щяха да си поспят по-дълго.

Резето на масивната входна врата се отвори много трудно, но Тамсин напрегна всичките си сили и се справи. След като успя да отвори вратата, тя застана на прага и примигна срещу великолепното утро. Сърцето ѝ се отвори към топлината и светлината. Малкият преден двор беше обърнат на изток и излизаше към реката.

Тамсин мина под сводестата порта в стената, която заграждаше двора, и отиде в градината, която се простираше чак до морето. Тя вдигна поглед към прозореца си и едва сега забеляза, че е спала в четириръгълна кула, цялата обрасла с бръшлян.

Полковник Сейнт Симон има великолепен дом, каза си с искрено възхищение тя. Цялата къща излъчваше богатство и власт.

Тези две понятия имаха друго значение в неспокойния живот на една бандитка, те не се изразяваха в притежанието на тухли, камъни и земя, но Сесил ѝ беше разказвала, че англичаните ценят извънредно високо тези си притежания.

Седрик Пенхалан беше „кралеубиец“. Сесил ѝ бе обяснила, че огромното богатство му давало възможност да упражнява широко политическо влияние. Без да разполага с богатство, нито един мъж, дори надарен с безмилостното честолюбие на лорд Пенхалан, не можел да се възкачи на този таен престол на властта. А гордостта от благородния му произход укрепвала властта, която упражнявал над всички хора от рода Пенхалан, дори над най-далечните роднини. Само собствената му

сестра се осмелила да се разбунтува срещу тази власт и трябвало да бъде жестоко наказана.

Седрик няма да се справи с дъщерята на Сесил, каза си с мрачна усмивка Тамсин и хукна през ливадата към морето, което я примамваше. Без да обръща внимание на добре поддържаната алея, настлана с чакъл, тя тичаше направо през тревата и се наслаждаваше на приятното усещане. Най-младата издънка на рода Пенхалан щеше да се справи с могъщия Седрик, да го победи със собствените му оръжия. При тази мисъл тя отново си представи лицето на вуйчо си и потръпна. От този човек се излъчваше неукротима енергия, подобна на лавина, която помиташе всичко, посмяло да се изпречи на пътя ѝ. Той я видя на стълбата и застина на мястото си. В очите му имаше смайване, неверие... и ужас. Той я позна и за миг изпита нещо като страх – Тамсин беше готова да се закъльне в това.

Не, той не можеше да знае коя е тя. И никога нямаше да узнае истината, докато тя не сметне, че е дошъл моментът да я разкрие – пред цялата общественост. Духът на Сесил изискваше възстановяване на справедливостта и отмъщение и тя щеше да нанесе удара си бързо и безмилостно, като удар с кама. А дотогава той щеше да я среща и да се измъчва от мисълта, че това момиче прилича досущ на сестра му, макар да е само невинна млада гостенка в чужда къща.

Но дали щеше да има срещи с Пенхалан, докато живееше под покрива на Сейнт Симон? Тамсин спря да тича и прехапа устни. Тя беше усетила враждебността между полковника и Седрик Пенхалан. Дълбока враждебност, ако се съдеше по гневния глас, с който Джулиън беше казал: „Погрижете се да държите племенниците си далече от земята ми, Пенхалан, иначе не мога да гарантирам за последствията.“ Кои бяха тези племенници? Вероятно са ѝ братовчеди.

Имаше цял куп загадки, но скоро всички щяха да бъдат разрешени. Габриел щеше да събере сведения в местната кръчма. По тези места той се чувстваше като у дома си, освен това беше опитен шпионин – умееше както да събира информация, така и да я разпространява. Най-важното – играта беше започнала.

Тамсин кимна доволно и отново погледна към морето. Щом стигна до ниската стена в края на ливадата, тя спря и от устните ѝ се отрони учудено: „О!“ Зад стената започваше стръмен склон. Вдълбаният в сушата залив беше обграден от стръмни скали, само в средата имаше малък пясъчен плаж; но най-много я учудиха великолепните цветове на морето и скалите. Тя застина на мястото си, за да се наслади на

невероятната красота, после нададе весел вик и хукна надолу по склона.

От прозорците на стаята си Джулиън беше проследил утринната ѝ разходка по влажната поляна. Тъкмо беше започнал да се облича, когато някакво цветно петно привлече вниманието му към прозореца. Сега стоеше без риза, пхнал палци в колана на панталона си, и наблюдаваше гостенката си със смесица от гняв и радост. Тя беше нарушила строгите правила за облеклото, които ѝ беше наложил. Едно беше да свали полата си наред жестоката битка на борда на военния кораб и да се покаже в мъжки дрехи, и съвсем друго да тича боса и с кожен панталон в мирния, старомоден Корнуол.

И без това щеше да има достатъчно клоки около присъствието ѝ в дома му и слава богу, че слугите му бяха добре обучени и нямаше да дават храна на слуховете. Сигурно беше, че местното добро общество нямаше да я приеме в този вид, да не говорим за висшите аристократични кръгове. Това момиче не знаеше що е срам! Е, ако не се подчиняваше на правилата му, той имаше пълното право да развали договора.

Джулиън излезе от спалнята си, мина мълчаливо покрай съненото слугинче, което отиваше в кухнята, за да запали огъня преди слизането на готвача и другите прислужници. Тя се поклони учтиво и се изчерви цялата, защото негово благородие не беше облякъл ризата си. Джулиън ѝ кимна кратко. Никога не я беше виждал и си отбеляза, че трябва да поговори с икономката за персонала, който е бил назначен по време на отсъствието му.

Той излезе от къщата през една странична врата и тръгна през поляната. Несъзнателно следваше стъпките на Тамсин, които се очертаваха ясно във влажната трева. Свежият въздух на ранното утро, дъждовните капки, които блещукаха на слънцето, и прекрасният аромат, който се издигаше от цветните лехи укротиха гнева му, докато бързаше към ниската стена.

Той мина през портичката, спря и се загледа надолу. В първия момент не откри никъде Тамсин. Не, тя трябваше да бъде някъде долу, ако не се беше покатерила по някоя от стръмните скали, които обграждаха малкия залив. Скоро откри блестящата сребърно-руса коса и разбра, че младата дама беше стигнала почти до морето. Остатъкът от тялото ѝ беше скрит зад буйно растящите цветни храсти.

Сейнт Симон тръгна надолу по склона, пробивайки си път през храстите.

– Тамсин!

Тя се обърна и му помахаше със сияещо лице. Теменужените очи го

погледнаха възхитено над огромния букет, който беше набрала.

– Прекрасни са, нали? Никога не съм виждала такива невероятни цветя! – извика тя и се втурна към него.

– Ако съдя по дрехите ви, очевидно сте престанала да се интересувате от договора, на който настоявахте с цялата си проклета упоритост – отбеляза делово той, когато тя се изправи пред него.

Даже да беше чула забележката му, Тамсин остана спокойна. Тя пхна носле в букета.

– Как се казват? Никога не съм виждала такива цветя.

– Напръстник – каза Джулиън.

– Слънцето грее, морето е невероятно синьо. Прекрасно е, наистина прекрасно. Никога не бях помисляла, че Англия може да бъде красива! – Тамсин отметна глава назад и се наслади на топлите слънчеви лъчи. Стройната ѝ шия се издигаше гордо от бялата яка, ресниците бяха спуснати като полумесеци върху огряваните от слънцето бузи. – Сесил ми е разказвала за Корнуолските лета, но през последните дни бях започнала да мисля, че спомените ѝ са неверни. – Тя се засмя и сякаш зазвъняха сребърни звънчета.

Тази малка жена излъчваше дълбока чувствена радост. Джулиън беше дълбоко трогнат въпреки всичките си усилия да ѝ се противопостави – тя беше глухарче, което протягаше златната си главица към слънцето. Той прогони далече тази неканена мисъл и продължи с подчертана грубост:

– Имате ли изобщо представа какви клюки ще предизвикате, като се разхождате в това облекло? Кажете ми поне една причина да спазвам моята част от този смешен договор, след като вие очевидно нямате намерение да спазвате дори основните правила.

– О! – Тя вдигна очи и го погледна невинно. – За мен няма никакво значение дали ще нося тези неща или не, милорд полковник.

Още преди Джулиън да е отговорил, тя разпери ръце и изсипа целия букет червени цветя отгоре му. След това свали ризата си, смъкна панталона и застана гола сред червеното цветно море. На лицето ѝ играеше дръзка усмивка.

– По-добре ли е така, сър?

– Велики боже – промърмори мъжът и обърканите му чувства го заляха като порой. Разумът и съпротивата бяха забравени, той беше като лодка, загубила котвата си и люляна от вълните.

Това момиче беше родено от слънцето и морския вятър, от сладкия аромат на дивите цветя. Тя сложи ръце на хълбоците му, отвори

копчетата на панталона. Врърхчето на езика й се подаде между устните, погледът и се впи в голия корем, проследи тясната линия тъмни косми, която се спускаше от пъпа надолу. Тя свали панталона му съвсем бавно и освободи втвърдения му член от меката материя. После направи крачка напред, притисна плоския си корем към коравата, пулсираща мъжественост, мушна ръка между бедрата му, вдигна поглед и се засмя замайващо. С другата ръка отстрани стръркчетата цветя от гърдите му.

– По-добре ли е така, милорд полковник?

Джулиън не можеше да разбере защо не я спря по-рано. Защо не я отблъсна, защо не вдигна панталона си и не се отдалечи. Трябваше просто да се върне в къщата и да потисне огромната си възбуда. Това проклето момиче беше нарушило правилата – и той нямаше да му позволи да продължи да го манипулира.

Вместо това той остана като закован на мястото си и се загуби в пламърците на очите й. Слабините му тежаха от желание, тялото му трепереше от допира на меката й плърт. Рърцете му обхванаха хърлбоците й и тя се разтрепери като лист. Врърхчетата на гърдите й щъркнаха и се притиснаха до мускулестите му гърди.

Тамсин се отпусна бавно върру постелята от червени цветя. Рърцете й се плързнаха по хърлбоците му и тя коленичи пред него. Сведе глава и пое пулсиращия му член в устата си, одраска го съвсем леко със зърбите си и го помилва с езика си. От гърлото на мъжа се изтръргна дрезгав стон. Прърстите му се заровиха в сребърно-русата коса и той сведе глава към главата й, проследи прелестната извивка на шията, спусна се към плешките и меката линия на гърбначния стърлб, към задника и позеленелите стърпала. Коленичила пред него, тя му даряваше най-невероятното удоволствие на света. Той пое дълбоко дърх, за да се върне в действителността, после коленичи до нея, взе лицето й в двете си рърце и притисна устни в топлата й уста. Вкуси солта на собственото си тяло, вдърхна аромата на кожата й, усети възбудата й.

После я притисна да легне върру червените цветя. Тялото й блестеше розово и нежно на фона на необикновената постеля. Бедрата й се отвориха с готовност. Той проникна с прърсти в топлата й женственост и извика на устните й задърхани, възбудени викове. Прърстите й се вкопчиха в косата му, тя надигна хърлбоците си насреща му и се наслади на горещината, която пареше тялото й. Езикът му проникна дълбоко в устата й.

Тамсин се усмихна. Очите й бяха замърглени, страстта й се разгаряше с див пламърк. Той се надигна и проследи с език долинката между

гърдите ѝ, облиза солените капчици пот и отново впи устни в нейните. Ръцете му се мушнаха под тялото ѝ и обхванаха твърдото задниче. Той я вдигна и проникна с мощен тласък в копринената ножница, която се затвори здраво около него и го заля с вълни на наслада. После и двамата полетяха към свят, изпълнен с великолепиe и светлина. Телата им се задвижиха в съвършена хармония.

Някъде много отдалеч Джулиън чу тихите ѝ ликуващи викове, когато и двамата приближиха върха на прекрасното сливане, в което щяха да се изгубят и телата им да се стопят в хладното нищо на висшето блаженство. С последните си сили той се вкопчи в действителността, достатъчно дълго, за да се държи на разстояние от нея, преди да се отпусне във вечността на висшата радост.

Джулиън дойде отново на себе си, когато усети топлото слънце върху гърба си. Все още обгръщаше с ръце крехкото ѝ тяло. От гърлото му се изтръгна задавен стон, той се претърколи и я взе със себе си, за да я настани удобно върху тялото си. Тя се засмя гърлено и скри глава на рамото му. Чувстваше се лека като перце и готова да полети, кожата ѝ беше влажна, а той беше изпълнен с еуфория, каквато не беше изпитвал никога преди това. Нито едно от сексуалните му приключения не му беше носило това великолепно удовлетворение, това чувство за съвършена хармония и мир.

Той я потупа леко по дупето и Тамсин вдигна глава с крайно напрежение на волята.

– Как можа да се случи... все едно какво беше това... – Тя се усмихна замечтано и го целуна в ъгълчето на устата.

– И аз не знам – призна глухо той и помилва задничето ѝ. – Ти не си действителност.

Тамсин избухна в тих смях.

– Напротив, милорд полковник. Аз съм от плът и кръв, чак до крайчетата на пръстите си. – Тя опря ръце на гърдите му и го възседна. – И за да ти покажа, че съм истинска, ще отида да поплувам.

– Водата е ледено студена – възпротиви се той. – Макар че надали е чак като Гуардиана през март.

– Прав си. – Тамсин скочи на крака с лекота, която изобличаваше в лъжа предишната ѝ умора. – Идваш ли с мен?

– Може би... след една минута.

Тамсин хукна към брега. Джулиън остана да лежи по гръб, сложил ръка на челото си, за да защити очите си от яркото слънце. Трябваше да погледне фактите в очите. За пореден път беше отстъпил. И докато това

проклето хлапе беше близо до него, щеше да отстъпва отново и отново – особено ако ѝ станеше навик да се съблича гола пред него на такива необичайни места, и то без да го предупреди. Може би беше по-добре просто да приеме радостите, които му даряваше тялото ѝ, да ги приеме като напълно заслужена компенсация. Тя го използваше, значи той имаше право да поиска възнаграждение. Тя щеше да му го даде с готовност.

Той стана и се загледа след Тамсин, която навлезе безстрашно в мекия прибой на пясъчния плаж. Без да спира нито за миг, тя се хвърли с главата надолу във вълните, а той знаеше, че в това време на годината морето беше леденостудено. Тя излезе на повърхността, за да си поеме дъх, после заплува енергично към другата страна на залива. Вероятно искаше да изпроба течението.

Очевидно Тамсин се чувстваше съвсем естествено във водата, също като на гърба на коня, но това не беше учудващо, като се имаше предвид при какви условия беше живяла. Джулиън слезе на брега и потопи крак във водата. Потрепери, но преодоля себе си и продължи навътре. Щом съзря идващата вълна, побърза да се потопи под нея и в разгорещената му кожа се забиха хиляди ледени острия. Когато отново излезе на повърхността, той откри Тамсин вдясно от себе си. Тя вдигна ръка и му помаха весело, после легна по гръб и се остави на вълните да я носят.

Слънцето стопли тялото ѝ, а меките, люлеещи движения на вълните ѝ напомниха за движенията на тялото ѝ в миговете на екстаза. Вече не усещаше студената вода. Беше затворила очи, слънцето пареше тялото ѝ, скоро ѝ стана топло и зад затворените очи затанцуваха весели розови светлини. Джулиън заплува към нея.

– Излизай най-последно, Тамсин, по-студено е, отколкото си мислиш.

Тя промърмори нещо в знак на съгласие, но изобщо не се помръдна. Той ѝ обърна гръб и заплува към брега, изскочи на сушата и – отърси водата от тялото си. Подскочи няколко пъти и скръсти ръце пред гърдите си, за да дочака Тамсин. Тя се обърна по корем и също заплува към брега, но бавно, като оставяше вълните да я носят. Да, любовната игра със сигурност беше добра компенсация за месеците безделие, които му предстояха. Докато размишляваше така, Джулиън крачеше бавно към мястото, където бяха захвърлили дрехите си. Всъщност безделие не беше точната дума за онова, което му предстоеше. Той не можеше да си представи как обществото ще реагира на необикновената гостенка, която беше посрещнал в дома си. Тамсин щеше да възбуди любопитството на всички местни хора, затова той трябваше да положи много усилия, за да заглади острите ѝ ръбове. Представата как Тамсин пие чай в къщата

на свещеника под орловия поглед на мисис Торнтън го накара да потрепери от ужас. След това избухна в смях. Разбира се, ако Корнуолските й роднини се намереха скоро, той щеше да се върне при бригадата си, но оставаше фактът, че не можеше да я представи на семейството, без да я е привел в що-годе приличен вид.

Джулиън въздъхна тежко. Чакаше го много работа и момичето трябваше да работи заедно с него. Не му се вярваше, че тя е проумяла колко тежка работа й предстои, но щеше да й се наложи да разбере.

Тамсин излезе на брега и изтича при него. Трепереше от студ, но очите й се смееха.

– Прекрасно беше. Много обичам солената вода. – Тя грабна ризата си и избърса мокрото си тяло. Зъбите й тракаха, устните бяха посинели, но очевидно се чувстваше много добре.

Джулиън я наблюдаваше с опрени на хълбоците ръце. Когато заговори, гласът му прозвуча нарочно хладно и отсечено. Опитваше се да скрие от нея с каква радост наблюдаваше естествените движения на тялото й, докато тя се бършеше между бедрата.

– Искам да разбереш едно: ако наистина си решена да продължиш тази игра, това трябва да бъде последният път, когато си се държала като испанска бандитка. Докато живееш под моя покрив, ще се държиш като английска лейди. Ясно ли се изразих?

– Не съм съвсем сигурна – отговори замислено Тамсин и нахлузи панталона си. – За какво по-точно говориш, милорд полковник? – Тя навлече мократа си риза и потрепери от студ. – За дрехите ми или за това, че слязох да плувам, или може би за онова, което преди малко направихме върху цветята?

Тя закопча ризата си и наклони глава настрани, за да го погледна в очите. Очите й блестяха дяволито, защото очевидно бе решила да го накара да признае, че иска да продължат любовната игра.

– Това беше публична недискретност, глухарче – отговори ухилено той. – Точно за нея говоря. – После й обърна гръб и се запъти нагоре по склона към градината. Беше пъхнал ръце в джобовете си и си подсвиркуваше весело.

Тамсин се усмихна разбиращо. Той беше успял да се измъкне от неловката ситуация, без да признае каквото и да било, като едновременно с това си беше оставил всички пътища отворени. Тя се затича след него.

Когато стигна до стената, Джулиън спря и я изчака. Красиво закърплените гърди се очертаваха примамливо под тънката риза, щръкналите от студа връхчета бяха ясно видими.

– Мисля, че е по-добре да останеш тук, докато ти донеса наметка – каза строго той. – Не можеш да влезеш в къщата в този вид, защото само след час цялата околност ще знае какво си правила рано сутринта. Предупреждавам те, това е последният път, когато понасям твоята... твоята... – Очите му се впиха в гърдите ѝ, но след миг той сложи ръка на главата ѝ и я обърна с гръб към себе си. Свободната му ръка се плъзна по хълбоците към задника ѝ. – Сигурен съм, че ме разбираш.

– Няма как да не те разбере, сър. – Докосванията му бяха някак обидни, сякаш беше решил да ѝ отмъщава за нещо. Тамсин се отдели от него, скръсти ръце пред гърдите си и приседна на стената. – Ще те чакам тук.

Тя се загледа към безкрайното море и зарита с крака дребните камъчета. Тази сутрин беше успяла да го накара да се любят, но все пак не го беше спечелила окончателно.

Тя вдигна рамене и се опита да си внуши, че това не я тревожи особено. Не беше важно как се държи той, стига само да продължава да работи с нея. Не, тя наистина нямаше намерение да се кара с него. Двамата си приличаха твърде много, свързваха ги и много общи преживявания – бруталността и триумфът на войната, бяха се радвали един на друг, и то не само по време на любовната игра. Тамсин имаше чувството, че ги очаква цялото щастие на света, но не беше сигурна дали щяха да преодолеят неговия отказ и собствените ѝ тайни намерения.

Тя вдигна глава към скалите, които се издигаха в близост до Фоуей. Изведнъж смръщи чело и примигна срещу слънцето. Две фигури на коне се очертаваха ясно на фона на безоблачното синьо небе. Бяха твърде далече и тя не можеше да види лицата им, но ѝ стана ясно, че са мъже. Конете им бяха расови, с елегантни форми, на седлата им висяха пушки. Откога ли стояха там и какво бяха видели от случилото се в залива? Сигурно не бяха видели любовната сцена на постелята от цветя, защото двете сплетени тела бяха скрити зад храстите, но със сигурност бяха забелязали двете голи фигури, които плуваха в студените морски води.

Докато тя наблюдаваше внимателно двамата чужди ездачи, те пришпориха конете си и препуснаха в галоп. Най-послед Джулиън се върна с наметката ѝ, но Тамсин не спомена за двамата възможни зрители, защото се страхуваше да не го разгневи още повече.

– Увий се в наметката и се върни в спалнята си, без да говориш с никого – заповяда хладно той. Сега носеше риза и ботуши и изглеждаше напълно прилично. – Повечето слуги спят и с малко повече късмет няма да срещнеш никого. След закуска те моля да слезеш в библиотеката, за

да започнем уроците. Облечи някоя от утринните рокли, които купихме в Лондон. Ще поработим над стойката ти.

– Над стойката ми? – попита възмутено Тамсин, но той вече ѝ беше обърнал гръб и вървеше с големи крачки към къщата. Нямаше никакво съмнение, че не желаше компанията ѝ.

Каква стойка, по дяволите? Какво беше измислил? Тамсин се втурна след него, влезе в къщата през страничната врата, но той влезе веднага в стаята за закуска и тя беше принудена да се изкачи сама и намръщена в стаята си.

Вратата към стаята ѝ беше откρεхната и тя чу как Хосефа разгорещено обясняваше нещо на едно от момичетата, което беше донесло на гостенката табла с горещ шоколад и бисквити.

Тамсин се уви по-плътнo в наметката, за да скрие необичайното си облекло, и влезе в стаята с весело изражение.

– Буенос диас, Хосефа – поздрави весело тя.

– О, мис! – Момичето се обърна облекчено към нея още преди Хосефа да е отговорила на поздрава ѝ. – Тъкмо се опитвах да обясня на слагинята ви, че закуската се поднася в малката стая зад библиотеката, но тя не разбира нито дума от нашия език.

– Боя се, че сте права – отговори Тамсин и се усмихна. – Но аз ще превеждам винаги когато има проблеми. Габриел също ще помага.

– Това е онзи грамаден мъж, нали, мис? – Очите на момичето изразяваха страхопочитание.

– Добро описание – съгласи се весело Тамсин. – Той е неин съпруг. – По-добре да разкаже обичайната лъжа.

– Много добре. Ще кажа на мистър и мисис Хиберт – това са портнерът и икономката – обясни бързо тя. – Не бяхме много сигурни как точно стоят нещата, мис. Вие пристигнахте така внезапно, а негово благородие не обича да дава обяснения. – Изведнъж тя се изчерви, очевидно усетила, че е прекрчила границата. Обърна се бързо към вратата, направи реверанс и излезе навън, мърморейки, че трябва да донесе вода.

– Господи, господи, никога няма да науча езика на мъжа ми – изплака Хосефа. – Какви са тия завъртени думи? Три пъти казах на момичето, че искаш гореща вода, но то само ме зяпаше като малоумно.

– Тя просто не те разбира, миличка, също както ти не я разбираш – успокои я засмяно Тамсин и свали наметката, ризата и панталона. – Габриел, полковникът и аз винаги ще ти помагаме, повярвай. Е, коя от онези глупави рокли да облека?

Тя застана гола пред гардероба си, като на минаване взе чашата с

шоколад. Огледа замислено окачените грижливо рокли и загриза една бисквита.

Беше прекарала пет дни в Лондон, в хотел „Крийон“. След като се настаниха в стаите си, полковникът изчезна и се появи едва когато стана време да потеглят към Корнуол. Беше ѝ оставил списък на шивачки и модистки и ѝ беше описал подробно как си представя гардероба на една бъдеща дебютантка. А после ѝ предостави да избере сама дрехите си.

Тамсин се умори безкрайно, докато съставяше гардероба си, но свърши работата си с мрачната решителност, с която се захващаше за всяко трудно начинание. Вечерта, преди да отпътуват, полковникът направи преглед на гардероба ѝ и заяви, че е доволен от избора ѝ. Всичко останало, както ѝ нещата, които бяха забравили, щяха да купят от Сейнт Аустел или Лостуайтъл.

Тамсин чу шум зад гърба си и се обърна стреснато. Мери влезе в спалнята с тежка медна кана с гореща вода. След като ѝ благодари с усмивка, младата жена продължи да разглежда роклите си. Не харесваше нито една, особено ненавиждаше муселинената, украсена с избродирани клончета, която полковникът беше похвалил специално. Тя извади роклята от гардероба и я поднесе към прозореца. Наистина беше красива, в бледолилаво с тъмни цветя и кремав ешарп.

– Пфу! – промърмори отвратено тя и хвърли роклята на леглото. – Мисля, че ще облека тази.

– Роклята е прекрасна, мис – промълви плахо Мери и с възхищение попипа плата. – Ще подхожда отлично на тена ви.

– Възможно е – съгласи се небрежно Тамсин и се обърна към скрина, където Хосефа пълнеше легена с топла вода.

Тя насапуниса кърпата и се изми от главата до петите, за да отстрани солта от кожата си. Тялото ѝ се освежи и пламна и чувството беше много приятно. После се зае с уморителната задача да облече долните гащи, чорапите и ризата. Колко много дрехи, при това бяха напълно ненужни, ако времето беше топло като днес. Тя навлече батистената фуста и сърдито приглади гънките.

Хосефа нахлузи роклята през главата ѝ и Тамсин гневно напъха ръце в късите буфан-ръкави. Старата жена я предупреди да внимава, за да не скъса нежната материя, и ядът ѝ нарасна. Закопчаха роклята ѝ на гърба, завързаха ешарпа под гърдите и Тамсин се огледа в голямото огледало. Изобщо не приличаше на себе си.

– Косата ми е станала много дълга, Хосефа, непременно трябва да я подкъсиш. – Тя прокара пръсти през копринената руса грива. –

Стигнала е до тила, а отпред ми пада в очите.

След като хареса външността си, доколкото това беше възможно при тези обстоятелства, тя слезе в стаята за закуска. Полковникът беше излязъл отдавна, на кръглата масичка пред прозореца към градината имаше само един прибор. Сутрешните развлечения бяха събудили апетита ѝ и тя погледна въодушевено лакея, който влезе в стаята с голяма табла, на която имаше яйца, шунка и гъби.

– Кафе или чай, мис?

– Кафе, моля.

– Вашият слуга би искал да размени няколко думи с вас, мис – съобщи слугата. – Да му кажа ли да почака, докато закусите?

– Ти няма какво да ми казваш, момко. – Габриел застана на вратата и я изпълни цялата. – Освен това искам да ми донесеш една табла със същите неща. Добро утро, малко момиче.

Лакеят пое възмутено въздух и се ядоса още повече, като видя как Габриел си придърпа едни стол и седна срещу Тамсин. За да го умилюстват, младата жена обясни бързо:

– Габриел не ми е слуга. Той е нещо като телохранител. Сигурна съм, че лорд Сейнт Симон ще ви обясни всичко.

– Разбира се, мис. – Лакеят изгледа злобно грамадния мъж, но той като че ли не го забеляза, защото се облегна удобно назад и сложи двете си ръце на масата.

– Бих искал и кана бира, ако обичате.

Лакеят въздъхна примирено и се оттегли с цялото достойнство, на което беше способен. Великанът се изсмя гръмогласно, взе си едно хрупкаво хлебче и го намаза с масло.

– Очевидно ще се наложи да въведа малко ред в тази къща – заговори провлечено той. – Персоналът не знае как да се държи с мен. Най-добре е да поговоря с полковника.

– Да – съгласи се с отсъстващ вид Тамсин. – Вчера видях Седрик Пенхалан.

Габриел я изгледа с присвити очи.

– Къде?

– В странноприемницата в Бодмин. Не можах да ти кажа, защото полковникът щеше да чуе.

– Права си. – Габриел потъна в мрачно мълчание и дочака завръщането на лакея, който грубо остави пред него голяма кана с бира, а после се обърна и пое таблата от ръцете на момчето, което го следваше. Лакеят изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се взриви. Момчето

потисна с мъка хиленето си и избяга бързо, преди Том да е излял лошото си настроение върху него.

– Говори ли с него? – Габриел набоде на вилицата си една гъба и я потопа в жълтъка.

– Не, но той и полковникът размениха няколко думи. Очевидно се познават.

– В тази област всички се познават.

– Стори ми се, че не се обичат много, Габриел. Бих казала дори, че се мразят. – Тя му предаде съдържанието на подслушания разговор и му описа впечатленията си.

– Ще се опитам да събера някои сведения – каза великанът. – Ще поразпитам в кръчмите. Племенниците сигурно са ти братовчеди.

– Така изглежда. Вероятно са деца на по-малкия брат на Сесил. Вече не помня имената им, тя ми ги каза, но само веднъж. Според нея малкият брат изобщо не е бил важен член на семейната йерархия.

– Вече ми стана ясно, че в това семейство е важен само Седрик – заключи Габриел и отново надигна каната с бира.

– Засега, Габриел – отговори със заплашителна усмивка Тамсин. – Засега.

– Проклет да бъда, ако това не беше Сейнт Симон! Кажете ми, братко, наистина ли видяхме него и уличницата му в студените вълни на залива? – Чарлз Пенхалан се прицели и пушката му изгърмя. Една врана излетя от върха на скалата.

Дейвид погледна ухилено брат си и вдигна своята пушка. Стрелбата по враните беше досадна работа, но все пак по-добра от тази по зайците, а и в този сезон на годината беше единственият разрешен спорт.

– Навсякъде ще позная тези червени коси – продължи той. – Само дето ми се стори още по-едър и силен.

– Е, поне е загубил част от строгите си нрави – изсмя се Чарлз и окачи пушката на седлото. – Или е това, или открай време е бил лицемер. Само че онази малка мръсница не ми хареса особено. Много е мършава, не намираш ли?

– А на мен ми се стори, че беше момче. – Дейвид също отпусна пушката си. – Може би, откакто е в армията, полковникът е променил вкусовете си.

Двамата се изсмяха грубо. Имаха тесни, остри лица, тънки устни и малки, дълбоко разположени очи, корави като камъни. И двамата бяха слаби, с издадени рамене и тесни гърди, но умееха да компенсират

липсващата им физическа привлекателност със зловни, жестоки номера. Когато близнаците Пенхалан се появяваха някъде, мъжете минаваха от другата страна на улицата.

Виждаха ги твърде рядко сами, те говореха със загадки и се държаха толкова предизвикателно, че даже малкото им приятели не ги обичаха.

– Питам се дали чичо знае, че Симон се е върнал в Трегартън – промърмори Дейвид и смръщи чело. – Мисля, че вече е пристигнал в Бодмин.

– Ако не го е узнал, ще го научи много скоро. А ние с теб е най-добре да изчезваме от земите на Сейнт Симон – предложи колебливо Чарлз. – Не искам някой да ни види и пак да пусне зловни приказки по наш адрес.

Чарлз пришпори коня си и препусна към границата на имението Трегартън. Брат му го последва с мрачно изражение на лицето.

– Сейнт Симон е известен като строг блюстител на морала, но е лицемер – настоя той. – Един ден ще го накарам да се гърчи в праха, да го знаеш!

– И аз ще участвам – обеща решително Чарлз. – Един ден двамата с теб ще му дадем да разбере.

16

– Е, какво имаш да ми кажеш за стойката ми? – попита Тамсин веднага след като влезе в библиотеката. Вдигна полите си и седна като на кон на облегалката на кожения диван. От това удобно място можеше да наблюдава полковника с израз на интелигентно любопитство.

Джулиън вдигна глава от вестника си и зяпна смаяно.

– Веднага стани оттам! Независимо от факта, че дамите никога не седят така и позата не е много елегантна, можеш да разкъсаш подгъва на роклята си.

Тамсин праметна двата си крака през облегалката и седна на дивана. После наклони глава встрани и блестящите ѝ очи отново му напомниха за нахална червеношийка.

– По-добре ли е така?

– Само отчасти. – Той хвърли вестника на писалището. – Дамите седят на столове, краката им са прибрани, ръцете почиват в скута. Иди и седни на стола до прозореца, онзи с правия гръб.

Тамсин закрочи тържествено към прозореца, седна на посочения стол и го погледна с очакване.

– Седни исправена. Винаги се свиваш.

– Толкова ли е важно как седея? – Тя беше искрено учудена. Никога преди това не беше мислила за такива дреболии като сядането на стол например.

– Разбира се, че е важно – отговори строго Джулиън, стана и отиде при нея. Застана зад стола, сложи ръце върху раменете ѝ и грубо ги изтегли назад. – Чувстваш ли разликата?

– Но това е смешно – извика Тамсин. – Не мога да седея така, ще се чувствам като кукла, натъпкана с парцали.

– Не само трябва да седиш така, ами и да ходиш, да стоиш и да яздиш – обясни решително той и остави ръцете си върху раменете ѝ. – Ти седиш на седлото като чувал с картофи. И за това е виновно само проклетото испанско седло. То прилича по-скоро на кресло, отколкото на истинско седло. Бих казал, че поощрява ездача да си изкриви гърба.

Тамсин го погледна възмутено. Тази рязка критика на стила ѝ на яздене съвсем не беше част от договора. Какво значение имаше дали ще се държи като дама или не?

– Не мога да препускам десетки мили по неравната испанска земя и

на всичкото отгоре да сеядя на коня като парцалена кукла – обясни разгорещено тя. – А ти много добре знаеш, че мога да яздя ден и нощ, без да се уморя.

– Сега ти си дама от висшето английско общество и никой не очаква от теб да яздиш ден и нощ – отговори сърдито той. – Най-много да отидеш на лов, а сезонът започва едва през октомври. Мисля, че щом ти сложа английско седло, ще се научиш.

– Камък ми падна от сърцето – промърмори Тамсин, но Джулиън се престори, че не я е чул.

Той я пусна, мина пред нея и я огледа внимателно.

– Сложи краката един до друг, така че глезените да се допират и постави ръцете в скута си.

Тамсин изпълни заповедите му с преувеличено внимание и се загледа напрегнато пред себе си.

– Отпусни се.

– Как да се отпусна, като ме караш да сеядя така? – попита тя почти без да отваря уста, за да не промени позата си.

Джулиън се опита да не се засмее.

– Ако настояваш да си играеш с мен, аз ще откажа да имам нещо общо с глупавите ти планове. Може би не ти се вярва, но си имам много по-важна работа, отколкото да играя ролята на гувернантка и учител по танци на една нецивилизована испанска бандитка! Стани.

Тамсин се подчини. Очевидно полковникът не беше в настроение за игрички. Тя стана, отпусна ръце отстрани на тялото си и зачака следващите му заповеди. При това се опита да изглежда безучастна.

– За бога, не увисвай рамене, сякаш си гърбава! – Джулиън изпъна крехките ѝ рамене. – И стегни дупето. – Ръката му я плесна доста силно.

– Ти май си мислиш, че съм от тел – промърмори Тамсин. – Тялото ми не може да се криви така.

– О, милото ми глухарче, ти май забравяш, че съм те виждал да правиш учудващи гимнастически упражнения – изсмя се сухо той, отстъпи крачка назад и я огледа критично. – А сега се усмихни.

Тамсин се усмихна пресилено. Източи шия, изпъна рамене назад и стегна дупето си, колкото можеше.

– Така ли?

– Свети боже! – прошепна глухо той и най-после загуби битката с напирания смях. За да не загуби окончателно самообладание, побърза да ѝ обърне гръб и стисна здраво зъби. Обърна се тъкмо навреме, за да забележи доволното ѝ хилене, но тя се овладя веднага и отново стана

абсолютно сериозна.

– Това не е шега!

– Разбира се, че не е – съгласи се тя. – Прав сте, сър. – Само ъгълчетата на устните ѝ потрепваха.

– Щом не можеш сама, трябва да опитаме друго нещо – заяви Джулиън. – Ще ти сложа дъска на гърба.

– Какво? – Смехът ѝ секна изведнъж.

– Дъска за гърба – обясни съвсем сериозно полковникът. – Използват я в повечето училища. Връзват я на гърба на момичето, което не ходи изправено, и го карат да ходи непрекъснато, за да поправи стойката си. Разбира се, онези момичета са много по-млади от теб, но въпреки това ще опитаме.

– Това е варварство! – провикна се възмутено Тамсин.

– Съвсем не, скъпа моя. Сестра ми носеше дъската по няколко часа на ден в продължение на една или две години – разказа ѝ с усмивка Джулиън. – Ще отида в града да потърся подходяща дъска за теб. Ще я носиш всяка сутрин и се надявам да постигнеш бърз напредък. Ако няма резултата, ще се наложи да я носиш през целия ден.

Тамсин го гледаше в мрачно мълчание. Стана ѝ ясно, че той беше дал първия изстрел в една война, която тя бе вярвала, че може да превърне в игра, нищо, че плановете ѝ бяха съвсем сериозни.

– Докато набавя дъската, ще опитаме нещо друго – продължи с престорено безразличие Джулиън. Отиде до библиотеката и извади две тежки, подвързани с кожа книги. – Ела тук.

Тамсин веднага застана нащрек.

– Не мърдай. – Той сложи книгите на главата ѝ. – А сега се разходи из стаята, като внимаваш книгите да не паднат. Трябва да държиш главата си изправена и да не я движиш. Освен това ще правиш малки крачки, няма да подтичваш като невъзпитано кученце.

Тамсин пое рязко въздух, но стисна здраво устни и отказа да поеме подхвърлената стръв. Книгите бяха толкова тежки, че всички мускулчета на тила ѝ се напрегнаха. Тя се взря мрачно в едно точно определено място на дървената ламперия и се опита да запази равновесие. Ако лорд Сейнт Симон се опитваше да я накара да се откаже от плана си, много скоро щеше да установи, че тя е много по-упорита и издръжлива, отколкото предполагаше. Тя направи първата крачка напред и книгите се заляляха застрашително, но не паднаха.

Джулиън се ухили, настани се удобно на дивана и отново взе вестника.

– Мисля, че един час ще бъде достатъчен – отбеляза той. – А когато се научиш да държиш гърба изправен, ще те науча как да се покланяш, защото това е необходимо, ако ще те представим в двора.

Това не беше част от плана на Тамсин, но не можеше да му го признае. Джулиън се зачете във вестника си, сякаш беше на мнение, че за тази сутрин задачата му е приключена.

Тамсин промърмори някакво проклятие, но онези, които се отнасяха лично до него, бяха изречени само на ум. Наричаше го самодоволен, отвратителен, злобен и коварен негодник. Все пак продължи да ходи напред-назад, опитвайки се да балансира книгите върху главата си. Няколко пъти те паднаха шумно на килима и всеки път полковникът вдигаше глава и я изчакваше да ги постави върху главата си и да продължи упражнението, и едва след това се посвещаваеше отново на вестника си.

Тилът ѝ пулсираше от болка, раменете ѝ се сковаха, а книгите сякаш бяха пробили дупка в главата ѝ. Тя хвърли поглед към часовника и с ужас установи, че са минали едва петнадесет минути. Това си беше истинско мъчение, много по-страшно от всичко, което беше преживявала досега. Какво не би дала, ако можеше в този момент да язди под парещото испанско слънце без капчица вода, цялото ѝ лице накацано от мухи! Скоро всички мускули на тялото ѝ се напрегнаха и болките станаха непоносими.

Не ставай глупава, не е чак толкова лошо! Беше видяла и други страшни неща, макар да беше сигурна, че никога не е изглеждала така смешна и жалка. Но проклетият английски полковник искаше да я отклони от веднъж взетото решение и тя трябваше да издържи докрай, даже беше готова да му дари това удовлетворение.

Джулиън отгатваше без усилие мислите ѝ; те можеха да се прочетат по лицето ѝ, докато отвращението се бореше с решителността. Той се облегна назад, скръсти ръце зад главата си и докато я оглеждаше с полузатворени очи, се опита да си припомни какви други сурови възпитателни методи прилагаша майките и гувернантките спрямо непослушните момичета. Тя изглежда много добре в тази рокля, каза си замечтано той, атлетичното ѝ тяло е станало женствено меко.

На вратата се почука. Тамсин спря веднага и свали книгите от главата си.

Влезе икономът Хиберт.

– Посещение, милорд. Мистър и мисис Маршъл, лорд и лейди Пендрагон, викарият и мисис Торнтън.

Икономът хвърли бърз поглед към гостенката на негово

благородие. Всички прислужници гадаеха коя е младата дама, придружена от испанската прислужница и огромния шотландец, който не признаваше ниции закони. Лорд Сейнт Симон им беше казал само, че младата дама е под негова закрила и ще прекара лятото в Трегартън, а през октомври ще дебютира в Лондон.

Джулиън изкриви лице. Очевидно във всички къщи на околността тази сутрин се беше разпространила вестта, че лордът се е завърнал в Трегартън и е довел необичайна гостенка. А онова, което се разказваше в кухните, скоро достигаше и до салоните, най-късно с утринната чаша шоколад. Ключокарите от околността не се стърпяха и побързаха да дойдат лично в Трегартън, за да проверят какво вярно имаше в слуховете.

– Отведохте ли гостите в салона, Хиберт?

– Да, разбира се, милорд.

– Ей сега ще ида при тях. Най-добре донесете на лорд Пендрагон и преподобния Торнтън бутилка бургундско от реколта 98 и чай за дамите, но първо ги попитайте дали не предпочитат плодов ликьор. Имаме ли плодов ликьор? – попита развеселено той.

– Тъй вярно, милорд. Мис Люси го харесва много, ако си спомняте, затова винаги пазим по няколко бутилки в избата.

– Какво е плодов ликьор? – попита Тамсин, когато икономът излезе.

Джулиън изкриви лице с нарастващо отвращение.

– Нещо отвратително сладко и лепкаво.

– Коя е мис Люси?

– Сестра ми. – Той спря за миг и я погледна мрачно. – Ще се наложи да те представя на гостите си, всъщност те са дошли точно за това... или пък бихме могли да кажем, че си уморена от пътуването. – Той поклати глава. – Това е глупав претекст и ще трае само няколко дни. По-добре е да свършим тази работа още днес.

– Все пак аз не съм чак такава обществена опасност – отговори протестиращо Тамсин. Беше много засегната от очевидното му нежелание да я представи на гостите си.

– Мило мое момиче, ти си повече от невъзможна. В обществото ще те гледат като пъстро куче. – Той хвърли поглед към часовника си. – Та ти дори не можеш да седиш като дама. – Бръчките на челото му се задълбочиха. – Ще ида да ги поздравя, а ти ще дойдеш след десетина минути. Когато те представя, трябва да се поклониш съвсем леко, ей така, от хълбока. – Той ѝ показа поклона и Тамсин кимна сериозно.

– Направи го – подкани я той и проследи критично как тя повтори

движението. – Не е свършено, но засега е достатъчно. Ще те опиша като плаха и съдржана, както подобава на дъщерята на испански гранд, възпитана в манастир.

Той отиде до вратата, но на прага спря. Очевидно си беше припомнил нещо, за което досега не беше помислил.

– Трябва ти фамилно име. Тамсин е достатъчно за домашната прислуга, но не и за останалия свят. Ти имаш ли изобщо фамилно име?

Тамсин вдигна рамене, опитвайки се да преодолее гнева си.

– Май нямам. Татко беше известен навсякъде като Ел Барон.

– Значи от днес нататък си дъщерята на сеньор Барон – обяви решително Джулиън. После се върна при нея и я улови за брадичката. Изразът на лицето му беше толкова сериозен, че изглеждаше почти заплашителен. – Само една единствена недискретна дума или един фалшив жест пред тези хора, миличка, и всичко ще иде по дяволите. Ще излетиш от къщата ми толкова бързо, че изобщо няма да усетиш какво е станало. Разбра ли ме?

– Защо мислиш, че мога да бъда недискретна? – попита гневно тя. – Това изобщо не е в мой интерес.

– Не, но не забравяй какво ти казах. Повярвай, никога не съм бил толкова сериозен. Само една издънка, даже неволна, и ще се озовеш на улицата. Аз съм в родината си и държа много на доброто си име. Нямам никакво намерение да го излагам на риск заради теб. – Погледът му задържа нейния. След няколко секунди той пусна рязко брадичката ѝ, врътна се на токовете си и излезе от стаята.

Тамсин хвърли книгите на масата. Какво си въобразява той? Нима мислеше, че тя ще му се хвърли на шията и ще го разцелува? Или просто се страхуваше, че би могла да каже нещо недискретно, нещо твърде интимно? Разбира се, това беше възможно, тъй като тя нямаше представа какво в тази чужда страна беше прилично и почтено и какво не. Уроците им още не бяха стигнали дотам.

Тамсин се надигна на пръсти и се разгледа в огледалото над камината. Пооправи с пръсти немирната си коса и приглади назад немирните къдрици. Косата ѝ наистина беше станала твърде дълга. Как ли се държяха благородните испански девизи, възпитавани в манастир?

Тя изпробва една плаха усмивка, но тя не се получи особено убедителна. Може би трябваше да се престори, че не разбира добре английски. Така щеше да се предпази от непреднамерени грешки. Щеше да седи пред гостите в скромно мълчание, любезна, но напълно неразбираща. Трябваше да го направи заради собствената си сигурност. Полковникът

беше казал напълно сериозно всяка дума и тя не можеше да си позволи да прави грешки. Уверена в успеха си, тя излезе с големи крачки от библиотеката, прекоси голямата зала и застана пред вратата на салона в другия край на къщата. В последния момент си припомни, че не трябваше да прави толкова големи крачки: Раменете назад, дупето стегнато, главата високо, шията изправена... По дяволите! Как да мисли за толкова неща едновременно?

Тя отвори безшумно вратата на салона и застана колебливо на прага. Трябваше да почака някой да я забележи. Сърцето ѝ биеше до пръсване, защото съзнаваше, че прави първите крачки към осъществяването на плана си. Едва сега, докато наблюдаваше малката група хора, насядали в отсрещния ъгъл, тя разбра каква трудна задача си е поставила. Никога преди в живота си не беше заставала срещу такива хора. Всъщност никога досега не беше стояла на прага на салона в аристократичен английски дом. Какво щяха да видят тези непознати хора, когато най-сетне я забележеха? Едно беше ясно: въпреки приличната рокля те щяха да видят жена, твърде различна от самите тях. И това се отнасяше не толкова до външния ѝ вид, то беше нещо съвсем друго, тя не беше в състояние да го определи точно, но го усещаше дълбоко в себе си. Може би това различие се дължеше на живота, който беше водила досега, както и на очакванията, които хранеше за бъдещето. То я отличаваше от другите, сякаш я бяха жигосали с нагорещено желязо. Три от жените бяха матрони на средна възраст. Те бяха облечени в тъмен сатен и носеха дантелени бонета. Четвъртата беше по-млада и роклята ѝ беше от бежова батиста, а шапката от слама. Въпреки младостта си, по цялото ѝ тяло и по начина, по който носеше дрехите си, личеше, че след години тя ще изглежда също като другите жени. Тамсин беше сигурна, че самата тя никога няма да изглежда като жените в тази стая. Беше толкова чужда на тези жени, сякаш беше дошла от друга звезда.

Лорд Пендрагон и викарият стояха пред камината и с удоволствие отпиваха от червеното вино на домакина си. И двамата бяха едри и доста пълни, по лицата им се четеше самодоволството, което им вдъхваше признатата роля в обществото. Преподобният Томас я забеляза пръв.

– Ах! – извика той и лицето му грейна. – Ето я и нашата малка чужденка!

Полковникът стана от стола си, който изглеждаше твърде крехък за едрата му фигура.

– Тамсин, ела да те представя. – Лицето му беше сериозно. – Тъкмо описвах на гостите си нещастните обстоятелства, които те доведоха тук.

– Пардон? – попита тихо младата жена и направи опит да се усмихне. – Но компрендо, сеньор Сейнт Симон.

Джулиън я погледна толкова слисано, че за момент Тамсин забрави предпазливостта си и едва не се разсмя с пълен глас. Тя хвърли поглед покрай него към посетителите и ги удостои с плаха усмивка.

Ръката на Джулиън я стисна за лакътя.

– Мисля, че ако слушаш внимателно, ще можеш да следиш разговора – проговори окуражително той и я стисна още по-силно. – Дами и господа, позволете ми да ви представя сеньорита Тамсин Барон.

По време на представянето Тамсин успя да запази колебливата си усмивка. Тя се поклони многократно, като при това се чувстваше като птиче, което кълве зрънца в праха. Тя забеляза острите, изпитателни погледи на възрастните жени, но при представянето те ѝ кимнаха дружелюбно. Погледът на лорд Пендрагон беше съвсем различен. Тя беше под закрилата на лорд Джулиън, но беше млада жена и той я разгледа именно като жена. Викарият взе двете ѝ ръце в своите и обясни с типичния сладникав глас на свещеник, че се надява тя да не намери църквата му твърде странна, след като очевидно принадлежи към католическата вяра. Неговата църква била на територията на Трегартън и той щял да се радва да приеме изповедта ѝ, ако това щяло да облекчи душата ѝ.

Тамсин отново потърси защита в незнанието на езика. Тя сведе поглед, промърмори нещо неразбрано и се обърна с безмълвна въздишка към мис Маршъл, която ѝ се усмихваше топло и приятелски.

– Бедното момиче, знам, че тук всичко ви е чуждо и сигурно много тъгувате от раздялата с родината си.

– Пардон? – Тамсин хвърли въпросителен поглед към Джулиън. Той преведе думите на гостенката си през здраво стиснати зъби.

– О, много ви благодаря – прошепна сърдечно тя и здраво разтърси ръката на мис Маршал. Господи, май беше прекалила с ръкостискането, защото младата жена я погледна доста учудено.

– Тамсин се възстанови учудващо бързо – обясни Джулиън. – Седни тук, ниня. – Той я побутна към един стол и доволно чу как тя си пое остро дъх. – Всъщност повереницата ми говори много добре английски и разбира какво се говори, но се страхува да не направи някоя грешка. – Той ѝ се усмихна, но очите му обещаваха отмъщение.

Тамсин успя да се престори на смутена.

– Сеньорът е... твърде снизходителен.

– О, мисля, че преувеличаваш – отговори бързо Джулиън и се обърна към гостите: – Ако говорите бавно, тя ще ви разбере без затруднения.

Хестър Маршъл кимна с разбиране и попита съвсем бавно, подчертавайки всяка дума:

– Яздите ли, сеньорита?

– Да язда? – Тамсин смръщи чело. – А, да, разбрах. Ами... да... много ми харесва... но сеньор Сейнт Симон твърди, че не се справям много добре. – Тя погледна угрижено полковника.

– О, сигурна съм, че лорд Сейнт Симон ще ви избере най-кроткия кон в конюшната си и ще се упражнявате прилежно – утеша я нежно Хестър. – Ако искате, ще излизаме заедно. Аз също язда твърде бавно по нашите лоши пътища, затова можете да бъдете напълно спокойна, че няма да направим нещо нередно.

Тамсин преглътна мъчително, но Джулиън отговори вместо нея:

– Това би било чудесно за теб, ниня. Сигурен съм, че ще ти хареса да се разходиш на кон из околността, особено след като времето се подобри.

– Да, беше прекалено мрачно – съгласи се мис Маршъл. – Фермерите бяха много загрижени за реколтата. Докога ще трае отпуската ви, лорд Сейнт Симон?

– Трябва да проведе някои преговори в Уестминстър от името на Уелингтън – обясни Джулиън. – Освен това херцогът ме помоли да се погрижа Тамсин да намери мястото си в новата си родина, преди да се върна в Испания. Той също познаваше баща й. Надявам се Люси да я представи в обществото в началото на сезона.

Това беше ново за Тамсин.

– Пардон? – попита плахо тя. – Извинете... но компрендо.

Щом свърша с теб, глухарче, няма да знаеш дори кое време е, закле се в себе си Джулиън.

– Сестра ми – напомни й с безизразно лице той.

– Ах, да. – Тя се облегна удобно на стола си, кръстоса крака и се усмихна сияещо.

Лейди Пендрагон застина на мястото си, Джулиън излезе бързо пред Тамсин и напълни повторно чашата на викария. При това изрита Тамсин по крака и тя побърза да седне прилично и да сложи ръце в скута си.

– Къде сте възпитана, сеньора Барон? – пожела да узнае лейди Пендрагон.

Тамсин примигна и смръщи чело, сякаш се опитваше да разбере. После кимна и засия с цялото си лице. От устата й потече поток испански думи; тя кимна, усмихна се, направи широк жест с ръка –

слушателите ѝ я гледаха неразбиращо. Шест лица се обърнаха въпросително към полковника, който се беше облегнал на перваза на камината със скръстени на гърдите ръце. Сините му очи святкаха саркастично.

– В един планински манастир, мадам – отговори той. – Ордена е много строг, манастирът е на самия връх на планината. Дотам се стига само с мулета, затова ученичките не виждат почти никого, освен сестрите. Майката на Тамсин е починала, когато тя е била едва десетгодишна, и веднага след смъртта ѝ изпратили детето в манастира. А когато навършила осемнадесет, баща ѝ изпратил да я вземат и я отвел в Мадрид. Там я представили в двора.

Тамсин кимна. Докато Джулиън превеждаше, тя кършеше ръцете си в скута, а виолетово-сините очи показваха силно вълнение.

– За съжаление сеньор Барон почина внезапно и повери дъщеря си на най-близките си приятели – а това бяхме херцог Уелингтън и аз.

– Си, си... – прошепна Тамсин и се усмихна глупаво на Джулиън, след което от устата ѝ отново се изля поток испански думи.

– Решихме, че е най-добре да я доведе в Англия, поне докато войната в Испания свърши – продължи безстрастно Джулиън. Макар че беснееше от гняв, той трябваше да признае, че Тамсин си е измислила съвършена история.

– Добре сте постъпили – отбеляза лейди Пендрагон. – Какво нещастие за вас, мис Барон.

– Прощавайте, мила, но да не сте била болна? – попита съчувствено мисис Торнтън и се наведе да потупа Тамсин по коляното.

В първия миг Тамсин я погледна неразбиращо, после отговори весело и зачака Джулиън да преведе.

– Тя казва, че никога не е боледувала, мадам – обясни послушно той.

– О... а аз си помислих... Косата ѝ е толкова необичайна. Как би обяснила това?

Джулиън зададе въпроса на испански.

– О, така беше в манастира – отговори Тамсин, без да се замисли нито за секунда. – Сестрите настояваха да носим косите си съвсем къси... за да не се поддаваме на грешна суета, нали разбирате.

– Забележително. – Мисис Торнтън кимна на съпруга си, когато Сейнт Симон свърши да превежда. Лордът едва успяваше да запази самообладание. – С преподобния често сме разговаряли, че днешните момичета обръщат прекалено много внимание на външния си вид. Разбира се, това не се отнася за Хестър. – Тя се усмихна одобрително на мисис

Маршъл и дъщеря ѝ. – Хестър е пример... тя помага много на енорията.

– Значи лейди Фортескю ще представи мис Барон в двора и ще ѝ помага във всичко – попита мисис Маршъл, която бе приела комплиментата към дъщеря ѝ със самодоволна усмивка.

– Надявам се – отговори Джулиън и отпи от виното си. – Аз горя от нетърпение да се върна на полуострова и вярвам, че ме разбирате.

– Какво мислите за войната там долу, Сейнт Симон? – попита лорд Пендрагон, след което мъжете се оттеглиха в един ъгъл и заговориха за войната.

Тамсин седеше сковано на стола си, докато дамите разговаряха помежду си. От време на време те ѝ кимаха окуражително, за да не я изключат съвсем от разговора, смятайки, че тя не може да го следи. Говореха си за готварски рецепти, дантелени якички и за нахалството на слугините. През това време Тамсин слушаше с напрежение разговора на мъжете и отново и отново хапеше език, за да не се намеси в дискусиата, която я интересуваше много повече.

– Надявам се, че вашата... вашата повереница ще ви придружи в неделя на църква. – Мисис Торнтън взе ръкавиците си и се надигна да си върви.

– Разбира се, Тамсин ще посещава нашата църква, тъй като наблизко няма католическа – отговори хладно Джулиън. – Нали, ниня?

– Пардон? – попита плахо Тамсин и затрепка очарователно с мигли. Неразбирането ѝ изглеждаше напълно искрено. В погледа му имаше недвусмислено предупреждение и тя остана мълчалива, докато домакинят изпроводи гостите си до каретите им.

– Това дете има ли дуеня? – попита мисис Маршъл, докато Джулиън ѝ помагаше да се качи в каретата.

– О, да, една солидна испанска дама, която ми внушава страх – увери я Джулиън: – И сякаш това не е достатъчно, с нея дойде и един огромен телохранител. Впрочем, той е шотландец, цял великан, и задачата му е да държи всички чужди хора далече от момичето, поне докато не ги е проверил основно. Сигурен съм, че цялото село ще говори за него, затова ви предупреждавам отрано. Скоро ще го видите.

Мисис Маршъл помисли малко над думите на Джулиън, после кимна доволно. Дъщеря ѝ се качи в каретата и седна до нея.

– Довиждане, сеньорита. – Хестър се подаде през прозорчето и стисна ръката на Тамсин. – Ще се радвам да изляза с вас на езда.

– Да – отговори смело Тамсин и този път отговори на ръкостискането с много по-голяма предпазливост. – И моля, моля, наричайте ме

Тамсин. Така е много по-добре, нали?

– Тамсин. – Хестър се усмихна сърдечно. – Едно прекрасно Корнуолско име. Лорд Сейнт Симон каза, че семейството на майка ви произхожда от тази част на страната. Вие също трябва да ме наричате Хестър. Усещам, че ще станем добри приятели.

Каретите отпътуваха. Тамсин стоеше до лорд Сейнт Симон и им махаше за довиждане.

– Стига толкова, влизай вътре! – Когато каретите изчезнаха от очите им, Джулиън се обърна към Тамсин, сграбчи я за рамото и я бутна в къщата. – Каква беше тази комедия, по дяволите?

– Помислих, че това е най-доброто решение – отговори сърдито Тамсин и го изгледа с невинни очи. Той я бутна в библиотеката и затвори вратата с такава сила, че подът се разлюля. – Беше ме страх, че ще сбъркам нещо или ще ги обидя, защото съзнавам, че нямам никаква представа от живота в английското общество. Затова си помислих, че ще бъде много по-добре да не казвам нищо. Ти просто нямаш причина да ми се сърдиш. – Тя сложи ръка върху неговата. – Уплаши ме, полковник.

– Не се прави на невинна! – изсъска той. – Ти се забавляваше с тях... и с мен също!

– Това не е вярно! – извика Тамсин. – Ако помислиш малко, ще разбереш, че това наистина е най-доброто решение – докато не направя грешката да отговоря спонтанно на английски. Щом не говоря, значи няма да кажа нищо погрешно, а тъй като всички очакват от мен да съм друга, никой няма да се учудва на необичайното ми поведение. През това време ти ще ме научиш на най-важните неща и когато се уверя, че вече не правя грешки, ще започна да говоря по малко на английски. Когато бъда представена в двора... ако изобщо се стигне дотам... е, тогава ще се престоря, че говоря достатъчно добре английски, и никой няма да се чуди.

– Дали ще се почувстваш достатъчно сигурна, за да излезеш сама в обществото? – промърмори Джулиън. – Велики боже! – Той зарови пръсти в гъстата си коса. – Ти не разбираш ли, че си като кобра в гнездо на мишки?

– О! – извика възмутено Тамсин. – Какво обидно сравнение! И какво толкова лошо има в плана ми? Прикритието е съвършено.

Джулиън поклати глава и въздъхна примирено. Признаваше, че тя има право, но не можеше да произнесе нужните думи. Затова отиде до масичката и си наля още една чаша вино. Застана пред нея и я погледна

втренчено.

– Ще ти кажа още нещо. – Гласът на Тамсин прозвуча необичайно остро. – Ако още веднъж ме наречеш ниня, Сейнт Симон, ще ти отрежа езика!

– Мило мое момиче, за ролята, която възнамеряваш да играеш, това обръщение е най-подходящото – отговори безгрижно Джулиън. – Едно кротко малко момиче, което полага огромни усилия да се приспособи към живота в чуждата страна и опознава тъмната страна на живота, след като години наред е живяло усамотено във високите планини, зад стените на манастира, освободено от греха на суетата.

– Това беше първото, което измислих – защити се Тамсин.

– Имаш богато въображения, ниня, трябва да ти се признае – отговори Джулиън и ъгълчетата на устните му затрепяха предателски. Побесняла от гняв, Тамсин оголи малките си бели зъби и се хвърли към него като вълчица, която защитава малките си. Той успя да я хване през кръста и я вдигна във въздуха.

– Една мила бандитка, надарена с фантазия и бърза мисъл, която ще язди най-краткото ми и дебело пони през поляните на Трегаргън, и то само защото каза, че сенйор Сейнт Симон не одобрява стила ѝ на яздене.

– Олеле! О, не! – изплака Тамсин и се опита да го ритне.

– О, да – отговори ухилено мъжът. – Тези дребни лъжи си отмъщават, миличка. Сега в никакъв случай не можеш да се появиш на гърба на Цезар.

– Тогава ще яздя нощем – отговори възмутено тя. – Веднага ме пусни!

Той я плъзна надолу по тялото си. Подигравката изчезна от очите му, пръстите му помилваха гърдите ѝ. При тази милувка гневът на Тамсин се изпари в миг. Тя стъпи на килима и Джулиън помилва нежно връхчетата на гърдите ѝ под тънката материя на роклята. Зърната ѝ веднага щръкнаха, както винаги, те бяха много чувствителни, устните ѝ се отвориха.

– Тук? – прошепна възбудено тя. – Сега?

Беше сутрин, двамата не бяха сами в къщата. Зад затворената врата долитаха всекидневните шумове. Джулиън хвърли бърз поглед през прозореца и видя стария градинар, който изкореняваше плевелите от цветните лехи.

Погледът му се върна на лицето на Тамсин, вдигнато към неговото. Тя сияеше цялата от желание и очевидно беше готова да приеме всяко негово решение. Хълбоците ѝ се отъркаха в неговите и тялото му

потрепери. И двамата дишаха ускорено.

– До вратата – заповяда с дрезгав глас той. – Бързо! – Облегна гърба ѝ на вратата и вдигна полата ѝ до кръста.

– Това ли искаш, Виолет?

– Да – прошепна тя.

– И това? – Той мушна ръка между бедрата ѝ и притисна тънката материя на гащичките към влажната вдлъбнатина. Кожата ѝ пареше под докосването му.

– Да – прошепна тя. Очите ѝ искряха, кожата ѝ изглеждаше прозрачна, тя стоеше съвсем тихо и не се помръдваше.

Двамата бяха полудели! Този път Джулиън призна честно пред себе си, че никога в живота си не беше изпитвал такова диво желание. Гащичките ѝ паднаха на пода, бедрата ѝ се отвориха под натиска на нетърпеливите му ръце. Той мушна пръст в утробата ѝ и го раздвижи предизвикателно. Над лицето на Тамсин се спусна червена мъгла. Тя опря глава на вратата, хълбоците ѝ затрепериха като в треска, притиснаха се още по-силно към търсещата му ръка.

Джулиън притисна устни в извивката на шията ѝ и загриза меката кожа. Тя извика и това беше мек, женствен вик, който идваше от най-интимното ѝ място. В следващия момент той проникна в нея и я притисна още по-силно до вратата. Тя се вкопчи в хълбоците му и се отдаде цялата на мощните му тласъци. Кръвта шумеше непоносимо в ушите ѝ и той задуши виковете ѝ с нежна целувка. А когато всичко отмина, тя застапа пред него с омекнали колене, с треперещо тяло. Роклята беше залепнала за овлажнялата от пот кожа. Джулиън се усмихна с дълбоко задоволство. После нежно прокара пръст по устните ѝ, за да ѝ даде да вкуси собствената си възбуда.

– Какво ли биха казали в твоя планински манастир, ако можеха да ни видят? – попита нежно той. – Нали орденът е много строг!

Тамсин само поклати глава. Поне веднъж лорд Сейнт Симон бе успял да я победи, да я накара да загуби ума и дума.

– Сейнт Симон се е върнал в Трегартън – обяви Седрик Пенхалан и отпи от чашата си. После кимна на иконома, който мълчаливо напълни чашите на двамата близнаци. Те седяха срещу чичо си на овалната маса. Последните лъчи на залязващото слънце се кръстосаха в сапфирения пръстен, когато виконът отново вдигна чаша.

– Видяхме го тази сутрин. – Дейвид ядеше с удоволствие един млад гълъб.

– Чисто гол, играеше си сред морските вълни с приятелката си – допълни с тих смях Чарлз.

– Пак ли сте били в земята на Трегартън? – Черните очи на Седрик заблестяха, около устата му се появи бяла линия.

Чарлз почервеня.

– Бяхме само на скалите над залива. Стреляхме по гаргите и случайно сме се отклонили от пътя.

– Това не е било случайност, сър – заяви чичо му със смъртоносно спокойствие.

– Нямахме представа, че Сейнт Симон си е в къщи, чичо – намеси се Дейвид. – Той не е бил в имението си почти две години... дойде само за сватбата на сестра си.

– И точно преди две години бяхте предупредени да не пристъпвате никога вече в земите на лорд Сейнт Симон – установи делово Седрик и близнаците се уплашиха още повече. – И за какво ви предупредиха? – Той огледа изпитателно племенниците си, черните му очи бяха пълни с презрение.

Двамата не отговориха, само сведоха глави над чиниите си. Икономът стоеше дискретно в дъното на трапезарията. – Е? – попита тихо Седрик. – Един от вас би трябвало да си спомни.

Близнаците се изчервиха още повече и след малко Дейвид заговори с хленчещ глас:

– Тя беше една малка курва. Само си поиграхме с нея, това беше всичко.

– Аха, това беше всичко! – Чичо му вдигна едната си вежда. Той хвърли поглед към купата с пресни пъстърви, избра най-голямата и я сложи в чинията си. Взе ножа и вилицата и започна да се храни. Двамата млади мъже насреща му не смееха да се помръднат, гълъбът в

чинията на Дейвид изстина.

– Това ли е всичко? – попита след малко Седрик. – Издебнали сте едно дете... на колко години беше всъщност малката, на четиринадесет, нали? – Той отново премести поглед от единия към другия и зачака отговор.

– Тя беше узряла за това – обясни глухо Чарлз. – Майка ѝ беше курва, всички го знаеха.

– О, а аз си мислех, че майка ѝ е починала отдавна – каза Седрик. – Имах впечатлението, че момичето е живяло само с баща си... човек, приближен на Сейнт Симон, ползващ се с всеобщо уважение. Той беше един от най-усърдните арендатори на нашия съсед. Но може би се лъжа. – Той посочи на иконома да напълни отново чашата му.

– Излъгал ли съм се, сър? – Черните му очи погледнаха пронизващо Дейвид и момъкът сведе ниско глава, за да не покаже дивата омраза в очите си.

– Не – промърмори най-после той. – Но откъде да знаем?

– Не, разбира се, че не. – Гласът на Седрик прозвуча почти утешително. – Когато я изнасилихте и набихте, вие я оставихте съвсем гола на брега, полужива. Разбира се, не можехте да знаете, че ще си имате работа с един от арендаторите на Сейнт Симон, нищо, че бяхте на негова земя.

Виконтът отново отпи голяма глътка от виното си и зачака с привидно спокойствие, докато мълчанието стана непоносимо. След малко си отрязва парче от гълъбовия пастет и продължи да се храни, като се правеше, че не забелязва, че само той имаше апетит.

– Разбира се, че не сте могли да знаете всичко това – продължи със същия глас той. – Също както не сте вярвали, че момичето ще посмее да разкаже за случилото се... че дори ще посочи двамата мъже, които са го измъчвали и насилвали през целия дълъг летен следобед. Все пак вие живеехте тук, когато бяхте деца. – Изведнъж гласът му прозвуча остро, изпълнен с гняв и подигравка. – Все ми е едно какви ги вършите, тъпаци такива! Можете да изнасилите цял полк жени, щом толкова ви се иска. Но даже кучетата не омърсяват собствения си участък!

Двамата поеха шумно въздух. Лицата им пламнаха, после станаха смъртнобледи. Гневът им от това публично унижение хареса на Седрик, а страхът, който ги караше да преглъщат гнева си, само увеличи презрението им към тях.

Само Селия беше посмяла да му се противопостави.

Изведнъж виконтът загуби интерес да измъчва племенниците си.

Образът на Селия отново изникна в паметта му. И образът на момичето, което бе видял вчера. Момичето, което за момент бе сметнал за Селия. Разбира се, това беше абсурдно. След толкова години споменът му изигра лош номер. Той се бе заблудил от светлата коса и крехката фигура. Въпреки това трябваше да признае, че онова момиче приличаше извънредно много на Селия. То беше почти на същата възраст като Селия, когато я бе изпратил в далечната Испания. Затова и го уплаши толкова много.

Това момиче пътуваше със Сейнт Симон. Той погледна отново пленниците си. В пронизващите черни очи светна интерес.

– Какво казахте преди малко за Сейнт Симон? Че сте го видели тази сутрин с любимата му?

Чарлз и Дейвид се отпуснаха. Стана им ясно, че чичо им е загубил интерес да ги накаже.

– Двамата бяха в малкия залив, сър – побърза да обясни Дейвид. – Видяхме ги от върха на скалата, за съжаление не съвсем ясно, но бяха голи. Момичето беше ужасно мършаво, в първия момент си помислихме, че е момче. – Той се изсмя тихо и хвърли бърз поглед към близнака си, сякаш очакваше потвърждение.

– Помислихме си, че Сейнт Симон е променил вкусовете си – заяви Чарлз и изкриви тънките си устни.

– Не ставай глупак – отговори с досада чичо му. – Как изглеждаше момичето?

– Дребно, с много светла коса. – Чарлз бързаше да поправи грешката си. – Нищо повече не можахме да видим.

Седрик смръщи чело и замислено поглади брадичката си. Точно така изглеждаше момичето, което бе видял в Бодмин.

– Сейнт Симон е довел любовницата си в Трегартън? – Той поклати глава. – Това не е в стила му. Коя ли е тя, по дяволите?

Той изобщо не беше забелязал, че е произнесъл въпроса си на глас, но бързият поглед, който си размениха близнаците, не му убягна. Взе си от печените картофи и задъвка мълчаливо. Над трапезарията надвисна мълчание, но близнаците вече се чувстваха достатъчно сигурни и продължиха да се хранят.

Мислите на Седрик отново се насочиха към сестра му. В последно време почти не беше мислил за нея, но момичето в Бодмин беше събудило в душата му куп нежелани спомени. Селия беше умно момиче, с будна и бърза мисъл. Можеше да му бъде много полезна, ако беше проявила готовност да се подчини на волята му и да се заобиколи с

подходящи хора. Можеше да му стане достойна партньорка в честолюбивите планове.

Той изтри капчицата сос от брадичката си. За съжаление Селия беше дяволски непредвидима, без капка усет към семейните задължения. И заплаши да го унищожи. Не му остави друг избор, буквално го принуди да прибегне до драстични мерки. Наистина жалко... защото щеше да бъде много забавно, ако сега тя седеше насреща и участваше активно в плановете му. Той беше заобиколен от хора, които дори не смееха да го погледнат в очите. Двамата синове на брат му...

Те бяха неприятна двойка... той го бе разбрал още когато им стана настойник след смъртта на родителите им. Но в историята с момичето надминаха самите себе си. Ако не беше отворил щедро кесията си, за да обезщети бащата на нещастното момиче, скандалът можеше да придобие други измерения. Сейнт Симон настояваше близнаците да се явят пред съда, но бащата на момичето се съгласи да получи обезщетение и лордът не успя да промени мнението му. Тогава Сейнт Симон се закле да отмъсти на близнаците Пенхалан и им обеща най-страшното наказание, ако още веднъж се осмелят да стъпят в земите му. Седрик не се съмняваше, че полковникът ще удържи на думата си.

Всъщност, каза си той, за мен ще бъде удоволствие да присъствам, когато Сейнт Симон наказва племенниците ми. Славата им се носеше из целия Корнуол. Нищо чудно, че уважаваните семейства упорито отказваха да им дадат дъщерите си за жени, въпреки името Пенхалан.

– Донесете коняка в библиотеката – заповяда Седрик и отмести шумно стола си. След дългото мълчание резкият му глас и стърженето на стола по полирания под отекнаха като гръм в трапезарията.

Близнаците се изправиха учтиво, когато чичо им излезе, без да им каже дума. Икономът го последва с бутилката бренди.

Един лакей остави пред Чарлз гарафа портвайн, поклони се и излезе.

– Как мислиш, дали ще бъде добре да дадем отговор на въпроса му? – Чарлз напълни чашата си и бутна гарафата към брат си.

– Какъв въпрос? – попита с присвити очи Дейвид. И неговият поглед беше станал стъклен. Макар да нямаха кой знае какъв апетит, те не можеха без вино.

– За любимата на Сейнт Симон – отговори сърдито брат му, изпразни чашата си и отново посегна към гарафата. – Чичо иска да знае коя е тя и ние ще разкрием тайната ѝ. Мисля, че ще се радва да научи нещо повече за нея.

– Може пък да ни бъде благодарен – промърмори Дейвид и замислено почеса носа си. – Но как да разберем?

– Ами ще я попитаме... учтиво, разбира се.

– О, да, ще попитаме малката уличница коя е и откъде идва – съгласи се брат му и му намигна. – Но как да я попитаме, като ни е забранено да влизаме в земите на Сейнт Симон?

Чарлз се замисли дълбоко. Взря се в чашата си, сякаш отговорът беше скрит вътре, и след малко заговори:

– Малката не може да стои непрекъснато в къщата, нали? Сигурно ще излиза на разходка, ще ходи на гости, на покупки и така нататък.

– А може би Сейнт Симон я държи затворена в дома си и не ѝ позволява да се облича – възрази Дейвид и се изсмя похотливо. Представата, че може да държи една гола жена в къщата си и да се ползва от прелестите ѝ винаги когато поиска, беше много примамлива. – Не, това не е в стила на Сейнт Симон – обясни Чарлз и в гласа му имаше съжаление. – Нали слугите ще узнаят. А това означава, че много скоро ще научи цялата околност.

– Така е. Значи малката непременно ще излезе от къщата. Тогава ще я заговорим и ще я попитаме мило и учтиво коя е и какво прави в дома на лорда – заяви Дейвид. – Ако сме добрички, тя ще ни каже с най-голямо удоволствие всичко онова, което чичо иска да знае.

– Но тя ще разбере кои сме – усъмни се Чарлз. – А това няма да хареса на чичо... особено след случилото се с онова хлапе.

– Ще носим маски – успокои го Дейвид. – Маски и качулки. Така ще стане.

– Няма нужда от качулки – засмя се Дейвид. – Маската се носи в джоба и никой не я вижда, докато качулката...

– Прав си – кимна брат му. – Ще носим маските в джобовете си, а като видим момичето, ще ги сложим и ще я поразпитаме.

Двамата се засмяха заговорнически и отново посветиха вниманието си на виното.

– Момчето от пощата донесе писмо за теб. – Тамсин влезе в библиотеката и размаха запечатан плик. – Почеркът е женски. Всички жени от доброто общество ли пишат така завъртяно? И аз ли трябва да им подражавам? – Тя огледа писмото с критичен поглед. – Много мило... написано на бледосиня хартия. Да не ти е любовница?

Джулиън протегна безмълвно ръка и взе писмото. Тамсин приседна на ръба на писалището.

– И друга любовница ли имаш? Но това съвсем не е точният израз, с който бихме могли да опишем връзката си, но...

– Мисля, че в нито един език няма да намериш подходящ израз – отговори иронично той. – Ти си единствена по рода си, мила. Слез от писалището ми. Поведението ти не е достойно за една дама.

– Тъй вярно, милорд полковник. – Тамсин скочи на пода и направи дълбок поклон. При това разпери полите си, изнесе едното си краче напред и отпусна дупето си върху другия крак.

– Добър ли беше реверансът ми? Достатъчно дълбок за краля, или по-добре за кралицата?

Джулиън я огледа и очите му засвяткаха развеселено. Тя изобщо не бе помислила в какво трудно положение ще я постави преувеличеният реверанс.

– А сега се опитай да се изправиш.

Тамсин веднага установи, че това е абсолютно невъзможно. Тя се свлече на килима и остана да седи там с израз на обидено дете. Джулиън не издържа и избухна в луд смях. После спокойно се посвети на писмото си. В следващия миг веселието му изчезна.

– Май трябва да ѝ бъда благодарен, че поне не парфюмира хартията си – промърмори той и счупи печата.

– Какво? – Тамсин скочи на крака и приглади полите си.

– Сестра ми – обясни кратко той и прочете набързо краткото писъмце. – Триста дяволи! Сигурно Гарет ѝ е пуснал тази муха. Този човек ще ме довърши.

– Какво има? – Тамсин приседна отново на ръба на писалището.

– Сестра ми и мъжът ѝ ни идват на гости. Сигурно Гарет е решил да избяга за известно време от кредиторите си и да се наслади на гостоприемството ми.

Той погледна към нея и тя потръпна. Челото му бе прорязано от дълбоки бръчки, смехът, който грееше в очите му само до преди няколко секунди, бе изчезнал.

– Нали ти казах да не седиш така! – Той я плесна сърдито по крака.

Тамсин стана и го погледна замислено.

– Защо си ядосан от идването на сестра си?

– А ти как мислиш?

– Заради мен?

– Точно така.

Младата жена смръщи чело.

– Но защо мислиш, че ще ти създавам проблеми? Аз съм сигурна,

че ще ги харесам. Или смяташ, че тя няма да ме хареса?

Джулиън я гледаше мълчаливо. Не можеше да разбере дали е искрена. Ала Тамсин отговори на погледа му със същата яснота като преди. Той погледна малкото носле, упорито вирнатата брадичка, трепкащите гъсти ресници и сенките, които те хвърляха върху загорелите от слънцето бузи, и внезапно нахлулото в слабините му желание го стресна до смърт. Споменът за крехкото, но силно тяло, което се притискаше в неговото, беше невероятно жив, той чу възбудения ѝ тих смях, а после и виковете, с които тя посрещаше екстаза.

Нима това необикновено същество можеше да живее под един покрив със сестра му? Люси беше невинна, добре възпитана, сдържана, съвършената дама. Тя беше всичко, което се очакваше от една Сейнт Симон. А тази незаконородена бандитка, неговата любовница, беше абсолютната ѝ противоположност.

Но сега беше твърде късно да предприеме нещо. Ако се съдеше по датата на писмото, Люси и Гарет можеха да пристигнат всеки ден. Може би тъкмо в този момент прекосяваха тресавището на Бодмин.

– Искам да изясним нещо – заговори безстрастно той. – Сестра ми ще научи историята, която разказа на останалите. Ти си сираче, херцог Уелингтън те е взел под крилото си, аз съм ти неофициален патрон. Ти ще се държиш така, сякаш това е абсолютната истина. Разбра ли ме?

Тамсин вдигна рамене и кимна.

– Нямам намерение да безпокоя сестра ти, ако това имаш предвид.

– Старай се да се държиш прилично, защото ако кажеш само една лоша дума, ще те изгоня от къщата си.

Тамсин прехапа устни.

– Но сестра ти е омъжена! Не може да е чак толкова невинна.

От очите на Джулиън изскочиха сини светкавици.

– Ти нямаш право, а нямаш и необходимите знания, за да даваш оценка на сестра ми. Ти просто трябва да се опиташ да разбереш жените като нея... начина, по който са възпитани, по който виждат живота. Ти изобщо нямаш представа какво означава думата добродетел. За бога, родителите ти дори не са сметнали за нужно да се венчаят...

– Не смей да критикуваш родителите ми! – отговори заплашително Тамсин. – Ще ти кажа и още нещо, лорд Сейнт Симон: с постоянните си приказки за традиции и морал, за свещени правила и добродетел ти никога няма да проумееш колко дълбока беше тяхната любов и как изобщо нямаше нужда да бъде призната от обществото, за да съществува и да се развива.

Тя беше побеляла от гняв, но в очите ѝ имаше и друго, те бяха огромни и бездънни като синьо море. Тя му обърна гръб и продължи с нарастваща горчивина:

– Ти изобщо не можеш да си представиш, че ще обичаш някого само защото е човекът, който е, нали? Не можеш и да си помислиш, че ще обичаш човек, който не отговаря на представите ти за живота.

Още преди Джулиън да успее да ѝ отговори, тя излезе с големи крачки от библиотеката. Вратата се затвори шумно зад гърба ѝ. Джулиън се взря като замаян в затворената врата. Какво толкова беше станало? Защо го бе нападнала така грубо? Може би не беше прав в преценката за родителите ѝ, но личната нотка в нападките ѝ го улучи напълно неочаквано. Всички тези приказки за любов. Какво я засягаше кого обичаше той и каква беше представата му за любовта?

Ала той бе чул задавените сълзи в гласа ѝ. Беше видял болката в очите ѝ, която дори гневът не можеше да скрие, и съзнаваше, че бе прекрочил една невидима граница. Той нямаше право да напада родителите ѝ.

Джулиън зарови пръсти в косата си и се опита да проумее случилото се. Много скоро му стана ясно, че е постъпил така от страх, от страх пред собствената си слабост, която се проявяваше винаги когато двамата бяха сами. Той не можеше да ѝ устои и щеше да продължи да се люби с нея и когато сестра му отседне в дома му.

Той отиде до прозореца и видя Тамсин, която тичаше по поляната към залива. Тя беше боса и беше вдигнала високо полите си, за да не ги настъпва. Косата ѝ блестеше на слънцето. Никога преди това не беше познавал жена като нея. И никога нямаше да срещне втора такава жена, даже ако остарееше като Соломон. На света нямаше жена като нея. Тя беше единствената.

Тамсин тичаше надолу по обраслия с цветя хълм, за да се скрие в залива. Имаше чувството, че бяга от нещо, което не смее да си признае. Когато слезе на тесния пясъчен плаж и зарови пети в топлия пясък, тя спря да тича, пое дълбоко въздух и бавно влезе в тихата вода. Мокрият пясък се триеше в краката ѝ, слънцето топлеше тялото ѝ.

Тя отпусна поли, без да я е грижа, че ще се намократ, и тръгна по края на морето. Какво беше станало преди малко? Думите бяха изскочили неочаквано от устата ѝ, сякаш някой беше вдигнал капака на съд с вряща течност. Трябваше да защити родителите си, това беше повече от ясно. То беше необходимо, беше неин дълг. Но всичките тези приказки за любов? Тя беше дъщеря на Сесил и Ел Барон! Какво я беше грижа, че

някакъв си надут и горд английски лорд може да си представи бъдещето си само с жена от неговия кръг?

За съжаление това беше твърде важно за нея. Изведнъж тя спря като закована. Водата галеше стъпалата ѝ, тя стоеше и се взираше в безкрайното синьо море, което се сливаше с небето някъде в далечината. Джулиън не можеше да си представи, че ще обича някоя жена заради самата нея, и от тази мисъл я заболя толкова, че дъхът ѝ спря. От какво бягаше? Да не би да се беше влюбила в Джулиън Сейнт Симон?

Но как беше възможно това? Щом свършеше със Седрик Пенхалан, тя щеше да се върне в Испания. Джулиън Сейнт Симон беше част от плана ѝ, той работеше за нея. Тя имаше нужда от него. А щом всичко свършеше и му станеше ясно, че тя го е използвала за целите си, той щеше да побеснее от гняв и да я изхвърли от живота си. И тя нямаше да го обвинява за поведението му.

Тамсин се огледа, сякаш можеше да намери отговор на въпросите си в красотата на усамотения залив, в могъщите скали наоколо или в блестящо-синьото небе. Тя се загледа към върха на скалата и стомахът ѝ се сви на топка. Дватамат ездачи, които тази сутрин ги бяха видели да се къпят голи в морето, отново бяха там. Фигурите им се очертаваха ясно на фона на небето.

Дватамата я наблюдаваха. Обзе я странно чувство за надвиснала опасност. Космите на тила ѝ настръхнаха. Тя се обърна, излезе от водата и тръгна обратно към къщата. Краят на роклята и босите ѝ крака бяха целите в пясък.

Габриел я пресрещна пред страничния вход. Вдигна изненадано вежди, като я видя, после избухна в смях.

– Ох, малко момиче, дано не са дошли гости, че като те видят такава...

Тамсин беше объркана и безкрайно тъжна, целият ѝ вид го издаваше.

– Отивам да се преоблека – отговори безучастно тя. Габриел сложи ръка на рамото ѝ.

– Какво е станало, детето ми?

– Всъщност нищо – отговори тя и се опита да се засмее. – Спомних си Сесил и Барона и... – Това беше вярно, макар че беше само половината от истината.

– Аха. – Габриел кимна и я притисна в мечешката си прегръдка. – Знаеш ли, събрах някои сведения, които сигурно ще те заинтересуват.

На кея се заговорих с ловците на раци и чух интересна история.

– За Пенхаланови? – Тамсин го погледна с очакване, тъгата беше забравена.

Габриел кимна.

– За племенниците му... братовчедите ти. Разбрах, че са близнаци. Ела да се разходим в градината.

Двамата влязоха в градината с плодни дръвчета от другата страна на къщата. Тамсин беше възхитена от традиционното подреждане на дърветата, обичайно за седемнадесетия век. Откъдето и да погледнеш плодните дръвчета, те показваха права редица. Това беше много интересна идея за нещо толкова функционално като плодна градина.

– Е, разказвай – подкани го тя, докато вървяха между дърветата. Габриел ѝ бе напомнил истинската цел на идването ѝ в Англия. Тя беше тук, за да отмъсти на Седрик Пенхалан и да получи обратно семейното богатство. Трябваше да се съсредоточи върху тази цел и да прогони далече глупавите и обърквачи чувства, които беше започнала да изпитва към Джулиън Сейнт Симон.

– Както изглежда, преди няколко години братовчедите ти са извършили голяма глупост... и то на земята на полковника.

Тамсин слушаше внимателно. Габриел ѝ разказа историята с всички подробности, които беше научил. Тя триеше босите си крака в гъстата трева, за да махне пясъка, и сърцето ѝ се свиваше от болка. При мисълта, че имаше такива роднини, я побиха студени тръпки.

Габриел посегна към един клон и си откъсна праскова.

– Трябват им още няколко седмици, докато узреят – отбеляза безучастно той, сякаш историята, която беше разказал, изобщо не го засягаше. Но Тамсин знаеше по-добре. – Онези двамата едва не са убили момичето – заключи той.

Тамсин си откъсна една райска ябълка. Захапа я и киселият вкус отвлече мислите ѝ от невинното малко момиче, попаднало в мръсните ръце на порочните ѝ братовчеди.

– Ще те заболи корем, ако я изядеш цялата – предупреди я Габриел. – И така, след този ден полковникът забранил на Пенхаланови да пристъпват в земите му. Както ми казаха, говорел с виконта, но само на обществени места. Все пак не може винаги да го избягва, нали? Но близнаците стоят далече от него.

– И какво друго разказват за моите... братовчеди? – Думата с мъка се отрони от устните ѝ.

– Никой не иска да си има работа с тях. Двамата са страхливци, но

си мислят, че могат да правят всичко, което им харесва. Щом са от семейство Пенхалан, никой няма право да им се пречка.

– Сесил ми е казвала, че и Седрик е бил на същото мнение – проговори замислено Тамсин. – Никой не можел да се противопостави на човек от семейство Пенхалан, само той имал право да решава.

– Е, ние ще променим това, малко момиче – отговори меко Габриел.

Тамсин вдигна глава към него. Очите ѝ бяха потъмнели от гняв.

– Ние с теб ще го унищожим, Габриел. Заради Сесил и заради онава нещастно момиче.

Изведнъж я побиха студени тръпки и тя се разтрепери, макар че в градината беше топло, дори задушно. Припомни си двамата ездаци на скалата и отново усети излъчващата се от тях опасност. Двама ездаци. Близнаците? Братовчедите? Защо я наблюдаваха?

Седрик знаеше за пристигането ѝ. Той я бе видял само веднъж, двамата размениха само бегъл поглед, но може би той беше достатъчен да събуди любопитството му.

18

– Надявам се само, че Джулиън няма да се разсърди на посещението ни – каза за десети път Люси, без да може да скрие вълнението си, когато каретата изтрополи под входната арка на Трегартън.

– Защо да се разсърди? – попита с едва скривано нетърпение Гарет. – Трегартън е достатъчно голям да подслонят цял полк. – Той протегна дългите си крака. – Господи, радвам се, че най-после виждам края на това дълго пътуване. Защо ли не си взех коня?

Преди да заминат, той беше обяснил на жена си, че нямал нито един кон за езда, който можел да се мери с конете на брат ѝ, затова щял да предостави на Джулиън да го снабди с добър кон за времето на гостуването им. Но сега не беше време да му напомня за това. Тя отвори прозорчето, което досега беше останало затворено заради праха, който вдигаха конете, и се подаде навън. С нетърпение очакваше да зърне отново милия на сърцето ѝ Трегартън, а това щеше да стане след завоя.

– Велики боже, какво невероятно животно! – провикна се изведнъж Гарет, който гледаше през прозорчето от другата страна на каретата. Той удари по покрива с бастуна си и кочияшът спря веднага. Гарет се наведе през прозореца и се загледа с отворена уста в двамата ездачи, които препускаха покрай дърветата.

Тамсин сложи ръка над очите си и огледа каретата, която беше спряла наред пътя.

– Сигурно е сестрата на полковника – каза след кратък размисъл тя. – Питам се защо ли спряха. – Тя остави Габриел и препусна към каретата. – Добър ден! Нещо не е наред ли?

– Спряхме заради коня – обясни задъхано Гарет. – Извинете ме, но никога не бях виждал такова великолепно животно.

– О, Цезар е чудесен, нали? – Тамсин засия с цялото си лице и за момент забрави яда си, че полковникът ѝ позволяваше да го язди само в околностите на къщата – макар че за това беше виновна само тя. – Вие сте сър Гарет Фортескю, нали?

– Да. – Мъжът примигна, учуден от комбинацията между млечно-белия арабски жребец и крехката му ездачка. Късата сребърно-руса коса блестеше на слънцето, а учудващите виолетово-сини очи го разглеждаха с неприкрито любопитство.

– Очаквахме ви – каза младата жена, наведе се към него и му

подаде ръка. – Аз съм Тамсин.

– О – промърмори слисано мъжът. – Да, да, естествено. – После пое ръката ѝ. Джулиън не беше споменал името на повереницата си, но Гарет беше сигурен, че Тамсин не е испанско име. Всъщност у това момиче нямаше нищо испанско. – Жена ми...

Той се отдръпна в полумрака на каретата и се облегна назад, за да даде възможност на Люси да се покаже.

На прозорчето се появи учудено женско лице.

– Но аз чух, че сте испанка – промълви смаяно тя и с това произнесе на глас мислите на мъжа си. Беше толкова учудена, че забрави добрите маниери.

– Половин испанка – отвърна весело Тамсин, наведе се и разтърси ръката на Люси. – Английският ми е доста добър, когато не съм нервна, но когато идват непознати хора, забравям всичко. – Тя се усмихна и продължи: – Мама беше от Корнуол, затова лорд Сейнт Симон ме прие в дома си. Надяваме се да намерим семейството ми, а междувременно уча английски, за да мога да се представя в двора. Родителите ми са мъртви и херцог Уелингтън ме взе под крилото си.

– О! – прошепна с пресекуващ глас Люси. Обяснението я обърка още повече. – Съжалявам за родителите ви.

По лицето на Тамсин пробяга сянка и сестрата на Сейнт Симон за първи път видя и другата, съвсем различна страна на момичето със загоряло от слънцето лице и сияещи очи. Но Тамсин се овладя бързо.

– Мисля, че това представяне наред пътя беше малко необичайно, но какво да се прави? А сега е по-добре да продължим към къщата. Надявам се, че брат ви се е прибрал. Трябваше да направи някои посещения.

Тя обърна коня си и продължи да язди покрай каретата. Габриел беше изчезнал, вероятно се беше прибрал в обора.

Като чу шума в голямата зала, Джулиън излезе с намръщено чело от библиотеката. Но видя сестра си и се усмихна зарадвано.

– Люси, прекрасно е, че си тук. – Той я целуна по бузата и се обърна към зет си: – Фортескю. Каква радостна изненада.

Гарет разтърси предложената му ръка и си внуши, че ироничният тон в гласа на Сейнт Симон не е бил истински.

– Реших, че не е зле да посетим семейството – проговори любезно той. – Люси мисли, че би могла да ви помогне да забавлявате гостенката си. Ние вече се запознахме с мис... мис...

– Тамсин – помогна му Джулиън. – Тамсин Барон. Но Тамсин е

достатъчно.

– Да, да, естествено. – Гарет се обърна със сърдечна усмивка към Тамсин, която стоеше мълчаливо зад него и чакаше да свършат с поздравленията. – Замайваща класа, Сейнт Симон.

– За Тамсин ли говорите? – попита полковникът с високо вдигнати вежди.

– Не, разбира се, че не. – Гарет се смути, и без това червеното му лице пламна още повече. – Говоря за коня.

Люси гледаше смутено пред себе си. По някаква незнайна причина в присъствието на Джулиън Гарет винаги се държеше като глупак. Брат ѝ беше изрядно учтив, но Гарет се смущаваше и говореше глупости.

Тамсин направи крачка напред.

– Милорд полковникът обича да си прави шеги, сър Гарет. Но вие имате право да хвалите Цезар, това ви издига още повече в очите ми. – Тя се обърна към Люси: – Лейди Фортескю, сигурно сте уморена от пътуването.

– О, моля ви, наричайте ме Люси. – Младата жена беше напълно объркана. Беше очаквала достойно за съчувствие, потиснато сираче или екзотична тъмнокоса дама, увита в дантелени мангали и с огромно ветрило в ръка. Тази самоуверена млада жена, която говореше английски с едва забележим акцент, беше пълна изненада за нея.

– Здравейте, мис Люси! Сигурно сте изтощена от дългото пътуване. – Мисис Хиберт излезе с усмивка от кухнята. – Елате с мен горе. Ще ви донеса чай и вода за къпане. Сигурно ще вечеряте в стаята си.

– О, да, благодаря, мисис Хиберт. – Люси се усмихна с благодарност на старата икономка и нервите ѝ се отпуснаха. Последва я към стълбата, но спря на първата площадка и се обърна към залата: – Тамсин, искате ли да дойдете с мен горе и да пием чай, преди да се окъпя?

Тамсин хвърли бърз поглед към полковника. След караницата миналия ден двамата не бяха разговаряли за посещението на сестра му. Всъщност по-правилно беше да се каже, че почти не бяха разговаряли. Грозните думи, които си бяха казали, ги разделяха с невидима стена. Сега блестящо-сините му очи светнаха предупредително и Тамсин отново усети онази безкрайна, мъчителна тъга, която беше изпитала вчера. Но гневът я прогони много скоро. Какво си въобразяваше той! Тя щеше да му докаже, че не е глупачка. Затова му обърна гръб и се усмихна зарадвано на сестра му.

– С удоволствие ще дойда с вас, Люси. Но съм сигурна, че след като си починете добре, ще слезете да вечеряте с нас. – Тя не можеше да

си представи, че някой може да се храни сам в стаята си.

Люси размисли и ѝ стана ясно, че беше решила да вечеря сама главно защото знаеше, че Джулиън и Гарет очакваха това от нея. Истината беше, че винаги предпочиташе да се храни в компания.

– Права сте – засмя се тя. – И аз така мисля.

– Чудесно. – Тамсин тръгна след нея по стълбата и двамата мъже останаха сами.

– Е, каква е историята на момичето, Сейнт Симон? – попита сърдечно Гарет, когато двете жени изчезнаха. – Люси умира от любопитство. Мило малко същество, нали?

– Значи дължа това посещение само на любопитството на Люси – отбеляза хладно Джулиън. – Странно, защото бях готов да се обзаложа, че пак сте се оплели в дългове, Фортескю, и искате да се отървете от нахалните кредитори. – Той тръгна към библиотеката и попита през рамо: – Желаете ли чаша вино?

– Благодаря. – Гарет го последва. Много му се искаше Джулиън да не е толкова хладен и язвителен. – Ще ви помоля да ми предоставите някой от конете си за времето на гостуването ни, Сейнт Симон. Малко преди да тръгнем, моят кон си изкълчи глезена.

– Разбира се – отговори с усмивка Джулиън и подаде чашата на госта си. – Друго не бях и очаквал.

Гарет едва не се задави с виното си.

– Люси ще бъде най-добрата компания за момичето – обясни той, когато се възстанови от пристъпа на кашлица. – Вероятно гостенката ви има нужда от жена на нейната възраст, с която да общува. Нали знаете какви са жените.

– Да, горе-долу – отговори Джулиън и му посочи дивана, след което седна зад писалището си. – Само че Тамсин е различна. – Той отпи глътка вино и попита: – Как е сестра ми? Надявам се, че бракът ѝ понася добре.

Въпросът беше пряк и Гарет се изчерви. Сейнт Симон се беше колебал дълго, преди да даде съгласието си за този брак, беше критикувал прахосничеството на Фортескю и прекалената му екстравагантност, но сестра му го умоляваше и плачеше. После го заплаши, че ще избяга и ще се хвърли в морето, ако не можела да има единствения мъж, когото щяла да обича в живота си.

– О, Люси е много добре – отговори с усмивка Гарет. – От време на време я мъчи мигрената... като повечето жени. Нали знаете какви са.

– Вече говорихме за това. – Джулиън го гледаше замислено. – А

вие, Гарет, задържахте ли се на тясната пътека на добродетелта?

Зетят му се изчерви още повече.

– Разбира се... сега съм женен мъж. Що за въпрос?

– О, приемоте го като братска загриженост – отговори небрежно Джулиън и посегна към гарафата, за да напълни повторно чашите.

Щом влязоха в стаята на Люси, Тамсин се настани на перваза на прозореца ѝ се подготви да опознае сестрата на Сейнт Симон.

– Стаите са много хубави – проговори с копнеж Люси, когато момичето започна да разкопчава роклята ѝ. – Но се чувствам малко странно, защото не съм в моминската си стая. – Тя изхлузи ризата през главата си. – За съжаление старата ми стая не е достатъчно голяма за брачна двойка, пък и Гарет има нужда от стая за преобличане. – Тя потопа крачето си във ваната с топла вода. – Можеш да си вървиш, Маги. Ще позвъня, когато трябва да ме облечеш.

Момичето се поклони, взе дрехите ѝ и изчезна.

– Когато се прибере късно, Гарет ношува в тоалетната си стая, за да не ме смушава. Винаги е загрижен за мен.

– Значи се прибира късно? И къде ходи? – Тамсин отпи глътка чай и зачака Люси да влезе във ваната. Сестрата на Джулиън имаше хубаво, добре закръглено тяло, стройна талия, пишци гърди и заоблени хълбоци. Много е красива, помисли си с лека завист Тамсин и за първи път в живота си се запита дали пък тя не беше недоразвита.

– О, от клуба си или отнякъде другаде. Мъжете никога не си стоят в къщи. Мислех, че при женените е различно, но явно не е така.

В гласа ѝ имаше известно напрежение, ръцете, които сапунисваха тялото, трепереха.

– Разкажете ми как се озовахте тук, Тамсин. Брат ми не пише почти нищо в писмото си. Той изобщо не обича да споделя – прибави с усмивка тя.

Тамсин повтори измислената си история.

– Доколкото разбрах, брат ви се надява да ме вземете под крилото си, когато започне сезонът. През октомври би трябвало да се представя в двореца.

– О, с удоволствие ще ви помагам – отговори зарадвано Люси. – Чудесно е да имам с кого да излизам. Винаги ще се храним заедно. Гарет не обича да се храни в къщи. – Тя се отпусна във ваната и смени темата: – Ще ви науча как да се движите в обществото, ще започнем уроците още утре... Сигурна съм, че тук е много по-различно от Испания...

Не е лошо да организираме малък прием в чест на пристигането ви. Джулиън няма да има нищо против, надявам се. В Трегартън от години не е имало истински прием. Май последният беше за сватбата ми.

Люси продължи да бърби, сякаш двете се познаваха цял живот. Тамсин почти не познаваше други момичета. Тя беше дъщеря на Ел Барон и това я отделяше от обикновените селски девойчета. Но често ги беше виждала да си бърбят безгрижно и им беше завиждала. Бъбренето на Люси ѝ напомни за миналото и я зарадва. Ето че и тя беше на път да опознае общуването между две млади жени.

Най-после Люси се изправи във ваната и посегна към хавлията.

– Как се разбирате с Джулиън? – попита тя и в гласа ѝ имаше страх.
– Не е много просто да се общува с него, нали?

– О, не съм съгласна. – Тамсин я погледна изненадано. – Никога не съм имала трудности да общувам с него. – Е, „поне когато не се караме,“ помисли си тя и се засмя.

– Много ли е строг? – попита плахо Люси и излезе от ваната. – Поне с мен винаги е бил много строг.

Вярвам ти, миличка, помисли си Тамсин. Той изисква от всеки член на семейство Сейнт Симон да бъде съвършен.

– Все пак аз не съм негова сестра – обясни тя. – Той просто прави услуга на баща ми и изпълнява заповедта на херцог Уелингтън. Не му е приятно, че трябваше да се раздели с бригадата си, и понякога ми се сърди.

– Джулиън става опасен, когато се разсърди – довери ѝ Люси.

– Права сте – засмя се Тамсин. – Наистина е опасен. – Тя стана и се запъти към вратата. – Май е време да се преоблека за вечеря.

– Какво ще облечете? – Люси веднага забрави за брат си. Увита в голямата хавлия, тя се отправи към леглото, където бяха проснати роклите ѝ, готови за подреждане в гардероба. – Хубаво е да съгласуваме тоалетите си, не мислите ли?

Тамсин примигна изумено.

– Какво имате предвид?

– Ами вижте, ако аз нося розова рокля, а вие тъмнокафява, ще изглежда много зле.

– Аз нямам нито една тъмнокафява рокля – отговори облекчено Тамсин.

– Естествено, този цвят е ужасен. Само ви дадох пример. – Люси посочи натрупаните рокли. – Е, коя бихте избрали?

Тамсин се престори, че е посветила цялото си внимание на този

толкова важен въпрос. Порцеланово-сините очи на Люси не гледаха остро като братовите ѝ, цветът им беше прекрасен. Кожата ѝ беше светла, кестенявата коса сияеше в червеникаво и не беше толкова впечатляваща като гъстата златно-червена грива на Джулиън.

– Може би тъмносинята – предложи тя, за да каже нещо. – Откога сте омъжена?

– Десет месеца. – Люси вдигна роклята и я отнесе пред огледалото, за да се разгледа. – Добре, ще облека нея.

– И мъжът ви спи в тоалетната си стая? – Тамсин не се отличаваше с особено чувство за такт.

Люси се изчерви.

– Когато се връща късно, обикновено е пил. Мъжете са си такива.

Тамсин я погледна със съмнение.

– Наистина ли?

– Е, вие нямате представа какви са мъжете, защото не сте омъжена. – Люси я погледна с осъзнато превъзходство. – Жената трябва да се омъжи, за да научи някои много важни неща за мъжете.

Тамсин се почеса по главата. Люси беше една година по-млада от нея, но очевидно нямаше представа от истинския живот. Всъщност, какво друго можеше да се очаква от нея? Тя беше добродетелна, добре пазена английска дама. Дано небето я опази от тъмните страни на живота.

– Мисля, че испанските мъже са други – отбеляза равнодушно тя и се обърна към вратата. – Ще се видим долу.

– О, не! Непременно трябва да разгледам гардероба ви. – Люси захвърли хавлията и облече халата си. – Аз обичам да ходя по магазините, а вие? Може би Джулиън ще ни позволи да използваме леката карета, за да отидем в Бодмин или дори в Труро. Там ще си купим съответстващи по цвят рокли и ще излизаме само с тях. – Тя хвана под ръка Тамсин и двете излязоха в коридора. – В коя стая са ви настанили?

– В ъгловата стая на източната кула.

– О, чудесна стая. – Като бърбеше непрестанно, Люси я поведе бързо към кулата.

Джулиън, който тъкмо се изкачваше по стълбата към спалнята си, видя двете женски фигури да влизат в стаята на Тамсин и веднага застана нащрек. Успя дори да чуе част от веселото бърбене на сестра си.

Тамсин не е толкова глупава, че да се изправи срещу мен, помисли си той и влезе в собствената си стая. Все още не бяха подобрили отношенията си след онази грозна караница, но той не можеше да повярва, че тя ще изложи на риск собствения си план само за да му отмъсти.

Тамсин беше проклето, дръзко, изкусително адско изчадие. Но не беше глупачка, нито отмъстителна. Той разхлаби вратовръзката си, отиде до прозореца и се загледа към моравата. Защо, за бога, не можеше да ѝ устои? Искаше да се върне в Испания при войниците и приятелите си, които се биеха и умираха под непоносимото испанско слънце. Искаше да забрави тази дяволска бандитка... а може би не?

Джулиън захвърли вратовръзката на пода и свали жакета си. Цял следобед беше яздил, за да обиколи имението си. Беше посетил арендаторите си и беше разпитал по-възрастните от тях – мъже и жени, които живееха в Трегартън повече от петдесет години. Искаше да знае дали някой си спомня за младо момиче от благородническо семейство, изчезнало при загадъчни обстоятелства. Но никой не можа да даде отговор на този въпрос. Една от дъщерите на Пенхалан беше починала в Шотландия. Погребението беше тържествено, семейството беше тъгувало цяла година. Всички помнеха това. Но никой не беше изчезнал при пътуване в Испания.

Джулиън свали панталона си и отиде до масичката, за да измие лицето си със студена вода. Може би майката на Тамсин е била дъщеря на някой дребен земевладелец от южната част на страната, някъде зад Труро, в посока Пензанс.

Той взе къпата и изтри сгорещеното си лице. Имаше достатъчно време да намери семейството на Тамсин. А ако не ги откриеха, това си беше неин проблем. Във всеки случай той щеше да изпълни своята част от сделката.

Тамсин, която най-после бе успяла да накара Люси да се прибере в собствената си стая, разглеждаше замислено роклите си и четкаше косата си, докато Хосефа тичаше забързано насам-натам.

Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Размишляваше дали не би могла да използва пристигането на Люси за своите цели. Идеята да дадат прием в Трегартън беше идеална за онова, което тя възнамеряваше. Беше много важно да я признаят като член на местното добро общество, ако искаше да изобличи Седрик Пенхалан. Беше много важно да я уважават като гостенка и закриляна от едно могъщо семейство, иначе никой нямаше да повярва в историята ѝ. Ако обаче разкажеше историята на Сесил като приятелка и довереница на лейди Фортескю, ако се позволеше на имена като херцог Уелингтън и Сейнт Симон, хората щяха да я слушат занемели от ужас.

А щом историята ѝ излезеше наяве, всичко щеше да свърши. Тя щеше да бяга от гнева на полковника, да бяга с всички сили. Щеше да се

откаже от бавно покълващата му любов към нея и да се върне към стария си живот, към самотата на испанските планини.

– За бога! – промърмори тя и се отдалечи към ъгъла, за да избяга от Хосефа, която тъкмо закопчаваше роклята на гърба ѝ.

– Спри, спри! – извика сърдито Хосефа и хукна след нея. – Недей така, ниня!

Тамсин спря и втренчи поглед в килима пред себе си. Само ако имаше начин да свърши онова, за което беше дошла, без полковникът да узнае. Ако успееше, мнението му за нея може би щеше да се промени. Тя щеше да му покаже и другата страна на безскрупулната авантюристка, за която я смяташе. Не беше възможно тя да го обича толкова силно, а той да не отговаря на чувствата ѝ. Може би трябва просто да погледне в сърцето си и всичките му проклетни предразсъдъци щяха да изчезнат.

Но първо трябва да си изяснят отношенията. Тя се огледа в огледалото, наклони глава встрани и се опита да се погледне с очите на полковника. Видя дребна женичка в зелена муселинена рокля и въздъхна. Той я беше дразнил достатъчно често за дребния ѝ ръст, но го правеше само когато беше гневен. Може би трябваше да сложи някои скъпоценности. Смарагдите щяха да ѝ придадат малко повече значимост. Но после поклати глава. Тя беше такава, каквато беше, и никога преди това не се беше замисляла как изглежда. Въпреки това реши, по-късно вечерта, когато сключеше мир с полковника, да го попита какво вижда, когато я гледа.

Сър Гарет беше сам в салона, когато Тамсин влезе. Той се извърна от масичката с напитките и вдигна чашата с шери.

– О, добър вечер, мис... Тамсин. – Усмивката му беше ослепителна. – Дошли сме малко по-рано от другите. Но Люси винаги се бави.

Гарет се поклони пред Тамсин, подаде ѝ ръка и я поведе към трапезарията. Джулиън намести стола на Люси, тя го погледна изненадано, после се засмя.

– Никога не съм седяла тук, но щом си решил така... Аз ще седя начело на масата, докато си намериш съпруга, Джулиън. – Тя се усмихна плахо и седна. В очите на брат ѝ нямаше нищо. Без да каже дума, той зае мястото си в другия край на масата.

Люси се смути още повече. Може би беше казала нещо лошо, но не можеше да си представи, че тази проста истина е нетактична или неприлична. Тя хвърли бърз поглед към Тамсин, но новата ѝ приятелка тъкмо си вземаше от платото с пилешките бутчета. Гарет отпи голяма глътка

вино от чашата си, лицето му беше съвсем спокойно. Очевидно и той не беше намерил нищо осъдително в забележката ѝ, затова Люси реши, че за всичко е виновно поведението на брат ѝ. Той умееше да я сплашва. Пък и открай време не обичаше лични забележки.

Тамсин беше чула краткия разговор и беше забелязала впечатляващото мълчание, което последва думите на Люси. Може би Джулиън не желаше да обсъжда тази тема в нейно присъствие. Може би си мислеше, че не е редно да говори за женитба в присъствието на любовницата си. Вероятно това беше още една от странностите на английските джентълмени, за които ѝ беше разказвала Сесил. Тамсин отблъсна тези меланхолични мисли, взе едно пилешко бутче и го захапа с апетит.

Джулиън забеляза, че Гарет не изпускаше Тамсин от очи, докато тя огризваше с видимо удоволствие крехкото месо. Зетят му беше възхитен от Тамсин и Джулиън го разбираше. Малката испанка излъчваше властна чувственост, докато гризеше пилешката кост.

– Тамсин, в английското общество не се яде с ръце – поправи я той, преди погледът на Гарет да стане твърде настойчив. – Не помниш ли, че веднъж вече ти обясних това?

– О, да, забравих. – Тамсин остави костта в чинията си и облиза пръсти. – Струва ми се глупаво да използвам нож и вилица, когато с ръце е много по-просто.

Гарет избухна в смях.

– Наистина е глупаво – съгласи се той. – И аз съм на мнение, че на тези неща се обръща прекалено много внимание. Защо да не ядем с пръсти, като ни харесва?

– Приемам, че испанските обичаи са много различни от английските – намеси се в разговора Люси и тонът ѝ беше необичайно хаплив. – Вероятно ви е трудно да мислите за всичко наведнъж.

– Вярно е – призна открито Тамсин. – Надявам се да ми помагате, Люси. Сигурна съм, че брат ви ще се радва, ако му отнемете част от работата с мен. Знам, че се отегчава.

Тя погледна Джулиън и усмивката ѝ стана още по-широка. На бузите ѝ се появиха две прелестни трапчинки и той се запита как така не ги беше забелязал досега. Бузите ѝ бяха зачервени, очите сияеха. Лакеят напълни отново чашата ѝ с вино и Джулиън преброи на ум. Трета чаша, а преди това беше изпила две чаши шери.

Тамсин продължи да пие. Ала единственото действие на алкохола беше, че тя все повече засияваше. Джулиън знаеше от опит, че малката бандитка не правеше почти нищо без задни мисли, капризите ѝ

преследваха същата цел. Очевидно беше решила да се сдобри с него.

Гарет беше възхитен от новата си позната. Погледът му следеше всяко нейно движение, смехът му придружаваше остроумните ѝ забележки и Люси ставаше все по-тиха. Тамсин не окуражаваше съпруга ѝ по никакъв начин, но то и не беше необходимо, за да привлече вниманието на сър Гарет Фортескю.

Когато по-късно дамите се оттеглиха в салона, Гарет помириса със задоволство чашата си с портвайн.

– Жизнено малко същество, нали? Винаги съм вярвал, че испанците са дяволски сухи, особено жените... Манастири, дуени и така нататък. Но това момиче е от плът и кръв.

– Винаги сте имали особен начин на изразяване, Фортескю – отговори с леден глас Джулиън. Зетят му беше пил много. Лицето му беше зачервено, очите гледаха мътно.

– О, извинете, Сейнт Симон. – Гарет се усмихна широко. – Разбира се, не исках да ви засегна. Тя е една мила малка невинност, естествено. Нали казахте, че бащата бил някой си испански гранд?

– И добър познат на Уелингтън – напомни му мрачно Джулиън.

– Вероятно са много заможни. Казвали са ми, че испанските грандове са невероятно богати. – Гарет се разхълца. Хапна няколко зърна грозде от купата пред него и се извърна настрана. – Така поне съм чувал...

Джулиън не смяташе за нужно да продължават тази тема. Най-после и Гарет го разбра и потъна в мрачно мълчание. Перспективата да прекара дългите летни месеци в компанията на своя така съдържан и сух роднина, без Мажорити, без клуба си, вече не му изглеждаше привлекателна като преди.

В салона Люси се стараше да си възвърне равновесието, като пое ролята на домакиня и се погрижи за чая.

– В Испания пият ли чай след ядене?

– Обикновено не. – Тамсин я разглеждаше замислено. По всичко личеше, че сестрата на Джулиън се нуждае от добри женски съвети. Въпросът беше как да ѝ ги даде, без да разкрие връзката си с брат ѝ.

Люси наля чай.

– Ние слагаме млякото в чая, след като е малко изстинало – обясни превзето тя.

– И защо?

– За да регулираме силата му – отговори Люси. – Не е ясно колко силен е чайът, ако млякото се сипе в чашата преди това.

– Не, вероятно не – съгласи се Тамсин и седна до нея на дивана. – Ще запомня това. Разкажете ми за съпруга си.

– Защо искате да знаете? – По бузите на Люси избиха трескави червени петна. Тя подаде чашата на Тамсин с трепереща ръка.

Тамсин отпи от топлия чай и реши, че времето никак не е подходящо за чай.

– Защото мисля, че ви е необходима помощ – отвърна предпазливо тя и остави чашата си на масичката. – След десет месеца брак мъжът ви би трябвало да спи всяка нощ в леглото на жена си. Ако не внимавате, скоро ще си потърси забавление другаде.

– О, как можете да говорите такива скандални неща? – Люси сложи ръце върху парещите си бузи. – Какво можете да знаете вие за тези неща?

– Аз идвам от Испания – отговори кротко Тамсин. – Вероятно ние сме малко по-свободни в това отношение. – Тя стана и се запъти към масичката с бутилките. Искаше да помогне на Люси, но трябваше да бъде безкрайно предпазлива. След всичко, което бе узнала от досегашните им разговори, заедно с вечерята в компанията на сър Гарет Фортескю, тя бе разбрала, че новата ѝ приятелка наистина се нуждае от помощ. Нямахше причина Джулиън да научи за разговора им. Люси със сигурност нямаше да му разкаже.

Тамсин си наля още една чаша вино и огледа с искрено съчувствие младата жена, която седеше пред нея смутена и зачервена.

– Обичате ли съпруга си, Люси?

– Разбира се! – В порцеланово-сините очи заблестяха сълзи. – И той ме обича.

– Сигурна съм в това. – Тамсин седна отново до нея и обхвана с две ръце чашата си. – Но той е по-стар от вас и има повече опит. Харесва ли ви, когато спи с вас?

Люси я погледна като замаяна. Тамсин ѝ кимна окуражително.

– Знам, че сте била девица. Освен това приемам, че той не си е напразно правил труда да открие какво ви прави щастлива. Повечето мъже са такива.

– Какво искате да кажете? – Люси търсеше мъчително думите. Беше ѝ трудно да повярва в чутото. – Не искам да говоря за това... ужасно е... не е прилично.

– По дяволите, Люси! Ако не си поговорим за това, как ще се научите да се любите истински с мъжа си? А ако не се научите, любенето няма да ви доставя удоволствие и на мъжа ви също. Сама ще си

докарате проблеми, и то сериозни. – Тамсин изпи виното си и кимна отново. – Сесил често ми е разказвала колко превзети са англичаните и че жените нямат право да знаят как да даряват радост на мъжете... Когато тя била младо момиче, никой не допускал, че жената има право да изпитва удоволствие, когато се люби с мъжа си.

– Коя е Сесил? – попита тихо Люси.

– Майка ми. Тя би говорила по същия начин и с вас, Люси, затова не се сърдете, че ви нападнах така неочаквано.

Люси погледна смаяно това необикновено момиче, което седеше до нея със самоуверено лице и й вдъхваше чувството, че е при лекаря. Ала преди да е успяла да се овладее, в салона влязоха Джулиън и Гарет.

– Люси тъкмо ми обясняваше как се поднася правилно чай – заговори спокойно Тамсин. – Ще позволят ли господата да им наляе по чаша?

Люси отстъпи настрана. Беше й ясно, че Тамсин беше забелязала как трепереха ръцете й и беше решила да й помогне. Когато Джулиън предложи на сестра си да им посвири, тя се запъти колебливо към пианото. Главата й беше пълна с онова, което чу преди малко, и не можеше да се съсредоточи върху музиката. Направи опит с една народна песен, но грешките бяха толкова много, че Гарет не издържа и каза с брутална откровеност:

– За бога, Люси, пощади ушите ни! Все едно котка вие на покрива!

Люси спусна шумно капака на пианото.

– Извинете ме. – Тя стана и се върна на дивана. – Сигурна съм, че предпочитате да чуете Тамсин. Вероятно тя владее и това изкуство, както много други.

– Аз не умея да свиря на пиано, само на китара – отговори просто Тамсин, за да приглуши раздразнените нотки в гласа на Люси. Съзнаваше, че е шокирала младата жена, но възнамеряваше да продължи със съветите още на следващата сутрин, като даде на Люси малко време да смели онова, което й беше обяснила.

– Колко екзотично – промърмори Люси.

– Там, където живееш, беше съвсем нормално – отговори спокойно Тамсин. – Никой не го намираше вълнуващо.

– Както и много други неща, нали?

– Възможно е.

Джулиън смръщи чело, засегнат от хапливите забележки на Люси и спокойната любезност на Тамсин, която отговаряше, без да й мигне окото. От Люси струеше неприкрита враждебност и той предположи, че

причината се криеше в твърде явния интерес на Гарет към Тамсин. Този мъж беше един недодялан глупак, но Люси не беше пожелала да го разбере. Вероятно сега обвиняваше Тамсин, но Джулиън беше принуден да признае, че тя не беше окуражила сър Гарет с нито една дума или жест.

Гарет се покашля.

– Мисля, че преди лягане ще направя малка разходка до селото. Ще се видим утре сутринта. – Той се приведе и целуна Люси по бузата. – Лека нощ, мила. Не оставай дълго, пътуването беше напрегнато и имаш нужда от почивка.

Люси побледня като смъртник, после лицето ѝ пламна. Погледът ѝ неволно се устреми към Тамсин, която упорито гледаше в друга посока.

След като вратата се затвори зад Гарет, Люси скочи на крака.

– Наистина съм много уморена. Надявам се, че ще ме извините. Много бих искала да си легна. – Гласът ѝ се давеше в сълзи и когато изтича към вратата, тя избърса крадешком очите си.

– Негодник! – изръмжа Джулиън, след като сестра му излезе. – Проклет да е! Но няма да му позволя да се мотае из селото и да си търси забавления, докато сестра ми си изплаче очите горе!

– Не беше много умно от негова страна – съгласи се Тамсин. – Очевидно е безчувствен тип. Но ако го върнеш със сила, ще бъде в лошо настроение и ще ѝ хленчи. Такива са мъжете.

Джулиън се взря намръщено в чашата си.

– Защо ти толкова много тази вечер? Мислех, че не ти понася.

– О, разбира се, че ми понася – отговори бързо тя и зарови пръсти в косата си. Очите ѝ го погледнаха изкусително, крачето ѝ се подаде изпод роклята. – Виното ме освобождава от задръжки и възбужда въображението ми. Искаш ли да се качим горе? Гостите ти се оттеглиха.

Перспективата да изживее любовта с освободената от задръжки Тамсин беше невероятно привлекателна. Теменужените очи го привличаха властно, стройното тяло в огромното кресло беше готово да го приеме. От цялото ѝ същество се излъчваше изкусителна, екзотична покана. Никога нямаше да има жена като нея.

– Извини ме – проговори рязко той и стана от мястото си. – Имам още много работа и ще се оттегля в кабинета си.

Отказът му дойде така неочаквано, че Тамсин остана да седи като замаяна, взряна във вратата, която се беше затворила зад него. Сълзи запариха в очите ѝ и тя примигна сърдито. Цяла вечер го примамваше и беше готова да се закълне, че той също искаше да се доброят. А сега се отвърна от нея студено и пренебрежително...

Не, тя нямаше да се откаже толкова лесно. Около устата ѝ се очерта тънка, упорита линия.

Гарет вървеше под лунната светлина обратно към Трегартън и мрачно размишляваше колко малко развлечения се предлагаха в това малко рибарско село в Корнуол. Странноприемниците във Фоуей разполагаха със съвсем малко и доста жалки на вид млади жени, които бяха готови да забавляват членовете на висшите класи. Все пак гостилничарката в „Шип“ му намигна и му позволи да опипа пълната ѝ гръд, когато се наведе над тезгяха, за да му подаде каната с джин и вода. За съжаление тъкмо в този момент се появи мъжът ѝ и макар че беше любезен с госта, огромните му ръце с яки мускули уплашиха до смърт Гарет. Интересното беше, че гостилничарят се беше отделил в един ъгъл с великана Габриел и двамата си пиеха кротко бирата.

Шотландецът беше наистина необикновен мъж. Очевидно изпълняваше ролята на телохранител, но като цяло положението му се струваше доста странно. Откъдето и да го погледне, беше загадъчно. Гарет се оригна тихо и продължи да размишлява. Джулиън беше далече от любимото си бойно поле и играеше ролята на учител и пазач на някакво неизвестно испанско момиче. Разбира се, ако заповедта беше на херцог Уелингтън, това беше достатъчно обяснение. Все пак Джулиън отдаваше голямо значение на тези неща и щеше да изпълни дълга си.

Гарет реши да мине през полето. Прехвърли се през една ограда и кракът му се закачи в телта. Едва не се преметна презглава. Промърмори някакво проклетие, освободи крака си и продължи с тежки стъпки.

Близнаците Пенхалан също бяха в странноприемницата, седяха в един ъгъл и се наливаха. Гарет им бе кимнал сдържано. Не беше сметнал за нужно да ги поздрави, защото почти не общуваше с тях в Лондон. Двамата имаха в себе си нещо дяволско... открай време. Всички казваха, че Пенхаланови имат лоша кръв.

Гарет се промуши през дупката в живия плет. Светлините на Фоуей угаснаха. Само на кея светеше самотен фенер, предназначен за евентуалните нощни пътници през реката. Пред него бяха само безкрайни поля и скали. Той чу шума на вълните, които се разбиваха в скалистия бряг. По дяволите, да не беше объркал пътя? По-добре да си беше вървял по пътеката. Хвърли бърз поглед към обсипаното със звезди небе, огледа се и откри слаба ивица светлина зад близките дървета. Вероятно това бяха светлините на Трегартън.

Той продължи пътя си с нова енергия и въздъхна облекчено, когато забележа къщичката на пазача в началото на входната алея към имение-то. Часовникът му показва, че е едва единадесет часа. В Лондон нощта едва започваше, а тук му оставаше само да си легне и да се вслушва в писъците на совите и шума на морето.

Когато тръгна бавно към къщата, зад гърба му изникна огромна сянка. Сърцето му направи уплашен скок. Той се обърна рязко и позна великана Габриел, който носеше фенер. Габриел се ухили дружелюбно.

– Надявам се, че прекарахте приятно вечерта. Според мен хората от Корнуол са много мили.

Гарет загуби ума и дума. Един слуга си позволяваше да му говори като на равен.

– Добри човече...

– О, я стига, драги, аз не съм ви „добри човече“... пък и не съм много добър – отговори все така дружелюбно Габриел. – Освен това не съм слуга. Моята задача е да се грижа за детето и аз го правя по своя воля и желание. Това е всичко. За да избегнем евентуални неприятности, бих ви предложил никога да не го забравяте. А сега ви желая лека нощ. – Той му обърна гръб, но след няколко крачки спря и продължи през рамо: – Впрочем, драги, на ваше място аз не бих обръщал толкова внимание на мис Барон. – След тези думи той се отдалечи с учудващо лека крачка. Влезе в къщата, като си подсвиркваше весело, докато Гарет остана на пътя, взирайки се замаяно пред себе си, изпълнен с безпомощен гняв.

Габриел вдигна глава и се ослуша в мрака. Зетят на лорда беше глупак. Ако му сложеха пистолет в ръката, сигурно щеше да се простреля в крака. Освен това не можеше да носи алкохол. Габриел мина през двора пред оборите и се качи по стълбата към стаята, която споделяше с Хосефа. Тук му харесваше повече, отколкото в къщата, защото никой не им пречеше. Освен това стаята над обора му напомняше за простите помещения в малките къщи, където бяха живели досега.

Той се приведе, за да не се удари в рамката на вратата, и влезе в чистата, приветлива стая. Хосефа го поздрави сърдечно. Жена му умееше да създава домашен уют във всички къщи, където отсядаха, даже на най-необичайните места. Габриел често я закачаше, че би могла да превърне в уютен дом и най-бодливия кактус. Той се отпусна на ниския диван и Хосефа побърза да му събуе ботушите.

– Тази вечер се запознах с братовчедите на момичето – съобщи той и разкопча ризата си. Хосефа постави на масичката пред него вечерната

му каничка с ром и кимна мълчаливо. Очите ѝ издаваха познатата бдителност. След малко взе ризата му и я сгъна внимателно.

– Отвратителна двойка – продължи загрижено той, свали панталона си и вдигна левия си крак, за да изуе чорапа. – Трябва да ги държа под око. – Той събу и втория си чорап и накрая хвърли на пода и вълнените си долни гащи.

Хосефа събра дрехите му, сгъна ги грижливо и ги подреди в сандъка от кедрово дърво. Докато той размишляваше на глас и ѝ съобщаваше някои сведения, тя не си отваряше устата. Знаеше, че Габриел прави това, за да подреди фактите в главата си, затова само слушаше и от време на време кимаше. Той знаеше, че тя ще запомни всичко необходимо и ако някой път я попита за мнението ѝ, ще прецени получените сведения и ще му даде мъдър съвет.

Габриел изпразни каничката и се отпусна на леглото с доволна въздишка. Хосефа се съблече и легна до него, той посегна към нея и зарови глава в меките ѝ гърди. Тя изхълца щастливо и го обгърна с две ръце. Отвори се веднага и го прие в себе си с доволна въздишка.

– Ти си най-добрата жена на света – промърмори заспивайки Габриел, Хосефа се усмихна и помилва гърба му. – Но близнаците са опасни и аз няма да ги изпускам от очи.

Гарет се ядоса още повече, когато влезе в къщата и видя, че новите му ботуши са изцапани с глина и вонят на тор. Залата беше слабо осветена. На масичката до стълбището гореше дебела восъчна свещ, до нея бяха оставени две незапалени свещи за онези, които се прибираха късно. Под вратата на библиотеката се виждаше ивица светлина. Вероятно Сейнт Симон не си беше легнал още и втората свещ беше за него. Някой от слугите щеше да заключи входната врата. А може би това изобщо не беше нужно, в тази самотна местност.

Гарет запали едната свещ и закрачи нагоре по стълбата. Дългият коридор беше осветен от един свещник с две свещи. Къщата беше абсолютно тиха. Той отиде до спалнята в края на коридора и отвори безшумно вратата. Завесите на леглото бяха спуснати. През тънките летни пердета на прозореца лунната светлина влизаше необезпокоявана.

– Ти ли си, Гарет? – попита нервно Люси иззад завесите.

– Кой друг би могъл да бъде? – Той усети, че гласът му не прозвуча особено любезно, но вонята от ботушите му беше направо непоносима. Затова побърза да ги свали и ги остави пред вратата. Утре рано сутринта слугата щеше да ги почисти.

Гарет се съблече, напъха се в нощницата си и направи крачка към тоалетната си стая, но внезапно спря. По дяволите, защо трябва да се откаже от удобното легло, след като нямаше абсолютно никакви основания да се чувства виновен? Защо трябва да се измъчва на тясното, кораво легло в матката стая? Той духна свещта и отвори завесите на леглото. Люси се беше свила на кълбо в другия край, пищната кестенява коса беше прибрана в дантелено боне. Гарет отметна завивката и се изтегна на леглото с доволна въздишка. Сладкият аромат на тялото ѝ го удари право в носа и той протегна ръка към нея. Веднага усети как тялото ѝ се скова и го обзе луд гняв.

После въздъхна примирено, обърна се с гръб към нея и затвори очи. Той не беше брутален, но побесняваше, когато тя трепереше под него и очите ѝ се пълнеха със сълзи, защото съзнаваше, че ѝ причинява болка. От време на време обаче я принуждаваше да изтърпи кратката процедура, защото желаше да имат дете. Щом си осигуриха наследник, а може би и една дъщеричка, щяха да забравят завинаги тази жалка интимност.

Той зарови глава във възглавницата и се опита да си представи Мажорити, умелите ѝ малки ръце и чувствените движения.

Люси лежеше с широко отворени очи в мрака и се опитваше да прогони сълзите си. Отново и отново си припомняше шокиращите неща, които беше чула от Тамсин. Това почти непознато момиче си беше позволило да разговаря с нея толкова... толкова безсрамно. И откъде, за бога, знаеше толкова неща за жените и мъжете... след като не беше омъжена?

Джулиън чу завръщането на Гарет. Изчака зетят му да се прибере в стаята си, после духна свещта и излезе от библиотеката. Заклучи входната врата, взе свещта от масичката и тръгна нагоре по стълбището. Свещите в коридора щяха да горят през цялата нощ, в случай, че някой пожелаеше да мине през коридора.

Личните му покои, които се състояха от спалня, дневна и тоалетна стая, бяха в средата на къщата. Големите прозорци гледаха към моравата и брега. Кулите бяха от двете им страни. Насреща бяха стаите за гости, най-голямата в момента беше заета от сестра му и съпруга ѝ.

Джулиън влезе в спалнята си и се почувства едновременно уморен и напрегнат. Брачните проблеми на сестра му го потискаха, но не това беше причината за недоволството му. Той изпитваше неловкост, от начина, по който бе реагирал на подканващия поглед на Тамсин. Припомни си чувствеността, която се излъчваше от сгушената в креслото

крехка фигура, и въздъхна тежко. И това не беше най-важното. По-същественото беше, че сега съжеляваше горчиво за грубото си държание. Той я нарани, без да каже нито една дума за обяснение и със сигурност без причина. Тази вечер тя беше направила всичко, което беше по силите ѝ, за да се сдобрят. А после му се предложи по обичайния си открит и доверчив начин, без дори да помисли, че може да получи отказ. Той прочете ужаса в погледа ѝ, видя сълзите в очите ѝ, но ѝ обърна гръб. И сега не можеше да прогони от съзнанието си картината на раздялата им.

Той затвори вратата на спалнята, вдигна свещта и закрочи към леглото. Погледна към прозореца и застина на мястото си. В първия момент помисли, че въображението му е изиграло лош номер, но много скоро осъзна, че всъщност трябваше да го очаква. Тамсин не беше от жените, които приемат отказ, все едно колко крехка изглеждаше и колко засегната беше от поведението му.

Тя седеше гола на рамката на прозореца, обляна от лунната светлина, опряла лакти на коленете си, и се вираше замечтано в обсипаното с ярки звезди небе. Гледката от прозореца беше наистина прекрасна, особено сребърната ивица на хоризонта, където черното небе се сливаше със синята линия на морето.

Пулсът му се ускори, кръвта зашумя в слепоочието му.

– Ето те и теб! – извика весело тя, сякаш никога не се бяха карали. – Вече си мислех, че ще прекараш цялата нощ в библиотеката. Какво толкова имаше да работиш?

– Какво правиш тук, по дяволите? – попита той и гласът му беше само дрезгав шепот. Бореше се със самия себе си, със съзнанието, че на света нямаше друга жена като нея. Остави свещта на масата и скри треперещите си ръце зад гърба си. – Казах ти, че докато сестра ми спи под покрива ми, не ти позволявам да идваш тук.

– Мисля, че не те разбрах съвсем точно – отговори тихо Тамсин и стана. – Освен това сестра ти отдавна спи. – Тя направи крачка към него и спря. – Всички спят, милорд полковник. Кой може да знае какво става зад затворените врати на спалнята ти?

– Това не е важно – отговори сърдито той и свали жакета си. – Сестра ми е невинно момиче. Знам, че това не означава нищо за теб, но...

– О, моля те, не започвай пак! – извика Тамсин. Вече беше съвсем близо до него и той усещаше топлината на голата ѝ кожа. – Пак ли ще се караме?

Джулиън я погледна безпомощно. Големите влажни очи, мекото потръпване на устата, изкусителният глас бяха нещо съвсем ново. Той

знаеше или поне си въобразяваше, че знае, как да се оправя с огнената бандитка, но при вида на меката и покорна Тамсин се обърка напълно. Какво да прави сега?

– Чуй ме, Тамсин – започна тихо той. – Знаем, че ти е трудно да разбереш. Гледай на Люси като на скъпоценно цвете. Тя е като рядка орхидея, израсла в оранжерия, толкова е ранима...

– Ти си глупак! – извика разярено Тамсин и забрави всички добри намерения да бъде отстъпчива, женствена и изпълнена с любов. Този човек си нямаше понятие от положението на сестра си. – Ще ти кажа нещо, милорд полковник: твоята скъпоценна и толкова ранима сестричка е ужасена от брачното легло и от некадърния си съпруг! Изобщо не мога да разбера как така си й позволил да се омъжи за него! Шокът ѝ е толкова голям, та се съмнявам дали изобщо ще може да се възстанови. Не разбираш ли, че някой трябва да ѝ отвори очите за реалността и да я спаси?

Джулиън отвърза вратовръзката си и я захвърли на леглото. Застана пред Тамсин и тя неволно се отдръпна от огъня в очите му. Става богу, че отново му беше показала истинското си лице.

– Когато става въпрос за сестра ми, аз не се интересувам от мнението на една необразована незаконородена хлапачка, която не се е научила да подчинява сексуалните си желания на приличието и обществените закони.

– Пфу! – извика отвратно Тамсин. – Обществени закони! – Гласът и преливаше от сарказъм. – Жените са длъжни да се подчиняват на моралните норми, но Гарет не е, нали? Той може да хойка по кръчмите и да удостоява с благоволенieto си всички местни проститутки и това е напълно нормално, така ли?

– Не, не е! – изкрещя вбесено Джулиън. После свали ризата си и я запрати на пода в краката ѝ. Макар и обзет от страст, той си даде сметка, че се разсъблича пред голата Тамсин и тя би могла да си извади погрешни заключения. – Щом толкова искаш да знаеш, аз съм недоволен от недискретността на Гарет... също толкова, колкото и от твоята.

– Защо не включиш и себе си? – попита разгорещено тя. – За тази недискретност, както красиво я наричаш, са необходими двама. Досега не съм установила, че имам насреща си недоброволен партньор, милорд полковник.

Очите ѝ искряха, крехката фигура беше скована от гнева.

– Ако има нещо, което не мога да понасям, то е лицемерието.

– Аз не съм лицемер, особено когато се отнася до сестра ми! –

изфуча той и захвърли ботушите си в ъгъла. – И няма да допусна да омърсиш невинността ѝ с богатия си опит!

– Да я омърся? – повтори изненадано Тамсин. – И ти смееш да ме обвиняваш, че ще омърся сестра ти, сякаш съм последната уличница? Единственият, който може да омърси Люси, е проклетият ѝ съпруг. Крайно време е да го разбереш.

Тя се наведе и вдигна ризата му.

– Ако беше почтен спрямо сестра си, ако наистина се интересуваше от нея, щеше да ѝ разясниш някои неща от живота и сега тя нямаше да бъде в такова жалко положение. Желая ти лека нощ, милорд полковник. Не мога вече да си хабя времето със слепи лицемери. – Тя се мушна покрай него и изтича към вратата, като пътьом облече ризата му.

– Не можеш да излезеш така! Върни се веднага! – Той забрави, че само до преди минута искаше тя да се махне, и посегна към ръката ѝ. – Трябва да ми обясниш всичко!

Тамсин се откъсна и отново хукна към вратата.

– Опитай се да го откриеш сам, сър!

Той скочи към нея, но в същия миг тя грабна каната с вода от мачката за миене. Очите ѝ светнаха предизвикателно.

– О, не – проговори заплашително Джулиън. – Само да посмееш!

– Ще посмея, и още как! – изкрещя тя и изля каната на главата му.

В спалнята от другата страна на коридора Люси скочи стреснато в леглото си, защото в рева, който се разнесе изведнъж, нямаше нищо човешко.

– Какво става, за бога?

– Бог знае. – Гарет разтърка сънено очи. Тъкмо се беше приготвил да потъне в щастливия свят на алкохолното опиянение. А сега примигваше и се опитваше да проумее откъде идваха странните шумове. – Някъде се бият.

– Да се бият? – Люси отметна завивката. – Кой би могъл да води бой по това време, и то пред нашите покои?

Гарет се вслуша с наклонена встрани глава. Чу се силен трясък, последван от рев, който очевидно идваше от устата на господаря на дома. Отговори му пронизителен женски писък.

– Велики боже! – промърмори слисано Гарет. – Шумът идва от стаята на брат ти. – Той стъпи на пода и отвори завесата. – Дано не е влязъл крадец!

Люси скочи и изтича след мъжа си, който открехна внимателно вратата. И двамата трепнаха ужасено, когато някой отвори с трясък

вратата на спалнята на Сейнт Симон и веднага след това я тресна с все сила. При второто отваряне Гарет вдигна пръст към устните си и подаде глава навън. Двамата погледнаха в оскъдно осветения коридор и зяпнаха смаяно. Никога не бяха очаквали такава сцена.

Облечен само с панталона си, Джулиън тичаше след крехката фигура на Тамсин и от косата му се стичаше вода. Тамсин беше облечена само с ризата му.

– Веднага се върни! – Макар че Джулиън шепнеше, думите му се чуваха съвсем ясно в тихия коридор.

– Върви в ада! – изсъска вбесено Тамсин, обърна се да го погледне и намали скорост.

Джулиън протегна ръка и я сграбчи за яката на ризата.

– Няма да ми избягаш толкова лесно, малката!

С бързо движение Тамсин се освободи от ризата и продължи към стаята си. Джулиън беше толкова смаян, че в първия момент забрави да я преследва.

– Луда! – промърмори полугласно той, но смаяната публика, скрита в сянката на вратата, чу смеха и решителността в гласа му. Той се хвърли напред и настигна бягащото момиче. Хвана я през кръста и я метна на рамото си като чувал с картофи. От гърлото ѝ се изтръгна възмутен вик.

– Копеле! Жалък негодник! – Тя забарабани с юмруци по раменете му. Побесняла от гняв, той забрави всяка предпазливост.

– На твое място бих се предал, глухарче – отговори спокойно Джулиън, обърна се и закричи към стаята си. – В момента представляваш много изкусителна мишена.

– Да знаеш, че ще те убия! – изкрещя Тамсин. – Габриел ще изтръгне черното лицемерно сърце от тялото ти и аз ще събера кръвта в шапката си!

Джулиън се изсмя развеселено, влезе в спалнята си и грижливо затвори вратата след себе си.

– По дяволите! – промърмори Гарет и погледна смаяно жена си. – По дяволите! – Едва сега забеляза колко беше възбуден и как кръвта пулсираше болезнено в слабините му. Видът на голото тяло на Тамсин, праметнато на раменете на Джулиън, го възбуди до непоносимост.

– Ето какво е имала предвид – пошепна едва чуто Люси и погледна неуверено мъжа си. – Каза ми, че знае неща... – Като видя израза на лицето му, тя млъкна уплашено. Дълбоко в корема ѝ се надигнаха странни тръпки. Тялото ѝ изпитваше странна възбуда, непозната досега.

– Люси – прошепна дрезгаво Гарет, сложи ръка на бузата ѝ и видя странно святкащите очи и зачервените бузи. Нима сцената беше докоснала и нея? Когато тя не се отдръпна от него, той посегна и я вдигна на ръце. Усети топлата ѝ кожа, меката заобленост на дупето под нощницата. Люси зарови глава на рамото му и бонето падна на пода. Той я положи нежно на леглото и се наведе над нея.

За първи път тя му позволи да свали нощницата ѝ. Когато я помилва, беше готова за него, макар че отново се скова и в очите ѝ блесна страх.

– Всичко е наред – пошепна нежно той и си каза, че този път трябва да издържи по-дълго. Колкото и да му беше трудно, успя да обуздае желанието си, а когато проникна в нея, тя не се съпротивляваше, както обикновено. Всичко свърши бързо, но когато се отдръпна от нея, той знаеше, че за първи път не ѝ е причинил болка, а удовлетворението, което бе изпитал, не можеше да се сравни с нищо друго.

Люси остана дълго време будна и лежа с отворени очи, вслушвайки се в доволното хъркане на мъжа си. Чувстваше се някак странно, но усещаше и някаква приятна отпуснатост. Измъчваше я единствено ясното съзнание, че онова, което беше преживяла тя, не беше нищо в сравнение със страстта, която Тамсин преживяваше сега в спалнята на брат ѝ.

Значи момичето беше любовница на Джулиън. Колко странно и шокиращо. Нищо чудно, че изглеждаше съвсем различна, нищо чудно, че не криеше мнението си за нещата от живота. Е, утре тя щеше да научи повече от нея. Във всеки случай мнението ѝ за строгия брат беше претърпяло коренна промяна. Тя се изкиска тихо и притисна лице във възглавницата. За в бъдеще нямаше да приема толкова сериозно предупрежденията и укорите му.

На следващата сутрин Гарет многократно се запита как щеше да застане срещу полковника. Ала Джулиън го поздрави с обичайната си спокойна усмивка и веднага го покани да огледа обора му и да си избере най-добрия кон, който намери – разбира се, с изключение на Соулт.

– Соулт е уморен, защото го яздих от Бадахос до Лисабон – обясни той.

– Кога ще се върнете в Бадахос? – Гарет напълни чинията си с яйца и риба и посегна към каните с бира.

– Най-късно през октомври. Следващия месец трябва да отида за малко в Лондон. – Джулиън изтри устата си и остави салфетката на масата. – А сега ви моля да ме извините. Имам много работа.

Той тръгна към вратата, но точно в този момент тя се отвори и в трапезарията влезе Тамсин, облечена в строга муселинена рокля на цветчета с дълги ръкави и висока якичка.

– Добро утро, милорд полковник.

– Добро утро, Тамсин. – Гласът му прозвуча хладно, но очите му блеснаха развеселено. Малката беше избрала рокля, която покриваше всеки сантиметър от голата ѝ кожа, за да скрие белезите от любовната нощ.

– Нека моето присъствие не ви спира, сър.

– Разбира се, че няма, Тамсин. Ти си една дива малка женичка! – прошепна в ухото ѝ той и я ошипа по бузата. В очите му отново блесна страст... и радост. Тази сутрин се бе събудил с усмивка и беше убеден, че се е смял и насън.

– Тиран! – отговори тя и очите ѝ заблестяха.

– Свадлилка! – пошепна той и бързо излезе.

Тамсин посвети вниманието си на Гарет, който очевидно беше слушал внимателно шепота им.

– Добро утро, Гарет. Люси още ли е в леглото? – Тя седна срещу него и си взе препечена филийка. – Бихте ли ми подали каната с кафе?

Гарет се поклони учтиво.

– Обикновено Люси закусува в леглото. – Той я разгледа внимателно и кимна доволно. Споменът за голото ѝ тяло в ръцете на полковника беше жив в паметта му. Запита се дали пък тя не би приела опит за сближаване от негова страна и изпъчи гърди. И той можеше да ѝ предложи онова, което ѝ даваше Джулиън. Не, стига глупости, двамата живееха под покрива на Сейнт Симон и всеки опит за сближаване беше осъден на провал. Мъжът не се намесва в територията на друг мъж, когато е приел гостоприемството му. Но когато Джулиън замине за Лондон, нещата ще се променят.

Тази мисъл го накара да се засмее. Ръката му гладеше самовлюбено гъстия мустак.

Тамсин намаза филийката си с масло и се запита защо ли Гарет я зяпа така самодоволно. Ами ако е чул нещо през нощта? Не, в коридора двамата бяха шепнали, пък и когато се разигра бурната сцена, всички в къщата отдавна спяха.

Тя се нахрани и излезе от трапезарията тъкмо когато Гарет повторно беше напълнил чинията си. Този човек прекалява с яденето, каза си ядосано Тамсин, и скоро ще заприлича на бъчва. Талията му е ужасна. Е, може би другите жени го харесват такъв...

– Добро утро, Тамсин!

Гласът на Люси я изтръгна от философските мисли. Сестрата на Джулиън слизаше с лека стъпка по стълбата. Изглеждаше развълнувана и в същото време някак плаха.

– Добро утро – отговори весело Тамсин, облекчена, че през нощта Люси е възвърнала доброто си настроение. – Искате ли да се поразходя. Желаете ли да ме придружите?

– О, да, с удоволствие. Отивам да си взема чадър и палто.

– Няма нужда! – извика уплашено Тамсин. – Навън е топло, пък и ще отидем само до Катринс Пойнт. Трябва да се катерим по скалите и многото дрехи само ще ни пречат.

Люси, която беше очаквала кратка разходка в градината, беше ужасена от предложението, но не се осмели да възрази.

– Добре, щом така смятате. Веднага ли ще тръгнем?

– Ами да, ако сте готова – отговори учтиво Тамсин.

Двете се отправиха към брега и на половината път срещнаха Габриел, който излезе от гъсталака с пушка на рамо и торба в ръка.

– Накъде си тръгнала, малко момиче?

– Отиваме в Катринс Пойнт. А оттам във Фоуей, за да купим конци и игли за Хосефа.

Мъжът кимна, усмихна се приятелски на Люси и продължи пътя си.

– Вашият слуга се държи твърде непринудено.

– Габриел не е слуга и не бих искала да гледате на него така – обясни Тамсин. – Това го ядосва. Той беше най-довереният приятел на баща ми и сега се грижи за мен.

– Вероятно в Испания гледате по друг начин на тези отношения – отвърна Люси и потърси начин да насочи разговора към темата, която я занимаваше през цялото време.

– Може и така да се каже. – Тамсин вървеше с големи крачки по стръмната пътека към скалите. Люси напразно се опитваше да върви в крак с нея. По челото ѝ беше избила пот и тя се бранеше ядосано от големите мухи, които я налитаха на рояци.

– Както вече разбрах, там говорите свободно и за други неща. – Най-после изкачиха скалата и Люси спря и пое дълбоко свежия морски въздух, който идваше отдолу. – Имам предвид разговорите с майка ви... – Бузите ѝ пламнаха и Тамсин разбра, че това не е само от изкачването.

– Приемам, че вашата майка не ви е казала нищо за тези неща, нали? – попита с лек смях тя и застана на самия връх на скалата, която се издигаше над Фоуей, точно над полуразрушения форт Сейнт Катрин.

Някога фортът беше пазил достъпа до реката като част от защитната линия, издигната по крайбрежието от Хенри Осми.

Когато Люси най-после я настигна, Тамсин събу обувките си, захвърли ги настрана и легна по корем на затопления камък. Загледа се към форта и широкото устие на реката. Кораб, натоварен с каолин, тъкмо излизаше от устието към морето.

– За съжаление сте права – отговори тихо Люси, отпусна се на земята и огледа подозрително зелената трева. Петната от трева се изпираха много трудно. – Единственото, което мама ми каза за брака, беше, че някои от брачните задължения не са особено приятни, но мой дълг е да ги понасям търпеливо.

– Затвори очи и мисли за Англия! – цитира презрително Тамсин и захвапа стръкче трева. – Вероятно и брат ви не ви е казал нищо.

– Джулиън! – Люси я погледна ужасено. – Нима смятате, че е редно да ми говори за това?

– О! – Тамсин реши, че е твърде опасно да говорят за лорд Сейнт Симон, защото може да се издаде.

– Знам, че не е прилично да се говори за тези неща, но... – започна колебливо Люси.

Тамсин се засмя и се претърколи по гръб. Слънцето огряваше лицето ѝ.

– Почтеността прави живота досаден. Бих се обзаложила, че Гарет предпочита да има в леглото си непочтена жена.

– Сигурно е имал много такива – отговори горчиво Люси и изохка уплашено. Как можа да изрече тези неприлични думи?

Но Тамсин се ухили с разбиране.

– Може би да, но ако си има такава и в къщи, сигурно няма да изпитва желание да се забавлява навън.

– И какво трябва да направя, за да стана непочтена? – поиска да узнае Люси. – Разбирам, че вие знаете много за отношенията между мъжете и жените. – На езика ѝ беше да каже какво бяха видели с Гарет през нощта, но се засрами да признае, че двамата бяха наблюдавали тайно сцената в коридора... а и не можеше да обясни как тази сцена беше довела до първото ѝ любовно изживяване без болка.

– Ще споделя с вас всичко, което знам, ако се закълнете, че няма да кажете нито думичка на брат си. Той ще си помисли, че съм ви покварила, и ще ме изгони от къщата си.

– Наистина ли мислите, че ще го направи? – попита уплашено Люси. Тя се страхуваше от Джулиън, но след онова, което беше видяла

през нощта, не можеше да си представи, че Тамсин ще приеме подобно отношение без съпротива.

– Вероятно – отговори равнодушно Тамсин. – Затова искам да ми обещаете.

– Добре, обещавам ви.

Тамсин се усмихна, примигна към слънцето и започна да описва радостите на любовта на невинната млада съпруга, която я слушаше с широко отворени очи.

След около час потъналата в размисъл Люси тръгна сама обратно към Трегартън, като вървеше много по-бавно, отколкото на идване.

Тамсин се спусна бързо по стръмната, виеща се пътека към Фоуей. И тя беше потънала в мислите си. Беше ѝ много приятно, че е внесла малко ред в живота на новата си приятелка, макар че просто не можеше да разбере как жена като Люси може да харесва и дори да обича мъж като Гарет Фортескю. Той не беше отвратителен, но изглеждаше мързелив, надменен и самодоволен. Тези качества бяха напълно нормални за английските аристократи, ако можеше да се вярва на разказите на Сесил. Този мъж никога нямаше да се задоволи с върнатата си съпруга, даже ако тя започнеше да го задоволява в леглото. Но Люси щеше да понася по-леко временните връзки на мъжа си, ако нощите с него я задоволяваха. Поне вече нямаше да се плаши от леглото.

След като направи покупките си, Тамсин тръгна да се разходи по кея. Не беше забелязала, че Дейвид и Чарлз Пенхалан я бяха открили. Двамата мъже бяха застанали на стълбата към митницата и разговаряха с митническия чиновник, дребен, набит мъж, който всеки ден се измъчваше от съзнанието, че върши работа, която не отговаря на интересите му. За мъж като лейтенант Баркър, който обичаше виното и коняка повече от всичко на света, беше истински ад да гони контрабандистите. Той беше експерт в изкуството да не забелязва товарите с алкохол и контрабандистите бяха свикнали да го предупреждават кога се очаква следващата пратка.

– Наскоро лорд Пенхалан каза, че пазачите на горите му са установили намаление на браконьерството, откакто е заповядал да поставят капани. – Лейтенантът поглади дебелия си корем и тихо се оригна. Пушените херинги, с които беше закусил, тежаха като камък в стомаха му, но не беше можал да им устои. – Тъкмо размишлявах дали да не споделя тази идея с лорд Сейнт Симон. Неговият управител се оплакваше, че непрекъснато им изчезват фазани... – Той спря, защото изведнъж забеляза, че се беше лишил от слушателите си. Близнаците Пенхалан си

бяха тръгнали, без да му кажат сбогом.

Тамсин вървеше по тесните, стръмни улици на градчето. От време на време спираше и се заглеждаше в далечината, вдъхваше аромата на розите, които растяха в обградените със стени градини, разглеждаше рибарските мрежи, които се сушаха на слънце, и гърнетата с раци, които бяха струпани по ъглите.

Можеше ли да живее тук? Можеше ли да напусне дивите планински проходи с реешите се над тях орли, аромата на мащерката под краката ѝ, покритите със сняг върхове и бистрите планински потоци с ледената им вода? Можеше ли да замени парещото планинско слънце с тази мека земя, можеше ли да замени планинския въздух, толкова чист, че пареше дробовите ѝ, с тукашния въздух, ласкав като пролетен дъжд?

Но въпросът беше чисто теоретичен. Не можеше да изобличи Седрик Пенхалан, както възнамеряваше, без Джулиън да узнае. А ако не можеше да запази тайната си от него, тогава нямаше да може и да го убеди да погледне в сърцето си и да види онова, което беше скрито дълбоко в него. Това означаваше, че тя щеше да свърши онова, за което беше дошла, и да се върне в Испания, като отнесе със себе си спомена за един мъж и за една любов, който можеше да изпълни целия ѝ живот.

Щом стигна най-високата точка на улицата, тя напусна града и тръгна по обградената с жив плет алея, която водеше към Трегартън. Трябваше да мисли повече за красотата на родината си и затова колко прекрасно щеше да бъде да живее отново с партизаните, да има ясна цел пред очите си. Крайно време беше да остави зад себе си тази хаос от чувства.

Тамсин беше толкова потънала в мислите си, че изобщо не забеляза двамата мъже, които я следяха на известно разстояние.

Дейвид и Чарлз не бързаха да я настигнат. Чакаха я първо да излезе от тесните, стръмни улички на градчето. Спираха под сводестите порти или използваша тесните пътечки между къщите, за да не правят впечатление на минавачите. Когато Тамсин навлезе в уединената алея, двамата извадиха маските от джобовете си и се ухилиха съзаклятнически. Очите им засвяткаха с дива радост от предстоящото, устните им се разкривиха в мрачни усмивки.

Тамсин изостави алеята, мушна се през портичката на едно пасище и продължи пътя си под сянката на живия плет. Дейвид и Чарлз нахлузиха маските си и ускориха крачка.

Тамсин слушаше бръмченето на пчелите в цветовете на орловия нокът, крясъците на фазаните, които излитаха уплашено от нивата със

зреещо жито. Слънцето грееше ярко, земята беше суха. Около нея цареше тишина, която я приспиваше. Изведнъж косъмчетата на тила ѝ настръгнаха. Побиха я студени тръпки.

Тя спря и се обърна съвсем бавно. Двама маскирани мъже вървяха след нея. Лошите им намерения се усещаха почти физически. Тамсин остана на мястото си. Наблизо нямаше никой. Тя беше сама с двама маскирани непознати. Стадото крави, които пасяха наблизо, вдигнаха глави и я зяпнаха любопитно, докато челюстите им продължаваха да дъвчат равномерно.

– Я виж ти – промърмори Чарлз и пристъпи по-близо. – Това май е любовницата на Сейнт Симон, която видяхме на брега.

Ездачите от скалата. Дали бяха братовчедите ѝ? Тамсин не се помръдна. Дейвид избухна в тих смях.

– Чак не ми се вярва, че Сейнт Симон е пуснал една уличница да живее в скъпоценния му Трегартън... и то заедно със сестра му.

Той вдигна ръка и докосна бузата ѝ. Чарлз застана до него и Тамсин се притисна към плета. Нямаше възможност за бягство. Но по лице-то ѝ не трепна нито едно мускулче.

– Е, не би ли искала да ни разкажеш нещо за себе си? – попита Дейвид и я ошипа толкова силно по бузата, че кожата ѝ побеля.

Тамсин поклати глава.

– Пардон? – прошепна страхливо тя.

– Името ти, курво. – Мъжът я ошипа и по другата буза и доближи лице до нейното. – Искаме да знаем името ти и откъде идваш.

– Но компрендо – пошепна Тамсин. Дано не бяха забелязали страха ѝ. Ако видеха, че жертвата им се бои, нищо нямаше да ги спре.

– О, я не се прави на глупачка, курво! – Дейвид направи крачка в страни и мина зад нея. Хвана ръцете ѝ и ги изви на гърба.

Тамсин съзнаваше, че няма да може да се справи и с двамата. Близнаците бяха високи и стройни мъже. Нямаше представа дали са физически силни. Само да имаше нож или някакво друго оръжие, може би щеше да има някакъв шанс. Но не носеше нищо, нищичко.

В джоба ѝ бяха иглите и конците, които беше купила за Хосефа! Мислите ѝ се втурнаха в луд галоп, но тя продължаваше да стои неподвижна и да се взира в нищото. Съзнаваше, че не биваше да се съпротивлява, ако не иска да я наранят тежко, поне докато не добие увереност, че може да осъществи плана си. Двамата бяха толкова студени и жестоки, че по гърба ѝ непрекъснато лазеха студени тръпки. Сигурно са по-лоши дори от Корниш, каза си презрително тя. Той поне имаше основания да

я измъчва и тя можеше да го разбере.

Лицето на Чарлз се усмихваше под маската, но очите му бяха толкова студени и смъртоносни, сякаш имаше насреща си усойница. Той я хвана за брадичката с палеца и показалеца на дясната си ръка и я стисна толкова силно, че я заболя, а с другата посегна към главата ѝ и я дръпна към себе си. После притисна устни в нейните, толкова брутално, че в гърлото ѝ се надигна гадене. Езикът му се мушна в устата ѝ и отиде чак в гърлото. Зави ѝ се свят, тя се задави и се опита да си поеме дъх. Ръката ѝ се склочи около пакетчето с иглите. Отчаянието ѝ растеше с всяка секунда. Ей сега щеше да припадне. Трябваше да побърза. С незабелязано движение тя вдигна ръка и заби острите игли в меката кожа под брадичката на нападателя си.

Чарлз изрева като ранен бик и освободи устата ѝ. После замахна и я удари с все сила през лицето.

– Сега ще си платиш за нахалството, малка курво! – Той докосна невярващо брадичката си, където се беше образувало червено петно. После я сграбчи за китката и изви ръката ѝ на гърба. Тамсин изпищя и изпусна пакетчето с иглите. Мъжът сложи ръка на гърдите ѝ, потърка с длан връхчето и го ошипа болезнено. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя не можа да удържи писъка си.

– Първо трябва да я накараме да пропее – обади се Дейвид, като видя решителния израз в очите на брат си. – Първо трябва да узнаем онава, което ни трябва, после си отмъщавай, колкото искаш.

– Е, добре, курво! – Чарлз продължи да щипе зърната на гърдите ѝ. – Как ти е името? Къде те намери Сейнт Симон?

– Копеле! – Тамсин се изплю в лицето му. Мъжете я бутнаха да падне на колене и стегнаха ръцете ѝ на гърба с такава сила, че едва не ги счупиха. Задавена от сълзи, тя ги ругаеше на испански, опитваше се да държи под контрол болките, да се пребори с мъчителното гадене, но накрая млъкна и главата ѝ падна на гърдите.

Изведнъж проехтя див вик и в него имаше такава кръвожадност, че дори Тамсин потрепери от ужас. Двата мъже пуснаха ръцете ѝ и хукнаха да бягат. Само след миг бяха изчезнали в живия плет. Замайна, тя вдигна глава и ги видя да бягат през полето, сякаш ги гонеше самият дявол.

Габриел мина покрай нея и продължи да ги преследва. Отново нададе бойния си вик, но изведнъж спря. Изруга ядно и се върна при свитата на кълбо фигурка, която лежеше в тревата. Коленичи пред нея и изохка задавено:

– Ох, малко момиче... с онези ще се разправя по-късно.

Той я вдигна, притисна я до широките си гърди и я залюля като бебе. Лицето ѝ беше смъртно бледо, очите широко отворени, цялото ѝ тяло се разтърсваше от силни тръпки. След малко се освободи от прегръдките на спасителя си, промърмори нещо неразбрано и се втурна към живия плет. Все още усещаше езика на онзи мъж в устата си. Наведе се и повърна в тревата.

– Да знаеш че ще ги убия, и то съвсем бавно – закле се тихо Габриел и помилва приведения ѝ гръб, за да я успокои. – Ще ги преследвам до дупка, проклетите негодници, а като ги хвана, ще им одера кожата с черупка от стрида. – Тамсин знаеше, че това не беше празна заплаха.

– Те искаха да знаят коя съм, Габриел. – За нейна изненада гласът ѝ прозвуча съвсем спокойно. Тя се изправи и отърси полата си. – Искаха да им кажа коя съм и откъде идвам. Сигурна съм, че бяха братовчедите ми. – Китките ѝ бяха изтръпнали от болка.

– Мислиш ли, че чичо ти ги е изпратил да те питат?

Тамсин поклати глава.

– Ако съдя по онова, което ми е разказвала Сесил, Седрик никога не би направил такова нещо. Той е умен мъж и не би искал да го обвинят в такова мръсно дело. Вероятно съм събудила любопитството им. – Тя приглади косата си назад и продължи да чисти сламките от роклята си. – Как ме намери толкова бързо, Габриел?

Мъжът вдигна рамене.

– Нещо ми подсказа да тръгна да те търся. След като ви видях с мис Люси, бях неспокоен, макар да не знаех защо. Реших да ида до селото и да се върнем заедно в Трегартън.

– Слава богу! – Тя взе голямата му ръка в своите и я стисна сърдечно. – Ще им поискаме сметка, Габриел, но те моля да почакаш малко. Не искам да свършиш като убиец в затвора на Бодмин или направо на ешафода. – Тя се опита да се усмихне, но лицето я болеше от удара и грубите щипания. – Първо ще си отмъстим на Седрик, след това ще се заемеш с онези двамата.

– Не забравяй, че те са мои – отговори с опасно тих глас великанът.

– Обещавам ти, че ще бъдат твои – каза съвсем спокойно дъщерята на Ел Барон, напълно съзнавайки какво говори. Не изпитваше нито капка съчувствие към братовчедите си.

– А дотогава, малко момиче, няма да ходиш никъде сама. Може би двамата негодници все пак са били насъскани от чичо ти. Щом е тръгнал по следите ти, той сигурно няма да се спре пред нищо.

– Прав си – съгласи се Тамсин. – Човекът, който се е отървал така спокойно от собствената си сестра, с удоволствие ще си позволи още едно отвличане.

20

– Тя не говори нито дума английски, чичо.

– Кой не говори английски? – Виконтът вдигна изненадано глава и хвърли зъл поглед към Дейвид, който стоеше на прага на библиотеката и не се осмеляваше да влезе.

– Любовницата на Сейнт Симон, сър – отговори Чарлз, който стоеше зад близнака си. – Помислихме, че може би ви интересува.

Седрик сгъна грижливо вестника, в който се беше зачел, и го остави до себе си на дивана.

– Какво си помислихте? – Той ги стрелна с присвити очи и продължи: – Надявам се, че не сте се намесили в моите дела.

Дейвид пристъпваше неспокойно от крак на крак.

– Преди няколко дни на вечеря вие казахте, че много ви се иска да знаете кое е момичето. Решихме да ви зарадваме, като открием това вместо вас.

– И как ви хрумна тази гениална мисъл, глупаци такива? – попита Седрик с онова зловещо спокойствие, което ги плашеше до смърт. Двамата млади мъже отстъпиха крачка назад. – Кога съм ви молил да се месите в моите работи? Какво сте забъркали пак?

– Срещнахме момичето и му зададохме няколко въпроса – обясни глухо Дейвид. – Но тя не говори английски. През цялото време бърбеше на непознат език.

– Не беше френски – помогна му брат му. – Щях да я разбера.

Седрик гледаше недоверчиво двамата си племенници и за кой ли път се питаше защо продължава да се изненадва от глупостта им.

– Тя е испанка – обясни търпеливо той. – Знам това най-малко от два дни.

– О! – Чарлз се почеса по главата. – Искахме само да помогнем, чичо.

– Спестете ми уверенията в добрите си чувства. – Седрик махна отвратно с ръка. – И къде се състоя този дълбоко съдържателен разговор с момичето? – Очите му бяха бдителни. – Пак ли на земята на Сейнт Симон?

– О, не, сър – побързаха да го уверят двамата. – Тя беше във Фоуей, ние я проследихме и... и я попитахме за името ѝ.

Седрик се облегна на дивана и огледа презрително двамата си

племенници.

– Причинихте ли ѝ болка? – попита тихо той. – Какво сторихте на жената, която е под закрилата на Сейнт Симон? Забравихте ли, че тя живее като гост в къщата му? Не, разбира се, че не сте ѝ сторили зло. Разбира се, че никога не бихте извършили такава глупост... Или все пак? – изрева внезапно той.

– Не, сър... разбира се, че не ѝ причинихме зло – отговориха в един глас двамата мъже. – Само ѝ зададохме няколко въпроса.

Седрик затвори очи и въздъхна отвратно. Познаваше твърде добре милите си племенници, за да им повярва. Очевидно те не можеха да намерят сексуално удовлетворение, без да измъчват жертвата си. Баща им имаше същия проблем и жена му, достойната за съжаление сива мишка, се криеше и лекуваше раните си, докато накрая падна по стълбата, бременна в шестия месец. Никой, който познаваше Томас Пенхалан, не повярва, че Мери наистина се е подхлъзнала по стръмните стъпала. Близнаците бяха наследили извратените наклонности на баща си. Обикновено те изливаха злобата си върху нещастните проститутки и не досаждаха на жените от собствената си класа. Можеше само да се надява, че няма да се намерят глупачки, които да се омъжат за тях.

Очевидно този път бяха решили, че щом момичето е любовница на Сейнт Симон, значи е достъпно и за тях.

– Освен това малката не знае кои сме – обясни с гордост Чарлз. – Носехме маски.

– Какво?

– Тя не може да ни разпознае... както стана с другото момиче – допълни Дейвид. – Но това не означава, че сме ѝ причинили зло – поправи се бързо той. – Изобщо не беше като тогава. – Двамата погледнаха чичо си с безмълвна надежда, сякаш чакаха похвала за предпазните мерки, които бяха взели, щом не можеха да очакват благодарност за стореното.

Но той изобщо не се интересуваше от тях.

– Махайте се оттук!

Двамата се спогледаха и побързаха да изчезнат. Седрик се загледа в празната камина, опитвайки се да прецени дали вредата, която бяха нанесли, беше голяма. Той беше събрал сведения и вече знаеше, че жената в Трегартън е испанка и повереница на лорд Сейнт Симон. Всички съседни бяха осведомени за пристигането ѝ. Благодарение на това, че племенниците му си мушеха носовете навсякъде, той знаеше повече за връзката между полковника и момичето. Не го интересуваше толкова дали съседът му спеше с гостенката си или не. Много по-важно беше доколко

сериозна беше тази връзка и защо Сейнт Симон си беше направил труда да доведе любовницата си от Испания и да я настани в Трегартън.

Коя беше тази жена, защо беше дошла?

Колкото и да размишляваше, той не можеше да пренебрегне две неща: момичето приличаше невероятно много на Селия и беше испанка.

Дали това беше чиста случайност? Не, Седрик не вярваше в случайностите. Той вярваше в грижливо съставените планове и в мозъците, които работеха подмолно като неговия.

Отвлечането на Селия мина по план. Единственото изключение беше фактът, че Мариана остана жива и го изложи на опасност. Но с нея се справи бързо – внуши й страх, даде й щедра пенсия и я настани в усамотена къщичка в Шотландия, за да купи мълчанието ѝ. Тя беше мъртва от десет години и беше отнесла тайната си в гроба. Ами ако Селия беше избягала от похитителя си? Ако се беше омъжила за испанец... от когото имаше дете?

Нещо не се връзваше. Ако беше избягала, сестра му щеше да се върне в къщи. Тя никога нямаше да повярва, че брат ѝ е имал нещо общо с един испански разбойник, върлуващ в планините на тази южна страна. А ако това момиче наистина беше законна дъщеря на Селия, защо просто не дойде при него, за да му каже истината?

Ако малката наистина имаше някаква връзка със Селия, той трябваше да предприеме нещо. За съжаление случаят се усложняваше от факта, че тя беше под закрилата на Сейнт Симон. И още повече се усложняваше от срещата ѝ с близнаците. Тя вече знаеше, че някой се е заинтересувал твърде много от нея и от произхода ѝ. Разбира се, беше възможно да не е разпознала двамата нападатели. Тя беше чужденка тук и никога не беше виждала близнаците. А и нямаше причина да ги свърже с нападението... освен ако не разкаже за случилото се на Сейнт Симон. Той веднага щеше да отгатне кои са били двамата негодници, нападнали гостенката му. Но надали щеше да свърже поведението им с внушенията на Седрик. Вероятно щеше да приеме, че двамата са извършили едно от обичайните си издевателства над невинна, случайно срещната жена.

Седрик стана и си наля голяма чаша коняк. Отпи голяма глътка и се наслади на приятната топлина в гърлото си. Челото му остана намръщено. Ако това момиче наистина има нещо общо със Селия, какво търси тук? Сигурно беше дошла с определени намерения. Всеки човек иска нещо. Дали ѝ трябват пари?

Е, каквото и да беше, той щеше да го узнае много скоро. Трябваше просто да я накара да разкрие картите си.

– Няма да даваме голям прием, Джулиън – говореше настойчиво Люси и порцеланово сините ѝ очи светеха развълнувано. – Само за десетина двойки или малко повече, за най-близките семейства. Няма да танцуваме, макар че след вечеря все пак бихме могли да вдигнем килима. Вечерята ще бъде скромна...

– Стига толкова, Люси – прекъсна я недоволно полковникът и вдигна ръка, за да спре потока от думи. – Ако наистина желаеш малък прием, аз нямам нищо против. Единственият въпрос е дали Тамсин ще може да се справи с обществените си задължения след толкова кратко време.

– О, разбира се, че ще може – отговори Люси и лицето ѝ пламна от радост. – Знам, че няма да ѝ бъде трудно. Всички са мили и се интересуват много от нея, и толкова им се иска да я опознаят. Нали нямаш нищо против, Тамсин? – След доверителния разговор преди няколко дни двете си говореха на ти.

Тамсин, която слушаше развеселено възбуденото бърбене на Люси, кимна небрежно.

– Щом смяташ, че ще се справя...

– Не помниш ли, че в голяма компания се плашиш и забравяш английския? – изръмжа Джулиън, облегна се назад в креслото си и я огледа изпод спуснатите си ресници. – Наистина ли мислиш, че си готова да се хвърлиш в обществения живот и да се изложиш на опасността да останеш неразбрана?

– Но Тамсин говори много добре английски – възрази енергично Гарет и изтри едно петънце от блестящите си ботуши. – Бих казал дори, че е придобила местния акцент.

– О, това е само привидно – усмихна се иронично Джулиън. – Когато е под натиск, тя забравя и най-простите думи и започва да бърбори глупости на испански.

– Мисля, че съм преодоляла плахостта си – обясни сериозно Тамсин. – Ще се постарая да се държа прилично, милорд полковник, и ви уверявам, че няма да ви опозоря.

– Наистина ли? – Той поглади брадата си и се усмихна развеселено.

Люси местеше поглед от единия към другия. През повечето време Джулиън се отнасяше към Тамсин с преувеличена учтивост и беше много трудно да си представи, че онова, което двамата с Гарет бяха видели през нощта, се беше случило наистина. Но понякога, както в този момент, тонът му ставаше друг и погледът му загатваше, че двамата си

имаха тайна.

– Тамсин е достойна за доверието ти – проговори с леко смущение тя. – Аз ще бъда до нея през цялото време и ще ѝ помагам, когато е нужно.

– С това работата е уредена – заяви брат ѝ и гласът му отново прозвуча безстрастно. – Но не очаквай от мен да ти помагам в приготвянето ѝ. Можеш още отсега да кажеш на Хиберт, че разрешавам да извади шампанско и вино от избата.

– Най-добре е да сервираме пунш с лед – отговори весело Люси и скочи на крака. – Това беше сензацията на миналия лондонски сезон. Амабел Фидърстоун ми даде прекрасна рецепта. Сигурна съм, че я нося в чантичката си. Мисис Хиберт ще приготви пунша.

Тя се запъти към вратата с необичайна енергия.

– Тамсин, ела и ми помогни да реша какво да поднесем за вечеря. Ако желаеш, ще ми помогнеш и при писането на поканите. Уморително е, знам, но трябва да свършим тази вечер, за да може Хъдсън да ги разнесе още утре.

– Кога ще се състои приемът? – попита Тамсин. Не ѝ се искаше да се откаже от вечерното препускане с Цезар.

Люси спря за миг и я погледна замислено.

– Следващата събота. Съгласен ли си, Джулиън?

– Нямам нищо против – отговори отегчено той. – С малко повече късмет ще получи покана за друг прием.

– О, не! – извика ужасено Люси. – Не може да организираме прием в Трегартън, ако домакинът не присъства.

– Мисля, че Сейнт Симон се пошегува, мила – намеси се Гарет, който беше станал и наместваше вратовръзката си пред огледалото.

Люси изглеждаше малко объркана.

– Хайде да се махнем оттука. – Тамсин я хвана под ръка и я поведе навън. – Сега ще ми обясниш с всички подробности как се организира прием в доброто общество. Единствените приеми, на които съм присъствала досега, бяха...

– Нима в манастира даваха приеми? – прекъсна я Джулиън. Предупреждението в гласа му беше недвусмислено.

Тамсин прехапа език. За малко да им опише великолепните, почти езически обичаи на планинските села, където печаха на колове цели овци и кози и празненствата траеха по три дни.

– Не, разбира се – отговори омърлушено тя. – Но преди да отида в манастира, малко преди смъртта на мама, ме поканиха на рожден ден.

– Бедничката! – извика съчувствено Люси. Мисълта, че приятелката ѝ не знае какво е истински прием, я разтърси. – И оттогава не си била на прием?

– Никога – отговори тъжно Тамсин и хвърли бърз поглед към полковника.

– Бедното дете – промърмори на испански той и бързо сведе поглед, за да скрие подигравателните искри в очите си.

– Искаш ли да видиш списъка на поканените, след като го съставя, Джулиън? – попита Люси и се върна отново към единствено интересувашата я тема.

– Не, оставям всичко в твои ръце – отговори тържествено той и посегна към вестника в знак, че разговорът е завършил.

Люси кимна зарадвано.

– Аз наистина умея да организирам приеми. Миналия сезон дадохме чудесна вечеря, помниш ли, Гарет?

– О, да, мила – съгласи се с готовност той. Тайно в себе си обаче потръпна при мисълта за досадната вечер, която беше прекарал. Тогава се беше възползвал от първия удобен случай, за да се спаси в чудесната малка къща на Мажорити. На следващия ден Люси беше плакала горчиво, но не го бе укорила с нито една дума. Резултатът беше подлудяващо чувство за вина, което го прогони окончателно от къщата след грубата забележка, че няма намерение да прекара живота си с една ревла.

Споменът за това му беше неприятен. Когато Люси и Тамсин излязоха от стаята, той седна на дивана и посегна нервно към чашата с вино. Погледна я втренчено и се опита да се овладее. Това хубаво малко дете ще има да си пати от мен, закле се в себе си той. Тя беше толкова сладка и невинна, той изобщо не беше помислил какво го очаква, когато се ожени за нея. Не можеше да предположи, че жена му ще се държи като Мажорити... колко глупаво от негова страна, че си го беше помислил. Като обмисли въпроса, той заключи, че всъщност не искаше жена му да се държи като Мажорити. Това беше повече от шокиращо.

– Съмнявам се, че ще напълните чашата си, като стоите и я гледате – стресна го гласът на Джулиън.

Гарет се стресна и се изкиска смутено. Джулиън стоеше пред него с гарафа в ръка.

– За какво се бяхте замислили така дълбоко, Фортескю?

Лицето на зетя му пламна.

– Много се радвам, че Люси има с какво да се занимава – отговори тихо той. – Това я прави щастлива.

Джулиън вдигна високо едната си вежда, после отново се върна към вестника си. Да въведе Тамсин в обществото с помощта на сестра си беше много по-приятно и по-прилично, отколкото ако го беше направил сам. Люси познаваше всички местни семейства и той можеше да ѝ се довери напълно при съставянето на списъка с поканените. Тя щеше да се погрижи да покани старите клюкарки като почтената мисис Анслоу и мис Грета Долби, но нямаше да забрави и младите хора. А беше твърде възможно някой от по-старото поколение да си припомни дали преди двайсет години не беше изчезнала дъщерята на някое от местните благороднически семейства.

Тамсин все още беше екзотично цвете в усамотения Корнуол, но ако не се разприказваше и се постараше да се държи кротко, щеше да прекара много приятна вечер под постоянния надзор на Люси. Естествено, и той нямаше да я изпуска от очи.

Интересно как двете със сестра му бяха станали толкова добри приятелки. Напрежението от първата вечер беше изчезнало. Гарет правеше плахи опити да флиртува с Тамсин, но тя го отблъскваше умело и Люси не се засягаше. В действителност сестра му изглеждаше много по-щастлива отпреди. За него това означаваше една грижа по-малко. Но то не беше достатъчно да го освободи от депресията.

Джулиън знаеше много добре, че истинската причина за потиснатото му настроение беше съвсем друга. Той седеше тук, докато приятелите му и войниците понасяха безмилостния пек на испанското лято. И ако не станеше чудо, щеше да остане в Англия до октомври, едва тогава можеше да предостави Тамсин на благоволенieto на роднините ѝ и да се върне в Лисабон. Дано успееше да се присъедини към бригадата си, преди армията да заеме зимните си квартири.

Но размишленията не бяха в състояние да подобрят настроението му. Той не се радваше, че връзката му с малката бандитка ще приключи. В тъмните часове на нощта, когато тя спеше до него, той си представяше какво ще бъде, ако двамата се върнат заедно в Испания. Можеше да я задържи при себе си като официална любовница. Тя можеше да следва армията, нали беше свикнала с живота в лагерите. Но за тази цел трябваше да я убеди да се откаже от плана си да намери семейството на майка си. И какво можеше да ѝ предложи срещу това? Връзка с неясна цел и продължителност, живот сред английската армия в страна, опустошена от войната. А когато войната свърши, той щеше да се върне в родина-та си, за да се ожени и да продължи рода Сейнт Симон.

Не беше честно да я помоли да се жертва за него, а и тя не даваше

признаци, че би приела подобно предложение.

Люси се настани удобно в малката дневна в задната част на къщата и извади лист хартия от чекмеджето.

– Трябва да направя списък на хората, които ще поканим. При това ще ти обяснявам кои са, за да се запознаеш с най-важните семейства.

Тамсин седна до нея.

– Колко хора смяташ да поканиш?

Люси ухапа крайчеца на перото.

– Май ще се наложи да поканим всички – промърмори тя. – Или пък да организираме интимно събиране.

– А ти не искаш това.

– Точно така – отговори с тих смях Люси. – Какъв смисъл има да полагам толкова усилия за двайсетина гости? Джулиън няма да има нищо против, стига да не го притеснявам с приготовленията. – Тя започна да съставя списъка си, като непрекъснато бърбеше. Описваше поканените, разказваше най-новите клюки около тях и имената в списъка ѝ непрекъснато се увеличаваха.

– Май свърших. – След като беше писала усърдно в продължение на четвърт час, тя се облегна назад и разтърка китката си. – Уверена съм, че включих всички по-важни семейства в околността, оттук до Труро. Ясно ми е, че някои от тях няма да дойдат, но ще се обидят смъртно, ако не получат покана.

Тамсин хвърли поглед към списъка и видя почти сто имена. Очакваше Люси да спомене семейство Пенхалан, но не откри името им.

– Габриел ми разказа, че най-близо до вас живее семейство Пенхалан – заговори направо тя. – Чул да говорят за него в кръчмите на Фоуей.

– Виконт Пенхалан – потвърди Люси. – Той е много важна личност, но не иска да има нищо общо с тукашното общество. Доколкото знам, заема важен пост в правителството. Виждала съм го само два пъти, и то в Лондон. – Тя смръщи чело, огледа списъка си и промърмори: – Не го харесвам. Страх ме е от него.

– Но брат ти го познава, нали?

– О, да, разбира се. Само че преди години стана скандал с племенниците му и вече никой не ги кани... Не знам какво точно се е случило, а и ти не бива да питаш Джулиън, защото ще ме обвини, че съм клюкарка. Нямах представа колко надменен и зъл може да бъде брат ми, когато го разсърдя.

– Мисля, че след като си включила в списъка всички семейства в околността, редно е да поканиш и виконт Пенхалан. – Тамсин говореше с подчертано безразличие, докато си белеше ябълка. Преди това я беше избърсала в полата си.

– Той и без това няма да дойде – отговори уверено Люси.

– Но ти каза и за други хора, че няма да дойдат, и въпреки това ще им напишеш покани.

– О, това е друго! Лорд Пенхалан е важна личност и изобщо няма да се засегне, че не е поканен на нашия малък прием.

– Сто души за мен не е малък прием – отговори през смях Тамсин и захапа ябълката. – Това е половината област. Покани го, защото може да се обиди. По-добре е да си сигурна.

Люси се замисли дълбоко, без да откъсва очи от списъка си.

– Може би си права. Може би той наистина ще се засегне, ако не го покана.

– Нека аз да напиша поканата – предложи безгрижно Тамсин и придръпа един лист хартия. – Искаш ли аз да напиша втората половина покани, а ти първата?

Дали Седрик ще дойде? Ако е наистина любопитен да ме види, непременно ще дойде. Тамсин беше убедена, че чичо ѝ няма нищо общо с постъпката на близнаците. Това беше твърде тромав опит за човек, който винаги действа подмолно и с хитрост. Но не беше и случайност. Близнаците бяха взели повод от думите на чичо си и бяха решили да вземат нещата в грубите си ръце.

Седрик Пенхалан беше любопитен да види гостенката на Сейнт Симон, това беше повече от ясно. Непременно щеше да дойде в Трегартън.

Седрик получи поканата на следващата сутрин, докато закусваше. Прочете я два пъти и на устните му заигра лека усмивка. Почеркът беше смел – не непременно женски. Със сигурност не беше на лейди Фортеску. Беше почти сигурен, че я е написало момичето, което беше срещнал на стълбата в странноприемницата, момичето с теменужените очи, което яздеше млечнобелия арабски кон. Той разгледа внимателно почерка, търсейки връзка със Селия. Макар че не намери нищо, поканата беше предизвикателство. Поканата беше първата стъпка.

Но къде, по дяволите, беше мястото на Сейнт Симон в тази странна история?

21

– Ще нося рубините на приема – обяви Тамсин, която седеше с подгънати под себе си крака на леглото на Джулиън. Както обикновено, тя беше гола и наблюдаваше с интерес как той се съблича.

– Няма да ги носиш. – Полковникът се наведе над легена и напръска лицето си с вода.

Тамсин гледаше жадно чистите линии на силното му тяло, коравия задник и силните мускули на бедрата.

– И защо не?

Той се обърна и тя загуби интерес към отговора. Скочи от леглото и се хвърли насреща му като ловец, открил следата на лисицата...

– И защо не бива да нося рубини? – попита отново тя, след като беше минало доста време. – Те ще подхождат чудесно на роклята, която ми шие Хосефа. Избрах си сребърна дантела, фустата е от кремава коприна, има и малък шлейф. Нямам представа как ще се справя с шлейфа. Дано само не го скъсам, защото краката ми постоянно се закачат в дантелите. Може да падна по стълбата или да се просна с цялата си дължина на пода, докато танцувам.

Джулиън издуха кичурчето сребърно-руса коса от носа ѝ.

– Съмнявам се, глухарче. Ти имаш естествен талант за танци.

– То е от испанската ми кръв – обясни весело тя. – Само да ме беше видял как танцувах на фиестите с развени поли и кастанети. Целите ми крака се разголваха...

– Този танц би бил много подходящ за малкия прием в нашето заспало Корнуолско село – отбеляза той.

Тамсин се запита дали любимият ѝ беше разбрал колко голям беше всъщност „малкият“ прием на сестра му. Ала Джулиън не се интересуваше от подробностите.

– В никакъв случай няма да носиш рубините – върна се към първоначалната тема той. – Младите неомъжени момичета носят само перли, тюркоази, гранати или топази. Всички останали камъни се смятат за вулгарни.

– Колко досадно!

– Права си – съгласи се с усмивка той. – Има още нещо, което не бива да забравяш: младите момичето никога не излизат на преден план. Не можеш да танцуваш, преди партньорът да ти е бил представен

официално, и можеш да танцуваш само по веднъж с всеки партньор. Ако не танцуваш, трябва да останеш до стената заедно с възрастните дами.

– Ти сериозно ли говориш? – Тамсин се изправи и го погледна в очите. За съжаление в стаята беше много тъмно.

– Никога не съм бил по-сериозен. – Джулиън видя ужасеното ѝ лице и се ухили. – Нали това е ролята, която искаше да играеш, глухарче?

– Сигурно ти доставя голямо удоволствие непрекъснато да ми го напомняш, нали? – изфуча тя и го удостои със зъл поглед, но очите ѝ сияеха от спомена за любовната игра.

– Може би. – Той се ухили още по-широко. – Разбира се, с мен можеш да танцуваш най-малко два пъти, защото съм нещо като твой настойник... Освен това можеш да танцуваш и с Гарет.

– Много благодаря. Каква примамлива перспектива. – Тя се хвърли на възглавницата до него. – Всъщност, исках да ти кажа още нещо... Не знам колко ще струва този прием, но тъй като той е част от плана ми и представлява моят дебют в обществото, трябва да взема участие в разходите. Ако можеш да ми представиш сметката...

– О, един от рубините ти ще ме обезщети богато и пребогато – прекъсна я развеселено той и изведнъж си припомни пещерата на Аладин в Елвас, когато тя му предложи богатството си, а той не я разбра и побесня от гняв, защото си помисли, че бе решила да му плати като на нает лакей. А тя му бе предложила богатството на прекрасното си тяло и невероятната си фантазия.

– Какво има? – Тамсин видя напрежението в лицето му, забеляза стиснатите устни и сърцето ѝ се сви. А само преди миг се смееше и очите му святкаха, пълни с чувствено удоволствие, точно както най-много обичаше да го вижда.

Той не ѝ отговори, само я притегли към себе си и започна да я милва. Тя беше смутена от внезапната промяна в поведението му и се смути още повече от силата, с която сега притисна тялото си към нейното, от настойчивостта на желанието му. Ала се остави на вихърът на страстта, прие го в себе си и се загуби в ритъма на любовта му. Седмиците отлитаха и Седрик Пенхалан щеше да падне в мрежата, която бе разпростряла... и всичко щеше да свърши.

– Мили боже! – промърмори Тамсин, докато се разглеждаше в голямото въртящо се огледало. Вече беше свикнала да носи рокли, но повечето ѝ дрехи бяха от батиста и муселин и сега не можеше да свикне с

коприната и дантелата. Балната рокля оставяше раменете и ръцете ѝ открити, деколтето беше много дълбоко и разкриваше както повдигнатите ѝ гърди, така и долинката помежду им.

Досега Тамсин почти не се беше замисляла за собственото си тяло и винаги се чувстваше добре в кожата си, но днес ѝ се струваше направо неприлично да насочва вниманието на толкова много хора върху определени места от тялото си. Припомни си как Сесил ѝ бе описала роклята, която беше носила на дебюта си. Била толкова дълбоко изрязана, че при навеждане се виждали дори връхчетата на гърдите ѝ. Припомни си смеха на Сесил и дяволития блясък в очите ѝ, докато ѝ разказваше как си веела с ветрилото, за да привлече вниманието към гърдите си, макар да се правела, че ги прикрива.

Тамсин преглътна мъчително. В гърлото ѝ беше заседнала огромна буца.

– Как намираш роклята, Хосефа? – попита тихо тя. – Приличам ли на Сесил?

Блестящите черни очи на Хосефа огледаха стройната фигура от глава до пети.

– Сякаш си ѝ отрязала главата, миличка – отговори тя и очите ѝ овлажняха, но после се усмихна и се наведе, за да приглади диплите на полата и да подреди шлейфа.

На вратата се почука.

– Мога ли да вляза? – Люси провря глава през откренатата врата. – О, Тамсин! – въздъхна тя, като влезе в стаята. – Изглеждаш прекрасно!

– Глупости. – Тамсин се изчерви. – Аз съм тънка като пръчка, кожата ми е прекалено кафява, а косата ми е ужасно къса.

– Не си права. – Люси поклати глава. – Не говори така. Изглеждаш прекрасно. Толкова различна... но прекрасна. – Тя се изправи пред огледалото и се огледа критично. – Допреди минута обичах тази рокля, но сега ми се струва досадна и безлична в сравнение с твоята.

– Глупости! – Тамсин избухна в смях. – Ти искаш само да чуеш комплименти. Засрами се, Люси.

Младата жена се засмя смутено ѝ поправи кърлиците си. Знаеше, че и двете изглеждаха красиви и елегантни, но докато гледаше Тамсин в огледалото, все повече се убеждаваше, че приятелката ѝ щеше да замае главите на всички присъстващи мъже... и не само защото беше толкова необичайна.

– Е, ако си готова, време е да слезем долу. Джулиън и Гарет вече ни чакат.

– Иди при тях – помоли Тамсин. Внезапно разбра, че ѝ е необходимо малко време, за да се овладее. – Ще дойда след няколко минути.

Люси се поколеба, после вдигна красиво оформените си рамене и излезе.

Тамсин пристъпи към прозореца и дръпна завесите, после втренчи поглед към тъмносиньото море. Лятото беше прекрасно. Луната се издигаше към зенита си, първите звезди искряха на небето.

Веднъж Сесил ѝ бе описала любимата си рокля от сребърна дантела и кремава коприна. Тази вечер дъщеря ѝ щеше да излезе пред Седрик Пенхалан в същите цветове. Разбира се, кройката беше съвсем друга. Докато Сесил беше носила огромна пола с обръчи и тесен корсаж, роклята на дъщерята загръщаше стройното тяло съвсем естествено. Ала виолетовите очи бяха също така тъмни и блестящи като на майката и искряха още по-ярко на фона на бледо-сребърната рокля. Косата ѝ беше в същия цвят като на майката, същата беше и крехката, гъвкава фигура.

Дали Седрик Пенхалан щеше да види в нейно лице образа на сестра си?

Тя докосна медальона на гърдите си. Портретът на Сесил и барона, скрит под нежния сребърен филигран, ѝ вдъхна сила и решителност. Крайно време беше да слезе долу. Крачката ѝ беше твърда, във всяка фибра на тялото ѝ пулсираше неукротима енергия.

Джулиън беше в залата. Застанал в края на стълбището, той я чакаше нетърпеливо. Първите гости щяха да пристигнат всеки момент и той трябваше да бъде сигурен, че Тамсин не е направила някоя грешка и не се е накичила с рубини или диаманти.

Той я откри в горния край на стълбата и махна с ръка.

– Побързай, Тамсин, трябва да посрещнем гостите.

Тя слезе бързо по стълбата, движенията ѝ се отличаваха с обичайната жизненост. Държеше с една ръка полите си, шлейфът се развяваше зад нея.

– Много съжалявам, не исках да те карам да чакаш. – Тя прескочи последните стъпала и му се усмихна закачливо. – Е, как ме намираш, милорд полковник? Ще издържа ли на строгия ти оглед?

– Велики боже! – промърмори изумено мъжът.

– Нещо не е наред ли? – Усмивката ѝ угасна.

– Да – отговори кратко той. – Дамите не тичат надолу по стълбата, сякаш ги гонят дяволите. Върни се горе и слез прилично.

– Е, добре. – Тамсин въздъхна примирено, вдигна полите си и изкачи няколко стъпала. След това се обърна, сложи едната си ръка на

парапета и слезе бавно и грациозно по извитата стълба към салона.

Джулиън стоеше на долната площадка и я гледаше втрещено. Критичният му поглед не издаваше нищо от обърканите чувства, които бушуваха в гърдите му. Роклята не скриваше почти нищо от дълбоката чувственост, която се отразяваше в блестящите очи и прозрачно-блещукащата кожа. Бледите цветове и нежната материя подчертаваха още повече жизнеността ѝ. Страшно му се искаше да я грабне в прегръдката си, да притисне устни към мястото, където шията преминаваше в раменете и да вдъхне дълбоко сладкия аромат на кожата ѝ, да разроши буйната, блестяща коса, която красеше фино оформената, гордо изправена главица.

Той я искаше само за себе си, искаше вечно да я държи в ръцете си, да бъде абсолютно сигурен, че тя е само негова. Искеше да обяви претенциите си пред целия свят.

Когато Тамсин застана пред него, той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

– Не забравяй, че не е редно да подскачаш като малко жребче, чу ли? – После ѝ предложи тържествено ръката си и я поведе към входната врата.

Тамсин прехапа устни. Не беше очаквала комплименти, но би било прекрасно да чуе от устата му нещо повече от обичайните поучения и предупреждения.

През следващите два часа, докато къщата се пълнеше с весело разговарящи и смеещи се гости, Джулиън не изпускаше от очи питомката си. Тя стоеше редом с Люси в средата на салона и поздравяваше пристигащите гости. Стана му интересно, когато чу, че тя непрекъснато подчертаваше испанския си акцент и това я правеше още по-екзотична и необикновена. Не му убягваше, че младите мъже се тълпяха около нея, че се смееха весело на шегите ѝ и я гледаха с неприкрито възхищение. А по-възрастните мъже се възползваха безсрамно от предимствата на възрастта си: докосваха ръцете ѝ, тупаха я по рамото. Тамсин им се усмихваше и флиртуваше с тях с невинно очарование, което ги омагьосваше.

Тази жена е съвършена артистка, каза си смаяно Джулиън. Никой от гостите не би предположил, че е била партизанка в испанските планини, че е воювала редом с мъжете. Никой нямаше да повярва, че се е хвърлила през глава в страшната битка при Бадахос или е помагала е до изнемога в морското сражение на борда на „Изабел“. Само аз познавам истинската Тамсин, каза си той и в сърцето му отново пламна желание. Работата беше там, че мястото на тази съвършена артистка не беше тук.

Тя играеше роля и само той знаеше това.

Ала истинската Тамсин беше само негова. Как му се искаше да отиде при нея, да я откъсне от кръга на опиянените от красотата ѝ млади хора и да обяви пред целия свят, че тази жена принадлежи само на него. Завинаги.

Той беше луд. Напълно луд. Оставил се беше представлението ѝ да му замае главата, също както беше станало с всички мъже в тази зала. Той знаеше каква е истинската Тамсин. Незаконородена бандитка, която нямаше скрупули и беше загърбила всички морални норми.

– Учудваща прилика, не намирате ли и вие? – каза нечий глас зад гърба му.

Джулиън се стресна и се обърна с учтива усмивка към старата дама, която се подпираше на бастуна си.

– Как сте, лейди Гънстън?

– Млади човече, на шестдесет и девет години вече не отговарям на такива въпроси. – Тя избухна в смях. – Помогнете ми да се настаня в онова кресло и ми донесете чаша пунш. Нямам представа къде е изчезнала онази глупачка.

Джулиън се усмихна и побърза да изпълни заповедта. Летиша Гънстън беше неотменима част от живота на малката община. Никога не отклоняваше поканите, а придружителката ѝ, на възраст почти колкото нея, понасяше обществените задължения на господарката си също така стоически като постоянните ѝ хапливи коментари.

– Заповядайте, мадам. – Джулиън ѝ подаде чашата и седна до нея. – Добавих още малко вино, знам, че така го обичате.

Лейди Гънстън му благодари с усмивка и отпи доволно от силното подсладено вино.

– Пила съм и по-лоши неща. – Тя кимна и огледа балната зала. – Наистина учудваща прилика, не намирате ли и вие?

– За кого говорите, мадам?

Старата дама вдигна бастуна и посочи към другия край на залата.

– Никога не съм виждала това момиче, но то прилича досущ на Сесил.

– Нямам представа за кого говорите, мадам. – Джулиън имаше чувството, че кръвта е застинала в жилите му.

Лейди Гънстън се обърна и го погледна втренчено.

– Разбира се, че не помните. Селия почина, когато вие бяхте още малко момче, или поне така си мисля. Беше възхитително момиче, но твърде жива и непостоянна. Хората бяха пропищели от постоянните ѝ

номера. – Тя се изсмя, закашля се и бързо отпи голяма глътка вино.

– Коя Селия, мадам? – Джулиън трепереше. Желязна ръка беше стиснала гърлото му. Следващите думи на старата дама щяха да сложат край на приключението му с малката бандитка.

– Селия Пенхалан, разбира се. Казаха, че починала в Шотландия от някаква треска. – Лейди Гънстън кимна и се загледа в Тамсин, която тъкмо танцуваше със сина на една от местните благороднически фамилии.

– Заради косата е – промърмори замислено тя, толкова тихо, че Джулиън трябваше да се приведе към нея, за да я чува. – Никога преди това не бях виждала този цвят на косата. Очите ѝ не се виждат от това разстояние.

– Виолетови – отговори с чужд глас Джулиън.

– О, да, трябваше да се сетя. – Старата жена се усмихна. – Селия също имаше виолетови очи. – Тя сведе глава. – Намерете придружителката ми, млади човече, време е да се прибера в къщи – заяви твърдо тя.

Джулиън тръгна да търси мис Уинстън. Движеше се като на сън. Изпрати двете стари дами до каретата им. Лакеят внесе на ръце старата мисис Гънстън, дребната мис Уинстън, натоварена с наметки и чантички, се покатери след господарката си. Кочияшът вдигна ръка към цилиндъра си, изплюща с камшика и старомодното превозно средство се заклатушка по пътя.

Джулиън стоеше пред вратата и се вслушваше в музиката, която долиташе от залата, примесена с откъси от разговори и смехове. Люси надмина себе си, каза си малко сърдито той. Ако това отговаряше на представата ѝ за малък прием, по-добре беше да не знае как си представяше един истински бал.

Селия Пенхалан. Сесил. Но как Селия Пенхалан беше станала Сесил, спътницата на един испански бандит? Какво общо имаше смъртта в Шотландия с отвлечането в Пиренеите?

Вероятно трябваше да потърси отговора от Седрик Пенхалан. Джулиън се отдалечи от къщата и тръгна към плодната градина. Можеше да се усамоти за известно време, никой нямаше да забележи отсъствието му. В този момент нямаше да понесе обществените дребнавости, глупавия смях и безсмислените разговори. Първо трябваше да въведе ред в мислите си.

Значи във вените на Тамсин течеше кръвта на Пенхалан. Синята кръв на едно от най-влиятелните семейства в страната. Но тази кръв беше лоша. Тя беше развалена от безогледното честолюбие на виконта и

подлите и злобни номера на племенниците му.

Велики боже! В тези нежни сини вени, които прозираха под нежна кожа, кръвта на един отхвърлен от обществото разбойнически барон се беше смесила с кръвта на един тиран. Той си припомни гордо изправената ѝ стойка, дръзко вирнатата брадичка, святкането на очите ѝ, когато я предизвикваше, едно стиснатите устни, когато не беше успяла да наложи волята си. Все качества на рода Пенхалан.

Ами безогледната ѝ решителност, спяният стремеж към целта, начина, по който отстраняваше всички препятствия?

Но Седрик Пенхалан никога нямаше да я признае, даже ако тя прищежаваше недвусмислени доказателства, че е дете на сестра му. Не само личната му гордост щеше да му попречи да признае връзката си с незаконороденото отроче на един испански разбойник. Но имаше и друго: ако признаеше роднинството си с Тамсин, той трябваше да даде публично обяснение за смъртта на сестра си, за погребението и траура. Това щеше да предизвика обществен скандал. Защо, за бога, беше прибягнал до тази измама? Вероятно Селия се беше противопоставила на волята му и той я беше отстранил от пътя си. Или Сесил... Селия... беше избягала от дома си. Както бе загатнала старата дама, тя е била едно своенравно малко момиче и може би не е искала да живее под опеката на властния си брат. Така Седрик се беше видял принуден да измисли някакво обяснение за пред обществото. Нещата започваха да придобиват ясни очертания.

Джулиън имаше чувството, че главата му ей сега ще експлодира. Той се отвърщаваше от Пенхаланови и от всичко, свързано с тях. Преди двайсет години Седрик беше манипулирал живота на най-близките си хора за своя собствена изгода и Тамсин беше непредвиденият резултат от това дело.

И този неподвижен резултат беше на път да преобърне с главата надолу целия светоглед на лорд Сейнт Симон от Трегартън и всичките му дълбоко вкоренени представи за бъдещето. По някакъв противоестествен начин той беше попаднал в мрежата на Пенхалан и се оплиташе все повече.

Джулиън беше научен да гледа живота право в очите и никога да не губи самообладание, но днес не беше в състояние да се успокои. Не можеше да си представи, че би могъл да прекара целия си живот с Тамсин, но не можеше да понесе и мисълта, че ще я загуби. Не можеше да си представи живота без нея.

А как да ѝ открие какво бе узнал тази вечер? Каква полза, ако тя

узнае от какво семейство произхожда? Седрик Пенхалан щеше да ѝ се изсмее в очите, щеше да разруши мечтата ѝ да намери семейство, което да ѝ замести загубеното.

Докато Джулиън бродеше безпокойно в плодната градина, в Трегартън пристигна Седрик Пенхалан. Нарочно дойде последен и домакинята вече беше напуснала мястото си до стълбището.

Седрик спря на прага на салона и огледа презрително пъстро облечените жени, които пърхаха като пеперуди в огромното помещение, и строгите фракове на придружителите им. Музикантите свиреха валс и той откри веднага дъщерята на Селия, която се носеше из залата в прегръдките на строен млад мъж с униформата на местния полк.

Седрик остана до вратата, загледан в крехката фигура. Селия носеше същите цветове, припомни си той, и танцуваше със същата прелест.

– Лорд Пенхалан, вашето посещение е голяма чест за нас. – Люси тичаше задъхано към него. В погледа ѝ имаше безкрайно учудване. Тя потърси Джулиън, който непременно трябваше да поздрави важния гост, но не го откри никъде. Затова се поклони пред виконта и му подаде ръка.

– Ще позволите ли да ви донеса чаша вино? О, Гарет... – Тя се усмихна облекчено при вида на мъжа си, който беше застанал на няколко крачки зад нея. – Гарет, това е лорд Пенхалан.

Гарет също потърси с очи Джулиън. Нямаше никакво намерение да разговаря с мъж, който се движеше в най-влиятелните кръгове и беше една от скритите пружини на властта. Освен това не можеше да понесе подигравателния поглед под гъстите посивели вежди. Все пак реши да потърси подходяща тема и попита негово благородие интересува ли се от коне за езда.

Тамсин бе усетила, че чичо ѝ влезе в залата. Когато музиката замлъкна, тя благодари на партньора си, извини се и отклони поканата му да хапнат заедно.

После му обърна гръб и се запъти право към чичо си. Седрик не я изпускаше от поглед.

– О! – промърмори зарадвано Люси. – Тамсин, позволи ми да ти представя лорд Пенхалан. Виконт, това е повереницата на брат ми, сеньорита Барон. Тя дойде при нас от Испания, херцог Уелингтън...

– Да, чух историята – прекъсна я спокойно Седрик. – Всички съседни я знаят.

– Разбира се, колко глупаво от моя страна – смути се Люси и се изчерви цялата.

Седрик се поклони кратко пред Тамсин.

– Как сте, мис Барон? – попита той.

– О, благодаря, сеньор. – Тя се усмихна замайващо и направи съвършен реверанс. – За мен е чест да се запозная с вас. – Ръката ѝ притисна медальона на гърдите и тя продължи: – Моля да ме извините, обещах да съм следващия танц и не искам да притеснявам партньора си.

Без да го удостои с поглед, тя се отдалечи със ситни крачки. Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха, когато усети пронизващия му поглед в гърба си.

Лорд Пенхалан продължи да я наблюдава още известно време, после рязко прекъсна подробния разказ на Гарет за последното надбягване в Нюмаркет.

– Лека нощ, лейди Фортескю. – Той се обърна с учудваща гъвкавост и тръгна към изхода.

– Виж ти! – изсъска сърдито Люси. – Какъв ужасен човек! Защо е толкова неучтив? Защо изобщо дойде, след като веднага изчезна?

– Нямам представа – промърмори Гарет. – Но Пенхаланови са известни с надменността си... сигурно си мислят, че никой не е достоен да общува с тях.

– Но ние сме от семейство Сейнт Симон – възрази Люси и се изправи гордо. – Ние не сме по-лоши от тях, в никакъв случай.

– Разбира се, и аз казвам същото – успокои я Гарет. – Само че лорд Пенхалан заема важен пост в правителството. Казват, че министър-председателят не прави нищо, без да се е допитал до него.

– Според мен е отвратителен. Добре, че си отиде. – С тези думи Люси обърна гръб на мъжа си, за да провери дали прислужниците са наредили масите в голямата трапезария.

В този момент Джулиън влезе в дома си през страничната врата и не можа да се срещне с излизания лорд Пенхалан. Хвърли бърз поглед към салона и установи, че някои гости са си отишли, а Тамсин продължава да танцува. Прекоси салона и учтиво потупа по рамото партньора ѝ.

– Простете ми, Джейми, но ще се възползвам от предимството да бъда настойник на дамата и ще ви я отнема.

Младият мъж се поклони и се отдалечи с разочаровано лице.

– Наслаждаваш ли се на приема?

– О, да – отговори Тамсин, но мислите ѝ очевидно бяха другаде. Той сложи ръка на кръста ѝ, за да продължат танца, и усети, че цялото ѝ тяло е напрегнато. Очите ѝ светеха трескаво, кожата ѝ беше зачервена.

– Колко вино изпи? – попита сърдито той и я изведе настрана.
– Не повече от една чаша.
– Значи е от вълнението. – Той извади с усмивка кърпичката си и изтри запотеното ѝ чело.

– Нали това е първият ми бал, откакто навърших седем години – отговори с усмивка тя, но не беше убедителна.

– Утре сутринта заминавам за Лондон – заяви рязко той. Едва след като беше произнесъл тези думи, осъзна какво трябва да направи.

– О! – Тя го погледна разочаровано. – Защо?

– За да се занимая с делата на Уелингтън.

– Нали смяташе да заминеш чак след две седмици? – Тя прехапа долната си устна и смръщи чело. – Защо така внезапно, Джулиън? – В очите му имаше нещо, която я уплаши. Заприлича ѝ на човек, който се кани да се хвърли от стръмна крайбрежна скала.

Джулиън не отговори веднага. Отведе я в една усамотена ниша и когато най-сетне заговори, гласът му беше тих, сериозен и настойчив:

– Върни се с мен в Испания, Тамсин.

Само това не беше очаквала!

– Сега ли?

– Да. – Той приглади назад къдриците ѝ. – Върни се с мен, ще участваме заедно в похода. Ще останем заедно и ще се радваме един на друг, докато свърши войната.

Докато свърши войната. Сърцето ѝ изплака от окончателността на тези думи и от проклетото тесногърдство на мъжа пред нея, който не можеше да си представи общо бъдеще с жена, която го обича, само защото не отговаря на очакванията му.

– Но аз дойдох за друго – възрази тихо тя.

– Наистина ли то означава всичко за теб, Тамсин? Помислила ли си какъв живот ще водиш в Англия, ако приемем, че намериш семейството на майка си и го убедиш да те приеме? Този живот не е за теб и ти го съзнаваш. – Той посочи салона, който бавно се изпразваше, и музикантите, които продължаваха да свирят. – Нека се върнем в Испания. Там ще бъдем заедно и ще сме щастливи, докато тук това е невъзможно.

– Харесваш ли ме поне малко? – Тя говореше съвсем тихо и лицето ѝ, допреди малко заруменяло, сега беше смъртнобледо.

– Ти знаеш, че не мога без теб. – Той докосна устните ѝ с върха на пръста си. – Затова те моля да ме последваш.

– Но няма да имаме общо бъдеще, нали? Няма да имаме истинско бъдеще?

Мълчанието му беше по-красноречиво от всеки отговор.

– Не, вероятно не – отговори си с мъка тя. – Лорд Сейнт Симон никога не би свързал живота си с една незаконородена испанска бандитка. Това е повече от ясно. – Тя се опита да се усмихне, но устните ѝ затрепераха.

– Това са жестоки думи – промълви безпомощно той.

– Истината често е жестока. – Тя отстъпи крачка назад и очите ѝ се проясниха. Сълзите бяха изчезнали, гневът и гордостта ѝ помогнаха да се овладее. Нямаше да допусне този мъж да я гледа отвисоко. Как смее да си мисли, че тя не е достатъчно добра за него? Дъщерята на Ел Барон и Сесил Пенхалан нямаше да се унижава и да моли никого, дори лорд Сейнт Симон. – Не мога да се върна с теб в Испания. Ще направя онова, заради което дойдох в Англия. Но ти вече не си в състояние да изпълняваш договора ни, милорд полковник, затова те освобождавам от задълженията ти.

Сега беше истинска Пенхалан, студена и арогантна, и той трябваше да се пребори с гнева си от непримиримостта ѝ. Поклонът му беше церемониално скован.

– Естествено можеш да останеш в Трегартън, колкото желаш. Люси ще ти помага и занаят, сигурен съм в това. Мисля, че тя е по-подходяща за тази задача.

Подходяща? Какво общо имаше това. Тя му обърна гръб и проговори ледено през рамо:

– Сбогом, полковник, желая ти добър път.

С тези думи тя прекоси празния салон и се запъти с лека крачка към трапезарията. Джулиън се прокле наум. Как можа да ѝ направи това предложение, след като знаеше, че тя ще го отхвърли? Отчасти го направи заради самия себе си, но и заради нея. Това беше отчаян опит да я предпази от страшното откритие, която е в действителност, от болката, която щеше да изживее след подигравките и насмешките на Седрик Пенхалан.

Но сега всичко беше свършило и той нямаше да чака следващото утро, за да замине за Лондон. Ако тръгнеше малко преди разсъмване, щеше да закуси в Бодмин ѝ да прекоси тресавището на дневна светлина.

Тамсин излезе от салона и се качи в стаята си. Хосефа, която я чакаше, беше задрямала в креслото до камината. Когато момичето ѝ влезе в стаята си, тя скочи зарадвано, но като видя лицето му, нададе ужасен вик.

– Тази вечер не желая да говоря за това – заяви с безизразно лице

Тамсин. – Иди да си легнеш, утре сутринта тримата ще седнем и ще си поговорим за всичко.

Хосефа излезе колебливо от стаята. Знаеше, че когато Тамсин ѝ говореше с този тон, нямаше смисъл да се съпротивлява. Така говореше и Барона и никой не се осмеляваше да му възрази.

Внезапно вятърът нахлу през отворения прозорец и Тамсин се разрепери. Тя чу шума на прибойа и разбра, че приближава буря. Скръсти ръце пред гърдите си и пристъпи към прозореца. Облаците се носеха с луда скорост по небето, мекият вятър изведнъж беше станал студен и влажен. Великолепното лятно време свършваше.

Тя чу гласове откъм входната алея. Последните гости си тръгнаха. Всички бързаха да се приберат в къщи преди дъжда.

Тамсин не знаеше колко време бе стояла до прозореца и бе наблюдавала буреносните облаци. Усещаше засилващия се вятър, който се блъскаше в рамките на прозорците и развяваше пердетата. Първите едри дъждовни капки я събудиха от вцепенението. Тя затвори бързо прозореца и спусна завесите, за да прогони бурната нощ, после се съблече. През цялото време мислите ѝ работеха бързо и прецизно и тя най-после беше в състояние да преодолее шока от изживяното тази вечер.

Не беше очаквала, че краят ще дойде така внезапно, и то от страна на Джулиън. Лошото беше, че това стана точно след срещата ѝ със Седрик Пенхалан, която я разтърси до дън душа и ѝ отне възможността да реагира правилно. Седрик знаеше коя е тя. Прозрението се четеше в погледа му, той пое спокойно хвърлената му ръкавица. Тя искаше да си поиграе с него още малко, да му покаже, че може да се движи сигурно във висшето общество. Искеше ѝ се той да се пита коя ще бъде следващата ѝ стъпка и откъде ще дойде ударът. Джулиън унищожи трескавата възбуда, която я бе обзела. Предложението му удари като бомба грижливо изработения ѝ план и разруши всичките ѝ намерения. Вместо да разбере това предложение като възможност за по-тясна връзка, тя чу само думите и реагира в пристъп на сляпа ярост. Не можеше да си позволи такива чувства. Те не се вписваха в плана ѝ за отмъщение, нито в любовта ѝ към Джулиън.

Тя се пхна в леглото си и се зави до брадичката.

Ако Джулиън наистина искаше да се върне в Испания, тя щеше да замине с него. Половин хляб беше по-добре от нищо. Другата половина трябваше тепърва да бъде омесена.

Тя си претърколи към другия край на леглото и духна свещта на масичката. После дълго лежа с отворени очи, вслушвайки се в дъжда,

който барабанеше по стъклата. Прибоят го заглушаваше. Бурята продължаваше с нова сила.

Тя го обичаше, обичаше го с цялото си сърце, както Сесил беше обичала барона. Единствената любов на живота ѝ... любовта за цял живот. А щом той можеше да ѝ се отдаде само наполовина, тя щеше да се задоволи с това. Трябва да му го каже. А после трябва да се справи със Седрик... само че как, при тези нови обстоятелства?

Утре ще знае отговора. Първо трябваше да си почине, а след това да обясни на Джулиън, че е променила решението си.

Бурята утихна малко преди зазоряване. Джулиън излезе от къщата и пое дълбоко влажния, хладен въздух. Метна се на седлото и завърза грижливо пътната си чанта. Небето беше сиво, морето тъмно, поляната мокра, целият път беше в локви. Той погледна към източната кула, към полускрития от бръшляна прозорец, но бързо обърна лице на север и препусна.

Тамсин стоеше зад стъклото и около очите ѝ се бяха изписали черни кръгове от безсънната нощ. Дъждовното утро я потисна още повече. Проследи заминаването на Джулиън, без да реагира. Защо беше решил да тръгне толкова рано? Защо беше толкова глупав, та не разбра, че тя ще промени мнението си след отшумяването на поредния каприз?

Изведнъж Тамсин се оживи. Облече се възможно най-бързо, изскочи от стаята си и хукна забързано надолу по задната стълба. Излезе на двора и се запъти право към оборите, където беше стаята на Хосефа и Габриел.

– Ох, малко момиче, не бързай толкова – посрещна я с усмивка Габриел и стана от леглото, когато тя се втурна като вихър в стаята. – Какво толкова е станало? – Той сложи ръка на рамото ѝ и я притисна към широките си гърди толкова здраво, че дъхът ѝ спря.

Тамсин се освободи внимателно от прегръдката му и най-после можа да каже за какво беше дошла.

– Трябва да тръгна след него – заяви направо тя, приседна на ръба на леглото и закръши ръце. – Аз го обичам... обичам го също както Сесил обичаше Барона и не мога да се боря с тази любов. Боли ме. – Тя местеше поглед от единия към другия. Хосефа я наблюдаваше съчувствено, Габриел се чешеше по брадата.

– Не се безпокой – проговори най-после той. – Ще тръгнем след малко. Хосефа ще ни чака тук. Знаем, че не ѝ се иска да се клатушка след мен с дамско седло. – Той хвърли бърз поглед към жена си и тя кимна одобрително. Не за първи път щеше да чака мъжа си, беше го правила

безброй пъти, докато той и Тамсин обикаляха страната с армията или партизаните.

– Ще кажа на Люси, че трябва да свършим някои неотложни неща и ще се върнем след седмица или две.

– Значи все пак възнамеряваш да се върнеш... заради Пенхалан?

Тамсин го погледна несигурно.

– Трябва да го направя. Обещах на Барона... и на Сесил... поне в мислите си. Но вече не съм сигурна в нищо, Габриел, и нямам представа докъде ще стигна.

– Нищо, малко момиче, не се тревожи. Каквото има да става, ще стане – успокой я той. – На твоето място бих отишъл веднага при мис Люси и бих я попитал къде се намира къщата на полковника в Лондон. Няма защо да се лутаме по улиците, докато го открием.

Тамсин се хвърли на шията му.

– Какво щях да правя без теб... без вас двамата! – Тя притисна Хосефа до гърдите си и се разплака.

– Трябва да съберем багажа ти – отговори спокойно старата жена и я помилва по гърба. – Не е редно да пътуваш без бельо, нали?

– Както винаги, имаш право, Хосефа – отговори с усмивка младата жена и излезе бързо от стаята. Габриел се засмя добродушно.

22

Къщата на „Оудли Скуеър“ имаше малка градина от задната страна, в която се влизаше през портичка от кралските обори. Люси ѝ беше казала, че кабинетът на брат ѝ е с прозорец към градината.

Тамсин седна на една пейка в малкия парк на „Оудли Скуеър“ и зачака Габриел да се върне от разузнаване. Вече се здрачаваше. Тя усещаше приятно изтощение след петдневното пътуване, когато изминаваха по петдесетина мили на ден. Конете им бяха подслонени в гостилницата на Чаринг Крос, където Габриел щеше да преношува. Самата Тамсин възнамеряваше да изненада полковника.

Дано изненадата се окаже приятна!

Разбира се, тя можеше просто да застане пред входната врата и да почука, но беше измислила много по-драматична сцена, за да накаже Джулиън за внезапното му заминаване.

Отварянето на портичката я стресна до смърт и ѝ показа колко нервна беше в действителност – като че ли мъжът, когото бе решила да изненада, беше чужденец... и тя не можеше да предскаже реакциите му, като че не беше споделяла живота и леглото му през последните четири месеца.

Габриел се подаде от алеята между живите плетове и се запъти към нея.

– Струва ми се, че е много просто – заговори направо той и седна до нея на каменната пейка. – Вратата е заключена, но аз ще те прехвърля през стената. Библиотеката на полковника има два прозореца, и двата са ниски и ще можеш да се изтеглиш и без моя помощ.

– Вероятно прозорците не са отворени.

– Възможно е. Ако са затворени, ще се наложи да разбиеш единия. Ще увиеш един камък в парче плат, за да не вдигаш голям шум.

– Ами ако полковникът е точно в тази стая? – попита замислено тя. – Тогава просто ще почукам на прозореца.

– Както виждам, изобщо не си помислила, че може да се влезе и през вратата – промърмори Габриел. – Това е много по-просто.

– По-просто, но не и по-забавно – засмя се Тамсин.

– Добре, както искаш. Вероятно си решила да изчакаш мрака, за да стане още по-забавно. – Точно така – съгласи се тя. – Хайде да отидем да хапнем нещо. Ще се върнем, когато стане съвсем тъмно... около

десет.

Нахраниха се в една жалка гостилница на Пикадили и Тамсин изпи няколко чаши бира, за да прогони страха и вълнението си. Не можеше да разбере защо беше толкова нервна. Тя познаваше този мъж и тялото му почти колкото своето, познаваше настроенятия му и начина, по който се променяше светлината в очите му. Знаеше какво изразяваха различните пози на тялото му, движенията на устата му, вдигането на червено-златните вежди, спускането на ресниците и прикриването на блестящите сини очи.

Но познаваше и гнева му. Непрестанно си повтаряше, че той нямаше причини да ѝ се сърди. Тя беше дошла само за да му каже, че е променила мнението си и е готова да се върне с него в Испания... че одобрява половинчатата връзка, която ѝ беше предложил, че разбира предразсъдъците и ограниченията му.

Габриел не говореше много. Изяде с удоволствие агнешките котлети и изпи няколко кани бира, но добродушните сиви очи следяха всяко нейно движение. Не беше много сигурен, че постъпката ѝ е правилна, а ако трябваше да каже истината, щеше да прати лорд Сейнт Симон по дяволите. Тамсин беше убедена, че е намерила любовта на живота си, но на него му се искаше бъдещият ѝ мъж да е малко по-общителен и сърдечен от този безкомпромисен английски лорд.

Ако не се бяха срещнали, Тамсин щеше да си намери мъж като Барона и двамата да живеят щастливи и доволни в планините, заобиколенни от верните си хора.

Стига съм си въобразявал небивалици, каза си с кисела усмивка Габриел и разтърси глава.

– Малко момиче. – Той отмести стола си и стана. – Хайде да тръгваме, че това вълнение ще те довърши.

– Не си прав – възрази Тамсин, но не можа да скрие облекчението си, че чакането най-после беше свършило. – Нали ще почакаш в обората, докато вляза в къщата?

– Ще чакам, докато ми дадеш знак, че всичко е наред.

Двамата се запътиха с бързи крачки към „Оудли Скуеър“. Прозорците в къщата на Сейнт Симон бяха осветени, над предната врата висеше фенер.

– Може да има гости – промърмори Тамсин. Досега не беше помислила за това.

– Щом влезеш в къщата, ще почакаш, докато си отидат – посъветва я Габриел. – Няма да се показваш пред слугите. Ти имаш точен план на

къщата, а и мис Люси ти каза, че лордът не държи голяма прислуга.

– Добре. – Тамсин потърси плана в джоба си. Люси ѝ бе разказала, че Джулиън използва рядко къщата в Лондон и има само няколко прислужници. Не ѝ беше трудно да въвлече Люси в безгрижен разговор, за да ѝ разкаже всичко това и даже да ѝ начертае план на къщата. Хартията прошумоля успокоително под пръстите ѝ. Ако Джулиън не се беше прибрал или не беше сам, тя щеше да се промъкне в спалнята му.

В оборите беше спокойно. Само тихото потропване на конете и от време на време някое изцвилване нарушаваха тишината. Небето беше покрито с облаци, но на кръглия прозорец беше окачена запалена лампа, която осветяваше двора. Тамсин и Габриел се промъкнаха безшумно в мрака. Тамсин беше скрила сребърно-русата си коса под тъмна качулка.

Вратата към градината на Джулиън беше заключена, както беше казал Габриел.

– Хайде, хоп. – Той вдигна Тамсин с лекота и я сложи върху стената. Тя скочи безшумно от другата страна и пошепна съзаклятнически:

– В библиотеката има светлина.

– Приятно прекарване – пожела ѝ Габриел и отстъпи назад в мрака.

Тамсин се промъкна през градината. По едно време наметката ѝ се закачи на един розов храст, тя спря и внимателно освободи плата от бодлите, като през цялото време се притискаше към стената, за да не я видят. От прозорците на библиотеката падаше светлина и тя можа да види грижливо поддържаните цветни лехи и част от моравата. Надяваше се, че мракът е достатъчен да я скрие от любопитните погледи на прислужниците, които спяха на горния етаж.

Когато се освободи от бодлите, тя продължи пътя си и накрая се прилепи към стената под прозореца. Той беше затворен, но завесите не бяха спуснати. Тя отстъпи крачка настрани и погледна вътре. Сърцето ѝ биеше лудо, дланите и бяха влажни. Не можеше да каже дали е от нервност или от силно вълнение.

Джулиън седеше зад писалището си, с гръб към прозореца, и пишеше нещо. Перото му скърцаше по хартията. Тамсин го наблюдаваше със затаен дъх. По едно време той спря, облегна се назад в стола си и се протегна. След малко потопи перото в мастилото и продължи да пише. Кръвта шумеше в ушите ѝ, докато го наблюдаваше и си представяше израза на лицето му, когато я открие. Сигурно щеше да се зарадва... непременно щеше да се зарадва.

Тамсин подраска по прозореца и отстъпи назад в мрака.

Джулиън подготвяше доклада, който на другата сутрин трябваше

да представи на министър-председателя. Лорд Ливърпул бе помолил за допълнителна информация относно сраженията и загубите в Куидад Родриго и Бадахос, за да подкрепи с аргументи молбата на пера за повече войници и пари.

При първия шум Джулиън погледна през рамо. Сигурно в прозореца се беше ударил някой клон. Потърка уморените си очи и се опита да различи нещо в мрака. Беше му трудно да се съсредоточи и понякога не разбираше думите, които пишеше. Отново и отново чуваше изкусителния смях на Тамсин, виждаше дяволитата, подканваща усмивка. Опитваше се да си внуши, че с времето тези спомени ще изчезнат. Щом се върне в Испания, няма да има време да мисли за нея. Ала още докато си повтаряше това, той знаеше, че в Испания щеше да му бъде много по-трудно да я забрави. Спомените щяха да бъдат още по-живи в страната, която беше родила това необикновено, невъзможно същество, смесица от кръвта на Пенхалан и...

Той потърка тила си, смръщи чело и се наведе отново над масата. Трябваше да довърши доклада си.

Отново чу шум от прозореца, този път по-ясен, но не му обърна внимание. След това шумът се превърна в равномерно тап-тап-тап-тап. Джулиън се обърна рязко и отново не видя нищо. Бутна нетърпеливо стола си, отиде до прозореца и го отвори широко. Нямаше нито дървета, нито храсти, които да са достатъчно близо до прозореца, за да се удрят в стъклото. Огледа градината, но не видя нищо подозрително.

Изведнъж точно под него прозвуча добре познат глас:

– Добър вечер, милорд полковник.

Джулиън погледна невярващо към нощното видение. Теменужените очи блестяха пурпурни на бледото лице. Качулката се беше свлякла от главата ѝ и разкриваше незабравимата сребърно-руса коса.

– Вече си мислех, че никога няма да дойдеш до прозореца – промълви меко тя, докато той я гледаше мълчаливо. Обърна се с гръб към стената, сложи ръце върху широкия перваз и се изтегли сръчно нагоре. Само след миг вече седеше удобно. След малко се обърна отново към него и му се усмихна. Ако не беше толкова изненадан, Джулиън щеше да забележи страха зад тази усмивка.

– Нищо ли няма да ми кажеш?

– Ти... ти адско изчадие! – Гласът отказваше да му се подчинява. – Как, по дяволите, стигна дотук? – Той сложи ръце на кръста ѝ и я вдигна във въздуха. Задържа я дълго така, сякаш беше кукла. Големите му ръце стискаха здраво, лицето ѝ беше на едно ниво с неговото.

Наметката падна на пода и разкри кожения панталон и карираната риза на партизанката.

– На гърба на Цезар, разбира се – отговори с усмивка тя.

– Не си играй с мен, момиче! – Той я раздруса здраво и я вдигна още по-високо, но тя не знаеше дали е ядосан или всичко е заради изненадата. Във всеки случай не изглеждаше щастлив, че я вижда.

– Трябваше да дойда – обясни отвисоко тя. – Ти изчезна, без да ми кажеш дума, и аз...

– Останах с впечатлението, че сме си казали всичко, което беше необходимо – прекъсна я той. – Ти ми даде да разбере, че...

– Да, но само защото предложението ти дойде твърде неочаквано – извика протестиращо Тамсин, която продължаваше да виси във въздуха. – Откъде можех да зная, че ще изчезнеш посред нощ, без да хвърлиш поглед назад? – Тя се опита да го ритне, за да я пусне най-после, но това нямаше въздействие.

– О? – Джулиън вдигна високо едната златно-червена вежда. – Значи спорът ни в салона е бил само малък сблъсък, нещо като прелюдия към същинската караница? Ти ми казваш с цялото си проклето нахалство, че не искаш да имаш нищо общо с мен, а аз трябва да го разбирам като покана?

– Не беше така – отговори тихо Тамсин. – Ти беше този, който поиска да сложим край на връзката си, не аз.

– А аз си мислех, че съм ти предложил точно обратното – промърмори той, без да я изпуска от очи.

Така не можеше да продължава. Той все още я държеше високо във въздуха, сякаш беше плашило, натъпкано със слама. Проклета да е, ако му позволи да ѝ се подиграва, след като беше повече от очевидно, че именно той предизвика сериозните проблеми помежду им. Той упорито отказваше да разбере как стоят нещата.

– И ти ми говориш за нахалство? Е, полковник, мога да ти кажа, че си много по-упорит и твърдоглав от мен и поне двойно по-нагъл! – изфуча разярено тя.

Изведнъж гласът ѝ пресекна и се задави в сълзи и тя прокле неочакваната си слабост. Искаше да му каже, че го обича, но думите така и не излязоха от устните ѝ. Искаше първо той да ѝ каже, че я обича. Сигурно я обичаше, защото връзката им беше толкова силна, че не можеше да не почива на взаимни чувства.

– А ти – проговори бавно и отчетливо Джулиън – си една упорита, разглезена, дръзка изкусителка! – А той си беше въобразявал, че е

сложил край на връзката им! Беше повярвал, че тя ще изчезне от живота му със същата решителност, с която нахлу в него. Едва сега разбра, че истината беше съвсем друга.

– Е, тогава съжалявам, че изобщо дойдох – заяви Тамсин, опитвайки се да скрие сълзите си. – Ако най-после ме пуснеш на пода, ще се прехвърля през прозореца и ще си отида.

– Не, проклето хлапе, никъде няма да ходиш! – Страстта го връхлетя като ураган и той изобщо не се опита да й устои. Усети с всичките си сетива стройното, гъвкаво тяло в ръцете си, вдъхна сладкия аромат на косата ѝ и се загуби в огромните ѝ, загадъчни очи. И в мълчанието, което последва думите ѝ, усети чувствената енергия, която струеше от нея. Знаеше, че тя е усетила възбудата му и че самата тя е възбудена не помалко от него. Очите ѝ блестяха, на дългите тъмни ресници бяха надвиснали сълзи. Устните ѝ бяха леко отворени и тя чакаше следващата крачка.

– По-късно никой няма да може да каже, че съм погледнал зъбите на подарения ми кон. – С бързо движение той я сложи под мишницата си, както беше направил в Бадахос, и излезе от библиотеката.

Полковникът изкачи с отмерени крачки витата стълба и Тамсин, която мълчеше като риба, беше благодарна, че не срещнаха никого. Джулиън отвори вратата към спалнята си, влезе и захвърли товара си на леглото. После застана пред нея и я огледа изпитателно, сложил ръце на хълбоците. На устата му играеше усмивка.

– Неустоима – проговори дрезгаво той. – Непрекъснато се опитвам да разбера как едно толкова мършаво, необразовано, безсъвременно същество като теб може да бъде толкова неустоимо. За съжаление случаят е точно такъв.

Тамсин присви очи и го изгледа подканващо, но от устата ѝ не се отрони нито дума. Засега беше направила достатъчно. Може би щеше да дойде мигът, когато той щеше да престане да отрича онова, което беше между тях, когато щеше да престане да вярва, че напрежението помежду им е единствено и само сексуално... когато най-после щеше да погледне в сърцето си. Ала дотогава тя щеше да се задоволява с онова, което и даваше. Ето, днес ѝ беше казал, че е неустоима, а това не беше лош старт.

Тамсин изхлузи ботушите си и ги захвърли в най-далечния ъгъл. После отвори копчетата на панталона си и го смъкна от краката си. Джулиън се наведе и ѝ помогна. След като ѝ събу чорапите, той се изправи и я погледна пронизващо.

– Всичко ли трябва да правя сама? – Тя го дари с подкупващо умопителна усмивка.

– Да. – Той се отдръпна малко назад и сложи ръце на хълбоците си. Лицето му изглеждаше напълно безучастно.

Тамсин свали долните си гащи, разкопча ризата и я захвърли на пода, излегна се гола на леглото и го погледна въпросително.

– А сега ти позволявам да ми помогнеш – отговори на неизречения въпрос Джулиън. Хладният му глас изобщо не съответстваше на огъня в очите му.

Тамсин седна на леглото, протегна ръце към хълбоците му и го привлече към себе си. Разтвори колана му и го хвърли на пода.

– Нали нямаш нищо против, ако започна оттук? – попита невинно тя и започна да разкопчава панталона му.

– Нищо против.

Тя свали панталона му с такава дразнеща бавност, че Джулиън затрепери от възбуда. Пръстите ѝ милваха хълбоците му. Тя сложи едната си длан върху плоския му корем и мускулите му се стегнаха. Съвсем бавно ръката ѝ се плъзна надолу и се мушна между бедрата. Тя се приведе и започна да го целува по корема, да го милва с върха на езика си; описа дъга около пъпа и бавно слезе надолу, докато пръстите ѝ го масажираха леко и уверено и изтръгваха сладостни стонове от устните му. След това ръцете ѝ се запътиха към задника, ноктите ѝ се впиха в меката плът, тялото ѝ се притисна към неговото и твърдият му penis се озова между гърдите ѝ.

Тамсин сложи две ръце на гърдите си и ги притисна една към друга. Джулиън дишаше тежко. Ритмичните ѝ движения следваха все по-ускорен ритъм. Той извика задавено, отметна глава назад и помоли с пресекащ глас:

– Престани! За бога, престани веднага!

Тамсин само се усмихна. Ресниците ѝ затрепкаха издайнически и тя го поведе отново към върха на насладата, докато цялото му тяло се разтресе от силни тръпки и пламна от силата на екстаза, а светът около него потъна в мъгла.

– Дяволче – прошепна с мека усмивка той, когато дишането му се успокои и можа да я погледне с уморено задоволство. – Само ти си виновна за всичко.

– От опит знам, че ти се възстановяваш много бързо, милорд полковник – отговори тя и се ухили безсрамно. После се отпусна на леглото и го привлече върху себе си.

Джулиън целуна смеещите се устни и хвана брадичката ѝ между палеца и показалеца си.

– Мисля си как да те накажа.

– Каквото и да е, ще го приема с радост.

– О, ще видиш ти! – изсмя се той и отново притисна устни върху нейните, но този път целувката му беше дълга и нежна. Връхчето на езика му милваше устните ѝ и тя трѣпнеше от наслада.

– Олеле, как можах да забравя! – Изведнѳж Тамсин го блѣсна и скочи от леглото – Тази стая е от задната страна на къщата, нали?

Джулиън се претѣрколи по грѣб. Не беше сигурен дали да се смее или да крещи.

– Май си забравила Габриел, прав ли съм?

– Да, той чака отвѣн в обора. – Тя се втурна към прозореца и го отвори с трясък.

– Кажи му да влезе – промѣрмори примирено Джулиън.

– Не, той трябва да се върне в Чаринг Крос, за да се погрижи за колете. – Тя се наведе навѣн, сложи двете си рѣце на устата и изкрещя като сова. Имитацията беше съвършена. Изчака няколко секунди и повтори сигнала. Отговорѣт дойде веднага. Тамсин извика още няколко пѣти и получи съответните отговори.

Чаринг Крос? Защо Чаринг Крос? Всѣщност, защо пѣк не? Нямаше смисъл да се опитва да следи обѣркания ход на мислите ѝ. Естествено беше забѣркала и Габриел в ужасните си игрички.

Развеселен и дълбоко впечатлен от необичайния начин на комуникация, Джулиън се опря на лакѣт и зачака Тамсин да се върне при него. При това беше впил очи в закрѣгленото ѝ задниче и все повече губеше интерес към останалото. Никога не съм виждал толкова красив задник, каза си замечтано той.

– Готово – обяви Тамсин и затвори прозореца. – Всичко е ясно.

– Много добре. Тогава би могла да се върнеш в леглото – предложи с преувеличена учтивост той.

– Знаех си аз, че се възстановяваш много бѣрзо! – засмя се весело тя и се запѣти към него.

– Очаквам пълното възстановяване на силите си след около две минути. Хайде, идвай, по дяволите!

Тамсин прекоси стаята с два скока и падна на гърдите му.

– Тѣй вярно, полковник. Винаги на твоите услуги, полковник.

На другата сутрин, когато Джулиън се събуди, Тамсин още спеше. Навън валеше, в стаята беше тъмно. Общото мрачно настроение се усилваше още повече от тъмните дъбови мебели и тежките завеси на прозорците. Къщата имаше нужда от основен ремонт и ново обзавеждане, но Джулиън беше решил да почака, докато се ожени. Съпругата му с радост щеше да обзаведе дома по свой вкус. Освен това тук тя щеше да има пълна свобода на действие, без ограниченията на Трегартън, който носеше печата на четири поколения от рода Сейнт Симон.

През последните години Джулиън почти не беше идвал в Лондон и занемарената къща на Оудли Скуеър не го безпокоеше особено. Едва сега осъзна, че трябва да се заеме с обновяването ѝ, защото упадъкът беше видим. Засега не смяташе да се жени; за брак можеше да мисли едва след като прогонеха Наполеон от полуострова.

Той обърна глава и огледа спящата фигурка до себе си. Един ден щеше да си потърси жена, но не можеше да се отърве от съкрушаващата мисъл, че великолепният свят на любовта, който беше опознал с тази малка бандитка, щеше да го лиши завинаги от възможността да си намери жена, която би била образцова господарка на Трегартън.

Споменът за нощта беше жив в паметта му, тялото му също нямаше да го забрави. Едно от качествата на Тамсин беше, че любовта с нея всеки път беше единствена по рода си, че тя беше нещо съвсем особено, оставащо скъпоценен спомен.

Той седна в леглото и хвърли поглед към часовника. Беше едва шест, а в осем имаше среща с лорд Ливърпул.

Тамсин промърмори нещо и се претърколи по корем. Зарови лице във възглавницата и попита недоволно:

– Какво правиш?

– Ставам. – Джулиън се приведе и я целуна по тила; тя се отдръпна, защото топлият му дъх я гъделичкаше. – Ще се върнеш ли с мен в Испания, Тамсин?

– А защо, мислиш, дойдох чак в Лондон? – попита сънено тя.

– И ще се откажеш от идеята да търсиш семейството на майка си? – Ръката му се плъзна надолу по гръбнака.

Тамсин вдигна глава.

– Защо каза, че за мен няма да е добре да остана в Корнуол?

Мислех, че се справям прилично. Гостите на приема бяха на мнение, че им подхождам.

– Но ти само играеше роля. И двамата знаем, че ако искаш да си такава, каквато си в действителност, няма да намериш място в нашия начин на живот. Само след няколко седмици ще ти доскучае, особено след като изчезне очарованието на новото.

– Все пак аз изиграх добре ролята си – настоя тя.

– Да, трябва да ти го призная.

Тамсин отново зарови глава във възглавницата. Той беше прав, този живот не беше за нея, а и тя никога не беше имала намерение да остане завинаги в Англия. Но тя умееше да се нагажда към променените условия и да харесва новия си живот. Е, Джулиън поне бе признал, че тя умее да се приспособява, стига да иска. Това беше крачка в правилната посока.

– Наистина ли се отказа от идеята да търсиш семейството на майка си? – попита отново той и в гласа му имаше странна настойчивост.

– Да – отговори тя и се опита да си внуши, че това не беше истинска лъжа, защото тя отдавна знаеше кои са роднините ѝ.

Облечението му беше безкрайно. Той помилва гърба ѝ и я зави с одеялото.

– Продължавай да спиш, глухарче. – Тя промърмори протестиращо, но не го задържа, когато стана от леглото. Той спусна завесите на леглото и позвъни да му донесат топла вода.

Джулиън се облече бързо. Днес щеше да носи яркочервената куртка и кожената наметка на кавалерийските офицери. Закопча колана и намести кривата си сабя. Отново работеше за армията и това го изпълваше с дълбоко удовлетворение. Беше чудесно да облече отново привичната униформа и да се заеме с работа, която беше важна за делото, което определяше целия му живот. Разбира се, той предпочиташе да е на предната линия, но и това щеше да стане, и то скоро. Двамата с Тамсин щяха да се върнат в Испания. Гневът и проблемите щяха да бъдат забравени, никой нямаше да живее с чувството, че другият го използва, нищо нямаше да помрачи взаимната им радост.

Преди да тръгне, той вдигна за малко завесата пред леглото. Тамсин спеше с гръб към него. Едната ѝ ръка беше под бузата, лицето ѝ беше зачервено от съня. Джулиън не можеше да откъсне очи от нея. Изобщо не забеляза, че се е усмихнал, знаеше само, че желанието му отново се събуди. Но не беше обичайната настойчива жажда, а много по-дълбоко и по-меко чувство.

Той спусна отново завесата и излезе на пръсти от стаята. Затвори безшумно вратата и слезе по стълбата. Преди да напусне къщата, каза на стария иконом, който отговаряше за слугите, че в стаята му спи млада жена.

– Когато се събуди, обслужете я учтиво.

– Тъй вярно, милорд. – Старецът се поклони и му отвори вратата. Негово благородие често водеше жени в лондонската си къща и в нарежданията му нямаше нищо необичайно.

Щом вратата се затвори зад Джулиън, Тамсин отвори очи и седна в леглото. Умората ѝ беше изчезнала. Работата беше там, че никак не ѝ се искаше да разговаря с Джулиън за семейството си, и най-лесният начин да сложи край на разговора беше да се престори, че спи. Много ѝ се искаше никога вече да не разговарят за семейството на майка ѝ. Много ѝ се искаше полковникът да забрави, че майка ѝ изобщо е имала семейство.

Тамсин знаеше съвсем точно какво трябваше да направи. Ако Джулиън откриеше истината за семейство Пенхалан, както и причината, поради която тя беше дошла в Англия, всичко щеше да свърши. Той нямаше да понесе мисълта, че е бил само инструмент на измамата ѝ, затова не биваше да узнае нищо. Но след като играта със Седрик беше започнала, тя трябваше да я доведе докрай. Не можеше да си позволи да го изложи публично, защото това би означавало да разкрие коя е. Само че Седрик не знаеше това и заплахата, която беше надвиснала над него, представляваше мощно оръжие. Ако изиграеше добре картите си, щеше да получи пречутите диаманти на Пенхалан.

Това беше добро обезщетение и Сесил и Барона щяха да се радват. Щом си поговореше със Седрик, тя щеше да се върне в Испания с полковника и да работи за общото им бъдеще.

Изпълнена с енергия, тя скочи от леглото, напръска лицето си със студена вода, взе си малко от прахчето за зъби, използва гребена на Джулиън и се облече. После хукна надолу по стълбището. Преди да замине обратно за Корнуол, за да изпълни мисията си, щеше да позабавлява малко полковника, и то така, че да я запомни завинаги и да не тъгува до завръщането ѝ.

Един възрастен мъж чакаше в салона. Той вдигна глава и примигна смаяно с помътнелите си очи, когато Тамсин заподскача надолу по стълбата.

– Добро утро, вие сигурно сте Белтън – поздравя весело тя. – Лейди Фортеску ми разказа, че поддържате къщата в много добро състояние.

Лейди Фортескю?! Старецът зяпна изумено. Тя буквално прочете какво ставаше в главата му при вида на облечената в кожен панталон млада жена, която беше прекарала нощта в леглото на Сейнт Симон и на всичкото отгоре познаваше сестра му.

– Ако лорд Сейнт Симон се върне преди мен, кажете му, моля, че ще си дойда късно следобед – каза бодро тя и се запъти към вратата.

– Добре, мис – промърмори старецът. Едва сега се сети, че трябваше да ѝ отвори вратата.

– Няма нищо, ще се справя и сама, благодаря, Белтън. – Тамсин отвори тежката входна врата. – Господи, пак вали! Ама че противен климат! – Тя нахлупи качулката на главата си и махна с ръка на замаяния Белтън. – До скоро! – И в следващия миг беше изчезнала. Изтича надолу по стълбището и прекоси улицата със сведена глава, за да се пази от дъжда.

Белтън разтърси глава, за да се опомни, и се запита дали пък не беше твърде остарял за работата, която вършеше. Нима дамата наистина носеше панталон? Негово благородие беше придобил странни вкусове в Испания. Всички разправяха, че хората там били езичници. Старецът затвори вратата и закрачи тежко към трапезарията, където пазеше бутилка медицинско бренди специално за мигове като този.

Тамсин спря един наемен фойтон и помоли кочияша да я закара на Кингс Хед в Чаринг Крос. Облегна се на неудобната седалка и отново премисли плана си. Днес имаше много работа и беше жалко, че валеше толкова силно.

Габриел беше в кръчмата и тъкмо унищожаваше голяма чиния с яйца и бекон.

– Рано си станала – поздравя я той.

– Да, и още не съм закусила. – Тя си придърпа един стол и седна. – Господин гостилничар, и аз искам една порция.

Гостилничарят измърмори нещо неразбрано. Кръчмата беше слабо осветена и той можа да види само очертанията на дребното момче, седнало срещу огромния шотландец. Изчезна в кухнята и след няколко минути се върна, следван от младо момиче, понесло табла с ядене.

– Заповядайте, сър. – Момичето направи реверанс и погледна възхитено непознатия момък. Сигурно се питаше дали си струваше да му покаже благосклонността си.

Тамсин се ухили. Беше свикнала с тези заблуди. Протегна ръка и опипа момичето по бузата.

– Много си сладка. Как ти е името?

– Ани, сър. – Момичето се изчерви и извърна глава.

– Хайде, Ани, донеси ни кафе.

– Разбира се, сър. – Момичето се поклони отново и избяга.

– Ох, малко момиче, би трябвало да се засрамиш – изръмжа Габриел и отпи голяма глътка от каната с бира. – Не си играй с детето.

Тамсин се засмя весело и се нахвърли жадно върху закуската си.

– Както виждам, всичко е минало добре – отбеляза Габриел. – Прекарала си бурна нощ и сега умираш от глад.

Тамсин кимна. Очите ѝ блестяха. Тя намаза пържолата си с горчица и обясни:

– Скоро ще се върнем в Испания.

– Добре – отговори кратко великанът. – Ще се радвам да напусна Англия. И Хосефа ще се радва. Но какво ще правим с Пенхалан?

– Мисля да се откажа от плана си, Габриел – отговори тя, без да вдига очи от чинията си. – Имаш ли нещо против?

Лицето му почервения.

– Ти можеш да правиш, каквото си искаш, но аз ще се погрижа за двамата ти братовчеди, момиче. Ще го направя, както си знам и когато избера подходящо време. Няма да застраша плановете ти, не бой се.

Тамсин не каза нищо. Знаеше, че не можеше да го спре. За Габриел това беше дълг. Той щеше да усеща укорителния поглед на барона в тила си, докато не изпълнеше поставената му задача. Ала жаждата му за отмъщение можеше да застраши плановете ѝ относно Седрик, затова трябваше да се изправи сама срещу вуйчо си. Габриел беше непредвидим, а ако срещнеше близнаците, докато Тамсин разговаряше с виконта, непременно щеше да ги убие на място. Слугите щяха да станат свидетели на кървавата баня, Седрик щеше да обвини шотландеца в двойно убийство и да го прати в затвора. А никак не ѝ се искаше Габриел да свърши на ешафода в затвора на Бодмин.

Но той никога нямаше да ѝ позволи да замине сама при Седрик и щеше да направи всичко, за да я задържи близо до себе си. Затова трябваше да повярва, че любовта ѝ към Джулиън Сейнт Симон е унищожила напълно желанието ѝ да отмъсти за родителите си.

– Е, добре, тогава ще се върнем да вземем Хосефа и ще си заминем – отсече Габриел и я погледна с известно недоверие. Тамсин кимна.

– Добре, но ще заминем утре сутринта. Искам първо да направя един малък подарък на полковника, нещо, което да му напомня за мен, докато ме няма.

Габриел вдигна вежди.

– Предполагам, че не ти е необходима моята помощ?

Тамсин се усмихна.

– Не, мисля, че не, Габриел.

– Тогава ще си остана тук. Гостилничарят има добра изба и все ще си намеря някой да ми прави компания.

– Много добре. Утре на разсъмване ела с Цезар на Оудли Скуеър. Аз ще изчезна през прозореца и ще те намеря в обора зад къщата. Ще потеглим веднага към Корнуол, ще съберем багажа и ще се върнем тук с Хосефа.

Габриел кимна в знак на съгласие. Според него необичайният начин, по който Тамсин възнамеряваше да се измъкне от къщата на полковника, беше съвсем нормален: така се живееше в планините. Но имаше нещо, което го безпокоеше: не беше в природата на момичето да се отказва толкова лесно от плановете си. Тамсин обра с парче хляб и последните остатъци от соса в чинията, изпи кафето и стана.

– Трябва да се преоблека и имам нужда от пари, Габриел.

Мъжът бръкна в джоба и извади ключа от стаята си.

– Качи се по стълбата. Първата врата вляво.

Тамсин облече бързо една от роклите си и смени ботушите за езда с чифт високи дамски обувки, които за съжаление не бяха много подходящи за дъжда и локвите по улиците. Напъха костюма за езда в една чанта, която смяташе да вземе със себе си, напълни джобовете си с банкноти и монети и хвърли бърз поглед в старото огледало. След това заключи грижливо вратата и слезе в кръчмата, като се старееше да прави малки крачки.

Ани тъкмо разчистваше масата. Като видя Тамсин в женски дрехи, едва не изпусна таблата.

– Божичко! – извика уплашено тя. – Ама вие изобщо не сте мъж!

– Не съм – съгласи се през смях Тамсин. – Но вие въпреки това сте хубаво момиче.

– Какво нахалство – промърмори обидено Ани. – Нямате право да си играете с мен... да използвате едно невинно момиче!

– Но аз не съм ви използвала – възрази Тамсин. – И как бих могла да го направя, като не съм мъж?

Ани изпухтя презрително, грабна таблата и избяга в кухнята. Габриел седеше на мястото си и на масата пред него имаше нова кана с бира.

– Тръгваш ли?

– Да. – Тя се наведе и го целуна по бузата. – Ще се видим утре на

разсъмване.

– Ще те чакам.

Тамсин вдигна ръка за поздрав и излезе на улицата под дъжда.

Рано следобед тя се върна на Оудли Скуеър. Белтън ѝ отвори вратата и видя една съвсем нормално облечена млада дама. Ако не беше впечатляващата коса, нямаше да се сети, че е същата личност, която рано сутринта беше излязла от спалнята на милорда.

– Бихте ли изпратили някого да вземе пакетите от файтона? – помоли Тамсин, която едва се виждаше иззад планината от пакети.

– Ще ви помогна, мис. – Белтън посегна към пакетите, но Тамсин се дръпна назад, защото я беше страх, че старецът ще ги изпусне.

– Не, недейте. Идете да вземете онези от файтона.

Белтън повика някого през рамо и от кухнята излезе едър млад мъж с престилка и кожен панталон. Той изгледа любопитно младата дама, натоварена с всевъзможни покупки, после излезе навън и донесе остатъка от файтона.

– Върна ли се Сейнт Симон?

– Още не, мис. Вероятно е отишъл в някой от клубовете си. Когато е в града, винаги прави така.

– Добре. – Тамсин се зарадва. Когато Джулиън се върнеше, тя щеше да бъде готова за него. Тръгна по стълбата и нареди на иконома: – Нека отнесат всички пакети в спалнята на лорда. Белтън, донесете ми, моля ви, две чаши за вино и тирбушон.

Младият мъж тръгна подире ѝ, натоварен с пакетите.

– Оставете всичко на дивана – заповяда Тамсин и хвърли пакетите, които носеше, на леглото. – Благодаря ви. Бихте ли запалили огъня? Времето е отвратително. – Тя изчака слугата да нареди цепениците и да ги подпали. Сухите дърва пламнаха веднага, издигна се тънък стълб дим, после лумна ярък пламък.

Момъкът добави още дърва, после стана и изтри ръце в панталона си. В този момент вратата се отвори и в стаята влезе червенобузо момиче на около тринадесет години с поръчаните чаши и тирбушона. Без да може да скрие любопитството си, то зяпна смаяно необикновената посетителка на господаря. Мисис Ког от кухнята бе казала, че така наречената дама си е чиста проститутка, а Мейзи никога не беше виждала леки жени и беше много заинтересувана.

– Прекрасно. – Тамсин се усмихна с отсъстващ вид. Момъкът се сбогува с несръчен поклон и избута пред себе си момичето. Веднага след като двамата излязоха, Тамсин се втурна към вратата и завъртя

ключа. Огледа се замислено и се опита да прецени с какво да започне. Колко ли време ѝ оставаше?

Трябваша ѝ петнадесет минути, за да приготви всичко за грижливо обмисленото угощение. Беше купила хубаво вино, стриди, ролца от раци, скариди, ягодови петифури и пресни смокини. Нямаха нужда от прибори, щяха да ядат само с пръсти.

Огънят в камината прашеше весело. Тамсин запали няколко свещи и въпреки потискащо тъмните мебели стаята стана наистина уютна. Тамсин свали роклята си и я прибра в гардероба. Прибра и обувките си, бельото и чантата с костюма за езда. След това извади роклята, която беше намерила след дълго търсене и мъчителни проби. Прекрасно творение от коприна и дантела, дрехата блещукаше на светлината на свещите. Тамсин я облече и тънката материя, обшита с дантели от дузина сръчни майсторки от Шантии, се обви около тялото ѝ като втора кожа.

Тя застана пред огледалото и се огледа критично. Роклята струваше цяло състояние, но въздействието ѝ беше неотразимо. Беше съвсем прилична и дори строга като нощница на девица. Широките ръкави стигаха до лактите и привличаха вниманието към долната част на ръцете ѝ и тесните китки. Шията ѝ се издигаше прелестна от трите реда дантелени рюшове. Бадемовидните очи грееха с ярка светлина, дълбокият теменужен тон беше прекрасно подчертан от нежната кремава кожа, светлата рокля и сребърния блясък на косата.

Тамсин върза в косата си бяла кадифена панделка и се учуди на промяната, която беше станала с нея. Така приличаше на невинно дете и в същото време на жадна за любов жена.

Тя се завъртя бавно пред огледалото. Босите ѝ крака се подаваха изпод дантеления ръб на роклята. Никога не беше носила толкова приятна материя. Дантелата беше толкова тънка, че отдолу прозираше голата ѝ кожа.

Тя се почувства както някога, когато беше създавала за полковника пещерата на Аладин. Играта я възбуди неимоверно много и тя знаеше, че щеше да възбуди и Джулиън. Слабините ѝ бяха, влажни, връхчетата на гърдите се втвърдиха, кожата ѝ настръхна. След малко Тамсин отключи вратата, хвърли още един поглед към наредената маса и се сви в голямото кресло пред огъня.

След успешния разговор с министър-председателя Джулиън беше отишъл в седалището на конната гвардия. Искеше да намери стари приятели и колеги, които можеха да му бъдат полезни. Оттам отиде в

Адмиралтейството, за да види има ли кораби за Лисабон през следващата седмица. Една фрегата, която придружаваше конвой от търговски кораби, щеше да отплава от Портсмут в края на следващата седмица под командата на капитан Мариот. Това беше най-доброто, което можа да намери. Официалните власти щяха да уведомят капитана, че трябва да вземе на борда си четирима пасажери. Джулиън щеше да си набави необходимите документи от адмирала, който отговаряше за фрегатите, но това щеше да му струва един или даже два дни.

Зарадван, че е свършил толкова работа, той излезе навън под лекия дъжд и се запъти към момчето, което беше пазило Соулт в негово отсъствие. Момчето улови зарадвано монетата, която му подхвърли лордът, и се ухили. Когато Джулиън се метна на седлото, малкият захапа парата, за да види дали е истинска, и изведнъж хукна да бяга, сякаш нямаше доверие в щедростта на богатите.

Джулиън препусна към къщи. Остави коня си в обора и мина през градината. Хвърли поглед към прозореца на спалнята си и сърцето му направи скок. Прозорецът беше затворен, но меката светлина го поздравяваше с добре дошъл.

На устните му изгря усмивка. Там беше Тамсин и го чакаше.

Той влезе в къщата през страничната врата и се качи на втория етаж. Не срещна никого, но това не го учуди. Когато идваше в Лондон, почти не се задържаше в къщи и не канеше гости. Белтън и мисис Ког поддържаха домакинството с помощта на един млад – слуга за тежката работа и на едно момиче за кухнята. Повечето стаи изобщо не се използваша.

Джулиън влезе в спалнята си и спря като закован на прага. Тамсин се беше стгушила в огромното кожено кресло и крехката ѝ фигура беше станала още по-малка. Като го видя, тя се усмихна и стана.

– Труден ден ли прекара, милорд полковник? – попита тихо тя и направи крачка към него. – Приготвила съм ти чудесен пикник.

Той я гледаше, без да се помръдне, само кръвта лудо пулсираше в жилите му. Господи, тя носеше панделка в косата си! А роклята беше толкова строга и в същото време безкрайно изкусителна! Тамсин приличаше на девица, на невинно дете, но кожата ѝ проблясваше прелъстително под тънката дантела, роклята обвиваше примамливо тялото ѝ и подчертаваше меката извивка на гърдите. Тъмните, твърди зърна се очертаваха ясно под кремавия плат.

Тя направи още една крачка към него и вдигна лицето си за целувка. Джулиън усети как умората на деня отлетя някъде много далеч,

наведе се и я целуна по устата.

– Ще свалиш ли колана със сабята? – попита тя и бързо отстъпи крачка назад, преди да я е докоснал. – Не понасям оръжията, правят ме неспокойна.

Неспокойна?! Тази жена беше най-неспокойното същество, което някога беше срещал! Без да бърза, тя разкопча колана му и го остави на един стол. Сабята наистина изглеждаше голяма и застрашителна в сравнение с крехката ѝ фигура. Но тя не беше нито крехка, нито ранима! Развеселен, Джулиън проследи как тя отнесе сабята заедно със стола в най-далечния ъгъл на стаята и се върна при него.

– Да ти помогна ли за ботушите?

Все още замаян, той се отпусна в креслото пред камината. Тамсин се настани удобно в скута му с гръб към него и вдигна левия му крак. Джулиън не можа да устои на примамливите очертания на задника под тънката дантела. Сложи ръка върху плата и топлината на кожата ѝ го опари.

– Опитвам се да се съсредоточа – произнесе укорно Тамсин, която бе успяла да събуе единия ботуш. – Трябва да го направя по този начин, иначе ще изцапам роклята си.

– Но аз не се оплаквам – промърмори той. Най-после гласът започна да му се подчинява. Продължи да милва задника ѝ, докато произнасяше следващите думи: – Сигурен съм, че под тази рокля се носи нещо съвсем друго.

– Зависи при какъв случай се облича – възрази тя и се задъха от напрежение. Отпусна се в скута му и седна на ръцете му, след като бе събула и втория ботуш. – Готово. – Захвърли ботуша на пода и се извърна към него. – А сега ще ти сваля жакета и ще ти донеса чаша вино и стриди.

– След малко – отговори ухилено той.

– Разбира се – съгласи се бързо тя. – Ще направя всичко, което поискаш.

– И мислиш, че ти вярвам? – промърмори Джулиън, но очите му се смееха. Винаги участваше с удоволствие в игрите ѝ. Сложи ръка на кръста ѝ, за да я задържи, и мушна другата си ръка в гънката между бедрата ѝ, докато тя изпъшка и се раздвижи неспокойно. След малко я пусна и обяви тържествено: – Не искам да разкъсам тази прекрасна рокля на девица... е, поне засега. Мисля, че е по-добре да станеш.

Тамсин скочи от коленете му и приглади роклята си.

– Винаги на твоите услуги, милорд. – Тя отиде до масата и му наля

вино. Взе чиния с пушени стриди, върна се до креслото и с плаха усмивка се настани отново в скута му. Поднесе чашата към устните му, после започна да го храни със стриди.

– Харесваш ли ги?

– Ммм – промърмори с пълна уста той. Тежестта на тялото ѝ в скута му, ароматът на кожата ѝ, невъзможно плахата усмивка и предателската чистота на светлата дантела отклоняваха вниманието му. – Мисля, че харесвам тази игра.

Очите ѝ се разшириха, изпълнени с оскърбена невинност.

– Игра? Това не е игра, милорд. Искам да ти доставя радост, да направя всичко, което очакваш от мен.

Тя отново поднесе чашата към устните му, после отпи от виното и я остави на масата заедно с чинията стриди. Обърна се към него и се сгуши на гърдите му.

Тази жена лежеше в прегръдката му като малка птичка. Той усещаше биенето на сърцето ѝ до своето. Ранима, крехка. Какво значение имаше, че в действителност беше необузdana и безкомпромисна, дива бандитка? В момента той виждаше само сладката невинност и това го възбуди непоносимо.

Тамсин целуна пулсиращата вена на врата му, после се раздвижи нервно в скута му и кръвта в слабините му закипя. Гласът ѝ звучеше като музика, докато шепнеше в ухото му тихи, страстни думи, за да го омагьоса. Мина почти минута, докато Джулиън разбра какво казваше това невинно, крехко малко същество: думите ѝ изобщо, не бяха сладки и девически, те бяха пълни с дива жажда, думи на страст и желание, които го разтърсиха с нахалната си чувственост и го пронизаха до мозъка на костите, произнесени от това плахо усмихващо се момиче.

– Ти си изкусителка – проговори убедено той.

Тамсин захапа устната му и затвори очи. Отново се раздвижи в скута му, напред-назад, напред-назад, с очевидното намерение да го възбуди до крайност, докато успя да хване между бедрата си коравия му член.

– Вдигни полата си – заповяда гърлено той.

Тамсин вдигна послушно тялото си и той успя да издърпа полата до кръста ѝ. Пръстите ѝ намериха колана на панталона и го отвориха, за да освободят пулсиращата му мъжественост. Той я хвана пред кръста и я обърна с гръб към себе си. После мушна двете си ръце под дупето ѝ и я повдигна, за да проникне по-лесно в пулсиращата ѝ топлина.

Тамсин пое шумно дъх, когато го усети в себе си; той я изпълни цялата и дори ѝ причини лека болка. Той държеше здраво задника ѝ,

вдигаше я високо във въздуха и отново я пускаше в skutа си, докато накрая експлодира в утробата ѝ. Тя се разкъса на хиляди парченца и в последния си миг чу дрезгавия му вик, когато и той потъна в омаята на този великолепен фойерверк.

Дървата в камината пращяха, свещите трепкаха. Джулиън се върна бавно в действителността. Тамсин беше паднала на гърдите му и лежеше в прегръдките му слаба и без тежест като ранено птиче.

– Вещица – обвини я тихо той, когато отново си възвърна гласа, и се засмя.

Тамсин се усмихна едва-едва.

– Аз играя най-различни роли, милорд полковник.

– Като че ли не го знаех досега. – Той целуна косата ѝ. – А сега искам да ме нахраниш със стриди.

– Аз съм тук, за да ти служа, милорд – отговори покорно тя и скочи от skutа му. – Думата ти е закон за мен.

Джулиън се протегна лениво и на устните му изгря усмивка.

– Знаеш ли, глухарче, хрумват ми цял куп заповеди. Май ни предстои дълга нощ.

Нощта беше наистина дълга и Тамсин успя да поспи само час или два, преди вътрешният ѝ часовник да я събуди малко преди разсъзване. Джулиън спеше спокойно и дълбоко. Беше легнал по корем и заровил глава във възглавницата. Гъстите червено-златни къдрици бяха разпилени в безредие.

Тамсин се измъкна тихо от леглото, отмахна завесите и отиде до гардероба. Беше свикнала да се движи в тъмното, очите ѝ се приспособяваха бързо към мрака. Остатъците от угощението бяха на масата, мебелите бяха разместени. Тя се усмихна на себе си и бързо навлече кожения панталон. Заповедите на полковника изискваха сложни гимнастически умения.

След като се облече, тя седна зад малкото писалище, за да му напише бележка. Трябваше да намери основателна причина за тайното си изчезване посред нощ. Може би този път беше сгрешила и той нямаше да настоява да я придружи до Корнуол. Но все пак не биваше да рискува. Не искаше той да бъде наблизно, когато тя си разчиства сметките със Седрик Пенхалан.

Милорд полковник,

Трябва да се върнем в Корнуол, за да вземем Хосефа и скъпоценностите, освен това Габриел си има и друга работа. Ще се върнем след две седмици. Знам, че имаш работа в Лондон, затова не посмях да ти предложа да ни придружиш. След две седмици от днес нататък ще бъда отново на твоите заповеди.

Готово. Тя прочете още веднъж краткото писъмце. Не можеше да добави нищо повече. Полковникът сигурно щеше да се разсърди на внезапното ѝ изчезване, но след завръщането си тя щеше да го обезщети богато и пребогато. А през дългите, самотни нощи щеше да има нещо, за което да си спомня.

Тя сгъна хартията и я завърза с кадифената панделка, която беше носила в косата си. После се върна на пръсти до леглото и я остави на възглавницата.

Джулиън промърмори нещо насън и се обърна по гръб. Тамсин устоя на желанието да приглади назад една немирна къдрица и да притисне устни към челото му. Знаеше, че той спи като войник и най-лекото докосване можеше да го събуди.

Тя излезе тихо от стаята и отиде в библиотеката в задния край на къщата. Отвори прозореца, покатери се на перваза и скочи в градината. Габриел вече я чакаше.

– Всичко наред ли е, момиче? – поздрави я той.

– Разбира се, Габриел. – Тамсин се метна на седлото и хвана юздите. След пет дни щяха да бъдат в Трегартън. Сблъсъкът със Седрик нямаше да ѝ отнеме повече от час или два. Конете трябваше да си починат поне един ден. А след това щяха да се върнат и тя щеше да вложи всичките си сили, за да шурмува крепостта на полковник Джулиън Сейнт Симон.

А ако не успееше да пробие яките стени, щеше да се задоволи с онова, което той ѝ даряваше, и да чака мига на раздялата.

Когато Джулиън се събуди, беше светъл ден. Той прочете бележката на Тамсин и не можа да повярва на очите си. В гърдите му пламна луд гняв. Това момиче беше непоправимо! Часове наред беше играла ловката си игра на прелъстяване, показва му онази част от себе си, която беше крила досега, а после... Тя все още беше една проклетата бандитка! Защо не му беше казала просто и ясно, че иска да замине? Защо, по дяволите, се беше измъкнала тайно посред нощ само за да тръгне с Габриел към Корнуол и да вземе багажа си и Хосефа?

Обзе го предчувствие за опасност. Да, защо? Даже Тамсин не прибягваше до такива необичайни маневри, ако нямаше сериозни причини. Той се замисли, но успя да измисли само една сериозна причина: тя не искаше да се върне в Корнуол с него. Беше му подарила незабравима нощ и през цялото това време беше възнамерявала да се измъкне от леглото му веднага щом той заспи. Нямаше никакъв смисъл да осъществи такъв сложен план само за да тръгне обратно към Трегартън с Габриел и след две седмици да се върне.

Дали не беше решила да потърси още веднъж семейството на майка си, макар че упорито отричаше? Дали пък не е намерила следа и иска да види докъде ще я отведе тя, преди да напусне окончателно Англия?

Той познаваше много добре Тамсин и знаеше, че тя винаги се стреми да доведе докрай онова, което е започнала. Не беше в характера ѝ да се откаже от нещо толкова важно за нея само защото той я беше помолвил. Той вярваше, че съгласието ѝ да се върне с него в Испания е искрено и тя възнамерява да спази обещанието си. Но преди това трябваше да си свърши работата.

Тази проклета малка женичка, това непокорно адско изчадие!

А той не можеше да тръгне след нея, преди да е говорил с капитана на фрегатата, с която щяха да отплават за Лисабон. Беше твърдо решен да напусне Англия колкото се може по-скоро и беше готов да чака по коридорите, да моли за аудиенция, да настоява и да преодолее тромавата бюрокрация, само и само да получи необходимите за пътуването документи. Не можеше да последва Тамсин през нощта, следователно щеше да загуби двадесет и четири часа.

Защо си въобразяваше, че момичето е в опасност? Джулиън смръщи чело и се загледа с невиждащи очи в тавана. Даже ако беше отишла да се срещне със семейството си, най-лошото, което можеше да ѝ се случи, беше да понесе подигравките и униженията, на които без съмнение щеше да я подложи Седрик. Какво толкова можеше да се случи в Трегартън за двадесет и четири часа?

А и Габриел беше с нея.

24

– Никак не ми се иска да се върнеш в Испания – говореше неутешимо Люси, седнала на пейката под прозореца в стаята на Тамсин. – С такова нетърпение чаках да бъдем заедно в Лондон. Сезонът ще започне скоро и можехме да бъдем винаги заедно.

– Решението дойде малко внезапно, наистина – отговори Тамсин, която тъкмо закопчаваше ризата си и се опитваше да скрие нетърпението си.

– А какво стана със семейството на майка ти? Няма ли да се опиташ да намериш роднините си?

– Брат ти ме убеди, че идеята не е толкова добра. Вероятно, ако все пак ги намеря, те няма да ме искат, защото няма да имаме нищо общо. – Тамсин напъха ризата под колана на полата си за езда и си пожела Люси да престане да говори все за едно и също. Толкова ли не можеше да си намери друго занимание? Габриел беше отишъл във Фоуей. Не беше споменал по каква причина отива там, но ако беше решил да потърси близнаците, това си беше лично негова работа, също както чичо й засягаше единствено нея. Отсъствието му й даваше възможност да отиде с коня си в Ланжерик и да разговаря с чичо си, а Люси й губеше скъпоценно време.

– Ти се връщаш с Джулиън в Испания, защото си негова любовница, нали? – изтърси изведнъж Люси и почервения като рак. Очите й бяха станали неестествено светли и блестящи.

– О! – Тамсин приседна на стола пред тоалетната си масичка и изкриви лице. – Откъде знаеш? – Тя се наведе и започна да обува ботушите за езда.

– Една вечер ви чухме – призна засрамено Люси и лицето й стана още по-червено. – Освен това... ами, видяхме ви в коридора, Джулиън тичаше след теб, а ти...

Тамсин си припомни онази паметна вечер и се ухили.

– Защо не ми каза по-рано?

– Аз... ние... помислихме си, че е много недискретно. Очевидно Джулиън не искаше никой да знае за връзката ви. Когато е на публично място, той е толкова сдържан и строг, държи се хладно с теб и... Господи, колко ме е срам! – Люси се засмя и притисна ръце към пламтящите си бузи.

– Няма от какво да се срамуваш – усмихна се снизходително Тамсин. – Само че брат ти не бива да узнае какво си видяла, нито какво сме си говорили. Внимавай Гарет да не се издаде по някакъв начин. – Това обясняваше примигванията на Гарет, дръзките му забележки и преценяващите погледи. Вероятно пресмята шансовете си да заеме мястото на Джулиън, ако той реши да ме зареже, каза си Тамсин и направи гримаса.

– Можеш да бъдеш сигурна, че Гарет няма да издаде нищо – увери я Люси. – Той е дискретен човек.

– Може би си права – промърмори със съмнение в гласа Тамсин. Живо си представяше как Гарет отива при Джулиън с типичния си сърдечен мъжки смях, намигва му и го моли да му разкаже някои пикантни подробности около връзката си с малката испанка. Представи си и реакцията на Джулиън и неволно се засмя. Ако Гарет знаеше какво го очаква, непременно щеше да си държи езика зад зъбите.

– Е – проговори най-после тя, – това е една от причините, поради които се връщам в Испания.

– Мислиш ли, че ще се омъжиш за Джулиън? – попита Люси и смръщи чело.

Тамсин се обърна бързо, погледна се в огледалото и оправи якичката си.

– Смяташ ли, че ще му бъде добра жена? – попита с интерес тя.

Люси не отговори веднага и Тамсин си пожела да не беше задавала този въпрос.

– Ако го обичаш, със сигурност ще му бъдеш добра жена – отговори най-после Люси. – И ти ли мислиш така?

– Да – отговори кратко Тамсин и отново се обърна към нея. – Но се съмнявам, че според брат ти аз съм подходяща за ролята на лейди Сейнт Симон.

– Е, да, ти си... ами, ти си необикновена жена – обясни замислено Люси. – Но според мен това не е решаващото.

Тамсин облече жакета си. Подробният разказ, който наистина беше повече от необичаен, щеше да ѝ отнеме няколко часа, а и Люси нямаше да хареса онова, което щеше да чуе.

– Любовниците почти никога не стават съпруга – отговори небрежно тя. – Люси, имам да свърша нещо важно, затова те моля да ме извиниш. Ще се видим на вечеря. – Тя отиде до вратата и я отвори, за да подскаже на Люси, че е крайно време да отиде в собствената си стая.

– Къде отиваш? – попита Люси и неохотно стана от пейката. – Не искаш ли да те придружа?

– Не, имам намерение да яздя Цезар, а в конюшната на брат ти няма нито един кон, който може да се мери по бързина с него. – Тамсин се усмихна, за да омокоти забележката си. Люси беше ужасна ездачка. Изведнъж Тамсин си припомни живо деня в Бадахос, когато Цезар се беше подплашил. Тя се ядоса, а Джулиън ѝ обясни, че е свикнал да внимава, когато излиза на езда със сестра си.

Люси изкриви лице, но не настоя.

– Ще се видим по-късно.

– Разбира се. – Тамсин ѝ махна с ръка от вратата и потиснатата Люси се запъти бавно към стаята си.

Тамсин затвори вратата с недоволна въздишка и започна бързо да събира нещата си.

Копията от документите, които ѝ беше дала Сесил, бяха прибрани в джоба на наметката, медальонът както обикновено беше на шията ѝ. Оригиналите на документите бяха скрити в сандъчето със скъпоценности в гардероба. Тамсин пхна пистолета под колана на полата си и завърза два ножа на краката си.

Тя не очакваше, че срещата ѝ със Седрик Пенхалан ще завърши с насилие, но трябваше да бъде добре подготвена, както физически, така и душевно. Главата ѝ беше ясна, сърцето студено, решително и изпълнено с жажда за отмъщение. Тя щеше да нахлуе в дома на чичо си като гръм от ясно небе и да обърка добре подредения му свят. Като цена за мълчанието си щеше да поиска диамантите на майка си. Това беше шантаж, да, но тя не се интересуваше чак толкова от моралните норми, особено когато ставаше въпрос за опит за убийство... и само небето знаеше колко още престъпления беше извършил Седрик Пенхалан през дългата си кариера, за да задоволи честолубието си. Той трябваше най-после да изпита върху себе си дългата ръка на правосъдието. А и диамантите си бяха нейни.

Тих предупредителен глас постоянно ѝ нашепваше, че Джулиън ще оцени срещата ѝ с Пенхалан като изнудване в най-чист вид и тя няма да бъде в състояние да се оправдае. Но Джулиън беше в Лондон и никога нямаше да узнае какво се е случило.

Хосефа влезе в стаята ѝ точно когато Тамсин слагаше шапката си и се усмихваше на дръзкото си лице в огледалото. Хосефа беше щастлива. Не беше престанала да се усмихва от нощта, когато Тамсин нахлу в стаята им с добрата новина, че скоро ще се върнат в Испания. Тя се разшета из стаята, събра дрехите на Тамсин и се скара на момичето си за безредието, но усмивката не изчезна от лицето ѝ.

– Хосефа, излизам да поаядя. Ако някой пита за мен, кажи, че ще се върна най-късно в пет. – Тамсин целуна пълната ѝ буза, излезе бързо от стаята и хукна към оборите.

Само след пет минути тя беше вече на път към Ланжерик. Преди няколко седмици двамата с Габриел бяха минали по този път, за да огледат земите на Пенхалан, без да навлизат на негова територия. Сивата каменна къща беше издигната на един хълм близо до залива Сейнт Оустел и се виждаше отдалече. Къщата имаше безброй кулички и фронтони, стръмен покрив и обковани в желязо прозорци. Тамсин я намрази още от първия миг. След меката златна топлина на Трегартън тази къща ѝ се стори тъмна и застрашителна.

Тя влезе през голямата порта и препусна напред по обраслата с бурени входна алея. Беше възбудена, по гърба и пробягваха студени тръпки. Нима се страхуваше? Докато препускаше през земята на Пенхалан, тя си повтаряше, че това е домът на Сесил, мястото, където майка ѝ беше прекарала детството и младостта си. Дали през последните двадесет години бяха настъпили много промени? Дали майка ѝ беше страдала, че живее далече от родния дом? Тамсин осъзна, че никога не беше мислила за това. Сесил беше винаги весела и тя не можеше да си представи, че е съжалявала за предишния си живот. Но сега си казваше, че непременно е имало моменти, когато майка ѝ е мислила с копнеж за дома на детството си, също както тя си спомняше с болка за планинските села и заснежните върхове от ранните си години.

Пътят се разшири и завърши в покрития с чакъл площад пред къщата. Тамсин огледа внимателно огромната сграда, обрасла с бръшлян. По стените се виждаха цепнатини, прозорците бяха странно празни, като слепи очи. Стори ѝ се странно, че толкова богат и могъщ човек като Седрик Пенхалан беше занемарил имението си. Когато ѝ разказваше за Ланжерик, Сесил описваше великолепието му, шумните приеми, ловните излети и безкрайния поток от гости. Сега там живееха само Седрик и близнаците и вероятно изобщо не забелязваха как къщата западаше.

Тамсин спря едва пред входната врата и скочи от коня. Точно в този миг вратата се отвори и излезе лакей с ливрея и старомодна напудрена перука.

– Какво търсите тук?

– Дойдох да посетя лорд Пенхалан – отговори смело Тамсин и завърза Цезар за каменната колона до стълбището.

Лакеят я погледна изумено, Тамсин се възползва от объркването му и изтича нагоре по стълбите.

– Съобщете на виконта, че съм дошла. – Без да чака отговор, тя ми на покрай него и влезе в къщата. Подът беше покрит с черни и бели мраморни плочки, многото прозорци с шлифовани стъкла осигуряваха достатъчно светлина. Тамсин се огледа. Любопитството беше прогонило страха. Тази къща беше пълна със спомени от миналото. Две красиви хрътки минаха царствено покрай нея и се запътиха към изхода.

– Уолтърс, какво правите там, по дяволите? – попита гневен глас от задната част на салона. – Затворете проклетата врата, защото кучетата ще избягат.

Вратата се затвори с трясък и двете кучета се скриха в един тъмен тъгъл.

– Кой е тук? – попита същият глас. Седрик Пенхалан излезе от сянката и втренчи поглед в неканената гостенка. Позна я и спря като закован.

Тамсин вдигна глава и погледна вуйчо си право в очите, също както беше сторила на приема в Трегартън. Тя видя отново холеричния израз на лицето му, безизразните кафяви очи, стоманено-сивата коса, орловия нос над пълната уста. Седрик имаше силно тяло, но беше започнал да пълнее. Косъмчетата на тила й настръхнаха. Този човек беше опасен. За първи път в живота си Тамсин изпита истински страх.

Седрик я гледаше втренчено. Минаха минути, в които единственият шум беше стърженето на кучешките лапи по мраморния под.

– Коя сте вие? – Гласът му беше безучастен, но в очите му пламтеше странна светлина. Той знаеше отговора, но искаше да го чуе от нея.

Тамсин направи крачка към него. Изведнъж сърцето й възликува и тържеството прогони страха. Той знаеше и въпреки това отказваше да вярва на очите си.

– Добър ден, вуйчо!

– Велики боже, ама това е любимата на Сейнт Симон! – Чарлз Пенхалан беше застанал на стълбата с пиянски ухилена физиономия. В ръката си стискаше чаша с вино, очите му гледаха мътно. – Ела да видиш кой ни е дошъл на гости, Дейвид! Малката курва се е върнала и моли за още. – Той се изсмя и заслиза надолу по стълбата. Едва тогава откри чичо си.

– Прощавайте, сър. Но какво прави курвата на Сейнт Симон в нашия дом?

– Не се прави на по-глупав, отколкото си – отговори студено Седрик. После кимна на Тамсин. – Елате с мен.

Тя последва вуйчо си и с крайчеца на окото си забеляза, че Дейвид

се е присъединил към брат си. Слава богу, че Габриел не беше дошъл с нея. Двамата мъже я зяпаха похотливо. Очевидно бяха пияни. На минаване Тамсин се засмя презрително.

– Каква прекрасна двойка пияни негодници. Здравейте, братовчеди. Забавлявали ли сте се скоро с малки момичета? – Тя се поклони иронично и се запъти спокойно към голямата библиотека, където я чакаше лорд Пенхалан.

– Откъде идвате? – Седрик стоеше до масичката с напитките и си наливаше коняк. Ръцете му трепереха, макар и едва забележимо.

Вместо да отговори на въпроса му, Тамсин каза:

– Ние с мама си приличаме много, нали? – Тя усети, че близнаците бяха влезли след нея в библиотеката, но не се обърна да ги погледне.

Седрик изпи коняка си на един дъх.

– Да – отговори той. – Сякаш си й отрязала главата. Къде е тя?

– Мъртва е. Но живя много по-дълго, отколкото родният ѝ брат ѝ беше отредил. – Тамсин започна да изпитва удоволствие от сблъсъка, страхът ѝ изчезна окончателно. Тя погледна към братовчедите си, които стояха на прага и я зяпаха смаяно. – Достатъчно дълго, за да се погрижи да бъдете наказан за онова, което ѝ сторихте. – На устните ѝ заигра студена усмивка. – Наистина ли беше нужно да заповядате убийството ѝ, вуйчо?

– Майка ти беше труден човек. – Седрик напълни отново чашата си. Странно, но изглеждаше почти развеселен. – Имаше намерение да ме унищожи... да опозори името Пенхалан. Ако беше просто едно невъзпитано дете, щях бързо да я вразумя. Но Селия имаше желязна воля... никой не можеше да повярва в това, като я гледаше. Такова мъничко момиче.

– Какво общо има с нас любовницата на Сейнт Симон? – попита мрачно Дейвид. Замъгленият му от алкохола разум отказваше да проумее чутото.

– Наистина ли сте любовница на Сейнт Симон? – попита Седрик, който все още изглеждаше развеселен.

Тамсин поклати глава.

– Разбира се, че не. Аз съм от семейство Пенхалан, сър, а в това семейство няма уличници, нали?

Лицето на вуйчо ѝ пламна, дишането му се ускори. Ала когато заговори, гласът му прозвуча все така безучастно:

– И какво общо има Сейнт Симон с цялата тази история?

– Абсолютно нищо – отговори честно тя. – Той не знае коя съм.

– Разбирам. – Седрик се почеса по брадичката. – Приемам, че имате доказателства за произхода си.

– Аз не съм глупачка, сър.

– Да... майка ви също не беше глупава. – Изведнъж той избухна в смях. Явно се забавляваше истински. – Само като си представя! Типично за Селия – да се върне, за да си отмъсти! Може да ви се стори странно, но ще ви кажа, че тя много ми липсва.

– Сигурна съм, че щеше да се трогне до сълзи, ако можеше да чуе тези думи – отвърна сухо Тамсин.

Мъжът отново избухна в смях.

– Имате остър език. Също като нея. – Той напълни за трети път чашата си. – Е, какво искате?

– Всъщност, мислех за фамилните диаманти на Пенхалан – отговорно спокойно Тамсин. – Те принадлежат на Сесил, следователно се падат на мен.

– За какво изобщо говори? – попита недоумяващо Чарлз.

– Дръж си устата, идиот такъв! – Седрик гледаше Тамсин над ръба на чашата си. – Значи тя е продължила да се нарича Сесил. Велики боже, колко беше твърдоглава!

Очевидно той нямаше намерение да ѝ откаже. Тамсин беше объркана от любезността му, тъй като беше очаквала открита враждебност.

– Значи не отричате, че по закон диамантите са мои?

Седрик поклати глава.

– Ако ми докажете, че сте дъщеря на Сесил, те наистина принадлежат на вас.

– Нося медальона. И най-различни документи.

Мъжът вдигна рамене.

– Сигурен съм, че сте донесли всичко необходимо. Достатъчно, за да ме унизожите, ако пожелаете да дадете гласност на историята с отвличането на майка ви.

– Точно така. – Нещо не беше наред, но Тамсин не знаеше какво. Неловкостта ѝ нарастваше. Тя беше дошла тук да претендира за нещо, което ѝ принадлежеше по право. Защо тогава имаше странното чувство, че нещо не е наред, само защото Седрик се бе съгласил с нея? Той беше интелигентен мъж и не си губеше времето с безполезни неща.

– Всъщност аз изобщо нямам нужда от диамантите – обясни тя. – Имам достатъчно средства. Сесил направи добра партия, трябва да знаете.

Седрик отметна глава назад и отново се изсмя.

– Наистина ли?

– Да, разбира се. Но се съмнявам, че вие бихте дали съгласието си за този брак.

– Значи нямате нужда от диамантите и въпреки това ги искате?

– Както признахте, те са мои по право! Или ще ми ги връчките, за да уважите паметта на майка ми, или ще изпратя документите, които нося, на всички вестници и обществото ще научи какъв сте всъщност.

– Нали няма да се подчиниш на този шантаж? – Чарлз се втурна към чичо си, но се олюля и едва не падна. Най-последно беше проумял за какво става дума. – Това момиче те изнудва!

– О, много добре се справихте, сър. – Седрик изръкопляска пренебрежително. – Какъв остър ум! Нали ще изпиете чаша шампанско с мен, племеннице, за да подпечатате сделката?

Това беше по-скоро заповед, отколкото молба, и Тамсин присви очи.

– Нямам такова намерение, лорд Пенхалан.

– О, я стига, нека поне се престорим, че сме учтиви люде – произнесе укорно той. – Майка ви беше великодушна, особено когато побеждаваше. И умееше да се справя с всяка ситуация благодарение на острия си ум и съобразителността си.

Той е прав, каза си Тамсин и остра болка прониза сърцето ѝ. Сесил щеше да отпразнува победата си, като изпие чаша вино с победения противник. Майка ѝ щеше да прибере диамантите, да стисне ръка на брат си и да си отиде с усмивка.

Тя погледна вуйчо си и сведе глава в знак на съгласие.

– Извинете ме за момент, племеннице, отивам да донеса от най-хубавото си шампанско, за да отпразнуваме срещата ни. Сигурен съм, че през това време братовчедите ви с удоволствие ще ви правят компания.

– Веднъж вече се насладих на представата им за добра компания – отговори с леден глас Тамсин. По-късно Габриел щеше да се разправи с тях, но тя също щеше да се възползва от случая и да им отмъсти по своему. Когато се обърна към близнаците, тя стискаше двата ножа между палците и показалците на двете си ръце, както я бе научил баща ѝ.

Двамата я зяпнаха смаяно. По лицата им се четеше същото чувство, което Тамсин бе прочела в лицето на Корниш, когато му отрязаха еполетите. Изведнъж двата ножа изсвистяха във въздуха и близнаците изкрещяха от страх и болка. Ножовете се забиха в десните им ботуши и пробиха без усилия меката кожа. Остриетата бяха забити в пода между пръстите им. Чарлз и Дейвид се спогледаха уплашено, после впериха

поглед във вибриращите острия и накрая се възряха смаяно в Тамсин.

– Имате късмет, че не съм настроена да се разправам с вас – проговори равнодушно тя. – Идете да си свалите ботушите, за да видите какви рани съм ви нанесла. – Нямах да им каже нищо за предстоящата среща с Габриел.

– Велики боже! – Седрик влезе в библиотеката с прашна бутилка в ръка и веднага разбра какво се е случило. Племенниците му не смееха да си поемат въздух, ножовете стърчаха между пръстите на краката им. Тамсин стоеше настрана и се усмихваше студено.

– Дължах им тази малка услуга – обясни все така равнодушно Тамсин, когато двамата мъже едновременно се наведоха да извадят ножовете. Седрик вдигна високо едната си вежда.

– Разбирам ви. Съвсем бях забравил, че вече се познавате с тях.

– Да, имах това удоволствие преди няколко седмици – обясни Тамсин, направи няколко бързи крачки към двамата мъже и изтръгна ножовете от ръцете им. Остриетата бяха леко окървавени.

– Няма много кръв. Барона щеше да се гордее с мен.

– Кой е баронът? – попита възхитено Седрик.

– Баша ми – отговори кратко тя, изтри ножовете в наметката си и ги прибра по местата им.

– Много бих искал да узная повече за живота ви – промърмори Седрик, – но за съжаление нямаме време. – Обърнат с гръб към нея, той отвори бутилката шампанско и напълни четири чаши. – Нали нямате нищо против да пиете с братовчедите си? – попита с усмивка той и ѝ подаде чашата. – Знам, че са негодници, но за съжаление човек не може да избира роднините си.

– Може би, но се боя, че въпреки това имам нещо против да пия шампанско с тези страхливи отрепки. – Тамсин взе чашата си и погледна предизвикателно чичо си.

– Тогава няма да им дам чаши – съгласи се Седрик и вдигна чашата си насреща ѝ. – За Селия.

– За Сесил. – Тамсин отпи малка глътка шампанско и си представи, че Сесил е застанала до нея и пие с брат си. Седрик изпи чашата си на един дъх и тя направи като него.

– Е, щом сделката е приключена, вуйчо, бих желала да се сбогувам. – Тя се усмихна и остави чашата си на таблата, но в следващия миг стана нещо странно. Езикът отказа да ѝ се подчинява, главата ѝ се замая, стаята се завъртя пред очите ѝ, лицето на Седрик затанцува пред нея. То ставаше все по-голямо и по-голямо, устата се отваряше и затваряше.

Чичо ѝ говореше нещо, но тя не го чуваше.

Глупачка! Защо беше толкова самонадеяна? Седрик беше пуснал в играта единствения човек, който беше в състояние да изключи предпазливостта ѝ. Сесил. И тя се хвана на въдицата му като последната глупачка, бързайки да свърши с него и напълно уверена, че вуйчо ѝ е признал справедливостта на исканията ѝ.

Габриел! Но думата спря на гърлото ѝ.

Седрик се наведе над сгърчената на пода фигурка. Намери медальона на шията ѝ и го отвори. Разгледа внимателно портретчето на Сесил и Барона, после отново затвори медальона и го пушна между гърдите на Тамсин. Извади пистолета от колана ѝ и ножовете от ножниците им.

– Тази млада жена се беше подготвила много добре – промърмори той и се изправи. – Жалко, мило момиче. – В гласа му имаше искрена печал. – Но изнудването беше лоша идея. Ти и майка ти винаги отивахте твърде далеч. – Той се обърна към племенниците си, които бяха наблюдавали сцената със зяпнали уста. – Тя струваше много повече от вас и всички подобни на вас. А сега я махнете отгук.

– Аз... моля за извинение, сър. Какво искате да направим с нея?

– Тъпаци! – изрева с грозен глас Седрик. – Какво си мислите, че трябва да направите? Изнесете я от къщата, хвърлете я някъде далече! Излезте с нея в морето и я хвърлете през борда! Но внимавайте малката да не оживее, защото ще разкаже историята си и тогава... – Той се хвърли в едно кресло и проследи с помътнял поглед как Чарлз се наведе над безжизнената фигура.

– Изхвърлете я в морето, преди да е дошла на себе си! – заповяда грубо Седрик, когато видя как ръцете на племенника му се зашариха по стройното женско тяло. – И да не сте посмели да започнете пак с вашите мръсни игрички! Тя е твърде хитра за вас и ако дойде на себе си, ще видите звезди посред бял ден!

Чарлз се изчерви целият и вдигна на ръце тялото на Тамсин.

– Да вземем ли „Мери Джейн“, сър?

– Ще излезем в морето и ще я хвърлим във водата около Грибън Хед – предложи Дейвид, който все още не можеше да се съвземе от ужаса си. Никога не беше преживявал такава сцена. – Там са гърнетата с раци.

– Прав си, братко, малката ще бъде чудесно лакомство за раците – изсмя се Чарлз. Очите му святкаха злобно, докато се взираше в бледото лице. – Не се тревожете, сър, ще се погрижим това момиче никога вече да не се появи пред очите ви!

– Направете го, както трябва – отговори уморено Седрик. – Нищо повече не искам от вас.

25

– Какво ти каза? Какво искала да направи? – Габриел гледаше невярващо Хосефа. В гърдите му клокочеше гняв, очите му искряха. Ала жена му не се уплаши. Само долната ѝ устна леко затрепери.

– Нищо определено не ми каза. Разбрах само, че излиза на езда и ще се върне към пет.

Габриел хвърли бърз поглед към часовника на стената на обора. Вече минаваше шест.

– И как ти се стори? В какво настроение беше?

Хосефа смръщи чело и се замисли, докато мъжът ѝ нетърпеливо потропваше с крак по калдъръма.

– Нали знаеш каква е, когато е замислила нещо – отговори най-после тя. – Очите ѝ светеха и не мислеше за нищо друго, освен за онова, което ѝ предстоеше. Ти я познаваш – повтори настойчиво тя.

– О, да, познавам я – отвърна мрачно Габриел. – Какъв глупак съм! Трябваше да знам, че малката няма да остави историята с Пенхалан nedovършена и ще извърши някоя глупост. – Той се обърна рязко и изрева с глас, от който целият обор се разтрепери: – Оседлайте коня ми!

– Но къде е тя? – попита уплашено Хосефа.

– Създава си проблеми – отговори глухо Габриел. Очите му гледаха пронизващо. – Отишла е сама. А онези мръсни свини са си в къщи... Побързай, момче! – изрева той и се втурна към ратая, който носеше седлото. Бутна го сърдито настрана и заяви: – Сам ще се справя, махай се оттук! – Големите му ръце бяха учудващо сръчни. Много скоро едрият мъж се метна на седлото и препусна като вихър към изхода.

Конят изтрополи по пътя, обграден с жив плет, сякаш беше усетил нетърпението на ездача си. Габриел се приведе над седлото и се взря напред. Беше бесен от измамата на Тамсин, но страхът беше по-силен. Тя не се беше върнала в уречения час, значи ѝ се беше случило нещо лошо. Тамсин беше хитра и умееше да води битка, обикновено не правеше грешки, но тук ставаше въпрос за чувства. И, което беше много по-лошо: тя се страхуваше, че полковникът ще разкрие тайната ѝ, затова действаше под натиска на времето. Габриел не вярваше, че при тези обстоятелства момичето е успяло да запази самообладание. Само една грешка, една дребна небрежност, и младата жена, изправена сама срещу трима Пенхалан, щеше да бъде победена.

Конят навлезе в един остър завой и изведнъж се подплаши, защото насреща му изскочи едър черен жребец.

Габриел дръпна юздите.

– Майко божия, откъде идвате пък вие, полковник?

Джулиън не отговори на въпроса. Изражението на великана не обещавахе нищо добро. По гърба му пробягаха студени тръпки.

– Къде бързате толкова, Габриел? И къде е Тамсин?

Габриел нямаше време да размисли дали е в интерес на Тамсин да разкрие тайната на любовника ѝ. Знаеше само, че имаше спешна нужда от подкрепление, и не можеше да си представи по-добър воин от полковника.

– Отговорът и на двата въпроса е Ланжерик, полковник. Най-добре елате с мен, защото нямам представа какво ще намерим там.

– За бога, точно от това ме беше страх! – извика с треперещ глас Джулиън. Изби го студена пот. – Тя е открила, че е от рода Пенхалан!

– Тя го знае открай време – поправи го хладно Габриел и отново пусна коня си в галоп.

Джулиън преглътна мъчително. В гърлото му беше заседнала огромна буца. Той обърна Соулт и препусна след Габриел, обзет от страшно предчувствие.

– Какво искате да кажете? – попита той, когато двата коня препуснаха редом. – Откога знае за Пенхаланови?

– Откакто се помни. Сесил ѝ разказа всичко за роднините ѝ в Англия.

Джулиън прие тази новост с мрачно мълчание. Кръвта пулсираше болезнено в слепоочията му, копитата на Соулт го оглушаваха. Защо не се изненада от думите на Габриел?

– Знаела е това още когато напуснахме Испания? – Той искаше да чуе всичко, макар че истината бавно се оформяше в съзнанието му.

– Да. Беше решена да си отмъсти за онова, което онзи човек стори на майка ѝ.

– Отмъщение? – попита замаяно Джулиън, докато частите на мозайката бавно отиваха по местата си и истинските размери на измамата ѝ се оформяха в главата му. Той беше невероятен глупак. Така отчаяно се опитваше да вярва в невинността ѝ, в честната потребност от закрила и подслон в дома му. Но това не беше честност, това беше само студено, пресметливо прелъстяване, мрежа от лъжи. От първия момент, в който го бе срещнала.

– Тя искаше да унищожи Седрик, за да му отмъсти за онова, което е

сторил на майка й... искаше да изнесе историята във вестниците, но после й стана ясно, че не може да го направи, без вие да научите цялата истина, полковник. Затова си мисля, че е решила да се слобие с диамантите на Пенхалан. Това отмъщение е много по-просто. Момичето настоява, че те са принадлежали на майката и сега по право се падат на дъщерята. – Габриел поклати глава. – Тя си има достатъчно диаманти, но се отличава с ярко изразено чувство за справедливост... открай време е такава.

– Нима това ярко чувство за справедливост е основание за кражба?

– О, не, тя няма да краде. Тя ще убеди Пенхалан да ѝ ги даде. Защо то знае тъмните му тайни.

– Разбирам. Това си е чисто изнудване – обясни със същия безизразен глас Сейнт Симон.

– Може и така да се нарече. Но тя е убедена, че прави само онова, което би направил и Барона, ако беше живял достатъчно дълго.

– Какъв трогателен родителски пример – проговори с горчив сарказъм Джулиън. – Значи искате да ми кажете, че Тамсин е отишла в Ланжерик, за да изнуди Седрик Пенхалан да ѝ даде семейните диаманти? Нима е повярвала, че Седрик ще ѝ ги даде просто ей така, само защото го е помолила? – Той се изсмя презрително.

Габриел стисна здраво устни.

– Няма нужда да ми казвате, че онзи човек е способен на убийство, знам го не по-зле от вас. Момичето е подготвено, но не трябваше да отива само, в никакъв случай! – Той пое шумно дъх. – А ако и онези отрепки са там, ще бъде сама срещу трима мъже. Веднъж вече я бяха хванали. Майко божия, нали знаете какви са онези двамата и какво могат да ѝ сторят!

Значи Тамсин беше чула историята за изнасилването на момичето. Имаше ли изобщо нещо, което не знаеше? Имаше ли поне един миг след първата им среща, в който не беше имала намерение да го измами и използва? В Лондон, докато лежеше под него и го омагьосваше с любовната си игра и меките, чувствени движения, когато очите ѝ светеха с любов и страстта замъгляваше разума ѝ... дори тогава беше преследвала дяволския си план. А той беше повярвал в истинските ѝ чувства! Небето да му е на помощ, беше започнал да вярва, че се е влюбил в нея!

Дали има намерение да го напусне, ако операцията по изнудването е завършила с успех? О, не, разбира се, че не. Той ѝ беше нужен, за да я върне обратно в Испания. Той, слепият глупак, ѝ беше нужен, за да я върне в Испания с военен кораб. Трябваше ѝ свита, за да пътува сигурно

и удобно като гост на британската армия. А когато мине испанската граница... тогава със сигурност щеше да го напусне. Сигурно някоя нощ щеше да се измъкне тайно от леглото му като крадла, каквато си беше. Да го напусне без нито една дума за обяснение.

Внезапно в гърдите му се надигна страх и прогони гнева. Представи си близнаците и онова, което щяха да й сторят, особено ако е в безпомощно състояние. А Габриел бе казал, че веднъж вече е била в ръцете им.

– Какво искахте да кажете, когато заявихте, че Тамсин знае що за стока са онези двамата?

Габриел му разказа цялата история, както я беше преживял.

– Не забравяйте, полковник, онези двамата са само мои! Аз ще им дам да се разберат!

– Аз също имам сметки за уреждане – възрази грубо Джулиън.

– Първо с Пенхаланови... а после и с Тамсин.

Габриел го погледна крадешком. Лицето на полковника беше разкритено от гняв и напрежение, но зад гнева прозираха болка и тъга... болката на мъжа, който се е отказал от борбата и гледа в очите неприятните факти. Сърцето му беше пълно с лоши предчувствия. Но не можеше да стори нищо, за да поправи нанесената вреда. Тамсин беше казала, че обича полковника, но го беше използвала като инструмент за осъществяване на плана си и само тя можеше да поправи стореното зло. Но първо трябваше да я измъкнат от опасното положение, в което беше попаднала.

– Първо ще се заема с Пенхаланови – заяви Габриел и се приведе още по-ниско над шията на коня си, за да препуска по-бързо. Най-после бяха стигнали границата на съседното имение. – Но с удоволствие ще споделя отмъщението с вас, полковник.

– По-добре да минем през скалите. – Джулиън обърна коня си към една дупка в живия плет. – Няма да чукаме на входната врата.

Габриел го последва и двамата препуснаха по крайбрежната алея към сивата къща, която се появи пред тях в полумрака.

– Момент! – Джулиън дръпна юздите и конят спря като закован. – Долу виждам светлина. Кой е излязъл с лодка по това време на деня? Вече е много тъмно за лов на раци.

Двамата приближиха конете си към скалата и се вгледаха напрегнато в падащия мрак. На малкия плаж светеше фенер. Вълните се разбиваха в брега с оглушителен шум.

– Намерихме златото, полковник – промърмори Габриел и скочи от

коня си. – Мисля, че са онези отрепки.

– Прав сте – отговори бързо Джулиън и скочи от коня си. Двамата вързаха юздите за един трънлив храст, изкривен от постоянния вятър. Джулиън беше съвсем спокоен, изпълнен със студена решителност. Първо трябваше да спаси Тамсин от мъчителите ѝ, а после щеше да ѝ покаже горчивината и болката си... дълбоката си мъка от лъжите ѝ, презрението към измамата и изнудването ѝ. Но може би тя изобщо не беше долу на плажа. Нищо чудно да се беше върнала най-спокойно в Трегартън с диамантите на Пенхалан в джоба си.

Ала нещо дълбоко в сърцето му подсказваше, че Тамсин беше в страшна опасност.

Той махна на Габриел да го следва, прекоси с няколко крачки полянката и намери пътеката, която се виеше надолу по склона през храстите и сипеите. Пътеката беше скрита от издадените скали и двамата слязоха незабелязани. Когато стигнаха скалата, едновременно паднаха безшумно в пясъка, за да проследят какво ставаше долу.

Близнаците седяха в пясъка, Дейвид пушеше пура и димът се виеше на тънко стълбче във въздуха. Между двамата стоеше бутилка коняк. На брега беше изтеглена лодка с гребла. Двамата разговаряха тихо помежду си и от време на време се изсмиваха. Джулиън усети как космите на тила му настръхнаха. Вече ги беше виждал в това настроение. Отпуснати, задоволени. Двамата си бяха дали кратка почивка, преди да се върнат към гърчещото се и хълцащо момиче. Джулиън претърси брега с поглед. Отчаянието в душата му нарастваше. Беше почти сигурен, че ще открие някъде сребърната коса на Тамсин, крехката фигура, бледа и гола, разкъсаните ѝ дрехи, разпръснати в пясъка.

Ала на слабата светлина на фенера и под все още мътната светлина на луната не се виждаше почти нищо. Габриел беше извадил ножа от колана си. Той погледна към полковника и в очите му се четеше нямо послание. Джулиън кимна и стисна по-здраво пистолета в колана си.

Двамата се измъкнаха безшумно от прикритието си и пропълзяха към двамата мъже – две огромни, призрачни фигури.

Тамсин лежеше в лодката, нослето ѝ беше притиснато към страничната стена. Гаденето се надигаше на вълни в гърлото ѝ и я задушаваше. Действието на дрогата, която ѝ бе дал Седрик, постепенно отслабваше, но главата ѝ беше замаяна, а гаденето беше направо непоносимо. Въпреки това тя се бореше с мрачна решителност. Отвращаваше се от мисълта, че ще повърне и няма да може да се отдръпне настрана, както беше овързана като коледна гъска. Ръцете ѝ бяха вързани зад гърба, глезените

й бяха стегнати с дебело въже. Когато я вързаха, все още беше в безсъзнание, но скоро се опомни... защото онези я опипваха, отвориха блузата ѝ, вдигнаха полата ѝ...

Тя стисна очи и се опита да се пребори с новата вълна на гаденето. Досега не ѝ бяха сторили нищо повече. Тамсин не им беше позволила да разберат, че е дошла на себе си, и те я чакаха да се събуди, за да се позабавляват, както си знаеха. Последните думи на Чарлз отекваха мъчително в ушите ѝ, примесени с гадния му смях: той беше казал, че не е редно да се забавляват с мъртва жена! Дейвид бе промърморил нещо за чичо им, но после се беше изсмял и беше мушнал ръка под блузата ѝ. След това двамата я бяха оставили сама. И досега седяха на плажа, бърбеха си и се смееха. Няколко пъти идваха да видят дали жертвата им е дошла в съзнание, но Тамсин лежеше неподвижно, лицето ѝ беше притиснато към грапавата вътрешна стена. Главата ѝ се проясняваше бавно и тя се опита да прецени как би могла да се освободи от това положение.

Ситуацията изглеждаше безизходна, но така беше и в колибата на Корниш. Дали изнасилването беше по-мека алтернатива на бичуването? По-добре да не мисли за това. Каквото и да ѝ стореха преди това, смъртта ѝ беше решена. Само да не ѝ се гадеше така силно... Но може би отвратителните близнаци щяха да се ядосат и да я довършат бързо, ако повърнеше отгоре им.

Ето една възможност за избавление. Те щяха да я вземат от лодката и да я сложат в пясъка, защото в лодката не можеха да я изнасят. Вероятно щяха и да я развържат. Тогава тя щеше да повърне и да ги обърка за момент, за да може да избяга.

Планът ѝ беше роден от отчаянието, но той беше всичко, което ѝ оставаше. Тя лежеше тихо, но слушаше внимателно, чакаше промяна в тона на разговора, стъпки в пясъка, които да ѝ подскажат, че мигът приближаваше.

Вместо това чу тих стон, глухи удари, а после стъпки. Тамсин не пося да се надява, но въпреки това се обърна по гръб. Лунната светлина падна върху бледото ѝ лице, върху покритото с едри капки пот чело.

Джулиън стоеше над нея и я гледаше. Как беше дошъл тук? Той не помръдваше, само я гледаше. Сините му очи бяха корави и пълни с неизречени въпроси. Тя усещаше гнева и презрението му. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Той знаеше всичко, тя го четеше в очите му.

Внезапно до него застана Габриел и Тамсин изплака облекчено. Великанът щеше да се погрижи за нея като роден баща.

– Ох, малко момиче, как можа да ми причиниш това? – попита

укорно той, наведе се и я вдигна на ръце.

Джулиън го спря с едно единствено властно движение.

– Оставете я на мен.

Заповедта беше груба, произнесена с дрезгав глас, но Габриел се подчини безмълвно.

Джулиън се приведе над нея, мушна ръце под гърба ѝ и я вдигна. Това преля чашата. Тамсин простена задавено, отхвърли глава настрани и повърна в пясъка, при което опръска ботушите му.

– Много съжалявам – прошепна той и мекият му глас изненада и двамата. Без да бърза, той я положи на пясъка, тя се претърколи настрани и продължи да се дави, докато той режеше въжетата от ръцете и краката ѝ. След това изтри устата ѝ с кърпичката си и донесе бутилката с коняк, от която бяха пили близнаците. Габриел следеше всяко негово движение. – Ето, изпий една глътка.

Тамсин го послуша и кехлибарената течност опари гърлото ѝ. Гаденето изчезна като по чудо. Тя изтри с ръкав челото си и погледна безпомощно към Джулиън. Лицето му беше от камък, но в очите му се четеше смущение. След малко Тамсин обърна глава и погледна към Чарлз и Дейвид, проснати в пясъка.

– Мъртви ли са?

– Не, само си почиват след удара по главата. Какво ти сториха? – Гласът му беше безстрастен, само очите му пламтяха.

– Нищо – отговори Тамсин и предпазливо поклати глава. – Или поне не много. Чакаха да дойда в съзнание. Седрик ми е сипал нещо в шампанското... не знам какво. Не знам колко време съм била в безсъзнание. Но още докато бях в библиотеката, беше започнало да се смрачава.

– Вече е почти осем. – Джулиън ѝ обърна гръб, сякаш сега, след като се беше възстановила от преживения шок, тя вече нямаше нужда от вниманието му. – Какво ще правим, Габриел? – Той блъсна Чарлз с ботуша си. – Тези приятелчета скоро ще се събудят.

– Искате ли да ги съблечем голи, да ги вържем в лодката и да ги закарваме навътре в морето? – предложи Габриел. – Утре непременно ще ги намерят и каква гледка само ще предложат на спасителите си!

– Тогава ще се наложи да гребеш – напомни му Тамсин. – И как ще се върнеш на сушата?

– С плуване – ухили се Габриел. – Ще гребя до онзи нос. Започва отлив и лодката ще продължи навътре към морето чак до утрото.

– Но вие ще плувате обратно срещу течението, а то е много силно –

възрази Джулиън.

– Прав сте – отговори все така ухилено Габриел. – Ще ми помогнете ли да ги съблека, полковник?

– С удоволствие.

Тамсин остана на мястото си и изчака, докато близнаците се озоваха на пясъка голи и бели. Те се размърдаха и застанаха от болка, особено когато Габриел им събу ботушите.

– Странно! – промърмори великанът. – И двамата са си наранили десния крак на едно и също място.

– Ами да – съгласи се Тамсин. – И аз имах да уредя една сметчица с тях.

Джулиън я погледна втренчено, но бързо отмести очи. Все още се бореше с обезпокояващите чувства, които го бяха връхлетели, когато я видя да лежи в лодката и да го гледа с няма молба. Сърцето му бе направило огромен скок от радост, че тя е жива, а болката и гневът не бяха нищо в сравнение с ликуващото облекчение и желанието да я грабне в прегръдката си.

Но сега се отвърна от нея със студен поглед, за да помогне на Габриел да сложи безжизнените фигури в лодката и да ги върже.

Тамсин потрепери от студ, макар че нощта беше топла и приятна. Тя беше погледнала в очите му и бе прочела мислите в тях, сякаш имаше пред себе си отворена книга.

Габриел се съблече, като остави само дебелиите си вълнени гащи, и заедно с полковника избута лодката във водата. После скочи вътре и закрепил греблата. Дейвид се раздвижи и извика, ресниците му затрепкаха.

– Продължавай да спиш, момче. – Габриел го изрита леко в брадичката. Според Джулиън това беше само леко докосване, но Дейвид веднага се свлече назад и повече не помръдна.

Силата на този непредвидим исполин не беше за подценяване.

– Нали няма да ги убием? – попита тревожно той. Габриел поклати глава.

– Един ден под парещото слънце ще бъде достатъчен, полковник – отговори ухилено той. – Ако искате, даже ще им оставя греблата.

Джулиън хвърли зъл поглед към двамата голи мъже и си представи как щяха да се носят по вълните под яркото лятно слънце и да чакат някоя рибарска лодка да ги открие. Мисълта беше дяволски приятна.

– Оставете им едно гребло – посъветва го той. Габриел кимна.

– А вие ще отнесете малкото момиче у дома, нали?

– Ще ѝ предложи закрилата на дома си за още една нощ – обясни безизразно Джулиън. – След това, тъй като сте свършили всичко, за което дойдохте тук, ще бъдете така добри да се откажете от претенциите си към гостоприемството ми.

Габриел смръщи чело.

– Оставете коня ми, където го вързах – каза той и се обърна към брега. – Когато се върна, ще се кача горе и ще си дойда с коня.

Джулиън опря ръце на хълбоците си и го изчака да се скрие в мрака. Габриел гребеше с лекота и лодката бързо навлезе навътре в морето. След малко полковникът се обърна към Тамсин. Тя седеше на един къс скала, ръцете ѝ бяха скръстени в скута, а главата сведена, сякаш търсеше нещо в пясъка.

Усетила погледа му, тя вдигна глава. Очите ѝ бяха огромни и гледаха напрегнато.

– Е, вече знаеш всичко, полковник.

Джулиън вдигна презрително едната си вежда.

– Не мога да повярвам – заговори провлечено той. – Наистина ли вече нямаш тайни, нито скрити коварни планове, които е измислила нечестната ти главичка? Прощавай, но ми е много трудно да повярвам в това, Виолет.

– О, да, имам още една тайна – отговори кротко тя. – Но само една и ей сега ще я узнаеш: аз те обичам. Обичам те толкова много, че ме боли. И никога няма да обичам друг мъж. Само теб, за цял живот.

Ръцете ѝ се отпуснаха в пясъка.

– Това беше всичко – продължи все така тихо и отмерено тя.

– Използвах те, мамих те, лъгах те и направих всичко, за да променя живота ти и да те превърна в инструмент за осъществяването на целите си. Принудих те да напуснеш Испания и да ме приемеш в дома си. Аз съм незаконната дъщеря на една Пенхалан и разбойнически барон. Но аз те обичам, обичам те с тялото и душата си и съм готова да дам за теб и последната си капка кръв, ако я поискаш.

Тя стана бавно.

– Но сега това вече не е нужно, затова ще си отида. И не се страхувай, че пътищата ни пак ще се пресекат. – Тя се обърна и закрачи бавно към пътеката в скалите.

– Забрави да отбележиш в каталога на грешките си, че повърна върху ботушите ми – извика подире ѝ Джулиън.

Тамсин се обърна спокойно към него.

– Мисля, че си заслужил това право – отговори тя. – Имаш право да

ми се подиграваш. Защо да вярваш в любовта ми? Знам, че ти изглеждам жалка. Знам, че не мога да намеря извинение за онова, което ти сторих, нито да те обезщетя за стореното зло.

– Не мога да повярвам на ушите си – промърмори Джулиън. – Ще приема, че невероятното ти смирение е предизвикано от дрогата, която ти е дал Пенхалан. Но те предупреждавам, че действието ѝ няма да трае дълго.

Това вече беше много! Тамсин забрави тъгата и слабостта си. Нямаше да излезне от живота му като прекършена клонка. Полковник Джулиън Сейнт Симон щеше да има нещо, с което да я запомни.

– Ах ти, отвратително копеле! Ти, мръсен негодник! – Тя се наведе, грабна шепа пясък и я хвърли по него. После видя бутилката с коняк и я грабна зарадвано. Бутилката описа широка дъга, удари го по рамото и падна в пясъка.

– Дяволче! Бандитка! Дракон! – извика предизвикателно Джулиън. Тамсин беше докопала един от ботушите на Габриел и се целеше в него. Усмивката му ставаше все по-широка.

– Мръсник! Пияница! Разбойник! Неучтива свиня! – отговори със залп проклетия тя и потърси още нещо, което да хвърли по него. – Не можеш даже да приемеш извинението ми, както подобава на английски джентълмен!

Джулиън се хвърли към нея и я метна в пясъка. Имаше чувството, че е ударен от гръм. В известен смисъл се чувстваше като новороден, болката и гневът бяха изчезнали. Вече не беше важно кога и защо беше започнала връзката им. Важно беше единствено настоящето. Тя го обичаше. Той повярва във всяка отделна дума, която му беше казала. Отдавна знаеше, че и той я обича... бореше се с това знание... седмици наред... и загуби битката. Тази жена беше извън закона, неморална, дръзка, безогледна – възможно най-неподходящата съпруга за лорд Сейнт Симон. Но сега това изобщо не го интересуваше.

Той легна отгоре ѝ и вдигна ръцете ѝ над главата.

– И кога откри, че ме обичаш?

– Преди няколко седмици – отговори тя, докато лежеше съвсем мирно под него. Тя четеше в очите му, виждаше ярката светлина в зениците и в душата ѝ припламна безумна надежда. – Но знаех, че ти не можеш да си позволиш да ме обичаш по същия начин. В същото време обаче знаех, че ти ме обичаш... и се надявах, че след като се върнем в Испания, ще се научиш да се вслушваш в гласа на сърцето си. Първо обаче трябваше да си разчистиш сметките със Седрик... трябваше да го

направя... заради Сесил и баща ми. Но се отказах от първоначалния си план да го изоблича публично и да го унищожа, защото така ти щеше да узнаеш всичко. Страх ме беше, че ще те направя нещастен. Не исках да узнаеш, че съм те мамила.

– Нещастен ли? Ти си майсторка на омаловажаването – отговори с разкривена от гняв уста той. – А ще можеш ли да намериш прилично описание на думата изнудване? Разбира се, само за да мога да живея със съзнанието, че съм се свързал с една изнудвачка.

– Това не беше изнудване, а само възстановяване на справедливостта!

– Това звучи малко по-добре. Опитай още веднъж.

– Диамантите са принадлежали на мама – обясни тя и най-после му разказа цялата история. – Мисля, че постъпих справедливо – гласеше заключението ѝ.

– Съвсем справедливо – съгласи се замислено Джулиън, който продължаваше да лежи отгоре ѝ в пясъка. – Мисля, че мога да живея с това. Да имам жена с чувство за справедливост, но не и изнудвачка. – Той кимна още веднъж. – Да, мисля, че с това мога да живея.

– Много си тежък – оплака се Тамсин. – Не искам да повърна още веднъж, защото ще ти изцапам дрехите.

Джулиън промърмори някакво проклетие и светкавично я освободи от тежестта си.

– Трябва да се върна в Ланжерик. – Тамсин седна в пясъка. – Чувството ми за справедливост не е удовлетворено... а и Цезар е там.

Джулиън стана и я издърпа да се изправи.

– Добре, да направим визита на учтивост на милия ти вуйчо.

– Не е нужно да идваш и ти.

– О, разбира се, че е нужно – възрази той. – Аз също имам ярко изявено чувство за справедливост.

– Според теб, много ли е лошо, че във вените ми тече Пенхаланова кръв? – попита плахо тя и се закатери след него по пътеката.

– Е, не е чак толкова страшно – отговори с мека усмивка той. – Роднинството ти с виконта убиец е вероятно най-почтеното у теб.

Седрик седеше в библиотеката и чакаше връщането на племенниците си. Изведнъж някой почука силно на входната врата. Той се надигна и се вслуша в стъпките на лакея в антрето, а после и в шума от вдигането на резето.

Само след миг вратата на библиотеката се отвори с трясък и на

прага застана Джулиън Сейнт Симон. След него вървеше дъщерята на Селия.

– Онези тъпаци пак са объркали всичко – промърмори примирено Седрик Пенхалан. – Трябваше да знам, че на тях не може да се разчита. – Той посочи чашите на масичката. – Обслужете се сами.

– Не бих рискувала да пия още нещо в тази къща – отговори остро Тамсин.

– О, няма защо да се страхувате от коняка ми, нито пък от портвайна – махна с ръка вуйчо й. После се облегна удобно в креслото си и огледа новодошлите с присвити очи. – Убихте ли ги?

– Не. – Джулиън си наля чаша коняк. Тамсин грабна една ябълка от фруктиерата.

– Не всички Пенхаланови са убийци, чичо. – Тя ухапа ябълката. – Къде е конят ми?

– Отведоха го в обора ми – отговори с лека усмивка Седрик. – Поздравявам ви, имате великолепен жребец.

– Подарък ми е от татко – обясни с пълна уста Тамсин. – Казах ви, че Сесил е направила добра партия.

– Точно така ми казахте, помня. – Пенхалан опря глава на високата облегалка и погледна изпитателно полковника. – Е, с какво мога да ви услужа, съседе?

– Всичко с времето си – отговори Джулиън и застана пред камината. После предпазливо отпи глътка коняк.

– Реших, че можете да запазите диамантите – съобщи Тамсин. – Ще направя онова, което възнамеряваше баща ми: ще разкажа на целия свят за отвличането на мама и за онова, което се опитахте да ми сторите. Такаъв беше първоначалният ми план, но не посмях да го доведа докрай, защото не исках полковникът да узнае истината за мен... Но сега той знае всичко и... – Тя спря и погледна почти плахо към Джулиън. – Ти си съгласен, че трябва да направя това, нали?

– Кой съм аз, че да поставям под въпрос желанията и мъдростта на Барона?

– Ако наистина не искаш... ако забъркат и теб в скандала, аз ще си мълча – отговори съвсем бавно тя. – Вместо това ще се задоволя с диамантите. Но това би било изнудване и аз знам, че ти няма да се съгласиш.

– Изнудване? – попита той и веждата му отхвъркна още по-високо.

– Възстановяване на справедливостта. Забравих, че го нарекохме така – усмихна се тя.

– Ярко изявено чувство за справедливост, ако си спомняш.

– Да, и това.

– Наистина ли ще направите онова, с което майката на момичето ме заплаши преди двадесет години? – попита глухо Седрик и подаде празната си чаша на Джулиън да я напълни. Вместо това лордът му подаде гарафата. – Добре ли ви разбрах?

– Да – Седрик сведе глава. След малко отпи голяма глътка коняк.

– Казахте, каквото имахте да кажете, и сега ви моля да се махнете от къщата ми.

– С удоволствие. – Джулиън остави чашата си и тръгна към вратата. – Има още нещо... чиста формалност, но понякога формалностите са много важни, както вероятно ще се съгласите. – Усмивката му беше саркастична, той се поклони леко пред домакина си и продължи: – Тъй като сте най-близкият роднина на Тамсин, макар че това ми е извънредно неприятно, се налага да ви помоля за позволение да поискам ръката на вашата племенница.

– Стига да не очаквате от мен да я отведа пред олтара – отговори с безразличие Седрик. – Ако зависи от мен, и двамата можете да вървите по дяволите.

– Благодаря, сър. – Джулиън се поклони повторно. – Да вървим, глухарче. – Той я избута от стаята.

– Наистина ли искаш да се ожениш за мен? – попита с пресекващ глас Тамсин, докато вървяха към изхода.

– Така изглежда – отговори добродушно той. – Защото силното ми социално чувство настоява да направя от теб почтена жена, макар че... – Той помълча и обясни замислено: – Мисля, че не би трябвало да си поставям толкова възвишени цели.

– Негодник!

– Бандитка!

ЕПИЛОГ

Мадрид, Коледа, 1812 година

Падаше лек сняг и се стелеше като фин бял прах по тесния, с много завои път, който водеше към града.

Ефрейторът пред митническия пост трепереше от студ и се гушеше във вдигнатата си яка. След малко провря глава в задушното помещение.

– Някой идва, сър.

Лейтенантът се отдели от нажежената печка, над която топлеше ръцете си, и излезе навън. Наближаваше малка група ездачи, бели, призрачни фигури под сипещия се сняг.

– Испански седла – промърмори той и скри ръце в джобовете. – Май е госпожата на бригадния генерал. Тя е! Навсякъде ще позная този невероятен кон!

Четири коня излязоха от снежната вихрушка и спряха пред поста. Двамата ездачи не се отличаваха с нищо по-забележително, но третият беше огромен мъж, възседнал силен и невероятно грозен жребец. Крехката фигура до него яздеше великолепен арабски кон с млечнобяла кожа.

– Добър вечер, лейтенант. – Ездачът на арабския кон се оказа жена и ефрейторът зяпна смаяно. Нежният, мелодичен глас издаваше едва забележим акцент. Ала лейтенантът изобщо не се изненада.

– Добър вечер, мадам. Идвате тъкмо навреме за коледния бал в главната квартира на херцога. Започнали са само преди час.

– Очевидно сме планирали добре времето си – засмя се Тамсин и го удостои с очарователна усмивка. – Надявам се, че не сте на пост през цялата нощ.

– За съжаление изтеглих късата сламка – отговори той и поклати глава с безкрайно съжаление. – Но момчетата обещаха да ни донесат коледната вечеря.

– Коя беше тази жена? – попита ефрейторът, когато четиримата ездачи се отдалечиха.

– Съпругата на бригадния генерал – отговори лейтенантът. – О, да, забравих, че си нов и не я познаваш. Нали пристигна само преди няколко седмици.

Той се върна в митническия пост и изтърси снега от палтото си.

– Лейди Сейнт Симон – продължи да обяснява той. – Тя язди с партизаните и е свързка между тях и главнокомандващия. Огромният шотландец ѝ е телохранител, името му е Габриел. Пази се от него, ако го видиш пиян. Обикновено е мирен като агне, но като си пийне малко повече, става истински дявол.

– Жената на бригадният генерал Сейнт Симон е партизанка? – Ефрейторът не можеше да повярва на ушите си.

– Точно така. – Лейтенантът беше много горд, че може да разкаже тази интересна история. – Тя е любимката на полка. Всички се радваме, че се върна при нас. – Той се засмя весело. – Всъщност трябваше да се върне още преди четири дни. Бригадният генерал се е разболял от тревога. Последните дни беше твърде неприятен началник.

В този момент бригадният генерал Сейнт Симон правеше всичко, което зависеше от него, за да бъде учтив към партньорката си, с която танцуваше кадрил. Балната зала в голямата къща, обитавана от херцог Уелингтън, беше украсена със зелени клонки, които бяха започнали да повяхват от горещината. Топлината на открития огън в двете огромни камини и безбройните свещи, които горяха в канделабрите, правеха задухата наистина непоносима. Ароматите на парфюми и помади се смесваха с миризмата на претоплени тела и много дами отвратено закриваха носовете си с ароматизирани кърпички. Все пак офицерите от испанската армия и придружителките им танцуваха и се веселяха, опитвайки се да забравят несгодите и лишенията на страшния летен поход. Предстоеше зимата с многобройните ѝ светски развлечения и това ги правеше още по-весели.

Само Джулиън не се забавляваше, макар че партньорката му беше една от красавиците на полка. Почтената мис Бейли, която знаеше много добре защо партньорът ѝ е толкова мълчалив, реагира с разбиране и дори не се опита да протестира. Докато бърбеше за незначителни неща, тя му напомняше внимателно за фигурите на сложния танц и дори се опитваше да го направлява, когато мислите му се отклоняваха твърде много.

Часовникът тъкмо беше ударил девет, когато големите врати на балната зала се отвориха и в помещението нахлу освежително хладен въздух. Настана малка бъркотия и след секунди една крехка фигура полетя като вихър през танцовата площадка.

Бригадният генерал Сейнт Симон пусна ръката на партньорката си, когато жена му, все още в панталон за езда, се хвърли с ликуващ вик на

шията му и обви с крака хълбоците му. Тя го прегърна здраво и впи устни в неговите.

В едно далечно ъгълче на съзнанието си Джулиън си повтаряше, че поведението им е твърде неприлично, защото стройните крака в кожен панталон се виждаха отгоре до долу. Ръцете му обхванаха твърдото й задниче, за да я задържат във въздуха, докато тя го целуваше с буйна страст. Главата му се въртеше и той се чувстваше слаб и замаян от безкрайното облекчение.

– Истинско диво жребче, нали? – промърмори Уелингтън, който очевидно се наслаждаваше на сцената. – Прекрасна фигура.

– Мисля, че е редно да заема мястото на Джулиън при мис Бейли – предложи Тим О'Конър и се ухили широко. – Младата дама изглежда изоставена. – Той се запъти с широки крачки към танцовата площадка и предложи ръката си на бившата партньорка на Джулиън, за да продължат да танцуват.

Джулиън, който продължаваше да държи жена си на ръце, излезе бързо извън танцовата площадка.

– Къде беше? – извика той, когато си възвърна дар слово. – Знаеш ли как се тревожех за теб!

– Планинските проходи са затрупани със сняг... едвам минахме. – Тамсин се отдръпна малко назад и му се усмихна. – Имаше два-три дребни сблъсъка... нищо сериозно, разбира се – прибави бързо тя, като видя как лицето му помрачня.

– Ти ми даде думата си, че няма да участваш в сражения!

– Не съм участвала в сражения – отговори невинно тя. – Ако искаш, можеш да попиташ Габриел. – Тя го целуна още веднъж.

– Разбира се, че ще го попитам. – Джулиън не можеше да обуздае гнева си. Тамсин помнеше колко й беше трудно да го убеди, че трябва да продължи да работи с партизаните. За да отклони вниманието му, тя отново впи устни в неговите.

– Стига толкова! – Джулиън разтърси глава, за да се върне в действителността. – Днес има бал, за бога! Погледни как си облечена! Това е безсрамие! – Смехът му обаче издаваше безкрайно облекчение. Той я цапна приятелски по дупето и най-после я остави на пода.

– Нима предпочиташ да си бях останала в къщи още час или два, за да облека новата си бална рокля? – попита развеселено Тамсин. – Може би трябваше да направя точно това и да те оставя да се измъчваш в неизвестност. – Устните й се нацупиха в очарователна гримаса.

– В никакъв случай – отговори категорично Джулиън. – Ако беше

изхабила за това дори само една минута, щях да ти извия врата като на пиле.

– Така си и мислех – промърмори ухилено Тамсин, после се обърна към мъжа, който вървеше към тях: – Добър вечер, херцог Уелингтън. Нося ви вест от Лонга. Смята да проникне във Франция.

– Радвам се да ви видя в добро здраве и разположение на духа, Виолет – отговори развеселено Уелингтън. – Най-последно ще мога отново да разчитам на цялото внимание на мъжа ви. – Той вдигна лорнета си и я огледа с видимо удоволствие. – Не намирате ли, мадам, че сте облечена малко необичайно за тържествения коледен бал?

Тамсин се усмихна пленително.

– Извинявам се, херцог. Но горях от нетърпение да видя отново Джулиън и тъй като той се забавляваше тук, без да мисли за бедната си съпруга, която препускаше през снега и виелиците, не ми остана друг избор, освен да дойда и да го заловя на местопрестъплението. – Тя хвърли обвинителен поглед към мъжа си. – Представете си, сър, той танцуваше с красивата мис Бейли! Това е смъртна обида.

Джулиън поклати глава и се нацупи.

– Пак преувеличаваш, глухарче. – Той посегна към нея и с бързо движение я вдигна на ръце. – Извинете ни, господа.

– Не е почтено да ме наричаш глухарче, след като не ми позволяваш да те наричам милорд полковник – заговори сърдито Тамсин, когато излязоха от балната зала.

– Животът е пълен с непочтени неща, любов моя.

– И това е една от тях – изръмжа тя. – Много мразя да ме разнасяш насам-натам като чувал с картофи. Не е достойно, не разбираш ли!

– Но ти изобщо не си достойна личност – отговори й иронично Джулиън и се запъти с големи крачки, към малката къща, която бяха наели за зимата.

– Сега ще допълниш, че освен всичко друго не съм и подходяща съпруга за лорд Сейнт Симон, нали?

Лордът влезе в къщата и се изкачи право в спалнята. Тамсин напразно се опитваше да се освободи от яката му хватка.

– Точно обратното. Ти си съвършената съпруга за лорд Сейнт Симон. – Джулиън я хвърли на леглото с лицето надолу.

– Жената, чийто най-близък роднина по майчина линия предизвика най-големия скандал през последното столетие? – Тя се претърколи по гръб и се усмихна подканващо.

– Лорд Сейнт Симон не може да си представи по-добра жена –

отговори с добре изиграна сериозност той.

Тамсин протегна ръце към мъжа си.

– А лейди Сейнт Симон не може да си представи друг мъж. В момента тя е безкрайно жадна за любов и само той може да утоли жаждата ѝ.

Джулиън се усмихна и подигравателните искри в очите му изчезнаха, полегна до нея и протегна ръка да я помилва.

– Никога вече няма да жадуваш за любов, мила.

– Това е любов за цял живот – заяви тя и помилва устните му с връхчетата на пръстите си.

– Има ли изобщо друга любов? – Той хвана китката ѝ и загриза нежно силните ѝ пръсти.

– Барона и Сесил бяха убедени, че няма. – Тамсин се усмихна и удостои мъжа си с нежен поглед.

– Твоите родители са били разумни хора, много пъти съм го казвал – промърмори той, обърна ръката ѝ и целуна дланта. – Нашата любов наистина е за цял живот и без никакви ограничения. – Върхът на езика му помилва дланта и се мушна между пръстите.

– Без ограничения значи – прошепна Тамсин и се наслади на обещанието, което се четеше в сияещите сини очи на съпруга ѝ. – Това звучи много примамливо, милорд бригаден генерал.

– Винаги на вашите услуги, мадам.

КРАЙ

© 1995 Джейн Фийдър
© 1999 Ваня Пенева, превод от английски

Jane Feather
Violet, 1995

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране, разпознаване и начална редакция: Сергей Дубина
Редакция: maskara, 2008

Издание: Ирис, София, 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10225>]